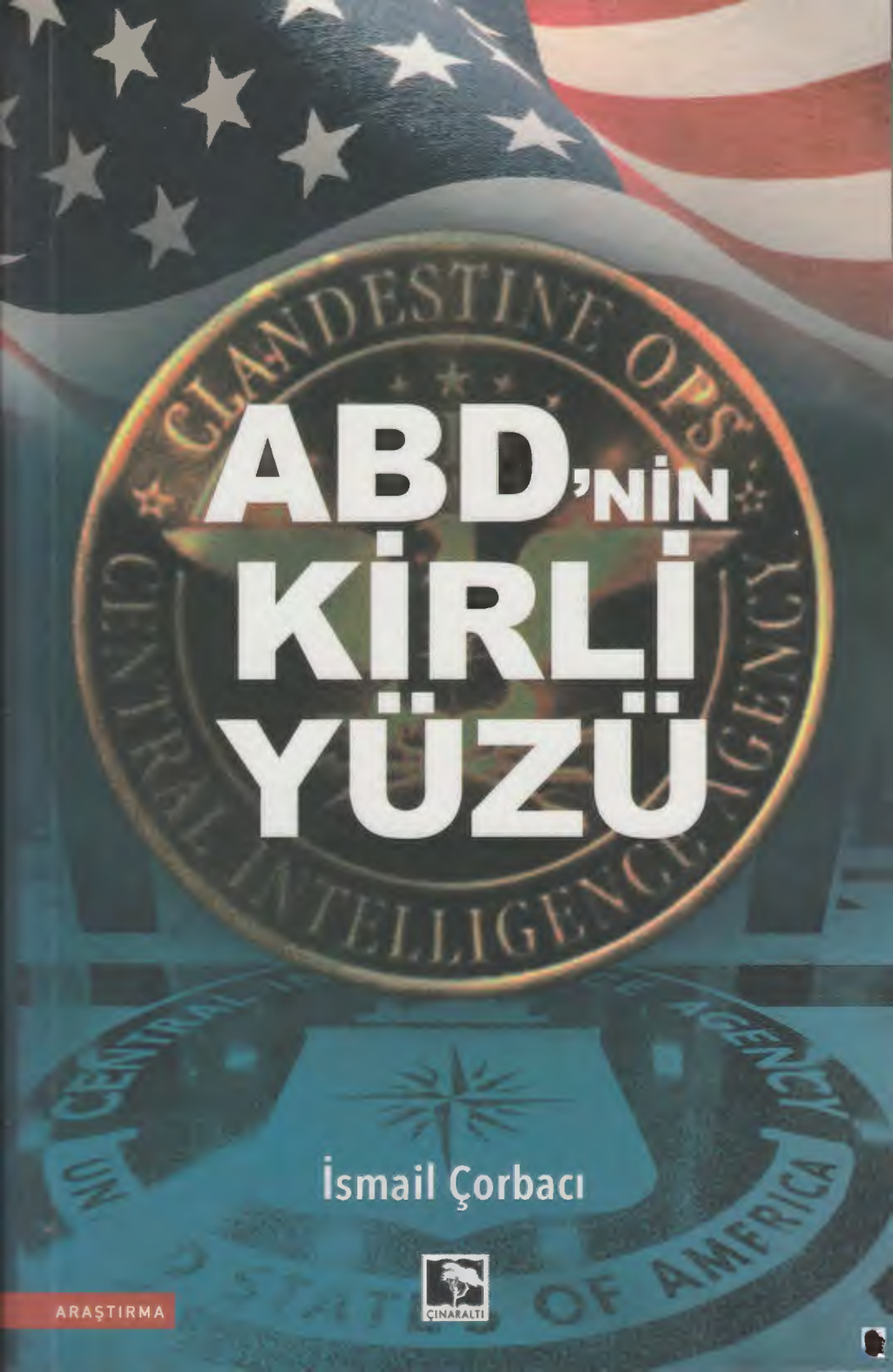

CLANDESTINE OPS
CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY
ABD'NİN
KİRLİ
YÜZÜ
İsmail Çorbacı
ÇINARALTI
ARAŞTIRMA

ABD'NİN KİRLİ YÜZÜ

Dünyada darbenin olmadığı tek yer ABD'dir. Çünkü orada Amerikan Konsolosluğu yoktur.

Kuruluşundan günümüze kadar 200'e yakın dış operasyon yapan ve dış müdahalede bulunan ABD, her seferinde o ülkeye konuşlanmış ve emperyalist sömürüye devam etmiştir.

CIA ise her zaman kirli işler servisi olmuştur. Laboratuvarlarda her türlü insanlık dışı deneyi yapmaktan çekinmemiştir.

Demokrasi götürdükleri ülkelerde ise demokrasiyi uygulayacak insan bırakmamıştır.

Amerika'nın kirli yüzüyle tanışmaya hazır mısınız?

ISBN: 978-625-8319-55-2

ÇINARALTI

9 786258 319552

çınaraltıyayın çınaraltıyayınları çınaraltıyayınları

ÇINARALTI'nda
okumak başkadır.

ABD'NİN KİRLİ YÜZÜ

İsmail ÇORBACI

ÇINARALTI

ABD'NİN KİRLİ YÜZÜ
İsmail ÇORBACI

Çınaraltı Yayın	: 332
Araştırma Dizisi	: 25
Yayın Yönetmeni	: Fatih DEMİR
Kapak Tasarım	: Erdi DEMİR
Sayfa Tasarım	: Levent PREVEZE
Baskı Tarihi	: 2023
Baskı Yeri	: Çalış Ofset Matbaacılık Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8/D Zeytinburnu/İstanbul Tel: 0 212 482 11 04
Sertifika Nu.	: 45159
ISBN	: 978-625-8319-55-2
Sertifika Nu.	: 16407

© 2023, Çınaraltı Yayınları.

Bu kitabın her türlü yayın hakkı, anlaşmalı olarak Çınaraltı Yayınları'na aittir. Kaynak gösterilip alıntı yapılabilir. İzinsiz hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ÇINARALTI

Çınaraltı Yayın Dağıtım
Topçular Mah. Muhtar Celil Kulaksız Sk.
No: 73/1 Eyüp/İSTANBUL
02126242448
bilgi@cinaralti.com.tr www.cinaralti.com.tr

Yazarın Yayımlanmış Eserleri:

Dünyayı Yönetenlerin Günah Dosyaları

Derin Suikastler

Siyonizm ve Masonluğun Gizli Tarihi

Osmanlı'dan Günümüze Derin Güçler

Zihin Kontrolü

İlluminatinin Yeni Dünya Düzeni

Gelecek 25 Yıl

Yahudilerin 1000 Yıllık Projesi

ABD'nin Kirli Yüzü

İÇİNDEKİLER

ÖN SÖZ 13
AMERİKA KITASINI İLK KEŞFEDEN VİKİNG 15
Kızıl Erik Kimdir? 16
AMERİKA KITASINI BİR MÜSLÜMAN MI KEŞFETTİ? 19
Zheng He Kimdir? 19
KIZILDERİLİ SOYKIRIMLARI 21
Kızılderililere Uygulanan Soykırımlar 21
Kızılderili'de Yas ABD'de Bayram Günü 24
Kızılderililerin Kolomb Günü'ne Tepkisi 25
Kızılderililerden Özür Dilendi 17
Yaralı Diz Katliamı 25
BEYAZ ADAM'IN KIZILDERİLİ SOYKIRIMI 18
Kızılderililer Beyaz Adamla Nasıl Tanıştı? 18
Kızılderili Katliamları 20
KRİSTOF KOLOMB'UN GİZLİ KİMLİĞİ VE
AMERİKA'NIN KEŞFİNE ÇIKMASINDAKİ AMACI 29
Kristof Kolomb Kimdi ve Amacı Neydi? 29
Kristof Kolomb'un Yahudilik ve Süleyman Tapınağıyla
Olan Bağlantısı 30
Kolomb'un Yolculuğunu Kimler Finanse Etti? 30
Kolomb Günü 31
AMERİKA'YI KURAN ADAM: GEORGE WASHİNGTON 35
George Washington Kimdir? 35
Abd'nin Kuruluşu 39
Amerikan Bağımsızlık Savaşı 41
Savaş Çanları Çalışıyor 41

Bağımsızlık Kıvılcımı 43
Amerikan Kolonilerinin Bağımsızlık Zaferi 43
BRAHAM LİNCOLN SUİKASTİ 47
AMERİKAN İÇ SAVAŞI 49
Amerikan İç Savaşının Nedenleri 49
Amerikan İç Savaşının Kazananı Kuzey Birliği 50
Kuzey Birliklerinin Zaferi ve İç Savaşın Sonuçları 51
KU KLUX KHAN NEDİR? 53
Ku Klux Klan Faaliyetleri 54
ABD'NİN İLK EMPERYALİST SAVAŞI:
AMERİKA-İSPANYA SAVAŞI 57
Savaş Nasıl Başladı? 57
Amerika Tarafından Yazılan Küba Anayasası 60
ÖZGÜRLÜK ANITI OSMANLI'NIN MALI MIYDI? 63
ABD'NİN I. DÜNYA SAVAŞI'NA GİRMESİ:
LUSİTANİA FACİASI 65
İKİ DÜNYA SAVAŞINDA DA AMERİKALILARA KOMUTA
EDEN DOUGLAS McARTHUR 69
AMERİKA'YI SÜPER GÜÇ YAPAN ADAM: TRUMAN 73
TANKLARIYLA AMERİKA'YI ZAFERE TAŞIYLAN
GENERAL PATTON 77
General Patton Kimdir? 77
General Patton Nasıl Öldü? 79
AMERİKAN SAVAŞ GEMİLERİNİ BOMBALATAN
SULTAN II. ABDÜLHAMİD 81
PEARL HARBOUR 83
Pearl Harbour Atom Bombası İçin Yem Mi Edildi? 85
ATOM BOMBASI 87
Savaşların Boyutunu Değiştiren Stratejik Çıkarlar 87
Atom Bombasını Keşfeden Bilimin Dâhileri 88
Atom Bombasının Yapısı 89
Atom Bombasının Denenmesi ve Kobay Devlet: Japonya 90
Atom Enerjisi 90

NAGAZAKİ'YE ATOM BOMBASI SALDIRISI 91
II. Dünya Savaşı'nda Amerika ve Japonya 91
II. DÜNYA SAVAŞI ZAMANINDA DÜŞMANLA EVLENEN JAPON KADINLAR 95
AMERİKA'NIN BİLİNÇALTINDAN ATAMADIĞI SAVAŞ-VİETNAM SAVAŞI 99
Vietnam Savaşı Neden Çıktı? 100
ABD Resmen Vietnam Savaşı'na Dâhil Oluyor 101
ABD Direnci Şok Baskınla Kırılıyor 103
ABD Vietnam'dan Çekiliyor 104
Savaşın Ardından 105
AMERİKA'YA KÖK SÖKTÜREN VİETNAMLI: HO CHİ MİNH 107
Ho Chi Minh Kimdir? 107
BİR CIA FİYASKOSU: DOMUZLAR KÖRFEZİ OPERASYONU .. 111
JOHN FİTZGERALD KENNEDY KİMDİR? 115
Kennedy II. Dünya Savaşı'nda Kahraman Oluyor 115
Kennedy Siyasete Atılıyor 116
Kennedy Başkanlık Dönemi 117
Kennedy Suikastı 119
Kennedy Suikasti ve Çelişkiler Yumağı 122
Kenndy Neden Öldürüldü? 123
STARGATE PROJESİ: YILDIZ KAPISI 125
YENİDÜNYA DÜZENİNİ OLUŞTURAN KAOTİK OLAYLAR VE KARANLIK SAVAŞLAR 129
Lusitania Faciası 129
NORTHWOODS OPERASYONU 133
TONKİN KÖRFEZİ OLAYI 135
ABD'NİN IRAK İŞGALİ 139
LATİN AMERİKA'DAN ABD DESTEKLİ DARBE VE İŞGALLER 141
1954 GUATEMALA 142
1961 KÜBA 143
1961-1965 DOMİNİK CUMHURİYETİ 143

1964 BREZİLYA 144
1964 BOLİVYA 144
1973 ŞİLİ 144
1976 ARJANTİN 145
1800'LER NİKARAGUA VE EL SALVADOR 145
1983 GRENADA 145
1800'LER NİKARAGUA VE EL SALVADOR 145
1989 PANAMA 146
1991-1994-2004 HAİTİ 146
2002 VENEZUELA 146
2009 HONDURAS 147
CIA'NIN CASUS KEDİSİ ACOUSTIC KİTTY PROJESİ 149
ABD'NİN ZİHİN KONTROL PROJESİ-MK ULTRA 151
MK Ultra Nasıl Yapılır? 152
AMERİKAN ÇETELERİ-ABD'NİN SOKAK ÇETELERİ 157
Crips 157
Mara Salvatrucha (M13) 158
Bloods 159
Latin Kings 160
18th Street Gang 160
Aryan Brotherhood (Aryan Kardeşliği) 160
1979 İRAN DEVRİMİ VE SONRASINDA YAŞANANLAR 163
İrangate Skandalı 166
İrangate Ne Demek? 166
İrangate Sorunu 166
ABD'NİN NEFRETİ: FİRAVUN SIÇANI OPERASYONU 169
CIA VE MOSSAD SUİKASTLARI NASIL YAPAR? 173
Hedefin Belirlenmesi 174
Suikast Süreci 174
Caesarea Birimi 175
Hedefli Öldürme İşlemleri 176
Cıa Ve Mossad Yöntemleri 177
Yasal Süreç 177

AMERİKA'NIN DEMOKRASİ GETİRDİĞİ (!) ÜLKELER 179
Japonya-1945 180
Kore-1950 180
Ajax Operasyonu İran-1953 180
Dominik Cumhuriyeti – 1965 182
Şili – 1973 183
Granada-1983 184
Afganistan-2001 184
Irak-2003 185
Suriye-2011 186
Amaç Ne? 186
CIA'NIN BAŞARISIZLIKLARI 189
CİNSİYETİ YIKMA PROJESİ 193
AMERİKAN EMPERYALİZMİN KIYAMET SENARYOLARI:
FEMA NEDİR? 203
Katilleri Protestan ve Katolik 205
İki Husus Öne Çıkıyor 206
Pentagon'un Zombi Salgını Eğitimi 209
Öğrenciler Programa Olumlu Tepki Veriyor 210
CIA'NIN İŞKENCE YÖNTEMLERİ 213
CIA'nın İstasyonu İncirlik! 217
300.000.000 Dolar Harcandı 217
Suda Boğulma Hissi 218
Matkaplı Yöntem Denemesi 218
Aileleriyle Tehdit Ettiler 218
CIA'in En Acımasız İşkencelerini Gerçekleştirdiği
10 Gizli Hapishane 218
1)Kartal Kampı (Bosna-Hersek) 219
2)The Salt Pit (Afganistan) 219
3)Stare Kiejkuty (Polonya) 220
4)Ashland Gemisi 220
5)Antaviliai (Litvanya) 221
6) Lemonnier Kampı (Cibuti) 221

7) Green Sorgulama Merkezi (Tayland) 221
8) Nihail Kagalniceanu Havalimanı (Romanya) 222
9) Temara Sorgulama Merkezi (Fas) 223
10) Diego Garcia Adası (Hint Okyanusu) 223
ABD EMPERYALİZMİNİN KÜRT DOSYASI 225
ABD'NİN YUMUŞAK GÜCÜ 251
1. A-X: Ulusal Demokrasi Vakfı 252
2. B-X: Uluslararası Kalkınma Ajansı (USAID) 253
3. C-X: ABD ve Çokuluslu Şirketler 254
4. D-X: Medya 255
5: E-X: Vakıflar 256
6. F-X: Think-Tank Merkezleri 256
7. G-X: Üniversiteler 257
8. H-X: Etki Ajanları 259
9. İ-X: Sivil Toplum Kuruluşları ve Lobiler 260
CIA'NIN YEŞİL KUŞAK PROJESİ: FETHULLAH GÜLEN, OPUS DEİ VE MOON TARİKATI 263
Falun-Gong, Scientology, Moon ve Gülen Birlikteliği 273
CEMAAT GÖRÜNÜMLÜ CIA OPERASYONU 281
Klasör Açıldı 282
NSA Göz Kırptı 282
Ayrılıklar 282
ABD'DE BARACK HUSSEIN OBAMA DÖNEMİ 285
ABD VE TERÖR: DUYGUSAL BİR YAKINLIK MI? 323
ABD'NİN PKK'YI "TRANSFER" PLANI: KANDİL'DEN SURİYE'YE 327
ABD, IŞİD'in "Kalbi" Rakka'yı İncirlik'ten Vurdu 327
6 ABD F16'sı Hangi Koşulla Geliyor? 328
Obama: Türkiye PKK'ya Değil IŞİD'e Odaklanmalı 328
Peki, Nedir Bu YPG'yle Koordinasyon? 328
Amerikan Pragmatizmi Devreye Giriyor 328
İncirlik Hava Üssü 328

ABD SURİYE'DE IŞİD'İN YÜKSELİŞİNİ NASIL DESTEKLEDİ?.333
DÜNYANIN KADERİNİ DEĞİTİREN OLAY 11 EYLÜL.....337
ABD'NİN DIŞ ÜLKELERE YAPTIĞI
OPERASYONLAR KRONOLOJİSİ 341
KAYNAKÇA 352

ÖN SÖZ

Dünyada darbenin olmadığı tek yer ABD'dir. Çünkü orada Amerikan Konsolosluğu yoktur!

"ABD'nin Kirli Yüzü" adlı kitabımızı yazarken biraz düşündük, acaba hangi yüzü temiz diye... Ama her tarafı kirliydi.

Amerika keşfedildiğinde ilk yaptığı iş Kızılderili soylarını yok etmek oldu. İşte daha o zaman kim olduklarını dünyaya gösterdiler. Amerika o kadar kirliydi ki kendi çıkarları için başkanlarını bile katletti. Köleliği kaldıran Abraham Lincoln'ü, Ford tiyatrosunda başından vurarak öldürdüler. Rockefeller ve Rothschildlerin ellerinden dolar banknotlarının kalıbını aldığı için, milliyetçi vatansever ve Katolik olduğu için CIA tarafından vurularak öldürüldü.

Kuruluşundan günümüze 200'e yakın dış operasyon ve müdahalede bulunan ABD her yaptığı işte o ülkeye konuşlanmış ve emperyalist sömürüye devam etmiştir.

CIA ise her zaman kirli işler servisi olmuştur. Laboratuvarlarda yapmış olduğu insanlık dışı deneylerle dünya gündemine oturmuştur. Amerika ise müdahale etmiş olduğu ülkelerde bataklığa saplanmış ve hiçbir başarı gösterememiştir.

Demokrasi götürdükleri ülkelerde ise demokrasiyi uygulayacak insan kalmamıştır. Bu ve bunun gibi daha birçok kirli olayı kitaptan okumaya devam edelim.

İsmail Çorbacı

AMERİKA KITASINI İLK KEŞFEDEN VİKİNG

Genel olarak dünya tarihinde Amerika kıtasının ilk kâşifi Kristof Kolomb olarak geçse de daha sonradan yapılan araştırmalar ve ortaya çıkan tarihi eserlerden yola çıkılarak Amerika kıtasını Kristof Kolomb'dan yaklaşık 500 yıl önce o dönem Avrupa'nın korkulu güçlerinden olan Vikingler tarafından keşfedildiğini ortaya koymaktadır.

VIII. ve XI. yüzyıllar Avrupa'da Vikingler'in çağı olarak geçmektedir. Çünkü bu dönemde İskandinavya dolaylarında yaşayan iri cüsseli, denizcilik faaliyetlerinde bulunan Vikingler Avrupa'nın iç kesimlerine kadar seferler düzenleyerek kıtanın korkulu rüyası haline gelmişlerdir. Yağmacı bir millet olan Vikingler, hızlı gemiler ve yağma şeklinde yaptıkları saldırılarla oldukça başarılı olmuşlar hatta Britanya bölgesini etkileri altına almışlardır. Daha sonraki dönemde ise Britanya tahtı üzerinde hak iddia etmişlerdir. Son olarak Hastings Savaşı'nda Britanya tahtını ele geçiren Normanların kökü de Fransa Kralı'nın barış yapma karşılığında Vikinglere verdiği toprak olan Normandiya'dan gelmektedir. Britanya'nın ardından Vikingler, Fransa bölgesine geçerek burada kralları dahi dize getirmişler ve büyük bir güce kavuşmuşlardır.

Viking kelimesinin kökeni, eski Norveç dilinde "Vig" savaş anlamına gelen kelimeden türemiştir. O dönem Abbasi Halifesi tarafından elçi olarak gönderilen İbn-i Fadlan'a göre Vikingler daha önce hiç görmediği kadar iri cüsseli, ağaç gibi adamlardır. İbn-i Fadlan: "Vikingler at kullanmadan her yere yürüyerek giderlermiş. Eğer Vikingler ata binmeyi bilselermiş dünyayı fethederlerdi." demiştir.

Vikinglerin dünyayı fethetmediği ortada ancak o dönem bilinen Avrupa kıtasını etkisi altına aldıkları, Karadeniz'den Britanya'ya hatta Endülüs Emevilerine kadar ulaştıkları bilinmektedir. Yeni Dünya olarak bilinen Amerika kıtasına ayak basan ilk Avrupalıların, yapılan detaylı araştırmalarında Vikingler olduğu kanıtlanmıştır. Kanada'nın doğu kıyısında bulunan L'anse aux Meadows (Denizanası Körfezi) 1960 yılında sit alanı olarak ilan edilmiş ve Kolomb öncesi okyanus ötesi temas teorisinin bilimsel olarak kabul edilen tek yeridir. Newfoundland'da bulunan bu bölgede Viking tarzı evler ve eski Norveç Kralı Olaf Kyrne'ye ait paralar da bulunmuştur. Tüm bu keşifler Vikinglerin, Kolomb'dan yaklaşık 500 yıl önce Amerika kıtasını keşfettiğini doğrular niteliktedir.

Vikingler, baş kısmında ejderha kafası olan meşe ağacından yaptıkları gemileri ile okyanus aşırı ülkelere seferler yapmışlardır. Bu seferi düzenleyenlerin en iyisi ve en ünlüsü Viking Kızıl Erik (Erik Kavde)'tir.

Kızıl Erik Kimdir?

970 ve 1020 yılları arasında yaşayan Kızıl Erik, Norveç doğumludur. Vikingler oldukça ilginç bir topluluktur. Avrupa ülkelerinde terör estiren, sınır tanımayan, yağma, tecavüz, hırsızlık, katliam ve daha pek suçu işlemelerine rağmen kendi bölgelerinde koydukları kanunlara oldukça uyan bir topluluk olmuştur.

Kızıl Erik de iki İzlandalının ölümüyle alakalı olarak cinayetle suçlanır ve 3 yıl süreyle İzlanda'dan sürgün cezası alır. İzlandalı balıkçıların kuzeyde var olduğunu söyledikleri adayı bulmak için gemi ile batıya doğru yelken açar. (985) Yaklaşık 500 deniz mili gittikten sonra Grönland kıyılarına varır. Kızıl Erik Grönland'ın yaşamaya elverişli ve özellikle av hayvanları açısından bol olduğunu görünce buraya yerleşir. Ardından koloni kurmak ve diğer Vikingleri getirmek için sürgün cezası bittikten sonra geri döner. (988)

Kızıl Erik, Grönland'a yerleşmeyi kabul eden 500 kadar kişiyle birlikte gemilere erzak ve çiftlik hayvanları yerleştirip tekrar Grönland'a dönmek için yola çıkar. Yolculuk oldukça çetin geçmiş ve gemilerin sadece yarısı (25 gemiden 14'ü) Grönland'a ulaşabilmiştir. Buraya ulaşan Viking topluluğu burada ilk Viking kolonisini kurar.

Kızıl Erik'in batıya doğru seferler düzenleyerek Amerika kıtasına ulaştığı varsayılmaktadır. Ancak bazı tarihi kaynaklara göre daha kabul gören husus ise Amerika'ya ilk ayak basan Leit Ericson yani Kızıl Erik'in oğlu olduğudur. Amerika'yı ilk keşfeden Avrupalının Kızıl Erik ya da oğlu olduğu konusunda tam bir netlik bulunmasa da Kızıl Erik'in çıktığı macera neticesinde Vikinglerin yeni kıtaların keşfedilmesine kapı aralayan kâşif olduğu ortadadır. Kızıl Erik'in veba sebebiyle öldüğü düşünülmektedir.

Vikinglerin X. yüzyıldan XV. Yüzyıla kadar Amerika kıtasında kurdukları kolonilerde yaşam sağladığı, burada ticari faaliyetlerde bulunduğu bilinmektedir. Vikinglerin ayrıca Grönland ve Kuzeydoğu Kanada'da bulunan bölgenin yerli halkı Eskimolarla da ilişkilerde bulundukları hatta bu bölgede bulunan Viking yerleşim bölgesine daha sonra Eskimolar tarafından son verildiği düşünülmektedir.

AMERİKA KITASINI BİR MÜSLÜMAN MI KEŞFETTİ?

İngiliz Yazar Gavin Menzies'e göre Çinli Müslüman Kaptan Zheng He 1421'den 1423'e kadar süren seferinde; Avustralya, Amerika, Yeni Zelanda, Antarktika ve Kuzey Geçidi'ni keşfetmiş, Magelan'dan önce dünyayı dolamış ve Amerika'yı Kolomb'tan önce bulmuştur. Acaba bu gerçekten böyle mi olmuştur.

Zheng He'nin Amerika kıtası keşfi iddiası batılı kaynaklar tarafından hemen yalanlanmaya başlanmıştır. Onlara göre bir Müslüman denizci böyle bir yolculuk yapmış olamazdı. Peki, gerçekten bu böyle mi?

Zheng He Kimdir?

Zheng He (1371-1433) Çin sarayına devşirme olarak getirilmiş bir çocuktur. Zekâsı sayesinde sivrilmiş ve Çin imparatoru tarafından donanmanın başına getirilmiş Müslüman Çinli bir amiraldir.

Çin imparatoru bu yıllarda Hint Okyanusu'ndaki etkinliğini sağlamak ve Çin'in gücünü dünyaya göstermek için 317 gemilik dev bir filo yaptırmış ve sefere göndermek için başına en sadık adamı Amiral Zheng He'yi getirdi. Zheng He'nin gemisi ve kurulan filo o kadar büyüktü ki dünya II. Dünya Savaşı'na dek o denli büyük bir filo görmemiştir.

Zheng He'nin filosu muazzam büyük gemilerden oluşuyordu. Dayanıklı gemilerde toplamda 27.870 mürettebat ile beraber çeşitli hediyeler ve teçhizat vardı. Gemiler bugün ki uçak gemileriyle aynı görevi yapıyor, yapıları neredeyse birbirine benziyordu. Yani bu gemiler dünyayı dolaşacak kapasitede ve donanımdaydı. Resmi tarihe göre bu donanma sadece liman ziyaretleri yapmış, ülkelerarası alışverişte bulunmuş ve Hint Okyanusu'ndaki korsanları temizlemiştir.

Zheng He ve gemilerinin tüm dünyayı dolaşmış olduğu ve dolaştığı bölgeleri haritalandırdığı varsayılmaktadır. Bugünkü ABD'nin California kıyılarını keşfetmiş olup Avustralya'yı ziyaret etmiş ve haritalandırmıştır. İddiaya göre Avustralya'yı keşfeden James Cook'un da Zheng He'nin haritalarından faydalanarak yola çıktığı söylenir. Aynı haritaları Magellan da kullanmıştır.

1428 yılına ait bu yerleri gösteren Çin haritaları bulunmuştur. Asya'da bulunan ve keşfedildiğinde Amerika'da olan Asya tavuğu, mısır, patates ve hindistan cevizi buna kaynak olarak gösterilmektedir. Ayrıca yapılan araştırmalarda da Kızılderililer ve Çinliler arasında DNA benzerlikleri bulunmuştur. Dahası California ve Los Angeles'te Çinlilere ait iskeletler ve denizde Çin gemilerine ait kalıntılarda bulunmuştur.

Her ne kadar batılı kaynaklar bu iddiaları XVII. yüzyılda Amerika'da yaşanan büyük Çinli gücüne dayandırsa da bugün yapılan araştırmalar Amerika Kıtası'nı Zheng He'nin keşfettiğidir. Hatta bugün ABD Kongre Kütüphanesinde Kubilay Han dönemine ait Amerika kıtasını gösteren bir harita vardır ve bu harita Zheng He'nin haritadaki boylam yanlışlıklarını düzeltip Amerika'yı keşfettiğine dair kanıt olarak gösterilmektedir.

Bu gösteriyor ki batı dünyası kendini üstün göstermeye çalışsa da gerçekler tarih yoluyla açığa çıkmaya başlamıştır.

KIZILDERİLİ SOYKIRIMLARI

Çoğu Amerikan filminde Kızılderililer; kafatası avcısı, barbar, vahşi, saldırgan tavırlı, çığlık atan psikopat şeklinde resimlendirilmiş ve dünyaya bu şekilde kabul ettirilmeye çalışılmıştır. Ancak tarihin tozlu raflarına bakıldığında aslında o toprakların asıl sahibi olan Kızılderililerin, nasıl büyük bir zulme uğrayarak soykırım yapıldığı ve insanlık dışı muamelelere uğradıkları görülmektedir. Günümüzde Amerika, Kızılderililere soykırım yapıldığını hâlâ kabul etmemektedir. Ancak gerçekler her zaman olduğu gibi tam tersini anlatmaktadır. Beyaz adamlar Amerika'yı fethetmeden önce Kızılderililerin nüfusu tam olarak bilinmiyordu. Ancak Meksika'nın altında kalan bölge yani Orta ve Güney Amerika'da bulunan milyonlarca yerli Inka Aztek Kızılderililerinin beyaz adamların getirdiği mikroplar nedeniyle ortaya çıkan ölümlerin, altına olan düşkünlükleri ve onları elde etmek için yaptıkları katliamların hepsi göz önüne alındığında açıkça soykırım yapılarak milyonlarca Kızılderilinin ölümüne sebep oldukları apaçık ortadadır.

Kızılderililer Beyaz Adamla Nasıl Tanıştı?

Kolomb Amerika'ya ulaştığında asıl hedefi Hindistan'a gitmekti. Bu nedenle karaya çıktıklarında karşılaştıkları yerlilere İndians yani Hintli adını taktılar. Ama aslında ulaştıkları yer ne Hindistan'dı ne de bu yerliler Hintliydi.

Hernan Cortez, İspanyol Krallığı adına Amerika'ya yani bugünkü Meksika'ya ulaşmış ve altını keşfetmiştir. İlk etapta yanında getirdiği ve Kızılderililerin hiç bilmediği silahlarla milyonlarcasını kolayca öldürmüş ve altın uğruna bir ırkı neredeyse yok etmiştir. Önce beyaz adam Hernan Cortez'in eliyle yaptığı soykırıma değinirsek Cortez ve adamları, Aztek İmparatoru olan Montezuma'yı rehin alırlar ve fidye karşılığında serbest kalacağını söylerler. Montezuma'yı serbest bırakmak için ise Aztek halkı tapınaklarında bulunan tüm altın ve değerli mücevherlerini Cortez'e getirirler. Aslında paha biçilmez sanat eserleri olmakla birlikte Cortez ve adamları için sadece önemli olan saf altın olmalarıdır. Cortez altından ve değerli madenlerden yapılan sanat eserlerini rahat taşımak için eritir ve gemilerle onları karaya yollar. Dahası İspanyollar Azteklerin geçmişlerini anlatan pek çok kâğıtları küflendi gerekçesiyle fırınlarda yakar, bu da bir nevi Mao'nun kültür devrimini hatırlatmaktadır. İspanyollar, Aztekler'in geçmişlerini anlatan bütün belgeleri yakmışlardır.

Sonunda Orta ve Güney Amerika yerlileri İspanyol ve Portekizlilere teslim olmuştur. Kuzey Amerika'da ise durum daha değişik ve vahim bir hal almıştır. 1600 yılından itibaren Hollandalı, İngiliz ve Fransız göçmenler Kuzey Amerika topraklarına yerleşmeye başlayınca Kızılderililer bundan oldukça rahatsız olmuştur. Beyaz adamların genlerinde bulunan sömürme ve baskı altına alma politikalarıyla Kuzey Amerika'nın gerçek sahipleri olan Kızılderililere karşı ilk etapta yıldırma politikasına girmişlerdir. Kızılderililere karşı oldukça tavizsiz davranan İngiliz ve Fransız göçmenler, onların topraklarını zorla elinden almaya ve onları köleleştirmeye çalışmışlardır. İlk etapta Kızılderililere adam başı 51 dönüm toprak verip çiftlik kurmalarını söylemişler. Ancak daha sonradan özellikle Hollandalıların teşvikiyle bu durum tam tersine dönerek her Kızılderili kellesi getirene

ödül verme şekline dönüşmüştür. Kızılderililer, tabiatı gereği özgür ruhlu ve doğayla iç içe olmuş bir medeniyetten gelmişlerdir. Ancak beyaz adam onların bu düzenini bozmuş ve onlara inanılmaz zulümler uygulanmıştır. Toplu kıyımlar, savaşlar ve acımasızlıklarla Kızılderililerin topraklarını ellerinden almış ve onlara efendilik yapmaya soyunmuşlardır. Özellikle kuzeyde bulunan Kızılderililer ise içlerinde bulunan özgür ruhlarından dolayı karşı koymuş, bu nedenle çok çetin çarpışmalar yaşanmıştır. Kızılderililer ve beyaz adamlar arasında yaklaşık 40 adet büyük savaş yaşandığı tahmin edilmektedir. Kızılderililerin, yaşam felsefesi haline getirdikleri özgür ruh inancı ile Türkler ile Kızılderililerin aynı soydan geldiklerine dair tarihsel veriler bunu bir nevi desteklemektedir.

"Yeryüzünde bunlardan daha iyi bir ulus bulunmadığına majestelerinin önünde ant içebilirim. Komşularını kendileri kadar seviyorlar, konuşmaları son derece tatlı ve kibar, konuşurken hep gülümsüyorlar. Elli adamla bu halkın hepsini boyunduruk altına alabilir ve onlara her istediğimizi yaptırabiliriz." (Kristof Kolomb'un İspanyol kraliçesine Mektubu)

"En iyi Kızılderili, ölü Kızılderilidir." (ABD'li General Philip Henry Sheriden, 1831-1888)

1492'de Kristof Kolomb'un Amerika kıtasını keşfiyle birlikte Yeni Dünya ismiyle adlandırılan bu yeni coğrafyanın sakin hayatı birdenbire bozulmuştu. Yıllarca bu kıtada tek tip yaşamaya alışkın Kızılderililer birdenbire beyaz ırktan olan insanların hışmına maruz kalmışlardır.

Tarihe Kızılderili Soykırımları olarak geçen vaka Amerika'nın keşfinin ardından kıtaya ulaşan Beyaz Avrupalıların ve Amerikalıların bu kıtada yaşayan yerli halka yani Kızılderililere karış uyguladığı soykırımdır.

İndian Genocide, Amerikan Genocide ve Motive Amerikan Genocide gibi isimlerle de adlandırılan bu soykırımlar 1492'de başlayıp yaklaşık 500 yıl boyunca devam etmiştir. Kızılderililere uygulanan soykırımlar bilinçli bir şekilde ve çeşitli yollarla uygulanmıştır.

Kızılderililere Uygulanan Soykırımlar

Etnik Katliam ve Etnik Temizlik: Bilinçli bir şekilde Kızılderilileri katletmek suretiyle uygulanmıştır.

Kızılderili Tehciri: Kızılderililerin bulundukları coğrafyadan başka bir coğrafyaya götürülmesi şeklinde yapılmıştır.

Kızılderili Rezervasyonu-Kızılderili Rezervi: Kızılderililerin belirli yerlere kapatılması şeklinde uygulanmıştır.

Çiçek Hastalığı: Bilerek ve isteyerek eski dünya hastalıklarını Kızılderililere bulaştırmak suretiyle uygulanmıştır.

Hristiyan Misyonerlerinin Faaliyetleri: Ailelerinden zorla alınarak Kanada ve ABD'nin yatılı okullarında Hristiyan misyonerler tarafından eğitilmişlerdir. Bu eğitimin amacı ise Kızılderili çocuklara kendi ana dillerini ve kültürlerini unutturup onları asimile etmektir.

Zorla Kısırlaştırma: Kızılderililerin sayısını azaltmak ve çoğalmasını engellemek maksadıyla uygulanmıştır.

Sömürgecilik: Kızılderililerin yaşadığı kıtanın yeraltı ve yer üstü kaynaklarını sömürmek suretiyle uygulanmıştır. Özellikle Brezilya ve Arjantin Kızılderililerine uygulanmaya devam etmektedir.

Kızılderili'de Yas ABD'de Bayram Günü

Kızılderililere uygulanan soykırımın başlangıç tarihi 12 Ekim Kızılderililer tarafından bakıldığında büyük bir yas

günüdür. Çünkü sakin hayatları 12 Ekim 1492 itibariyle değişmiş eski yaşamlarının yerinde yeller esmiştir. ABD ise bugüne Kolomb Günü adını vererek bayram günü olarak kutlamıştır.

Kızılderililerin Kolomb Günü'ne Tepkisi

1990 yılında Kolomb Günü kutlamalarına karşı çıkan Kuzey ve Güney Amerikalı 350 kişi Ekvador'un başkenti Quito'ya giderek ilk toplantılarını gerçekleştirmişlerdir. 1992 tarihinde ise 12 Ekim 1992 tarihini Uluslararası Yerli Halklar Dayanışma Günü ilan etmişlerdir.

Kızılderililerden Özür Dilendi

Kızılderililere uygulanan bu katliamlar tüm dünya tarafından bilinmektedir. Bu nedenle ABD'nin Kızılderili İşleri Bürosu Başkanı Avrupalıların yapmış olduğu bu soykırımdan ötürü 8 Eylül 2000 tarihinde Kızılderililerden özür dilemiştir.

Yaralı Diz Katliamı

Yaralı Diz Katliamı, Lakota Siuları ile Amerikan askerleri arasındaki son büyük çatışma olarak tarihe geçmiştir.

29 Aralık 1890 ABD, 500 kişilik bir süvari alayını Minikonju Lakotalarının kamp yerlerini çevirmesi ve hayalet dansı yapan Kızılderililerin tutuklanmasını emreder.

Hayalet dansı her ne kadar Kızılderililerin kültürel bir dansı olsa da ABD bu dansı bir saldırı tehdidi olarak görür ve taarruza geçer. Çatışma sırasında 25 süvariye karşılık aralarında yaklaşık 62 kadın ve çocuğun yer aldığı en az 153 Siyu öldürülür. Ancak çatışma sırasındaki kargaşada tam olarak kaç kişinin öldüğü bilinmemektedir.

Katliamı yaşayanlardan biri olan Gelincik Louise, katliamı şu sözleriyle anlatır: "Kaçmaya çalıştık. Ama yaban sığırı gibi bir bir vurdular bizi.

Beyazların içinde de iyi insanlar bulunduğunu biliyorum ama kadınları ve çocukları da vurduklarına bakılırsa askerler çok kötü insanlar olmalı. Kızılderili askerler beyaz çocuklara asla böyle yapmazlardı."

Katliamı yaşayan Şaman Kara Geyik katliamı şu sözleriyle özetler: "O zaman kaç kişinin öldüğünü anlayamamıştım. Şimdi kocamışlığımın şu yüksek tepesinden gerilere baktığımda yerde birbirleri üzerinde yığılı duran boğazlanmış kadınları ve çocukları hâlâ o genç gözlerimle görebiliyorum. Orada o çamurun içinde bir şeyin daha öldüğünü ve o kar fırtınasına gömüldüğünü görebiliyorum. Evet, bir halkın düşü öldü orada."

Kristof Kolomb ülkeyi keşfettiğinde dünya nüfusunun %5'ini oluşturan Kızılderili kabileleri nüfusu şimdi yok denilecek kadar azdır.

Sonuç olarak Kızılderililer beyaz adamların zulmüne fazlasıyla uğramış, acılar çekmiş ve bugün sayıları oldukça düşmüş bir nesildir. Bugün hâlâ Kızılderililere yapılan vahşet dile getirilmese dahi tarihe bakıldığında zencilere ve Kızılderililere yapılan insanlık dışı muameleler ortadadır. Amerika'da özellikle 1800'lü yıllarda Manifest Destiny şeklinde uygulanan politikada Kızılderililere karşı doğuya doğru genişleme ve Kaliforniya'da altına hücum şeklinde özetlenecek olaylar neticesinde Kızılderili kadınları cariye erkekleri ise köle şeklinde kullanılmıştır. Amerikalıların temasından önce yani beyaz adamın Kızılderililer ile temasından önce sayıları 12.000.000 olarak ifade edilen Kızılderili nüfusu bugün Amerika'da 250.000 civarındadır.

Bugünkü ABD topraklarında Kızılderili katliamından

ziyade bizon katliamı da yapılmış, milyonlarca bizon avlanarak Amerikan bizonlarının nesli, tükenme tehlikesi ile karşı karşıyı kalmıştır. Bizonlar Kızılderililerin en önemli geçim kaynakları olduğu için bu olay Kızılderililere büyük bir darbe vurmuştur. Pek çok Kızılderili kabilesi Amerikalı yerleşimciler tarafından soykırıma tabi tutulmuş ve zorla çalıştırılarak ya da katledilerek öldürülmüştür. (Yana, Yuki kabileleri gibi) Yaşanan bu katliamlar sonrasında Kızılderililer dünyanın en büyük zulümlerine maruz bırakılmış, topraklarından edilmiş, sahip oldukları her şey ellerinden alınarak köleleştirilmeye çalışılmış ve öldürülmüşlerdir. Amerikalılar geçmişte atalarının yaptıklarını bugün taşıdıkları filmlere konu ederek Kızılderilileri barbar, vahşi ve kafatası avcısı şeklinde göstererek kendilerini haklı çıkarmaya çalışmaktadırlar.

Amerika'nın kuzeyinde bulunan Alaska Kızılderililerinden başlayıp Kuzey Amerika Kızılderilileri Mohikanlar, Orta Amerika'da Aztek, Güney Amerika'da İnkalar, Paraguay Kızılderililer ve ateş topraklarında yaşayan Kızılderililer dâhil olmak üzere bütün Kızılderili nüfusu beyaz adamlar tarafından sistematik şekilde soykırıma uğramış, ellerinden ne varsa alınmış, yağmalanmış, kısırlaştırılmış ve zevk için öldürülmüştür. 1500'lü yıllarda Amerika'dan İspanya kralına giden mektuplarda Kızılderililerin zevk için nasıl öldürüldüğünü, değişik zevkli öldürme taktiklerinin halk üzerinde nasıl uygulandığına dair detaylı anlatımlar arşivlerde mevcuttur. İnsanlık sucu adına işlenen ne varsa hepsi Kızılderililerin üzerlerinde denenmiş ve uygulanmıştır. Dönemin sözü olan "En iyi Kızılderili ölü Kızılderili!" atasözü beyaz adamın diline yerleşmiş bir atasözüdür.

"Son ırmak kuruduğunda, son ağaç yok olduğunda, son balık öldüğünde beyaz adam paranın yenmeyen bir şey olduğunu anlayacak." Aslında her şeyi anlatan bu Kızılderili atasözü.

KRİSTOF KOLOMB'UN GİZLİ KİMLİĞİ VE AMERİKA'NIN KEŞFİNE ÇIKMASINDAKİ AMACI

Kristof Kolomb, 1492'de Atlantik'i geçerek Kuzey Amerika'ya ulaşmıştır. Vikinglerin yüzlerce yıl önce Amerika'ya ulaşmış olduğunu kanıtlayan belgelere rağmen Kolomb Amerika'nın ilk kâşifi olarak değerlendirilir. Tarih onun 1492'deki yolculuğuna büyük anlamlar yüklemiş ancak Kolomb 1498'deki üçüncü seferine kadar ana karaya ulaşamamıştır. Peki, kimdi bu Kristof Kolomb ve Yeni Dünyaya doğru bu yolculukta kendisinin çıkarları ve amaçları nelerdi?

Kristof Kolomb Kimdi ve Amacı Neydi?

Kristof Kolomb 1451 yılında Halya'da Yahudi bir aileden dünyaya geldi. Kolomb Tevrat'ı ezbere bilecek kadar dindar bir Yahudiydi. Hayaliyse Kudüs'teki Süleyman Tapınağı'nı inşa etmek.

Yahudi din adamı David M. Eichorn: "Kolomb gerçekteYyeni Dünya için yer arıyordu. Amerika'nın varlığını önceki Viking kâşiflerinin araştırmalarından biliyordu. Esas gizli amacı güçlü Yahudi dostlarına yeni bir yer bulmaktı." şeklinde söylemiştir.

Avusturya Yahudi'si Simon Wiesenthal Kolomb'un İspanya'dan sürülen Yahudilere yeni bir yurt bulmak için yola çıktığını savunur.

Kristof Kolomb'un Yahudilik ve Süleyman Tapınağıyla Olan Bağlantısı

Kolomb'un 1481 yılında tuttuğu günlükte Flavius Josephus'dan (1. yüzyıl tarihçisi) bölümler vardır. Josephus'un notları arasında Optir'den (Altın Ülke) bahsediliyordu. Birçok tarihçiye göre Kolomb bu ülkeden çıkaracağı madenlerle Süleyman Tapınağı'nı inşa edecekti.

Kolomb yolculuğunun tarihini kutsal Yahudi geleneklerine göre belirlemişti. Yahudi ansiklopedisi Eneyclopedia Judoica Kolomb'dan söz ederken onun ilginç bir Yahudi riüelini uyguladığını belirtiyor. Kolomb bütün hazırlıkları tamamlanmış olmasına rağmen görünürde hiçbir neden olmaksızın bir gün beklemişti. O gün de av ayının dokuzu yani Süleyman Tapınağı'nın yıkıldığı gündü. Yahudiler bugünü oruç ve yas tutarak geçirirlerdi ve dindar bir Yahudi olan Kolomb geleneklerine bağlı kalarak yolculuğunu ertelemişti.

Kolomb'un Yeni Dünyaya ayak bastığı gün de Yahudi takviminde önemli bir gündü. 12 Ekim yani Sukot'un son günü. (Sukot: Yahudilerin Kudüs'teki tapınağa haccettikleri kutsal festival.)

Kolomb'un Yolculuğunu Kimler Finanse Etti?

Kolomb'un yolculuğunun finansmanını sağlayan tüm dostları görünüşte Hristiyanlığı kabul etmiş Yahudilerdi. Bu arkadaşlarının bir bölümü hem kabala hem de astronomiyle uğraşmaktaydı. Kolomb arkadaşlarının ve diğer yardımlar sayesinde denizde yolunu bulmuş hatta Amerika'ya vardığında yerlilere gerçekleşecek bir güneş tutulmasını haber vererek onları metafizik güçleri olduğuna inandırmıştı.

Anlatılan hikâyeler yahut çekilen filmlerde gösterilenin aksine Kolomb yerli halka dost gibi yaklaşmamış, onları insan olarak bile görmemiş, onları köleleştirerek köle ticaretine de öncülük etmişti.

Kolomb Günü

Amerika kıtasında ekim ayının ikinci Pazartesi "Kolomb Günü"dür. Şenlikler şölenlerle kutlanır. Tıpkı bizim "İstanbul'un Fetih Günü" gibi. Peki, kutlanan ne?

1492 yılında Cenovalı kâşif Kristof Kolomb'un Nina, Pinta ve Santa Maria gemileri Amerika kıyılarına yanaştığında onları Anawak Kızılderilileri karşıladı. Kızılderililerin inancında Tanrılar sakallıydı ve denizden gelmişlerdi. Sakallı istilacıları görünce onları doğaüstü varlıklar zannettiler. Yüzerek selamladılar. Mısır ve patates ikram ettiler. Atları, iş hayvanları, demir silahları yoktu. Ama kulaklarına ince altın süsler takıyorlardı. İşte o altınlar sonları oldu.

Kolomb Kızılderililerle ilgili ilk izlenimlerini İspanya kraliçesine şöyle yazmıştı: "Bu insanlar o kadar yumuşak başlı, barışsever ki yeryüzünde bunlardan daha iyi bir ulus bulunmadığına majestelerinizin önünde ant içebilirim. Komşularını kendileri kadar seviyorlar, konuşmaları son derece tatlı ve kibar, konuşurken hep gülümsüyorlar. Gerçi çırılçıplak dolaşıyorlar ama davranışları terbiyeli ve övgüye değer."

Seyir defterine de şunları eklemiştir:

"Onlara kılıçlarımızı gösterdik. Demir silahları ilk kez gördükleri belli. Kesmenin ne demek olduğunu bilmediklerinden bazıları kılıçlarının keskin tarafını tutunca ellerini kestiler. Bu insanlar ne herhangi bir mezhebe bağlılar ne de puta tapıyorlar. Kötülüğü tanımıyorlar, birbirlerini

öldürmeyi bilmiyorlar. Hiç silahları yok. Kızılderililer son derece sade, dürüst ve eli açık insanlar. Herhangi birinden sahip olduğu herhangi bir şey istenince hemen veriyorlar. Kötülüğün ne olduğunu hiç bilmiyorlar. Çalmıyorlar, öldürmüyorlar. Dünyada onlar kadar tatlı dili insanlar yoktur."

Bir de not düşüyor. "Bu insanların çalıştırılması, ekin ekmesi, gerekli her işe koşulması ve bizim (Avrupalıların) gelenek ve göreneklerimizi benimsemesi gerektiği kanısındayım."

Ardından katliam başladı. Sakallı yabancılar altın ve değerli taş aramak için köyleri yağmaladı, yakıp yıktı. Yüzlerce kadını, erkeği, çocuğu kaçırdılar. Kadınlara tecavüz ettiler. Direnen erkeklerin kulaklarını kestiler, kafa derilerini yüzdüler. Gemilerine atıp köle olarak satılmak üzere Avrupa'ya götürdüler. Kolomb'un 12 Ekim 1492'de San Salvador sahiline ayak basmasının üzerinden on yıl bile geçmeden yüzbinlerce insan yok edildi. Ardından akın akın geldiler. Tüm Amerika kıtasını cehenneme çevirdiler. Katliamlara papazlar da katıldı. Katolik olmayı kabul etmeyen Kızılderili şamanları ayaklarından asılarak canlı canlı yakıldı.

Kolomb Amerika'ya vardığında dünya nüfusunun 5'te 1'i Kızılderili idi. Sayıları 70.000.000'u geçiyordu. 1942'den bugüne sadece 2.000.000 kaldılar.

Dünya tarihinin en büyük soykırımını yapan Avrupalı istilacıların bu katliamı kitaplara şöyle yansıdı: "İspanyol istilacılar her geçen gün daha kibirli oluyordu. Aceleleri varsa yerlilerin sırtına biniyorlardı. İspanyolların canavarlığı sınır tanımıyordu. Bir gün ikisi de birer papağan taşıyan iki yerli çocuğa rastlayan iki papaz papağanları aldılar ve sırf zevk olsun diye çocukların kafasını kestiler." (Las Casas)

"Ben Küba'da iken üç ayda 7.000 çocuk öldü. Acıdan çılgına dönen bazı anneler bebeklerini nehirde boğuyorlardı. Böylece erkekler madenlerde kadınlar ağır çalışma içinde ve çocuklar da süt bulamadıkları için ölüyordu. Bu kadar büyük, güçlü ve verimli topraklar kısa sürede boşaldı. İnsanlığa o kadar yabancı olan tüm bunları kendi gözlerimle gördüm ve şimdi bile yazarken ürperiyorum." (Las Casas)

"Tanrı'nın hususi takdiriyle savaştan kaçan Kızılderililerin tamamına yakınını çiçekten öldürdük. Tanrı topraklarımızı temizledi." (Massachusetts Körfezi kolonisinin ilk valisi John Wintrop)

"Kızılderilileri yakıyorduk. Onları böyle ateşte kızarırken ve bu ateşi söndüren kan gölünde görmek korkunç bir manzaraydı. Çürüyen cesetler ve bunlardan yayılan koku berbattı fakat zafer tatlı bir fedakârlık gibiydi. Bizlere olağanüstü yardımlarda bulunarak bu kadar gururlu ve kibirli bir düşmanı elimize düşüren bu kadar çabuk bir zafer bahşeden Tanrı'ya şükranlarımızı sunarız." (Phymouth kolonisinin valisi William Bradford)

"Kızılderililerin hamal olarak kullanılmasını kınamıyorum. Ancak bir adamın bir domuza ihtiyacı varken 20 tane öldürüyordu. 4 Kızılderili'ye ihtiyaç duyduğunda bir düzine alıyordu. Metreslerini omuzlarda taşınan hamaklar içinde fakir Kızılderililere taşıtan birçok İspanyol vardı. Bu uygulamalar esnasında yerlilerin maruz kaldığı kötü muameleler, zararlar, soygunlar, haksızlıklar ve büyük kötülüklerin sayılması istense bunun sonu gelmez. Çünkü onlar için Kızılderilileri öldürmek yararsız hayvanları öldürmekle birdir." (Cieaze de Leo)

"Kızılderililerin eğer altını yoksa çocuklarını satarlardı. Eğer çocukları da kalmamışsa kendi hayatlarını verirlerdi. Bu haraçları veremediklerinden ötürü Kızılderililer işkence

altında ya da gaddarca zindanlarda öldürülürdü. Zira İspanyollar onlara hayvani bir vahşilikle muamele ediyor ve onları hayvandan daha aşağı görüyorlardı. Kızılderililerin cesetleri köpeklerin önüne yem olarak atılıyor, vücutlarından yaralara iyi gelebilecek bir yağ üretiliyordu. Kızılderili kadınlar sıra halinde direk ve ağaçlara çocukları da onların ayaklarına asılıyordu." (Papaz, Motolina)

"Sırf eğlence olsun diye kadın erkek demeden yerli halkın ellerini, burunlarını ve kulaklarını kesip kopardıklarını ve bunun bölgenin değişik yerlerinde defalarca tekrarlandığını kendi gözlerimle gördüm. Memeden kesilmemiş bebekleri annelerinin göğsünden alarak onları en uzağa fırlatma konusunda birbirleriyle yarıştılar." (Bartolome de Los Casas)

"Askerler pek çok Kızılderili'yi uykularında öldürdüler. Annelerinin göğüslerinden çekilip alınan bebekler anne-babalarının gözleri önünde kılıçla parçalanıyor ve bebeklerin parçaları ateşe atılıyordu. Kundaktaki bebekler beşikleri içinde parçalanıyor, kafaları eziliyor, en taş yürekli adamın bile vicdanını sızlatacak bir vahşilikle öldürülüyorlardı. Bazı bebekler nehre atıldı, onları kurtarmak için anne ve babaları da suya atladı. Ama askerler ne çocukların ne de anne-babalarının sudan çıkmalarına izin vermediler, hepsi boğuldu." (David de Vries)

Kızılderili kadınları çocukları doğduğunda elleriyle onların ağzını kapatırlar. Nefes alması için ellerini bir süre çekip bebeğin tekrar ağlamasına fırsat vermeden aynı hareketi tekrarlar. Ağlamamak gözlerini dünyaya açan bir Kızılderili'nin aldığı ilk derstir. Beyaz adamdan kaçarken kucaktaki bebeğin ağlaması her şeyin sonu demektir. Dersini iyi alamayan bir bebeğin çıkaracağı ses kurşun yağmurunda ölmek demektir.

AMERİKA'YI KURAN ADAM: GEORGE WASHİNGTON

George Washington'a Amerikalıların Atatürk'ü desek yanlış olmaz. Atatürk'ün bizdeki Kurtuluş Savaşı'nda önderlik etmesi gibi Washington'da Amerika Bağımsızlık Savaşı'nda yeni bir ülkenin kuruluş sürecinde üstlendiği liderlik rolü ile Atatürk'e çok benzemektedir.

Londra'daki efendiler Amerika kıtasında kolonilerde yaşayanları canından bezdirmişti. Her gün yeni vergiler nefeslerini kesiyor artık İngiltere'nin Amerikan kolonileri için hayat yaşanmaz hale geliyordu. Amerika'yı kuran adamlardan biri olan George Washington Amerika Bağımsızlık Savaşı sırasında kıta ordusunun başkomutanı olup ardından ABD'nin ilk başkanı olmuştur.

George Washington Kimdir?

George Washington (1732-1799) İngiliz kraliçesinin tebaası ve zengin bir ailenin çocuğu olarak doğmuştur. 1752 yılında bir tür sömürge ordusuna katıldı. Amerika'daki Fransız ve İngiliz kolonileri arasında patlak veren Fransız ve yerli savaşında İngiltere adına kurşun sıktı. Cesaretiyle göz doldurmuştur. Ancak İngiliz subayların Amerika'da yaşayan

kolonilerde oluşturduğu milisleri ve Amerikan askerlerini bu savaşta sürekli sınır güvenliğinde kullanmaları, koloni halklarının yaşamını umursamamaları George Washington'da İngilizlere karşı kapanmayan bir kinin oluşmasına sebep olmuştur.

Savaştan sonra George kendisini tarıma adamış ancak sürmek istediği sakin hayatı bir türlü gerçek olmamıştı. İngilizlerin amansız vergilerle Amerika'daki tebaasını canından bezdiriyordu. Böylesi bir atmosferde "yeter söz Amerikalıların" diyen biri de George oldu. Tekrardan aktif mücadeleye daldı. Bağımsızlığın konuşulduğu kongrelere Virginia adına katıldı ve elini taşın altına sokarak 1775 yılında tüm koloni güçlerinin komutanı olarak İngiltere'ye karşı aynı safta yerini aldı. Askerlerin giyim kuşamından yiyeceklerine dek ilgilenen George Washington, ilk başlarda koca imparatorluk güçlerine karşı dayanamasa da 1777 yılında İngilizlere sert bir darbe indirdi ve dünyanın dikkatini çekti. Bu başarının üstüne İngilizlerin can düşmanı Fransızlar gecikmeden yeni olan bu güce yanaşıp Amerikalılarla müttefik oldu. Karadan ve denizden Fransızların desteğini alan Washington, 1781 yılı Kasım ayında İngilizleri New York'ta yendi. Ardından barış anlaşması ve yeni kurulacak ülkenin anayasasına dair çalışmalara başladı.

Savaşın ardından Washington liderlik yapmaya başlayarak ülkeyi birleştirecek ve diğer tüm koloniler tarafından yeni anayasanın imzalanması sürecinde etkisini koyarak hepsini uzaklaştırmayı başarmıştır. Nitekim bu başarılarıyla 1789 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nin ilk başkanı oldu.

News Week dergisinin anketine göre okul öncesi çocukların %15'i hâlâ Beyaz Saray'da başkanın George Washington olduğuna inanıyor.

Fransız ve yerel savaşında pardösü ve şapkasında 4

kurşun deliği tespit edilmiş, altındaki 2 at vurulmuş ama bu çatışmalardan tek bir çizik dahi almadan kurtulmuştur. Bir Kızılderili şefi onun için "Bu adam da sihir var, büyük işler yapacak." demiştir. George Washington hiçbir zaman okula gitmemiş sadece birkaç özel ders almıştır. Karısı ve yakın arkadaşları ona general diye seslenmiş, ülkenin en önde gelen likör ve viski üreticilerinden biri olmuştur. Karısı Martha Washington Bağımsızlık Savaşı boyunca kocasının yanında cephede yer almıştır. Annesi Mary Ball ile mesafeli bir ilişkisi olmuştur. Ordu komutanı olarak cephede savaşan ilk ve son Amerikan başkanı olmuştur. Başkan seçildikten sonra ortaya atılan kral ilan edilmesi gerektiği fikrini reddetmiş, olağanüstü halk desteğine rağmen 8 yılın sonunda görevinden ayrılarak Amerikan demokrasisinin kurumsallaşması açısından rol model olmuştur.

George Washington kölelerin serbest bırakılmasını sağlayan tek kurucu babadır. Kölelerin hakları ve köleliğin kaldırılması ile ilgili çok geniş çalışmalar yapmış fakat nefesi yetmemiştir. Serbest bıraktığı 100 kadar kölenin bakımını üstlenmiş, hiçbir partiyi temsil etmeyen tek Amerikan başkanı olmuştur. Katır kullanan ilk çiftçi olduğu, topraklarında marijuana yetiştirdiği bilinmekte olup başkan olan ilk Masondur ve bu gelenek olarak günümüze kadar Amerikan başkanları boyunca devam etmiştir. Daha sonra İngiltere ile olan ilişkilerini normalleştirmiştir.

Ülkesinde her ne kadar kahraman ve lider olarak görülse de tam bir Kızılderili düşmanıdır. Kızılderili soykırımı mimarlarındandır. Yeni kurulan ABD, düşmanı gördüğü Kızılderilileri azaltmak için onların geçimini sağladığı her şeyi yakıp yıkmıştır. ABD ordusundan Tümgeneral Sullivan'ın 1779 yılında raporunda belirttiği gibi Kızılderilileri vahşi hayvan gibi avlamışlardır. Tüm bunlar

George Washington'un emriyle yapılmış olup "Yerliler beyaz halktan toplu yıkımdan başka bir şey görmeyi hak etmeyen vahşi hayvanlardır." şeklinde sözleri bulunmaktadır. Bu cümle George Washington Kızılderililere bakış açısını ortaya koyan bir açıklamadır. İkinci kez istemese de başkan seçilen Washington 1799 yılında hayata gözlerini yummuştur.

ABD'NİN KURULUŞU

Amerika'nın 1492'de keşfinden sonra İspanyollar Meksika ve Güney Anmerika'da, Portekizliler Brezilya'da, Fransızlar Kanada'da, İngilizler de bugünkü ABD'nin Atlas Okyanusu kıyılarına yerleşerek sömürgeler meydana getirdiler. İngilizler de XVI. yüzyılın sonlarından itibaren bu kıtaya gelerek koloniler kurdular.

XVII. yüzyıl başlarında Kuzey Amerika'da 13 İngiliz koloni sömürgesi vardı. Her sömürgenin başında İngiliz kralı tarafından atanan bir vali bulunurdu. Ancak bu 13 koloni İngiltere'deki parlamentoda temsil edilmiyordu. İngiliz parlamentosu 7 yıl Savaşlarında uğradığı zararları gidermek ve ekonomik durumunu düzeltmek için sömürgelerine yeni vergiler koydu. Koloniler, İngiliz parlamentosunda temsilcileri bulunmadığını ileri sürerek bu vergileri kabul etmediler. Peşinden de İngiliz mallarını boykot ettiler. Bunun üzerine İngiltere, Boston Limanı'nı abluka altına aldı. Koloni halkı buna karşı çıktı. Böylece koloniler İngilizlere karşı isyan başlatmış oldu.

Koloni temsilcileri 1774 yılında Philadelphia'da toplandılar. Toplantı sonucunda İngiliz hükümetinden kolonilerin onayı alınmadan vergi alınmaması ve ticareti önleyici kanunların

konulmamasına karar verildi. İngiltere bunu reddedince ikinci kez Philadelphia'da toplanan koloniler İngiltere'ye savaş ilan ettiler. Toplanan ordunun komutanlığına George Washington getirildi. II. Philadelphia kongresinde Amerikan kolonileri bağımsızlıklarını ilan ettiler.

Kongre, İnsan Hakları Bildirisi'ni kabul ve ilan etti. (4 Temmuz 1776). Bu bildiriye göre "İnsanların doğuştan birtakım hakları vardır. Bunlar devredilemez ve vazgeçilemez haklardır. Bu haklar yaşama hakkı, özgürlük hakkı ve mutluluğu arama hakkıdır. Bu hakları kuvvetini halktan alan ve halkın arzusuyla iş başına gelen hükümetler kurar." Savaş 8 yıl sürdü. Fransız, İspanyol ve Hollandalıların desteğini alan koloniler büyük başarılar elde ettiler. Fransa'nın kolonilere destek vermesi üzerine Amerikalılar ile İngilizler arasındaki savaş bir İngiltere-Fransa savaşı haline geldi. Bir süre sonra İngiltere'ye düşman olan İspanya ve Hollanda da Fransa'nın yanında yer aldılar. Sonunda İngilizler barış istemek zorunda kaldılar. İngiltere Versay Antlaşması ile (1783) savaşa son vererek Amerika Birleşik Devletleri'nin bağımsızlığını kabul etti.

1787 yılında Amerikalılar bir anayasa hazırladılar. Bu anayasaya göre Amerika Devleti federal bir cumhuriyet oluyordu. Buna göre her devlet iç işlerinde serbest kalıyor, buna karşılık dış siyaseti, savunmaları ve ekonomileri ortak olarak yürütülüyordu. İlk Cumhurbaşkanı olarak bağımsızlık savaşlarında büyük yararlılıkları görülen George Washington seçildi.

Avrupa'dan Amerika'ya yapılan göçler sonunda Avrupa'da işsizlik azaldı. Avrupa kültür ve medeniyeti yeni bir yayılma alanı buldu. Amerika Birleşik Devletleri yeni bir denge unsuru oldu.

Amerika Birleşik Devletleri kurulduktan kısa bir süre

sonra Akdeniz'de ticari etkinliğe başladı. 1795'te Cezayir, 1796'da Trablusgarp ve 1797'de Tunus ile ticaret anlaşmaları imzaladı. Böylece dolaylı olarak Osmanlı Devleti ile de ilk ticari ilişkiler başlamış oldu. İlk kez bir Amerikan ticaret gemisi 1800 yılında İzmir'e, savaş gemilerinden oluşan bir filo da İstanbul'u ziyaret için geldi. Doğu Akdeniz'de ticari faaliyetlerini arttıran Amerikalılar İzmir'de bir konsolosluk açmak için girişimde bulunmuşlar ve 1810 yılında İzmir ve Amerika arasında ilk kez düzenli bir biçimde ticari seferler yapılmaya başlanmıştır.

Amerikan Bağımsızlık Savaşı

Amerikan Bağımsızlık Savaşı ya da diğer adıyla Amerikan Devrimi, 1775 1783 yılları arasında Büyük Britanya ve 13 koloni arasında geçen bağımsızlık mücadelesidir. Koloniler Amerikan Bağımsızlık Bildirgesini yayınlamışlar ve Paris Antlaşmasıyla da bağımsızlıklarını resmen ilan etmişlerdir. Bu mücadelenin sonucunda Amerika Birleşik Devletleri kurulmuş ve devletin ilk başkanı George Washington olmuştur.

Savaş Çanları Çalışıyor

Dönemin iki güçlü milleti Fransa ve İngiltere, Amerika tapınaklarında sömürge yarışı halindeydiler Kızılderililerin yaşadığı topraklara göz diken bu iki sömürge devlet çıkarlarını korumak için savaşmak zorunda kaldılar. İngilizlerin başlattığı 7 Yıl Savaşları (1756-1763) Fransızların yenilgisi, İngilizlerin ise galibiyetiyle sonuçlandı. Savaşın ardından 1763 yılında imzalanan Paris Antlaşmasıyla Fransa kralı Kanada'daki topraklarını ve birkaç oda dışındaki bütün kolonilerini İngilizlere bırakmak zorunda kaldı. Kolonilerin İngilizlerin eline geçmesiyle birlikte sorunlar

daha çok büyüdü. İngilizler savaştaki zararlarını Amerika kolonilerine ağır vergiler yükleyerek yani onların sırtından geçinerek karşılamaya çalışıyorlardı. İnsanlar yıpranmaya ve yoksullaşmaya başlamıştı. Kolonilerdeki ticaretin tamamı İngiliz sömürgeci zihniyetinin eline geçmemiş ve çiftçilerden ticaret kolonilerine kadar yerli halkın büyük bir kısmı zarar görmeye başlamıştı. Ayrıca zaman içerisinde halk İngiliz ticarethanelerine borçlanmaya başlamıştı ve birçoğu batmıştı.

1764 yılında çıkarılan şeker yasası ile melas yasasının uygulanma alanı genişletildi. Yeni yasaya göre herhangi bir yerde melas yasasına karşı bir hareket olursa gemilere el konulacaktı. İngiltere'den kolonilere gönderilen bütün malların vergileri arttırılmıştı. Vergi artışlarından bunalan ve kendi kendine yetemez hale gelen yerli halkın bu karara tepkisi çok büyük oldu. Kolonilerin rahatsız olduğu bir diğer konusu ise kiliselerdi. Lutherciler, Baplistler, Presbiteryenler, Quakerler ve daha birçok inanca mensup kişiler Anglikan kilisesine vergi ödüyordu. Bu duruma fazlasıyla tepki gösteren koloniler rahiplerin ayrıcalıklı olmalarını istemiyorlardı.

1765 yılında hükümetin 10.000 kişilik ordusunun masraflarını karşılamak için uyguladığı vergiler protesto edildi. Sons of Liberty (Özgürlük Çocukları) adı verin gizli örgütler kuruldu. Örgüt, vergileri asla kabul etmeyeceklerini belirtti ve bunun üzerine İngiliz hükümeti damga pulu yasasını geri çekti. Ardından da koloniler üzerinde tam yetkili olduklarının da altını çizdiler. İngiltere oluşmakta olan bağımsızlık mücadelesinin farkına varmamış olsa gerek ki 1767 yılında kolonilerin ithal ettikleri çay, boya, cam, kumaş gibi bazı mallara (Townshend Yasası) vergiler koydu. Yeni vergilere karşı protestolar yapıldı ve artık çok büyük birleşmeler söz konusu oldu. Bunun üzerine ticaret kolonileri vergi konulan malların geri iadesine ve alınmamasına karar kıldılar.

Bağımsızlık Kıvılcımı

28 Kasım 1773'te Hindistan'dan İngiliz gemileri Boston limanına çay getiriyordu. Geminin limana yanaştığını fark eden halk, çaya yapılan vergiye tepki olarak Boston limanına akın ettiler. Gelen gemiler valinin izni olmadan ne boşaltılabiliyor ne de geri çıkış yapabiliyorlardı. Bunun üzerine 20 günün ardından koloniciler harekete geçtiler. 100 kişi kılık değiştirerek gemide bulunan bütün çayı denize döktüler. Bu hareketin lideri Samuel Adams'dı. Limanın yüzeyi çayla kaplanmıştı ve bu olay diğer gün İngiltere hükümeti tarafından büyük tepkiyle karşılandı. 16 Aralık 1773 tarihinde gerçekleşen bu olaya "Baston Tea Party" (Boston Çay Partisi) adı verilmiştir. Olayın ardından İngiliz hükümeti limana girişleri yasakladı ve hiçbir geminin ayrıca insanın limana yaklaşmamasını emretti. Bunun üzerine Boston halkı bu karara çok büyük tepki verdi. Başında Jefferson'un bulunduğu bir grup kişi tören yapmaya karar verdiler. İngiliz hükümetinin buna karşı çıkmasıyla birlikte Jefferson'da dâhil olduğu 89 kişi hükümeti protesto ettiler.

Amerikan Kolonilerinin Bağımsızlık Zaferi

Eylül 1774 yılında aralarında George Washington ve Benjamin Franklin'in de bulunduğu bu Amerikan kongresi yapıldı. Birçok yazar ve birçok eyalet temsilcisi de bu kongreye katıldı. Kongrede kolonilerin kendilerine ait karar verme yetkilerinin ve yasadışı olarak konulan vergilerin sadece kendilerince hazırladıkları yasalarla mümkün olacağını belirttiler. Massachusetts'te isyanın başlamasıyla İngiliz hükümeti isyancıların elindeki bütün mühimmatların alınması emrini vermişti. Concord bölgesine hükümet 800 asker yollamış fakat gönderilen bu birlikler koloniler tarafından geri püskürtülmüşlerdi. Sadece 2 ay içinde

Amerikan bağımsızlık devrimi her yere yayılmıştı. Kısa bir süre sonra da 10 Mayıs 1776 yılında Philadelphia'da 2'nci kongre toplandı ve en sonunda taraflar anlaşarak 4 Temmuz 1776 yılında Bağımsızlık Bildirgesi yayınladılar.

İlk devrim savaşı 16-17 Haziran'da Boston çevresinde yapıldı. Savaştan Amerika kolonileri daha az kayıpla galip geldiler. 17 Mart 1776'da İngiliz kuvvetleri geri çekilerek Boston'u Amerikalılara bıraktılar. 29 Ağustos 1776'da ise doğanın bir hikmeti yaşandı ve tarih yeniden yazıldı. 27 Ağustos 1776 Long Island Savaşı'nda İngiliz kuvvetleri George Washington ve ordularını yenilgiye uğratmış, Long İsland'ın batısında sıkıştırmışlardı. Amerikan hikâyesi burada bitiyordu ki 29 Ağustos'ta bölgeye çok büyük bir sis indi ve George Washington ve kalan ordusu sisin yardımıyla gizlenerek kaçmayı başardılar. Yeniden güçlenmek için zaman buldular.

1778 yılına gelindiği zaman Amerikalılar büyük bir bağımsızlık mücadelesi vermişlerdi ve birçok millete örnek olmuşlardı. Diğer taraftan şaşırtıcı bir şey daha var ki savaş esnasında İngiliz düşmanı olan sömürgeci Fransa hükümeti Amerikan kolonilerine yardım etmiş, silah ve mühimmat yollamıştı. 1780 yılında Fransa, Amerika'ya ordu göndererek bağımsızlığa destek verdi. Bunun ardından İngiltere Fransa'ya saldırdı. Fransa'ya saldıran İngiliz ordusu uğradığı büyük yenilgiyle geri çekilmek zorunda kaldı. George Washington ve Fransız birliklerinin birleşmesiyle İngiltere ordusunun bir kısmı daha yenilgiye uğratıldı. 1782 yılında güney limanları İngilizlerden arınmıştı. Sadece New York ve yakınlarında çok az sayıda İngiliz askerleri kalmıştı. 3 Eylül 1783'te imzalanan Paris Barış Antlaşması ile Amerika Birleşik Devletleri'nin bağımsızlığı resmen kabul edildi. 1787 yılında hazırlanan federal anayasa ile de 1789'da George Washington kurulan

birleşik devletin ilk başkanı seçildi. Devrim liderleri de bu yeni kurulan bağımsız devletin kurucu hükümetinde görev başına geçtiler.

Amerika'nın bağımsızlık mücadelesinde John Adams, Samuel Adams, Alexandre Hamilton, John Joy, John Scott, Benjamin Franklin, George Clinton, William Livingstone, Thomas Jefferson, John Dickinson, Richard Henry Lee, George Mason, Williw Jones ve John Rutledge gibi daha birçok değerli yazar bağımsızlığın öncüleri olmuşlardır. Adı geçen düşünür ve devlet adamları yapılan toplantıda düşüncelerini yayarak bağımsızlık isteklerini bir kez daha belirtmişlerdir. İngiliz düşünür olan John Locke'un fikirleri benimsenmiştir. Locke'a; "Devletin asıl görevi her insanın hakkı olan yaşam, özgürlük ve mülkiyeti korumaktır. Siyasi otorite yalnız halkın yararı için emanet olarak elde tutulur. İnsanın doğal hakları tecavüze uğradığı zaman halkın bu hükümete başkaldırmak ve değiştirmek hakkı vardır." şeklinde söylemiş ve bu aynı zamanda bu düşünceler bağımsızlık bildirgesinin giriş kısmına konulmuştur.

ABRAHAM LİNCOLN SUİKASTİ

Lincoln, ABD'de yapılacak olan seçimlere 1860 yılında adaylığını koymuş ve seçimleri kazanarak 4 Mart 1861'de ABD'nin 16'ncı başkanı olmuştur. Lincoln seçimlerden sonra ABD başkanı olarak "Cooper Union" adlı tarihi konuşmasını yapmış, bu konuşmada köleliği savunan eyaletlere göndermede bulunmuş ve kuzeyin en güçlü kişisi olmuştur. Bunun üzerine Lincoln'un ABD başkanlığını kabul etmek istemeyen başta Güney Carolina olmak üzere Missisippi, Florida, Alaboma, Georgia, Louisiana ve Texas eyaletleri birlikte ayrılma kararı almışlar ve birleşerek "Confederate States of America" (Amerika Konfedere Devletleri) adındaki birliği kurmuşlardır. 12 Nisan 1861'de konfedere devletlerin oluşturduğu milis kuvvetlerin Fort Sumter'a saldırmasıyla Amerika tarihinin en önemli olaylarından olan Amerikan İç Savaşı başlamıştır. Lincoln bu olağanüstü karışık dönemde en büyük acıyı oğlu Willie'yi kaybederek yaşamış ve bu acı onun daha çok direncini arttırmıştır. Lincoln, 1 Ocak 1861 tarihinde Emancipation Proclamation'ı (Özgürlük Bildirgesi) yayınlamıştır. Bu bildirge ile tüm köleler azat edilmiş sayılmış ve her eyaletin içinde karışıklık yaşanmasına sebep olmuştur. Lincoln savaş sonrasında yapılan seçimi kazanmış ve tekrar 4 Mart 1865'te ABD'nin başkanı olmuştur.

Köleliğin kaldırılmasını isteyen ve siyahi insanlara birtakım haklar vadeden Abraham Lincoln öncelikle çevresinde ve daha sonra ise halk kitleleri tarafından büyük tepki çekmiştir. Her ne kadar aslen oyuncu olsa da John Wilkes Booth, güney eyaletlere lazımlık kaçakçılığı yapıyor ve bu eyaletlere büyük sempati besliyordu. Suikast girişiminden önce başkanı kaçırma planları yapan Booth, başkanın planında yapılan ufak bir değişiklikle amacına ulaşamamıştır. Daha sonra başkanı öldürme fikrini iyice aklına koyan Booth, başkan ve ailesinin 14 Nisan 1865 tarihinde "Amerikalı Kuzenimiz" adlı oyunu izlemek için Ford Tiyatrosuna gideceklerini haber almıştır. Oyun başladıktan bir süre sonra tiyatro salonuna giren Booth sinsice başkana yaklaşarak başkanı silahla başından vurmuştur.

Tiyatronun karşısındaki Peterson House'de ilk müdahalesi yapılan Lincoln ertesi sabah saat 07:02'de hayatını kaybetmiştir. Suikasttan 12 gün sonra Booth, federal ajanlar tarafından bulunmuş ve Virginia'da bir ahırda öldürülmüştür.

Abraham Lincoln cinayeti Amerika tarihindeki ilk başkan suikastıdır. Başkanın ölümü destekçisi olan halkı yasa boğmuştur. Her ne kadar katili belli ve suikast tanıklarla desteklenmiş olsa da Abraham Lincoln'un ölümünde gizli servis ve aristokrat kesimin parmağı vardır. Çıkarları zedelenen ve güç odağı olmak isteyen devletlerin en büyük oyunları kendi bünyelerindeki önemli kişileri sindırmektir. Abraham Lincoln köleliği kaldırmak ve siyahilere birtakım haklar vermek isteyerek aslında ülkedeki bütün ırkçı kesimi karşısına almış ve tabiri caizse idealleri için ölümü göze almıştır.

AMERİKAN İÇ SAVAŞI

Amerikan İç Savaşı; Amerika Birleşik Devletleri ile eyalet birliğinden çıkarak bağımsız olmak isteyen 11 güney eyaleti arasındaki yaşanmış tarihi çatışmadır. 11 güney eyaleti 1860 yılında Abraham Lincoln'un başkan seçilmesiyle Jefferson Davis komutasında ayaklanarak bağımsızlıklarını ilan etmişlerdir. 1861 yılının 1 Eylül'ünde Güney Cardina'daki Sumter Kalesi'nden yapılan top atışıyla iç savaş patlak vermiştir. 1 Ocak 1863'te alınan kararla uygulanan köleliğin kaldırılması teklifi parlamentoda oylanarak kabul edildikten sonra 31 Ocak 1865'te yasaklanmıştır. Ancak bu zaferden 5 gün sonra "Abraham Lincoln" bir suikast sonucu öldürülmüştür.

Amerikan İç Savaşının Nedenleri

XIX. yüzyılın sonlarına doğru tarım arazilerinin geliştiği güney eyaletlerinde özellikle pamuk, tütün ve şeker kamışı üretiminde ciddi gelirler elde ediliyordu. Tarım arazilerinin işlenmesinde Afrika'dan kaçırılıp getirilen siyahi kölelerden faydalanılıyordu. Özellikle kuzey ve batı eyaletlerinde sanayi sektörünün gelişmesi serbest işçi sistemini beraberinde getirdi ve köleliğin yasaklanması öngörüldü. Fakat köleliğin

yasaklanması gelirlerini tarımdan karşılayan ve tarım arazilerinde köle ihtiyacı olan güney eyaletlerinin işine gelmiyordu. Güney eyaletleri de önünde sonunda köleliğin güney eyaletlerinde de yasaklanacağını düşünerek devletten ayrılmak için bir iç ayaklanma çıkardılar.

Mesinin ardından güneydeki 7 eyalet (Carolina, Florida, Missisipi, Alaboma, Teksas, Georgia ve Louisiana) başkanın köleliği kaldıracağına kesin gözüyle bakarak endişelendi ve zaman kaybetmeden bağımsızlıklarını ilan etti. Başlarda çok insancıl bir sebebi olmasına rağmen kuzey eyaletlerin bu tutumu aslında güneydeki siyahi kölelerin kuzeyde kurulan sanayi kuruluşlarına aktarılmasını sağlamaktı. Ayrıca güney eyaletlerin İngilizlerle olan ticari ilişkileri yani güney eyaletlerinin pamuk vererek karşılığında İngilizlerden Afrikalı köle almaları kuzey eyaletlerini tedirgin etti ve güney eyaletlerin dizginlenmesi gerektiğini düşündüler. Ayrıca İngilizlere ucuza satılan pamuk hammaddesi kuzeydeki sanayi kuruluşlarında işlenebilir ve büyük ekonomik gelirler elde edilebilirdi. Bütün bu sebeplerden dolayı güney eyaletlerden oluşan "Güneyli Konfederasyon" ve kuzeydeki diğer eyaletlerden oluşan "Union (Birlik)" arasında Amerikan İç Savaşı başladı.

Amerikan İç Savaşının Kazananı Kuzey Birliği

Amerikan savaşının ilk yıllarında taraflar birbirlerine üstünlük sağlayamamıştır. İki taraf ağır kayıplar vermesine rağmen zaman zaman yaşanan geri çekilmeler ve taarruzlar olsa da iki tarafında bariz bir üstünlüğü yoktur. Fakat 1863 yılının temmuz ayında yapılan "Gettysburg Muharebesi" bir dönüm noktası olmuştur.

Güneyden 72.000 ve Kuzeyden 82.000 askerin karşı karşıya geldiği bu muharebede iki taraf da ağır kayıplar vermiş fakat

savaş kuzey birliklerinin bariz üstünlüğüyle sonuçlanmıştır. Savaşın sonunun geldiğini anlayan kuzeyli birlikler, güney birliklerine iki koldan saldırarak 9 Nisan 1865 yılında güneyli ünlü komutan Robert Edward Lee'nin ordularını bozguna uğratarak güney birliğini teslim olmaya zorlamıştır. Güney birliklerinin ağır yenilgiye uğramasıyla geri kalan askerler de silah bırakarak kayıtsız şartsız kuzey yönetimine teslim olmuşlardır. Başkan Abraham Lincoln, güney eyaletlerini sömürmek yerine onlara kalkınmaları için borç vermeyi dahi teklif etmiştir. Kuzey birliğindeki taraflar ve çıkar grupları ise başkanın tam tersine güney topraklarının işgal edilmesini savunmuşlardır. Yapılan bütün anlaşmalardan sonra senatör Wallace ve gizli servisin hazırladığı bir kumpasla aslen oyuncu olan "John Wilkes Booth" Başkan Abraham Lincoln'u silahla başından vurarak öldürmüştür.

Kuzey Birliklerinin Zaferi ve İç Savaşın Sonuçları

Kuzey birliklerinin mutlak üstünlüğüyle birlikte güney birliği teslim olmuş ve güney topraklarındaki bütün köleler serbestleştirilmiş belli bir süreden sonra da oy kullanma hakkı kazanmışlardır. Bölünme tehlikesiyle karşı karşıya kalan Amerika Birleşik Devletleri bu badireyi de atlatarak bir bütün halinde kalmayı başlanmıştır. Güney eyaletlerdeki tarım arazilerinde kölelere dayalı yapılan üretim kaldırılmıştır. Savaşın sonunda güneydeki siyah kölelere birçok haklar tanınsa da bu haklar zamanla toprak sahipleri tarafından geri alınmıştır. Amerika İç Savaşı çıkmadan önce güney, ekonomik olarak kuzeyden üstün olmasına rağmen savaştan sonra tarım ekonomisi çöken güney ekonomik üstünlüğü kuzey eyaletlere kaptırmıştır.

KU KLUX KLAN NEDİR?

Ku Klux Klan kısaca KKK, Amerika'da Amerikan İç Savaşı'ndan sonra 24 Aralık 1865'te 6 eski Konfederasyon askeri tarafından kurulmuştur. Bu topluluk adını Yunanca "Klux (çevre) kelimesinden ve İrlanda kökenli oldukları için adına "Klan" kelimesini ekleyerek almıştır. Bu gizli örgütün amacı Amerikan İç Savaşı'nın ardından güney eyaletlerde zencilere tanınan hakları engellemek, zencilerden özgürlüğe kavuşanları tekrar köle şeklinde yaşatmak, beyaz olmayanlara eziyet ve işkence etmek şeklinde bir amaca sahipti.

Amerikan İç Savaşı kısaca 1861-1865 yılları arasında kuzey ve güney eyaletleri arasında yaşanmıştır. Savaşın sebebi kölelik düzeni ve yeni seçilen Başkan Lincoln'un köleliği kaldırmak istemesi üzerine güneydeki 11 eyaletin kölelik düzenini aynı bırakmak için ayrı bir birlik kurmak istemeleriydi.

Amerikan İç Savaşı'nda kuzey eyaletleri kazanıp güneye şartlarını ağır bir biçimde uygulatıp kölelik Amerika'da yasaklanınca savaşı kaybeden güney eyaletlerinde yenilgiyi sindiremeyen kişiler çeteleşme ve Klu Klux Klan gibi aşırı örgütlenme hareketlerine girişmiştir. Klu Klux Klan'da bu dönemde Amerikan İç Savaşı'nı kaybeden, kölelik düzeninin devam etmesini isteyen güneyliler arasında tepki olarak doğmuştur.

Ku Klux Klan Faaliyetleri

Ku Klux Klanlar geniş kollu beyaz uzun bir cübbe ile sadece göz ve burun delikleri bulunan üzerinde kırmızı şerit çizgiler olan bir kukuleta giyerler, büyükçe bir haç takarak altından ata binerek gezerlerdi. İlk başlarda bu Klan geceleri toplanıp çeşitli yaramazlıklar yapmak ve biraz zenci döverek eğlenmek amacıyla kurulsa da daha sonradan kısa zamanda olan özgürlüğe kavuşan zenci köleleri korkutmak ve onlara işkence ederek öldürmek üzere tasarlanan bir terör örgütüne dönüştü. Klan sonradan her kesimden üye kazandı. Aralarında senatörler hatta başkanlar olan pek çok kişi Ku Klux Klan adına faaliyetlerde bulundular.

1871'lere gelindiğinde liderin örgütü kötü yönetmesi ve ardından örgütü engelleyici yasaların çıkmasıyla zamanla Ku Klux Klan faaliyetleri sona erdi ve bu klana "Birinci Klan" adı verildi. Daha sonradan KKK 1915'te neredeyse yok olmuşken orijinal adı The Clansman (Klan Üyesi) "Bir Ulusun Doğuşu" 1915 isimli film ile halk çok etkilendi ve Ku Klux Klan'ın tekrar doğması için kıvılcım çakmış oldu. Filmde Klan adeta haçlı ordusu ve Amerika'da en soylu kuvvetler gibi gösteriliyordu. 1920'lere gelindiğinde Ku Klux Klan tekrar canlanmış aralarında başkanın da bulunduğu pek çok üye kazanmıştı. Sayısının 5.000.000'a kadar çıktığı tahmin edilmektedir. Ancak bu ikinci dalga Klan sadece zencilere karşı nefret beslemiyordu. Aynı ayrımcılığı Yahudilere, sendikacılara, komünistlere ve tüm göçmenlere karşı sürdürmüştür. Klan adeta Hitler'in Nazi Partisi gibi davranmaya başlamıştır.

Ku Klux Klan, 1928'lere gelindiğinde Washington'da 400.000 kişinin katıldığı Ku Klux Klan yürüyüşü yapılmıştır. Bu tarihte örgütün 8.000.000 üyeye ulaştığı tahmin edilmektedir. Örgüt iyice Amerika içinde yaygınlaşmış ve üyelerinden aylık para toplama ve üye kazanma yoluyla

nüfuzunu arttırmaya çalışmıştır. II. Dünya Savaşı'na kadar ayrımcılık adı altında pek çok yasadışı eylemler gerçekleştirmiş, cinayetler işlemişlerdir.

Özellikle en meşhur hareketleri zenci vatandaşları linç etmektir. Ku Klux Klan'ın kuruluşundan bu yana resmi kayıtlara geçen 3.000'den fazla zenci linç ettiği, pek çok zenci ve beyaz olmayana tecavüz, hadım etme, dayak atma, işkence gibi pek çok insanlık dışı eyleme başvurduğu bilinmektedir. II. Dünya Savaşı'nın ardından ortaya çıkan insan hakları bilinci ve kölelik karşıtı tutumunun ardından yasalarla bu acımasız Klan'ın üstüne gidilmiş ve sonu getirilmiştir. Yaptığı zenci cinayetleri açığa çıkarılmış pek çok kişiye ceza verilmiştir. Ancak aynı tarafta bulunan hâkimler sayesinde de pek çok Klan üyesi beraat etmiştir.

Ku Klux Klan bitirilse de etkisinin devam ettiği ve sızdığı Amerika'nın bünyesinde hala etkin olduğu söylenmektedir. Faaliyetleri zaman zaman yine görünmekte ve çalışmalarını gizli sürdürdüğü söylenmektedir. Ku Klux Klan 6 genç adam tarafından oluşmuş ve bu savaşta savaşan generallerden 4'ü avukatlık eğitimi almıştır. 2 adet Amerikan başkanının yemin ederek üye olduğu söylenmektedir. Ku Klux Klan cinayetleri örgütün içinde FBI sızması sonucu büyük ölçüde açığa çıkarılmış, 1960'larda Ku Klux Klan adına cinayet işleyen bir üye o zaman serbest bırakıldıktan sonra 2006'da tekrar tutuklanmıştır.

ABD'NİN İLK EMPERYALİST SAVAŞI: AMERİKA-İSPANYA SAVAŞI

1898 yılında yaşanan İspanya-Amerika Savaşı iki ülkenin kaderini kökten değiştiren ve ABD tarihinin ilk emperyalist savaşı olarak adlandırılmaktadır. Tarihe Little Splendid War olarak Amerika-İspanya Savaşı, Amerika'nın İspanya himayesindeki Küba'yı İspanya yönetiminden kurtarmak için girdiği ve bunun sonucunda Pasifik ve Karayipler'de yeni sömürgeler kazandığı savaştır.

Savaş Nasıl Başladı?

XIX. yüzyılın sonlarında Küba, İspanya'nın kolonisi durumundadır. İspanyollar tarafından sömürülmeye karşı çıkıyorlardı. 1895 yılından itibaren Kübalılar seslerini yükseltmeye ve İspanyol yönetimine karşı ayaklanmaya başladılar. İspanya yönetimi ayaklanmaları oldukça sert bir biçimde bastırdı. 1897 yılında İspanya Küba'ya yeni vali atayıp Küba'nın özerkliğini kabul etse de sular durulmuyordu. Artan gösteriler ve ayaklanmalar sonucunda İspanyollar daha da sertleşerek isyancı Kübalıları toplama kamplarına kapatmaya ve toplu işkencelere başladı.

Küba'da yaşanan bu olaylar, hemen yanı başında ve sermayesi oturmuş güçlü bir devlet olma yolunda ilerlemek isteyen ABD'de geniş yer bulmaya başladı. Hem Küba'da hem de İspanya sömürgesi altında bulunan Filipinler'deki benzer olaylar Amerikan basınında geniş yer buluyor ve gündem oluşturuyordu. Amerikan halkı Kübalı isyancıları desteklemeye başlamıştı.

Küba'da artan şiddet olaylarından adada yaşayan Amerikan vatandaşları da etkileniyordu. İşte savaşın fitilini ateşleyen olay bir geminin gizemli bir şekilde batırılması ile başladı. ABD yönetimi Küba'da bulunan vatandaşlarına yardım için gönderdiği savaş gemisi 21 Nisan 1898 günü batırıldı. ABD yönetimi bu olaydan İspanya'yı sorumlu tuttu ve 21 Nisan 1898 günü İspanya'ya savaş ilan etti. Parlamentoda alınan karar ile 25'inci Amerikan başkanı William McKinley'e tam yetki verildi ve ABD tarihinin en kısa süren ilk emperyalist savaşı olarak nitelendirilen Little Splendid War 114 gün sürdü.

Amerika-İspanya Savaşı'nın Amerika tarihi açısından önemi oldukça büyüktür. Küba'nın başkenti Havana'ya giren Amerika kuvvetlerinin başında (daha sonradan 26'ncı Amerikan başkanı olacak) Theodore Roosevelt bulunuyordu. Roosevelt'i meşhur eden San Juan Hill ve El Coney zaferleri olmuş ve Roosevelt, Şantiago ve Cuba'ya giren ABD güçlerinin başındaki komutan olarak yer almıştır

Amerika 266 kişinin ölümü ile sonuçlanan gemi batırılma faciası nedeniyle İspanya ile savaşa girmiş, tabiri caizse hazır Küba'yı kurtardım Porta Rico ve Filipinler'i de kurtarayım diyerek savaşı büyütmüş ve kazançlı çıkmıştır.

Savaş Küba yüzünden başladıysa da ilk çatışma yine ilginçtir. İspanya sömürgesi olan Filipinler'de yaşandı. ABD deniz güçleri Filipinler'de bulunan İspanyol donanmasını yok

ederek Filipinler'e girdi. Daha sonra Küba'da bulunan isyancı güçlerin de desteği alınarak ülkede bulunan İspanyollar temizlendi. Kübalılar İspanyol sömürgesinden kurtulduğunu sanıyordu ki daha büyük ve daha emperyalist bir sömürge düzenine gireceğinden habersizdi.

İspanya o dönem eski gücünde olmadığından donanması zayıf durumdaydı. Bu nedenle deniz aşırı bölgelerdeki sömürgelerini kontrol edemiyordu. Bu durum Amerika-İspanya Savaşı'nda net bir şekilde ortaya çıkmıştır. Savaş öncesi yoğun politik ve basın yoluyla propaganda yapan ABD, savaş esnasında Kübalı isyancıların desteği ile İspanyolları yendi. Savaşın sonunda yapılan Paris Antlaşması ile İspanya; Küba, Porto Rico ve Guarri'den çekilirken Filipinler üzerindeki haklarını 20.000.000 dolar karşılığında ABD'ye devretti. ABD bu savaştan oldukça karlı çıkmıştı. Kısa süren bir savaş sonunda oldukça değerli deniz aşırı sömürgeler de elde etmiş oldu.

ABD'nin 5'inci başkanı Thomas Monnoe'nin ortaya koyduğu ve Monnoe Doktrini adıyla bilinen "Amerika Amerikalılarındır" sözüyle hayat bulan doktrinin ilk hayata geçtiği süreç Amerika-İspanya Savaşı ile faaliyete geçmiştir. Bugün ABD Başkanı Trump'un örnek aldığı ABD bakanı olan Monroe, ABD üzerinde Avrupa devletlerinin söz hakkı olmadığından bahisle Amerika'nın kendi kendine büyük bir güç olması gerektiğini savunmuş ve politikasını bu yönde oluşturmuştur.

Amerika'nın daha sonraki asırda gerçekleştirdiği tüm Latin Amerika ülkeleri üzerindeki müdahalelerinden ilki böylece Küba'da gerçekleşmiştir.

Amerika Tarafından Yazılan Küba Anayasası

Küba, Amerika'nın ilk demokrasi ve özgürlük getirdiği ülkelerden biridir. ABD daha sonradan aşina olacağı sözde özgürlük getirmeyi ilk Küba'da gerçekleştirmiştir. İspanyolların elinden Küba'yı kurtarmış ve daha sonra daha büyük bir emperyalizm ve sömürge düzeni uygulamıştır.

Kübalıların ilk isyan hareketinin başlatıldığı 1895 yılından itibaren Küba'da bulunan isyan güçlerine ABD'li milyonerlerden 15.000.000 dolara yakın yardım yollanmış, ABD'de Küba'yı ele geçirdikten sonra bu parayı faiziyle Küba'nın kaynaklarını kendine kullanarak geri almıştır. Küba 1960 yılına kadar süren bir ABD sömürge düzeninde yer almıştır.

Amerika Küba'yı İspanyollardan temizledikten sonra Kübalı isyancılar savaş bittikten sonra tam bağımsız olacaklarını sanmışlarsa da Amerika tarafından izin verilmemiştir. Zaten Amerika 1800'lü yıllarının başından itibaren Küba'yı elde etmenin planlarını yapmış ancak Amerika iç savaşı sebebiyle bu planı ertelemek zorunda kalmıştır. Küba, Amerika için bakir verimli toprakları ve stratejik konumu sebebiyle cezbedici duruyordu.

Savaşın sonunda ABD, Küba'nın 20 yıl ABD vesayetinde kalacağı bir maddeyi yürürlüğe koymuş ve adaya istediği sömürge düzenini yerleştirmiştir. Küba'nın ilk devlet başkanı ABD destekli Tomas Estrada Palma olmuştur. Bu süreçle 15 yıl içerisinde adaya 3 kere Amerikan müdahalesi gerçekleşmiştir. Küba, Amerika'nın arka bahçesi konumu olarak 60 yıla yakın ABD destekli yönetimlerle idare edilmiş ve Fidel Castro'nun isyanına kadar bu düzen devam etmiştir.

Amerika, Küba üzerinde vesayet düzeni kurduktan sonra adaya gelen Amerikalılar özellikle siyahi Kübalılar

üzerinde ırkçı hareketlerde bulunmuşlardır. Küba hariç Paris Antlaşması ile Amerika'nın kazandığı bölgeler üzerinde etkisi bugün dahi devam etmekte olup ABD'nin Guarri'da büyük bir askeri üssü bulunmaktadır.

Amerika-İspanya Savaşı Osmanlı tarafından da yakın takip edilmiştir. Sultan Abdülhamid, Küba elçisi Enver Paşa vesilesiyle Amerika ve Küba hakkında bilgiler edinmiştir.

ÖZGÜRLÜK ANITI OSMANLI'NIN MALI MIYDI?

Bugün Amerika'nın simgesi olan Özgürlük Anıtı veya Özgürlük Heykeli olarak bilinen Amerika'nın New York şehrinde bulunan devasa büyüklükte elinde meşale tutan meşhur kadın heykeli dünyanın en popüler ikonlarından biridir.

Bu heykel 1884 ve 1886 yılları arasında yapılmış ve Fransa tarafından Amerika'ya 100'üncü yıl hediyesi olarak verilmiştir. Parçaları Fransa'dan Amerika'ya taşınmış ve New York'ta bulunan Özgürlük Adası'na inşa edilmiştir.

Bu dünyaca ünlü heykelin aslında Osmanlı malı olduğu iddia edilmektedir. Bu iddia ilk olarak 2004 yılında Murat Bardakçı tarafından ortaya atılmıştır. 1894 yılında Padişah Abdülmecid döneminde Süveyş Kanalı, Fransız şirketler tarafından yapılıyordu. Mısır ise Osmanlı'ya bağlı bir eyalet idi. Başında Mısır valisi Sait Paşa bulunuyordu.

Süveyş Kanalı'nın anlaşma konularının içerisinde kanalda 1 adet kadın heykeli yapılması öngörülmektedir. Sait Paşa, Fransız şirketine bu konuda talimat vermiş ve masraflar Osmanlı tarafından karşılanacaktır.

Heykelin tacında 7 adet ok bulunması bu Oklar'ın yedi iklimin Padişahı, Osmanlı Sultanı'nı temsil etmesi ve yüzünün batıya dönük olması Sultan Abdülmecid, tarafından talimat verilmiştir.

Sultan Abdülmecid'in vefatının ardından yerine gelen Sultan Abdülaziz projenin hızlanması talimatını vermiş ve masrafları Osmanlı hazinesinden ödenen heykelin çalışmalarına başlanmıştır. Asya Işığı adı verilen heykel Fransız heykeltıraşın yapımına Frederie Auguste Bartholdi tarafından başlandı. Bu meşhur heykelin modelini ise dünyaca meşhur Singer dikiş makinesi firmalarının kurucusu İsaac Singer'in eşi İsabel Eugenie Bayer olmuştur.

Gelelim bu heykel neden planlandığı gibi Mısır'a dikilmedi. Said Paşa ölünce yerine Mısır valisi İsmail Paşa olur. İsmail Paşa, Müslüman bir ülkede kadın heykelinin sorun olacağını söyleyerek heykelin yapılması işini iptal eder. Bunun üzerine heykel, yapıldığı Fransa'da depoya kaldırılır. Depoda bekleyen Özgürlük Anıtı daha sonra Fransa-Amerika ilişkilerinin gelişmesinin ardından Fransa tarafından 100'üncü yıl hediyesi olarak Amerika'ya hediye edilir ve heykel parça parça gemilerde taşınarak iki yol süren bir çalışma sonucu New York Özgürlük Adası'na dikilir.

Yani dünyanın en önemli sembollerinden biri olan Amerika'daki Özgürlük Anıtı, Osmanlı hazinesinden çıkmış parayla yapılan ve Mısır'a dikilmesi onaylanan Osmanlının bir eseri idi. Ancak değişen siyasi şartlar nedeniyle Amerika'ya dikilmiş ve Amerika'nın sembollerinden biri olmuştur.

ABD'NİN I.DÜNYA SAVAŞI'NA GİRMESİ: LUSİTANİA FACİASI

ABD yüzyılın baş aktörlerinden biri olmasını sebep olan (son yüzyılda yaşanan 2 adet dünya savaşı) olaylarla birlikte dünya tarihindeki küresel güçlerden biri haline gelmiştir. Amerika-İspanya Savaşının ardından başlayan daha sonra girdiği I. ve II. Dünya savaşları ile devam eden süreçle birlikte emperyalizm ve sömürgecilik ordusunu pekiştirmiş, elde ettiği kazanımlarla dünyanın baş aktörlerinden biri konumuna yükselmiştir.

Amerika, II. Dünya Savaşı'nın başından itibaren takındığı ilginç çekimser tutumu ve ardından savaşa girmeye karar vermesi gibi içinde pek çok soru işareti barındıran olaylarla gerçekleşmiştir. II. Dünya Savaşı sırasında yaşanan ve üzerinde bulunan şaibelerin hâlâ tam olarak aralanamadığı Pearl Harbour donanmasının Japonlar tarafından imha edilmesi sonucu Amerika savaşa girmiştir. Yine I. Dünya Savaşı'nın başlarında tarafsız olmasına rağmen bugün unutulan tarih sayfalarından biri olan Lusitania gemi faciası sonucunda Amerika'nın savaşa giriş şartları olgunlaşmış ve nihai olarak I. Dünya Savaşı'nda yer alan Almanya'nın Meksika Devleti'ne yolladığı Meksika'nın Amerika'ya karşı savaş

açması yönündeki tavsiye mektubunun yakalanması sonrası ABD resmi olarak savaşa dâhil olmuştur. Bunun sonucunda I. Dünya Savaşı'nın gidişatı Amerika ve müttefikleri lehine değişmiştir.

ABD, I.Dünya Savaşı'nın başlarında tüm savaşan ülkelere mühimmat desteği sağlamakta ve ekonomisine güç kazandırmaktaydı. Ancak İngilizlerin yoğun ısrarı olmasına rağmen ABD Başkanı Wilson, prensipleri gereği savaşa dâhil olmamış ve çekimser kalmışlardır.

Peki, bu gemi faciasının ardında ne gibi sırlar barındırmaktadır?

RMS Lusitania gemisi 1 Mayıs 1915 yılında ABD'nin New York limanından İngiltere'nin Liverpool limanına doğru içerisinde bulunan 1258 kişiyle seyrine başlamıştı. O dönemde I. Dünya Savaşı en hararetli günlerini yaşıyordu. Almanya denizaltıları İngiltere'yi abluka altına almış ve İngiltere'ye yardım getirdiğinden şüphelendiği tüm gemileri torpidolarla batırıyordu. Böyle bir zamanda alınan bu deniz yolculuğu oldukça cesaret isteyen bir karardı.

Ancak gazetelerde yayınlanan ilanlar ve gidecek yolculara söylenen geminin Almanlar tarafından batırılacağı konusundaki telkinlere rağmen yolcular Lusitania'nın devasa bir gemi olması, çağının ötesinde modern teknolojiye sahip süratli olmasından dolayı gemilerine güveniyor ve başlarına bir şey geleceğinden endişe etmiyorlardı.

Fakat gemide yolcuların bilmediği bir şey vardı. Amerikan Devleti Lusitania'nın deposunda kasalara doldurulmuş 4.200 adet silahı İngiltere'ye gönderiyordu.

Almanlar, İngiltere çevresinde daha o hafta içerisinde toplam 23 adet ticaret gemisini batırmıştı ve Lusitania gemisinin kaptanı Turner'in ise bundan haberi yoktu.

7 Mayıs 115 günü saat 14:09 sıralarında Alman U-bot'u tarafından ilk torpil ateşlendi ve Lusitania 18 dakika içerisinde aldığı torpil darbesiyle birlikte büyük bir hızla sulara gömüldü. 1198 kişi okyanusun soğuk sularında hayatını kaybetti. Bu kişilerden 124'ü Amerikan vatandaşıydı ve bir anda ülkenin gündemine yerleşti. Daha sonradan Lusitania'nın bu kadar kısa sürede batmasının sebebinin aldığı torpil darbesinin olmadığı, gemide bulunan savaş malzemelerinin infilak etmesi sonucu battığı ortaya çıkan rapordan anlaşılacaktı.

Basının yoğun dramatikleştirme çabaları ve 124 Amerikan vatandaşının ölümüyle birlikte Amerika'da fırtınaların kopmasına sebep oldu. Bütün gazete haberlerinde Almanların vahşi ve insanlık dışı varlıklar olduğundan bahsedilerek Amerika'nın intikam alması gerektiği vurgulanıyordu.

Amerika'nın savaşa girmesini en çok isteyen ülkelerden biri olan İngiltere'de aynı propagandaya katılmış ve savaşa dâhil olması için yoğun bir mücadeleye girişmişti. Ancak tüm bunlara rağmen Başkan Wilson, kararlılıkla savaş dışında kalınması gerektiğini vurgulamış ve daha sonra Berlin ile yaptığı görüşmeler sonucunda ölenlerin aileleri için tazminat sözü almıştır.

Bu yaşanan büyük gemi faciası sonucunda Amerika yine savaşa girmemiştir. Ancak yukarıda kısaca bahsettiğimiz gibi Alman Dış İşleri Sekreteri Arthur Zimmerman'ın, 1917 yılında Meksika'nın Amerika'ya savaş açması gerektiğini belirttiği mektubunun İngiliz ajanları tarafından ele geçirilmesi ve Amerika'nın haberdar edilmesi sonucu Amerika'nın Almanya'ya karşı beklenen savaş ilanı gerçekleşmiştir. Her ne kadar Lusitania gemi faciasının ardından Amerika savaşa girmemiş olsa da 1917 yılında ABD'nin Almanya'ya yaptığı resmi savaş ilanı gerekçelerinden biri de Lusitania gemi faciasını göstermesidir.

Bugün dahi pek çok tarihçi Lusitania'nın bir savaş komplosu sonucu batırıldığını düşünmektedir. Buna göre gemi faciası ile birlikte Amerika'nın ölen vatandaşları ve batırılan gemisi için savaşa gireceği düşünüldüğünden Lusitania ve içindeki yolcuların kurban olarak seçildiği düşünülmektedir ve iddia edilmektedir. Bu iddiayı destekleyen delillerin arasında geminin rotasının Alman denizaltılarının cirit attığı karanlık sularda değiştirilmemesi, savaşın rotası üzerinde bulunan denizaltıların bulunduğu rota üstünde gidilmekte ısrar edilmesi ve Kaptan Turner'in geminin hızını yarıya düşürmesiyle birlikte gemiyi torpillere karşı hedef haline getirdiği yine iddialar arasındadır.

Lusitania gemi faciası Amerika'da başlayan Alman karşıtlığının miladı sayılan olaydır diyebiliriz. Çünkü gemi faciasına kadar geçen dönemde Amerika'da bulunan İrlandalı nüfusunun fazla olmasından dolayı halk içinde İngiltere'ye karşı bir antipati mevcuttu. Almanya'nın, İngilizlerle savaşması sebebiyle de halkın Almanlara karşı bir sempatisi bulunmaktaydı. Lusitania gemi faciası bu sempatiyi tersine çevirmiş ve Amerikan halkında bir Alman düşmanlığı oluşturmuştur. Sırf Amerikan halkı içerisinde bir Alman karşıtlığı oluşturmak için Lusitania faciasının gerçekleştiğine dair bir komplo teorisi olduğunu öne süren tarihçiler mevcuttur.

Lusitania'nın batırılmasının ardından en çok yaygara koparan ülkelerden birinin İngiltere olması sebebiyle savaşın gidişatını değiştirmek isteyen İngilizlerin bu işin içinde herhangi bir ihmalinin olup olmadığı ya da bilgisinin ne kadar olduğu konusunda şaibeler sürmektedir. İngiliz donanma kuvvetlerinin yolcu gemisini koruyamaması ihtimalini gözler önüne serse de geminin rotasının neden tehlikeli sularda devam etmesinin istendiği hâlâ tarihin bilinmez sorularından biri olarak kalmıştır.

İKİ DÜNYA SAVAŞINDA DA AMERİKALILARA KOMUTA EDEN DOUGLAS McARTHUR

Douglas McArthur (1880-1964) her iki dünya savaşında da Amerika'yı komuta etmiş ve onun başarılar kazanmasını sağlamıştır. Neredeyse beşikten mezara askerlik yapan McArthur, I. Dünya Savaşı'nda bir bölük, II. Dünya Savaşı'nda Pasifik cephesinde müttefik güçlerin büyük kısmını ve son olarak da Kore'de bütün BM kuvvetlerini komuta etmiş müstesna bir askerdir.

Her ne kadar hakkında tartışmalar devam etse de Amerika'nın yetiştirdiği en büyük askeri beyinlerden biri olduğu ortadadır. Komutası altında görevi yapanlar ya onu çok sevmiş ya da nefret etmiştir. Hem kara hem deniz savaşlarındaki ustalığı ve mümkün olan en az kayıp ile zafer kazanabilmesi ile övülmüştür.

Douglas McArthur Arkansas'ta asker kökenli bir ailede dünyaya gelmiştir. Babası Amerikan İç Savaşı'nda onur madalyası kazanmış, İspanya-Amerika Savaşı'nda görev yapmıştır. Bu nedenle gözü Amerikan ordusunda olan McArthur babasının yolundan gitmekte gecikmemiştir. Amerika'nın en prestijli askeri okulu West Point'e girmiş,

1903'te mezun olduğunda asteğmen olarak Meksika'da göreve başlamıştır. İlk komutanı babası olmuştur.

1904'te Meksika'da savaşa katılmış Rusya-Japonya Savaşı'nda gözlemcilik yapmıştır. Ardından başkanın askeri danışmanı olmuş ve I. Dünya Savaşı'nda 1917'de Amerika Almanya'ya savaş ilan edildiğinde albay rütbesiyle Fransa'ya doğru yola çıkmıştır.

1917 yılında Avrupa'da girdiği savaşta kumandayı alarak en genç kumandan unvanını kazanmış, askerlerine "arkanızı düşünmeden sürekli ilerleyin emri" vermiştir. Savaşta gaz maskesi takmamış ve savaşlara bir kamçı dışında silahsız katılmıştır. Çoğu kere cesaretinden dolayı 4 gümüş yıldız madalyası kazanmıştır.

Savaş bitince Avrupa'da kalmış sonra 39 yaşında mezun olduğu okula dönmüştür. Okul programını ve prosedürlerini değiştirmiş ardından Genelkurmay Başkanlığına general olarak atanmıştır. 1935'te Filipinler'e gitmiş ve Filipinler'de ordunun kurulması ve eğitiminde danışmanlık yapmıştır. 1937'de emekli olmuş ancak mareşal unvanı ile Filipinler ordusuyla Manila'da kalmıştır. Artık emeklilikte tatil yapmayı düşünmektedir ancak her şey yeni başlamaktadır.

Japonya giderek saldırganlaşmaya başlayınca 1941'de Amerika Savaş Bakanlığı McArthur'u uzak doğudaki Amerikan kuvvet komutanı olarak yeniden aktif göreve çağırdı. Pearl Harbour baskını ile kendine aşırı güveni yüzünden 9 saat önce uyarılmış olmasına rağmen harekete geçilmemesi üzerine tüm Amerikan donanmasını yok etmişti.

ABD böylelikle Japonya'ya savaş ilan ederek II. Dünya Savaşı'na dâhil olmuştur. Filipinler'de çatışmalar esnasında askerlerin moralini sürekli yüksek tutmaya çalışmış ancak

1942'de artık oradan direkt kaçmıştır. Bazen kaçmak gerekebilmektedir. Filipinler'den çekilirken söylediği "I scholl return." (Geri Döneceğim) en ünlü McArthur sözleri arasındadır.

1942 yılında Avustralya'da göreve başlayarak kısa sürede toparladığı ordusuyla güneyden operasyona başlamış ve Ocak 1943'te Japonları Yeni Gine'den sürmüştür. Avustralya'da kendisine onur madalyası verilmiş ardından McArthur Pasifik Savaşı'na devam etmiştir. 1944'te Filipinler Savaşı'nda Japonlar, McArthur ile giriştikleri bu mücadelede 8.000 Amerikan kaybına karşı 192.000 asker kaybetmiştir. Bilançoya bakıldığında McArthur'un başarısı inkâr edilemez.

Savaşta ve bütün kariyeri boyunca General McArthur zekâsını ve stratejisini, diğer kaynakları kullanmadaki etkinliğini başarasıyla sergiledi. Cesareti ve atılganlığıyla düşmanlarını bunaltmıştır. Aralık ayında generalliğe yükselen komutan Müttefik Devletler Yüksek Komutanı olarak Amerika adına Japonya'nın imzaladığı teslimiyet belgesini teslim almıştır. (2 Eylül 1949 Uraga Körfezi) Japon tarihinde saraydan ilk kez dışarı çıkan Japonya İmparatoru Hirobito tarafından imzalanan teslimiyet belgesini Japonya'ya teslimiyetini imzalayan odur. Ardından bu ülkede Amerika adına yönetim faaliyetleri sergilemiş, Japonya'nın baştan kurulmasında etkin rol oynamıştır.

1950'lere gelindiğinde ise Kore bunalımında çıkmış ve Kore Savaşı'nda BM güçlerine yöneticilik etmiştir. Ancak savaş sırasında Çin'e nükleer bomba atalım sözü ve bunu ısrarla savunmaya başlayınca Başkan Truman onu 1951'de görevden almıştır.

1937'den beri göremediği ülkesine döndüğünde New York tarihinde bir araya gelmiş en büyük kalabalık olan yaklaşık 7.000.000 kişi onu karşılamıştır. 1964'te 84 yaşında

Washington'da hayata gözlerini yummuştur. Kendisi hiçbir zaman kabul etmemiş olsa da egoist ve cimri biri olarak tasvir edilmiştir. Kendi ifadesiyle okuma yazma öğrenmeden önce ateş etmeyi öğrenmiştir. Ünlü şair Nazım Hizmet Ran "Doğum" adlı şiirinde McArthur'un ismiyle kendisinden bahsetmiştir.

AMERİKA'YI SÜPER GÜÇ YAPAN ADAM: TRUMAN

Herkesin sorduğu soru Amerika nasıl süper güç oldu? Bunun bu gücünün elinde olması büyük oranda II. Dünya Savaşı sayesinde olmuştur. Bu sebeptendir ki dünyanın süper gücü olmasını sağlayan şahsiyetlerden biri de Amerika'nın 33'üncü başkanı Harry S. Truman olmuştur.

1884 yılında doğan Truman (1884-1972) I. Dünya Savaşı'na dek aralarında çiftçiliğin de olduğu birçok işte çalıştı. Savaşta Fransız cephesindeki subaylardan biri oldu ve savaşın ardından hukuk eğitimini tamamladı. Ardından Demokrat Parti'den siyasete atıldı. 1941 yılında Savunma Bakanlığında yapılan yolsuzlukları araştıran komisyonun başkanı olarak 15 milyar dolarlık bir vurgunu ortaya çıkarınca ulusal kahraman olmuştur. Dönemin başkanı Franklin Roosevelt onu II. Dünya Savaşı'nın en şiddetli günlerinde 1944'te yardımcısı yaptı. Savaşın sonunda seçime yaklaşıldığının hissedildiği günlerde 1945 yılı Nisan ayında Roosevelt ölünce Truman hiçbir hazırlığı olmadan başkanlık koltuğuna getirildi. Bu en hararetli günlerde Japonya'ya atom bombası atılması talimatını vererek dünyayı resmen nükleer çağa sokmuş, Japonya'nın saf dışı kalmasını sağlamıştır. Binlerce Japon'un

ölmesine ve bugüne kadar süregelen bir dizi olaya sebep veren atom bombalarının atılmasını Truman şöyle ifade etmiştir. "Bombaları atmazsak Japonlar teslim olmayacak ve en az 1.000.000 Amerikan askeri ölecek." şeklinde savunmuştur.

Normandiya çıkartması ve atom bombaları sayesinde Amerika II. Dünya Savaşı'ndan sonra gücünü iyice pekiştirmiş ve Truman Sovyetler Birliği'nin giderek artan etkisine karşı tüm dünyanın koruyucusu olarak sahne almakta gecikmemiştir. Komünizm tarafından tehdit edildiğine inanılan özellikle Türkiye, Yunanistan gibi pek çok ülkeye Amerikan yardımı yapılmasını uygun gören Truman doktrini ve Avrupa'nın yeniden inşasını öngören yardım paketi Marshall planı onun eseridir.

Ayrıca Berlin şehrini havadan besleyen olağanüstü ikmal operasyonu "Berlin Lifti" başlatan odur. Dahası NATO'yu kuran isimlerden biridir. Bu sebepten Truman döneminde Soğuk Savaş başlamıştır.

Truman Doktrini, SSCB ve Sovyetler yanlısı tüm ülkelere karşı mücadele edilmesi gerektiği ilkesine dayanmaktadır. Marshall planı çerçevesinde Yunanistan'a 300, Türkiye'ye 100 milyon dolarlık askeri ve ekonomik ilk yardımlar onun döneminde gerçekleşmiştir.

Amerika'yı Kore Savaşı'na sokan karar da ona ait olup dış politikada oldukça usta manevralar yaparak Amerika'nın bugün bile devam eden baş ağrısının altına imza atan başkanlardan biridir. Gizli servis CIA ve ulusal güvenlik ajansı NSA da onun döneminde kurulmuştur. Üstelik bu tüm tarihi kararları alırken bir başınadır. Ülke içinde ise amansız grevlerle, ırk ayrımcılığından kaynaklanan sosyal gerginliklerle ve sağlık sigortası ile uğraşmak zorunda kalmıştır.

1953 yılında görevden ayrılan Truman yerini Dwight D. Eisenhoever'a bırakmıştır. Truman, Amerikan halkına yapılan ankete göre en başarılı başkanlar sıralamasında Abraham Lincoln, Franklin Roosevelt, George Washington ve Theodor Roosevelt'in ardından 5'inci sırada yer almıştır.

TANKLARIYLA AMERİKA'YI ZAFERE TAŞIYLAN GENERAL PATTON

General Patton (1885-1945) ilginç bir yaşamı olan, II. Dünya Savaşı'nda ABD'yi pek çok cephede tank sayesinde zaferlere taşıyan bir komutandır. General Patton, Amerika'nın II. Dünya Savaşı'ndan muzaffer çıkmasını sağlayan en önemli isimlerden biridir. Fildişi tabancası ve mükemmeliyetçiliği dillerde destan olan George Smith Patton 1885'te California'da doğmuştur. Çocukluğundan beri kahraman olmak isteyen Patton askere yazılmıştır. Ailesi de Amerikan iç savaşından İngilizlere karşı olan mücadeleye kadar pek çok alanda askerlik yapmış isimlerden oluştuğu için o da bu yolda ilerlemiştir.

General Patton Kimdir?

Amerika'nı en ünlü askeri akademisi West Paint'a girmiş ardından düşük not aldığı gerekçesiyle kovulmuş fakat tekrar kabul edilmiştir.

Patton sporcu bir kişiliğe sahiptir. Stockholm Olimpiyat oyunlarında 1912'de pek çok alanda başarılar sergilemiş, eskrimle de ilgilenmiştir. Kariyerinde Meksika Savaşı'nda devrimci lider Panço Villa'nın hareketine karşı savaşmış, Amerika'nın dikkatini çekmiştir. I. Dünya Savaşı'nda yüzbaşı olarak tank birliğinin başına geçmiş ve ilk büyük tank

savaşında İngiltere'de başarılı olmuştur. I. Dünya Savaşı'nın ardından tankların etkin bir savaş silahı olduğunu görmüş, savaşın ardından tank alımı için hükümete baskı kurmuştur. I. Dünya Savaşı'nın ardından Washington ve Hawaii'de birtakım görevlerin ardından kurmay olan Patton II. Dünya Savaşı'nda yıldızını parlatacaktır.

Almanya'nın yıldırım harekâtı başladığında George Smith Patton, tank gücünü kongreye sunmuş ve tankların başında zırhlı tümen komutanı olmuştur. Pearl Harbour saldırısından sonra Amerika'nın savaşa girmesinin ardından 8 Kasım 1942'de Patton, Sicilya işgaline komuta etmiş ve İtalya'ya çıkartma yapan birimin başında yer almıştır. Çünkü İngilizler ve Amerikalılar, İtalya'nın işgal edilmesiyle Almanların savaş dışı kalacağına inanıyordu. Bu sebepten George Smith Patton Kuzey Amerika çöllerinden kendisini Sicilya Savaşı'nda bulmuş ve Eisenhoover komutasında Patton Sicilya kıyılarına çıkmıştır. Patton Sicilya'da Alman ve İtalyan birliklere karşı büyük bir darbe vurmuş, savaş sırasında "Esir almayın oyun oynayacak vaktimiz yok!" emriyle büyük sükse yapmıştır.

Bu emri daha sonradan İtalyan askerler vakası olarak dünya kamuoyunu meşgul etmiştir. Hatta yaralı bir askerle karşılaşan Patton, şok halindeki askere niye ordasın dediğinde asker artık savaşmayacağım cevabını vermiş ardından Patton elindeki eldiveni ile askerin yüzüne vurmuş ve onu dışarı atmıştır.

Verdiği kararlar ve karakteri sayesinde savaşta ön plana çıkan Patton Normandiye çıkarmasına da öncülük etmiş, burada yaptığı Blood and Guts (Kan ve Cesaret) başlıklı bol küfürlü motivasyon konuşması dünya tarihine geçmiştir. Ancak İtalya cephesinde kendi emrindeki askerlere kötü davrandığı gerekçe gösterilerek Normandiya çıkartması sırasında kızağa çekilse de çıkartma sonrasında müttefik

kuvvetler Almanlar karşısında ilerleme sağlayamayınca Eisenhoover tarafından tekrar zırhlı birliklerin başına getirilmiştir.

Normandiya çıkarmasının ardından Patton Almanya'ya doğru ilerleme önerisinde bulunmuş ve savaşı bitirebileceğine inanmıştır. Kendisine geri dönmesi emredildiğinde öfkelenmiş o Metz'e gitmiştir. Burada büyük kayıplar vermiş ancak karşı saldırıya geçen Almanları Bulge Savaşı'nda bozguna uğratarak Nazilerin son direncini kırmayı başarmıştır.

Nazi Almanya'sına doğru ilerlemeye devam eden Patton Çekoslovakya'yı geçince Rusların tepkisini almış, Joseph Stalin'in protestoları sonucu Patton geri çekilmek zorunda kalmıştır.

Savaş bitmiş, Almanlar darmadağın olmuş, Avrupa kurtulmuş ve Patton yaşayan bir efsane olmuştur. Savaşın ardından Patton işgal altındaki Almanya'nın Bavyera valiliği görevine atanmış ve burada kendine has yöntemleri ile iş görmeye devam etmiştir. Hatta Nazilerin görevde kalmasına bile izin vermiş ve çok tepki çekmiştir. Dahası Patton savaşı kaybeden Alman ordusunu kendi saflarına geçirip Rusya'ya yeni bir taarruz fikri ortaya atmışsa da Eisenhover tarafından kesinlikle reddedilmiştir. Patton savaşın ardından Rusların soğuk savaşı başlatacağını sezmiş ve daha SSCB güçlü değilken saldırıp Rusları bitirmeyi planlamıştır.

General Patton Nasıl Öldü?

Amerika'ya dönmeden önce bir sülün avında trafik kazası sonucu felç olmuş ve askeri hastanede ölmüştür. Lüksemburg'daki Amerikan şehitliğine gömülen naaşı da sonradan Kaliforniya'daki aile şehitliğine nakledilmiştir.

Resmi kayıtlarda Patton'un ölümü trafik kazası şeklinde

geçse de suikaste kurban gittiği iddia edilmektedir. Kaza sonrasında şoför yolun trafiğe kapalı olduğunu ve bunun planlı bir kaza olduğu şeklinde ifade vermiştir. Buna göre aslında Eisenhoower'dan daha çok sevilen onun yerine başkan olmasına kesin gözüyle bakılan ve asıl savaş kahramanı olan General Putton biraz da Ruslar ile arayı bozmak istemediği için öldürülerek susturulmuştu. Ayrıca Patton'un yenilmiş Alman ordusunu müttefik olarak yanlarına alıp Rusya'yı işgal etme fikrini dillendirmesinden birkaç gün sonra ölmesi bu kazayı şüpheli kılan bir başka soru işaretidir. Suikast iddiaları yalanlasa da özellikle General Patton filminde bu konunun işlenmesi kafaları kurcalamıştır.

Kimilerine göre o savaş delisi, üniforma ve güç meraklısıydı. Büyük çoğunluğa göre ise eleştirilmeyi hak eden birçok özelliğine rağmen yaşamı kutsayan ama yaşam hakkını savunurken korkaklık gösterenlerden nefret eden gerçek bir askerdir.

General Patton katı ve disiplin delisi bir askerdir. Patton tank konusunda dünya savaş tarihine geçmiş, mobil ve PC oyunlarında yer alarak popüler kültürde de adından söz ettirmektedir. Emrinde olan subaylara her gün tıraş olma ve savaşlarda kravat takma zorunluluğu getirilmiştir. Almanya'daki sivil halkın toplama kamplarını görerek kamuoyu oluşmasını hedefleyen "Kamplarda gezdirin." politikasının mimarıdır. 1970'te kendi hayatını anlatan Patton isimli film 7 dalda Oscar almıştır. Amerikan ordusunun en sevilmeyen komutanı olduğuna inanılmasına rağmen cenaze töreninde emir almadıkları halde 20.000 Amerikan askeri katılmıştır.

Reenkarnasyona (yeniden doğma) inandığına dair güçlü bir söylenti vardır. Hatta yakınlarına göre sık sık Kartacalı Hannibal ya da Napolyon'un mareşallerinden biri olduğunu iddia etmiştir.

AMERİKAN SAVAŞ GEMİLERİNİ BOMBALATAN SULTAN II. ABDÜLHAMİD

Sultan II. Abdülhamid Osmanlı İmparatorluğu'nun en kuvvetli padişahlarından biri olduğunu tarih önünde bizlere göstermiştir. Aslında onun devrilmesiyle Avrupalıların ne büyük sevinç yaşadığını anlıyoruz. Sultan Abdülhamid Han zekâsı ile Osmanlı İmparatorluğu'nu adeta şaha kaldırmış ancak dış nifaklar sayesinde tahttan sürgün edilmiştir.

Abdülhamid Han tarafından korkusuzca yerine getirilen Amerikan gemilerinin bombalatılması Osmanlının yüzünü dünyaya göstermiştir.

1897 yılında Amerikan deniz kuvvetlerine ait Baneraft isimli savaş gemisinin İzmir limanına izinsiz bir şekilde yanaşması üzerine Abdülhamid Han'ın talimatı ile İzmir limanındaki topçularımız tarafından bombalanmış ve savaş gemisi kaçarak geri dönmüştür. Amerika zayıf gördüğü Osmanlıdan böyle bir tokat yiyince bir süre kendine gelemez.

1901 yılının başında Başkan Roosevelt kendince bunun bir hakaret olduğunu ve bu olaya karşı cevap verilmesi gerektiğini düşünerek Osmanlıya savaş açılması gerektiğini Beyaz Saray'a bildirir. Ancak yardımcıları ve meclis tarafından uyarılarda

bulunulduğu halde Başkan Roosevelt Osmanlının deniz gücünün yeterli olmadığı kanaatindeydi.

Fakat Osmanlının kara gücünün dünyada hiçbir devlette bulunmayan bir enerjiye sahip olduğu ve Amerika'nın bu güce yetmeyeceğini başkana bildirirler. Amerika'nın asıl niyeti ise zayıf gördükleri Osmanlı Devleti'ni etkisi altına almak ve asıl amaçları olan misyoner okullarının daha fazla faaliyette bulunma haklarının artırılmasını istemektir. Hiç beklemediği böyle bir darbe karşısında sinirlenen Başkan Roosevelt, 1904 yılında Osmanlıyı denizden bombalamak için büyük bir filo göndermiş ancak Sultan II. Abdülhamid Han'ın bitmek tükenmek bilmeyen zekâsı ve kurduğu oyunlar sayesinde Amerika sürekli labirenti içinde dolaşmak zorunda kalmıştır. Sultan ise her seferinde vakit kazanmaktaydı. Beyrut'un bombalanacağını düşünürken Osmanlı oyalama taktikleri ile Amerikalıları oyalar.

Ardından şartların daha da ağırlaşmasını istemeyen Abdülhamid Han diplomatik ve zekice bir çözüm bularak misyoner okullarının kapitülasyonlardan faydalanmasını kabul eder. Ancak Amerika'nın İstanbul'da büyükelçilik açma istekleri reddedilir. İstanbul'da bulunan orta elçilik devam eder. Buna neden olarak Sultan II. Abdülhamid Han'ın üstün zekâsı sayesinde tırmanan krizi çözüme ulaştırarak ortadan kaldırması onun büyüklüğünü göstermiştir. Osmanlı Devleti'nden hiç beklemediği bir darbe alan Amerika ise bu süreçten sonra adımlarını daha dikkatli atmıştır.

PEARL HARBOUR

7 Aralık 1941 sabahı Japonya Hava Kuvvetleri, Hawaii'de bulunan ABD donanmasına çok ani ve habersiz bir saldırı gerçekleştirmiştir. Bu saldırı sonucu 2043 ölü ve 1178 yaralının yanı sıra 18 savaş gemisi ve 188 uçak imha edilmiştir. Tarihe Pearl Harbour baskını olarak geçen olay sonucunda ABD Japonya'ya savaş ilan etmiş ve devam etmekte olan II. Dünya Savaşı'na dâhil olmuştur.

Bu olayla birlikte ABD 1945'te Japonya'ya iki adet nükleer bomba atarak savaşı bitirmiş ve ardından dünyanın nükleer süper gücü olarak tarihte yeni bir sayfa açmıştır. II. Dünya Savaşı totalde ABD'nin en fazla kazanç elde ettiği savaştır. ABD atom bombalarıyla dünyayı korkuturken Avrupa'yı Nazi'nin elinden kurtarması (Normandiya Çıkartması) ve sağladığı Yeni Dünya düzeniyle bugün bile etkileri süren bir süper güç algısı oluşturmuştur. Yani kısacası Pearl Harbour'da darbe olsa da savaşa girerek bir taşla kuş katliamı yapmıştır.

Pearl Harbour olmasaydı bunların hiçbiri olmayabilirdi. ABD savaşın başında çekimser bir tavır sergilemiş ve savaşın dışında Nazilere karşı savaşan ülkelere malzeme ve petrol satmaktaydı. Başkan Franklin Roosevelt savaşa girmek istemesine rağmen halk ve senatodan yeterli destek alamadığı için savaşa giremiyordu.

Bu durum Japonların saldırısının ardından haliyle değişmiştir.

Savaşın ilk yıllarında ABD, Japonya'ya petrol satıyordu ve Japonya'nın saldırgan tutumu nedeniyle ülkeye ambargo uygulayarak petrol satışını durdurdu. Ardından Japonya bunu savaş sebebi sayacağını ilan etmiş ve hazırlıklarına başlamıştır. Japonya kendince istihbarat toplayıp ABD'ye duyurmadan sürpriz bir baskın hazırlıyordu. Bunun için en iyi hedef Hawaii Adası'nda bulunan ABD donanmasıydı. 7 Aralık 1941 günü Pearl Harbour saldırısı gerçekleşti.

Ama Pearl Harbour baskının ardından ortaya çıkan kayıtlar, raporlar ve savaş belgelerinde açıkça görülmektedir ki ABD neredeyse her ülkeden (Peru dâhil) gelen istihbarat raporlarını ısrarla görmezden gelmiştir. FBI, CIA saldırının olacağı tarihe kadar başkana bilgi vermiş, ABD Alman büyükelçisi bizzat Japonların gizli bir baskın yapacağını gizli şifrelerle ABD'ye iletmiştir. Fakat Washington ısrarla donanmanın baskına uğrayacağı haberine gözlerini yummuştur. Adeta donanma yem edilmiş ve beklenen olay gerçekleşmiştir. Baskından hemen sonra daha hasar raporu bilinmeden başkan büyükelçiyi arayarak "Zaten gemiler eskiydi, Japonlar onları imha ederek bize iyilik yapmış oldular." diyecekti ama Japonların yapmış olduğu iyilikler daha bitmemişti.

Peki, ne için? Pek çok araştırmacı bunun atom bombalarının atılmasına zemin hazırlamak için olduğunu söylese de asıl cevabı Başkan Roosevelt Tahran'da bir araya geldiği Stalin'e; "Eğer Japonlar bize saldırmasaydı Avrupa'ya asker göndermemiz çok zor oldu." diyerek açıklamıştır. Başkan Roosevelt saldırıdan 4 ay önce sanki olacakları tahmin edermiş gibi senatoda "Savaşları haklı çıkaracak bir olayın gerçekleşmesi için mümkün olan her şey yapılmalıdır." demiştir.

Pearl Harbour Atom Bombası İçin Yem Mi Edildi?

Önce Pearl Harbour olmasa ne olurdu bir ona bakalım. ABD II. Dünya Savaşı'na girmeyecek, atom bombası olarak gücünü göstermeyecek, eskimiş durumda bulunan Pasifik donanması Hawai açıklarında bulunan Pearl Harbour koyunda çürümekte iken yine çürümeye devam edecekti.

Hiç kuşkusuz ABD, II. Dünya Savaşı'ndan en çok zarar veren aynı zamanda en karlı devlet olarak çıkmıştır. Günümüzdeki politik etkisinin büyük bölümünü ise II. Dünya Savaşı'na borçludur.

ABD, II. Dünya Savaşı başladığında aynı bir önceki dünya savaşı gibi ilk anda tarafsız kaldı. Ancak Japonların ve Almanların saldırgan tutumlarının karşısında hazırlığını yapıyordu. Hitler, Avrupa'da durdurulamadan ilerlerken Japonlar ise Mançurya'yı işgal etmişti. Başkan Roosevelt savaşa dâhil olmak istese de kongrede çoğunluğu sağlayamıyordu. Savaşa girmek için bir bahane gerekliydi. Aradıkları bahaneyi veren Japonlar 7 Aralık 1941 günü ABD'nin Hawai Adası'nda bulunan donanmasına sabah saatlerinde gerçekleştirdiği sürpriz bir saldırı sonucunda 2.043 kişinin ölümüne neden olurken yaklaşık 18 savaş gemisi ve 188 ABD uçağını imha etmiştir. Bu saldırı sonucu ABD, halkın tam desteğini alarak II. Dünya Savaşı'na dâhil olduktan sonra ilk önce Avrupa'da Nazilerin yenilmesini sağlarken Pasifik'te savaştığı Japonya'ya attığı 2 adet atom bombası sonucunda Japonya'nın teslim olmasıyla savaşı sona erdirdi.

Pearl Harbour sonucu yaşananlar hem ABD'nin süper güç olarak savaştan galip çıkmasını sağladı hem de atom bombası tehdidi ile dünya tarihinde yeni bir sayfa açıldı. ABD adeta bir taşla kuş katliamı yapmış oldu.

Savaşın ardından ortaya çıkanlar ortalığı bulandırmaya

ve kafalarda soru işaretleri oluşmasına sebep olmuştu. Çünkü ABD'ye Peru dâhil pek çok devletten Japonların Pearl Hanbour'a saldıracağına dair istihbarat raporu gelmişti. Buna rağmen ABD hiçbir şey yapmadı. Adeta yem gibi bıraktıkları donanmanın vurulmasını beklediler. Donanmanın yem edilmesi teorisini başkan ve büyükelçi arasında geçen konuşmada "Zaten donanma eskimişti. Japonlar imha ederek bize iyilik yapmış oldu." diyerek desteklenmiştir. Yine savaşın ardından SSCB Başkanı Stalin'e "Japonlar bize saldırmasaydı Avrupa'ya asker göndermemiz zor olurdu." demiştir.

Pek çok uzman ve tarihçi ABD'nin atom bombalarını kullanmak için Pearl Harbour baskınına göz yumduğunu ve saldırıyı aslında önceden bildiğini ileri sürmektedir. Yani Pearl Harbour baskını ABD'nin kendi düzeni için neleri gözden çıkaracağını gösteren çarpıcı ve hâlâ aydınlatılamamış konulardan biri olarak kalmaktadır.

ATOM BOMBASI

Atom bombası hiç şüphesiz "Kıyamet silahı 2" olarak kullanılabilecek bir teknolojiye sahiptir. Kitle kıyımı; düşman bir ülkenin, şehrin veya kıtanın üstünde tek canlı kalmaması hatta bir kıtayı yüzlerce yıl en ufak bir canlının hayatına devam edemeyeceği kurak bir kara parçası haline getirebilecek yıkıcılıkta bir güçtür. Peki, atom bombasının adeta bir katil gibi insanlığı yok edecek güçte olmasına rağmen kullanımını ve yıllarca süren geliştirilme çabasının nedeni ne olabilir?

Savaşların Boyutunu Değiştiren Stratejik Çıkarlar

Dünyanın tarihsel gelişimini inceleyecek olursak ulusların sömürge, ham madde, geniş pazarlara açılma ve köle ihtiyaçları coğrafi keşiflere neden olmuştur. Coğrafi keşiflerdeki çıkar çatışmaları iç savaşları sonrasında da uluslararası savaşları yeni Dünya Savaşını oluşturmuştur. Bu güç çatışması dönemi "Küreselleşme" olarak adlandırılmıştır. Daha sonraları anlaşılacak ki ağır makineli silahlara ve savaşın bitmesine rağmen husumet son bulmamış ve aksine soğuk savaş döneminde ülkelerin gövde gösterileri devam etmiştir. II. Dünya Savaşı sırasında dünyanın süper gücü Amerika ve bazı diğer ülkeler kimyasal madde ve silah terminolojisinden ziyade daha kuvvetli şeyler arayışına girmişlerdir. Aradıkları

şey maddeler arasında tepkimeye yol açacak ve izleri yıllarca silinmeyecek bir şeydir. Öyle bir etki bırakacak ki etki ettiği ülkeyi anında mağlup edecek. Bu amaç uğruna ülkeler "Nükleer Yarış" dönemine girmiş, nükleer programlar oluşturulmuş ve başlıklar yapmak için bir üretim ve deneme dönemine girmişlerdir.

Atom Bombasını Keşfeden Bilimin Dâhileri

1896'da Fransız Fizikçi Henry Becquerel'in radyoaktiviteyi keşfetmesiyle gelıştirilmeye başlanan atom bombası fiziksel olarak ilk defa 1911 yılında denenmiştir. Fakat atom bombasının yıkıcı gücü ancak 1930'lu yılların sonuna doğru anlaşılmıştır. İtalyan Enrica Fermi 2 Aralık 1942'de "Metalurji Projesi" kod adlı projeyi yaparak resmen atom çağını başlatmıştır. Ardından atom enerjisinin silahlarda kullanılabileceğini öngören Albert Einstein dönemin Amerika Başkanı Roosevelt'e bir mektup yazmış ve Almanya'nın II. Dünya Savaşı başlamadan atom enerjisini keşfetmeye çok yakın olduğunu ve bunu savaşta yıkıcı bir güç olarak kullanmaya karar verdiğini bildirmiştir. Mektup olayından hemen sonra Almanya'dan daha çabuk davranan ABD, 1945 yılında Los Alamos'da Prof. Dr. Oppenheimer kontrolünde atom enerjisinin kullanımını araştırmış ve saf Uranyum ve Plütonyum'dan 50'şer kilogram üretmiştir.

ABD atom enerjisinin insanlar üzerindeki ölümcül etkisini araştırmak için "Manhattan Project" adı verilen bir araştırma grubunu kurmuştur. 1945'te 40 laboratuvar ve 200.000 bilim insanıyla başlayan bu projedeki çalışan sayısı Amerika'da makine endüstrisinde üretim yapan tüm işçi sayısından daha fazlaydı. 1945'te ilk meyvesini veren Manhattan Projesi ile birlikte Fat Man (Şişman Adam) isimli bomba Meksika'nın Alamagor bölgesinde kontrollü olarak

patlatılmıştır. Yeryüzündeki bu ilk nükleer patlamayla doğa atom bombasının yıkıcı gücüyle karşılaşmıştır. Aslında Fat Man bombası denenmeden önce Başkan Harry Truman II. Dünya Savaşı'nın sonlarına yaklaşılırken bombanın Japonya üzerinde kullanılması kararını çoktan almıştı. Alınan bu canice kararda başkanın kişisel sorunları, kini, nefreti ve Pearl Harbour'dan kalma öç alma duygusunun da etkili olduğu söylenebilir.

Atom Bombasının Yapısı

Peki, ama böyle yıllarca konuşulan bu denli yıkıcı ve binlerce insanın ölümüne neden olan güç nereden geliyordu?

Öncelikle belirli atom türlerinin çekirdek yapısında protonlar ve nötronlar kararsız yapıda radyoaktivite ile yüklüdürler ve bir nötron ile bombalandıklarında aniden tepkimeye girebilir, parçalanabilirler. Bu olay esnasında çekirdeğin parçalanan nötronla birlikte kütle sayısı geçiçi olarak bir artar ve enerji ortaya çıkarak çekirdek ikiye bölünür. Uranyum 235 iki veya üç nötron, Plütonyum 239 ise daha fazla nötron yayan atom bombasında Uranyum 135 ya da Plütonyum 239 kullanılır. Bir nötron bombardıman edildikten sonra atom parçacığından birçok nötron salınımı olur ve yeterli konsantrasyon bileşiminde bu nötronlar komşu atomlarla çarpışarak yeni bombardımanlar meydana gelir. Bu nötronlar yeni bombardımanlar yaparak bir zincirleme reaksiyona neler olur. Böylece komşu atomlarda füzyon oluşur ve daha fazla nötron açığa çıkar. Böylece devam eden zincirleme reaksiyonlarda daha fazla nötron ve enerji açığa çıkar. Bu büyük patlamanın oluşabilmesi yani füzyonun oluşabilmesi için gerekli malzeme miktarına kütle ya da tetikleme miktarı da denilmektedir. Zincirleme reaksiyon sonucunda füzyon yapan her bir atom parçacığı enerjileri küçük olmasına rağmen milyarlarcası bombardıman edilerek

büyük bir patlama oluşturulur. Kütle eş değeri küçük olan bu bileşim hatta örnek verecek olursak Nagazaki'ye atılan bomba madeni bir paranın 1/3 ağırlığına eş değer miktarda enerji açığa çıkarmıştır. Atom bombasında, enerji parçacıklarının bombardıman edilmesiyle oluşturulan zincirleme reaksiyon Albert Einstein'ın ünlü $E=$ formülüne dayanır. Hiroşima'ya atılan Little Boy (Küçük Adam) Uranyum 235 parçacık yapısına sahip olan atom bombasıdır.

Atom Bombasının Denenmesi ve Kobay Devlet: Japonya

9 Ağustos 1945'te Nagazaki'ye atılan Fat Man adlı atom bombası 80.000 kişinin, 6 Ağustos 1945'te Hiroşima'ya atılan Little Boy adlı atom bombası ise 140.000 kişinin aynı anda ölmesine neden olmuştur.

Aslında Japonya can kaybından daha fazlasını kaybetmiştir. İlk patlama anındaki ışık hüzmesi ve şok dalgası ile etraftaki bütün cisimleri paramparça eden bu güç aynı zamanda radyoaktif serpinti yayarak bölgenin belirli bir süre bitki ve insan yaşamına uygunsuz bir yer olarak kalmasına neden olur. Bu nedenle Japonya'ya atılan atom bombası bir ırkın uzun vadeli ıstırabına sebep olmuştur. Hali hazırda Çin, Suudi Arabistan, Fransa, Rusya, Hindistan, Kuzey Kore, Amerika, İngiltere ve ne gariptir ki hiçbir nükleer deneme yapmadan İsrail de atom bombası sahibi olduklarını açıklamışlardır.

Atom Enerjisi

Atom enerjisi, XXI. yüzyılın en büyük korkularından birisi olsa da enerji üretiminde ülkelere büyük avantajlar sağlanmaktadır. Başta dünyanın doğalgaz ve petrole olan bağımlılığını azaltmak, daha kullanışlı bir enerji sistemi geliştirmek için uranyum ve plütonyumla enerji üretmek için devamlı geliştirme çalışmaları yapılmaktadır.

NAGAZAKİ'YE ATOM BOMBASI SALDIRISI

II. Dünya Savaşı'nın sonlarına doğru ABD 9 Ağustos 1945'te Japonya'nın Nagazaki kentine Fat Man (Şişko Adam) adı verilen Plütonyum-239 tipi atom bombasını atmıştır. Atom bombasının atılmasından sonra Nagazaki'nin 240.000 olan nüfusunun 74.000'i ölmüştür. Nagazaki'nin kırsal ve dağlık bir coğrafyası olduğu için Hiroşima'ya oranla daha az can kaybı yaşanmıştır. Kentteki binaların %36'sı kullanılamaz hale gelmiştir. Nagazaki kentinin yetkilileri tarafından yapılan 2007'deki araştırmalara göre atom bombasından o anda ölen ve daha sonraki yıllarda hastalıklardan hayatını kaybeden insanların sayısı ise 143.000'e ulaşmıştır.

II. Dünya Savaşı'nda Amerika ve Japonya

II. Dünya Savaşı'nda, adadan adaya savaşarak gelen ABD ordusu zamanla Japonya adalarına kadar dayanmıştır. Japon ordusu verdikleri ağır kayıplara rağmen milli onur ve şeref bilinci nedeniyle teslim olmayı reddetmişlerdir. ABD'nin savaşı kazanabilmek için yapması gereken tek çaresi kalmıştır; o da Japonya'yı istila etmek. ABD savaş kurmayları bu amaçla Downfall Operasyonu'nu planlamışlardır.

Planlanan operasyonda, ABD askerleri Okinawa Adası'na konuşlandırılacaktır. Downfall Operasyonu iki aşamadan oluşmaktadır. Bunlardan birincisi Olympic Operasyonuyla Japonya'nın güneyi işgal edilerek burada hareket üsleri kurulacak ve sonra da ikinci operasyon olan Coronet Operasyonu ile Tokyo ve çevresi işgal edilerek Japonya savaştan yenik ayrılacaktır. ABD'nin bu operasyon planından haberdar olan Japon komutanlar savaşı kazanamasalar da Japonya'ya girmeyi ABD'ye pahalıya ödeteceklerdi. Japon komutanların hazırladığı Ketsugo Operasyonuyla sivil halk yediden yetmişe silahlandırılmış, yeni kamikaze birlikleri oluşturularak deniz kuvvetleri de kendi intihar timlerini kurmaya başlamışlardır. Yapılan operasyonla ABD ordusuna çok ağır kayıplar verdirilecektir. Ayrıca olası bir saldırıda kamplarda bulunan bütün esir askerler infaz edilecektir. Japonya'nın teslim olmaması halinde uygulanacak olan operasyonda tahmini olarak ABD'nin asker kaybı 1.500.000, Japonya'nın ise 8.000.000 civarında olacaktı. Çünkü Japon Adası'nı savunanların büyük bir kısmı sivillerdi. Asker kaybını göze alamayan ABD, Japonya'ya atom bombası atarak ülkeyi savaş dışı bırakmak istemiştir.

Faşist Japonya iktidarının yapmış olduğu "Pearl Harbour" limanı baskınının öcünü almak isteyen ABD, Japonya'ya atom bombası atarak hem Sovyetlere gözdağı vermek istemiş hem de Japonya'nın kayıtsız şartsız teslim olmasını hedeflemiştir. ABD, 6 Ağustos 1945 yılında ilk atom bombası olan Little Boy (Küçük Çocuk) adlı Uranyum tipi bombayı "Enola Gay" adlı B-29 tipi savaş uçağıyla Japonya'nın Hiroşima kentine atmıştır. Atom bombası ilk atıldığında görülen ilk şey gözleri kör eden bir ışık hüzmesiydi. Ardından 300.000 fırtınası saatte 1.800 km hızla, 3 kilometre çapındaki alanda önüne çıkan her şeyi yakıp kül etti.

Hiroşima'ya atılan ilk atom bombası patlama anında 70.000

kişinin ölümüne sebep oldu. Savaşın seyrini değiştiren bu güç, teslim olmayı reddeden Japonya'nın ödediği en büyük bedel oldu. Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombaları toplam 360.000 kişinin ölmesine ve birçok insanın da sakat kalmasına neden oldu. Tarihteki en acımasız saldırılardan ikisine maruz kalmış Japonya, Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombalarının etkisiyle 14 Ağustos 1945 yılında müttefik kuvvetlere kayıtsız şartsız teslim olduğunu açıkladı.

II. DÜNYA SAVAŞI ZAMANINDA DÜŞMANLA EVLENEN JAPON KADINLAR

II. Dünya Savaşı'nda hemen her Japon Amerikalıları düşman olarak görüyordu. Bazıları hariç.

II. Dünya Savaşı'ndan sonra işgal edilmiş bir Tokyo ve o şehrin güzel kadınlarıyla işgalci Amerikan birlikleri vardı. Her Japon için Amerika birlikleri birer düşmandı. Onlar için Amerika, topraklarını işgal etmiş, 2 kez atom bombası atmış tarihin en cani ulusuydu. Hiroşima'ya attıkları atom bombasıyla sanki hınçlarını alamamışlar daha güçlüsünü Nagazaki'ye atmışlardı. Japonlar tarafından bu ulus ve insanlarını sevmek için hiçbir neden yoktu. Fakat tüm bu yaşananlara rağmen bazıları aynı fikirde değildi. Onlar için hayatlarını devam ettirmek daha önemliydi.

Geriye terk edilmiş şehirler, yıkık virane yapılar ve yaşanılamayacak kadar derbeder bir ülke kalmıştı. İşte hikâye de tam bu noktada başlıyordu.

21 yaşındaki Hiroko Tolbert, 1951 yılında eşinin ailesiyle ilk kez tanışmak için Amerika'ya doğru yola çıkmıştı. New York'a doğru çıktığı tren yolculuğu için en sevdiği kimonosunu seçmişti. Güzel bir etki bırakmak istiyordu. Her

şey eşinin ailesini görene kadar çok güzeldi. Amerikalı eşinin ailesi kimonolu Hiroko'yu gördüğünde etkilenmek yerine dehşete kapıldı.

"Kayınvalidem ve kayınbabam değişmemi istediler. Batılı gibi giyinmemi istediler. Eşimin de fikri aynıydı. Üst kata çıktım ve üzerime başka bir şeyler giydim. Kimonom artık yıllarca ortalıkta gözükmeyecekti."

Bu Hiroko'nun gerçek Amerika'nın hayallerindekinden çok uzak olduğunun ilk göstergesiydi.

"Fark ettim ki bir tavuk çiftliğinde çalışacaktım, her yerde tavuk kümesi ve gübreler vardı." "Kimse eve girerken ayakkabılarını çıkartmıyordu. Japonya'da biz evde ayakkabı giymezdik, her yer çok temizdi. Bu şartlarda yaşamaktan dolayı yıkılmıştım." "Bana bir de yeni bir isim verdiler: Susie"

Birçok Japon gelin gibi Hiroko da zengin bir aileden geliyordu. Fakat bombalardan sonra dümdüz olan Japonya'da bir gelecek göremedi.

"Amerikan bombardımanından sonra her şey dümdüz olmuştu. Ne bir sokak ne de bir dükkân bulunabiliyordu. Oturacak yer ve yemek için çabalıyorduk, tam bir kâbustu."

"Bill hakkında pek bir şey bilmiyordum. Ne geçmişi ne de ailesi. Fakat bana evlenme teklif ettiğinde çok düşünmedim. Çünkü yaşamaya devam edebilmek için buradan kurtulmalıydım."

Hiroko'nun, Amerikalı Bill ile evlenmesi Japon akrabaları tarafından da pek hoş karşılanmadı. "Annem ve erkek kardeşim benim bir Amerikalı ile evleneceğimi duyduklarında yıkıldılar. Evlendikten sonra beni görmeye gelen tek kişi annemdi. O esnada: "İşte bu kadar bir daha Japonya'yı göremeyeceğim." dedim.

Hiroko'nun eşinin ailesi ayrıca onu Amerikalılara karşı uyarmıştı. Çünkü Amerikalılar eski düşmanları olan Japonlara biraz farklı davranabilirlerdi.

Bir günde 2.400'den fazla Amerikalının öldüğü Pearl Harbour saldırısından sonra 110.000'den fazla Japon, Amerikalı Amerika'nın batı kesimlerindeki gözaltı kamplarında tutulmuşlardı. O günden itibaren Amerikalılar tüm Japonlara birer casus gözüyle bakıyorlardı. İlerideki bir saldırı için ülkelerine haber taşıyabilecekleri paranoyasıyla Japonlara karşı çok şüpheci davranıyorlardı. Kamplar 1945'te kapatılmıştı. Fakat insanlardaki şüphe devam ediyordu.

II. Dünya Savaşı çok acımasız bir savaştı. İki taraf da birbirine nefretle bakıyordu. Hiroko şanslıydı ki ailesinin yerel çiftliğinin çevresinde ufak bir çevre edinebilmişti.

"Bir gün eşimin halalarından birisi bebeğimi teslim edecek birini bulmamanın zor olacağını söylemişti; fakat yanıldı. Doktorum benimle ilgilenmekten onur duyacağını söyledi. Hatta daha sonra eşiyle iyi arkadaş olduk, evlerine yılbaşı ağaçlarını görmeye bile gittim. Fakat şu doğruydu ki diğer savaş gelinleri Amerika'ya pek kabul edilmedi, ciddi adaptasyon problemleri çektiler."

1952 yılında daha 22 yaşındayken Amerika'ya gelin giden Atsuko Crafti; "Louisiana'da bir otobüse bindiğimi hatırlıyorum. Otobüs ikiye ayrılmıştı. Bir tarafta siyahlar diğer tarafta beyazlar. Ben ise nerede oturacağımı bilemedim ve ortada oturdum."

Hiroko gibi Atdsuko'da oldukça eğitimli birisiydi. Fakat bir Amerikalıyla evlenmenin kendisine harap bir Japonya'da kalmaktan daha çok fayda sağlayacağını düşündü. Atsuko dil eğitimi programıyla Amerika'ya gitmişti. Orada eğitimine devam etti. Mikrobiyolojiyi bitirdi, bir hastanede iyi bir işi vardı. Ancak yine de dışlanıyordu.

"Ev bakmaya gidiyordum; ancak ne zaman ev sahipleri beri görse ev tutuldu diyorlardı. Benim ev tutmamın evin değerini düşüreceğini düşünüyorlardı. Aynı nedenden dolayı belirli mahallelere siyahileri de sokmuyorlardı. Bu şekilde mahallede siyahi yok diyerek evin değerini yükseltiyorlardı. Bu da manevi açıdan oldukça yaralayıcıydı."

1950'lerde yaklaşık 30.000-35.000 Japon kadını düşmanları Amerika'ya göçtü. İlk başlarda Amerikan ordusu, askerlerine Japon kadınlarıyla sosyal bağ kurmayı yasaklamıştı ve evlenme isteklerini engellemişti. 1945'te ise dışarıda evlenen Amerikalıların eşlerini ülkelerine getirmelerine izin verildi. Bu da 1950'lerden sonra büyük bir Japon göçüne sebebiyet verdi. Genellikle siyahi Amerikalılarla evlenen Japonlar Amerika'ya daha kolay uyum sağladı. Çünkü her iki taraf da Amerika'da dışlanıyordu.

Şu an 90 yaşında olan Atsuko sadece beyazların yaşadığı yerel kesimlerde o zamanlar dışlanmanın çok daha aşırı derecede olduğunu söylüyor. Şimdi ise "Artık zaman değişti." diyor. "Amerika'da artık kendimi dışlanmış hissetmiyorum."

85 yaşındaki Hiroko da Amerika'nın değiştiği konusunda hemfikir. Fakat Hiroko şunları da ekliyor: "Amerika kadar bende değiştim. Amerikalılar gibi yaşamaya başladım. Japonlar için her şey eğitimdir; fakat burada ben eğitimden önce para tutmayı öğrendim. Bir çeşit Amerikalı oldum. Şimdi güzel bir hayatım ve güzel bir evim var. Ama artık Susie yok. Sadece Hiroko var."

AMERİKA'NIN BİLİNÇALTINDAN ATAMADIĞI SAVAŞ: VİETNAM SAVAŞI

ABD'nin yakın dönem tarihine damga vuran, travmalarını üzerinden atamadığı Vietnam Savaşı. II. Dünya Savaşı'ndan sonra Uzak doğudaki Doğu-Batı ya da Komünist-Anti Komünist rejimler arasında gerçekleşen ve yıkıcı etkileri çoğu yönden büyük olan önemli bir savaştır. Kayıtlara II. Çindihini Savaşı olarak da geçen Vietnam Savaşı, resmi olarak ABD'nin 1965 yılında Kuzey Vietnam'a savaş açmasıyla başlayıp 1973 yılına kadar 8 yıl sürmüş olsa da aslında tüm tarafların bu ufak ülkede yoğun mücadelesi sonucunda yaklaşık 30 yıl sürmüş devasa bir savaştır.

Soğuk Savaş'ın ilk sıcak çatışmasında yani Kore Savaşı'nda ABD bir nevi istediğini almış ve Kore Yarımadası'nın tamamında komünist rejimin yayılmasını engellemiştir. Kore adası bugün hala devam ettiği şekliyle Kuzey Kore ve Güney Kore olmak üzere ikiye bölünmüştür. Kuzey Kore'de komünist bir yönetim mevcut iken Güney Kore de ABD yanlısı ve batıya dönük refah düzeyi yüksek bir ülke konumuna gelmiştir.

ABD, aynı senaryoyu Vietnam'da da uygulayacağını düşünürken hiç beklemediği bir direniş ve varoluş mücadelesi

ile karşılaşmıştır. Bu ufak ülke devasa bombalara ve etkili silahlara rağmen yılmamış, ABD destekli güçlere karşı Vietnam ormanlarını cehenneme çevirerek cevap vermiştir.

Vietnam Savaşı Neden Çıktı?

Vietnam Savaşı'nın neden çıktığını anlamak için öncelikle savaş başlamadan önce yaşanan II. Dünya Savaşı'nın hemen bitimine bakmak gerekir.

II. Dünya Savaşı sırasında Japonya, Çindihini bölgesini hâkimiyeti altına almış ve bölgeden çekildiğinde ise bölgeyi milliyetçi güçlere teslim etmiştir. Ancak bölgede Mao ve Stalin yanlısı ve destekçisi olan komünist gruplar aktif şekilde mücadele etmekteydi.

1945 yılında yani II. Dünya Savaşı'nın bitiminden sonra Fransızlar tekrar eski sömürge topraklarına sahip olmak istese de bunu tam olarak gerçekleştirememişti. Vietnam, 1950 yılına kadar Fransa sömürgesi altında bir ülkeydi. 1950 yılının sonunda Vietnam Halk Kurtuluş Cephesi, Fransa istilasına karşı gerilla hareketine başlamıştı. Amaçları Fransız boyunduruğundan kurtulmaktı.

Gerilla hareketlerinde başarılı olsalar da ülke karışık durumdaydı. Kuzey Vietnam'da Ho Chi Minh önderliğinde komünizm yanlısı gerilla güçleri kontrolü elinde bulundururken güneyde tamamıyla zıt görüşe sahip bir düşünce hâkimdi. Ülkede artan karışıklıklar üzerine BM bir karar alarak Vietnam'ın Kuzey ve Güney Vietnam adıyla iki ayrı bağımsız ülke olmasına karar verdi. Ancak iki yıl sonra yani 1956 yılında ülkenin tekrar birleşmesi konusunda referandum yapılacaktı.

1954 yılından itibaren ABD, Güney Vietnam'ın kendi politikalarına uygun olarak yönetilmesini istemesinden

dolayı ve artan Sovyet yayılmacılığını engellemek için askeri yardımlarda bulunmaya başladı. ABD, büyük askeri araçlar ve askeri danışmanlar adı altında Vietnam'a asker göndermeye başladı. 1963 yılına gelindiğinde Güney Vietnam'daki ABD askeri danışmanların sayısı 23.000 olmuştu.

Kuzey Vietnam birlikleri yani bilinen adıyla Vietkonglar, Ho Chi Minh önderliğinde Vietnam'ın tümünde komünist rejimin hâkim olmasını istemediğinden Güney Vietnam'a yönelik sabotaj ve şiddet eylemleri gerçekleştirmeye başladı. Vietnam'da sürekli istikrarsız hükümetler kuruluyordu.

ABD Resmen Vietnam Savaşı'na Dâhil Oluyor

ABD, 1963 yılına gelindiğinde askerlerin darbe yapmasına ve hükümetin değiştirilmesine engel olamıyor ve Vietnam'da sorunların büyümesine sebep oluyordu. Amerika'nın bölgedeki yoğun askeri faaliyetleri nedeniyle 1964 yılında yaşanan bir saldırı sonucu Vietnam toprakları tarihin ender görülebileceği bir savaşa dönüşmüş oldu.

Tankin Körfezinde bulunan ABD Destroyerine, Kuzey Vietnam birlikleri tarafından atılan torpido yüzünden ABD Başkanı Johnson'un emri ile Şubat 1965 yılında büyük bir hava harekâtı başlatıldı. Bu operasyonun adı Bolling Thunder idi. Ardından Johnson'un Kuzey Vietnam askeri üslerinin de vurulması talimatıyla savaş resmen başlamıştı. ABD savaş uçakları Vietnam Savaşı süresince Vietnam üzerine 2.000.000 tondan daha fazla bomba yağdırmıştı.

ABD, Vietnam Savaşı'nda ilk olarak Vietkongları yoğun bombardıman altına alarak güçlerini kıracağını ve bu sayede karadan ilerleyecek olan güney güçlerinin ülkede kolayca hâkimiyet kuracağını düşündü. Bu sayede verebileceği en az kayıp ile (kendi kaybı) savaş bitecekti. Ancak hesaba

katmadıkları bir gerçek ile karşılaştılar. Vietnam halkının cesareti ve azmi!

Kuzey Vietnam birliklerinin üzerine yağan Napalm bombalarına karşı gündüz kendi kazdıkları tünellere girip orada yaşıyorlar, gece bombardıman durunca ufacık tünellerden çıkarak elleri ile tekrar tünel kazmaya başlıyorlardı. Elleri ile kazdıkları tünellere Cu Chi adı vermişlerdi. Günümüzde bu tüneller Vietnam'a giden turistlerin uğrak noktasıdır.

Hava harekâtının yeterli olmadığını anlayan ABD, acımasız bir yöntem geliştirerek bu kez Vietnam üzerine kimyasal saldırı başlattı. Etkisi altına aldığı kişilerin genlerine kadar işleyen bu saldırı genetik bir bozukluk olarak gelecek nesillere taşınacaktı. Bu acımasız kimyasal silah Portakal Gazıydı. ABD, Portakal Gazı ile tünellerde gizlenen Vietkongluları öldürmek istese de aslında bu zehirli kimyasal silah daha çok masum Vietnamlı köylüleri etkilemişti.

Her türlü hava saldırısına karşı dayanan Vietnam'ı hava saldırısı ile etkisi altına alamayacağını anlayan ABD bu kez askeri sevkiyat ile işi karadan çözmeyi denedi. Kısım kısım yapılan yoğun sevkiyatlar ile Vietnam genelindeki ABD askeri sayısı 500.000'e kadar ulaşmıştı. Kuzey Vietnam'a karşı gönderilen askeri güce destek vermek amacıyla Avustralya, Yeni Zelanda, Filipinler ve Kore gibi ülkeler asker göndermişti. Savaş çok çetin geçiyordu. Amerikan ordusu, Vietnam Savaşı boyunca 5.000'den fazla savaş köpeği kullanmıştı. Vietnam ormanları ne için savaştıklarını dahi bilmeyen ABD askerleri için cehennem oluyordu. Fazla sayıda asker kaybı yaşanmasıyla ABD açısından savaş çok kötü gitmeye başlamıştı. Ancak bu sırada ABD yönetimi ve özellikle medya savaşın kendi lehlerine doğru gittiğini, Vietnam topraklarında ilerleme kaydettiklerinin propagandasını yapıyordu.

Amerikan askerleri ve Güney Vietnam birlikleri savaş boyunca karşı güçlere karşı inanılmaz işkenceler ve acımasızlıklar uygulamıştı. Savaşan Vietnamlıları yıldırmak için esir aldıkları Vietnamlıları canlı canlı herkesin gözü önünde helikopterlerden aşağı atıyorlardı. Öldürdükleri kesik başlar ile hatıra fotoğrafı çektiriyorlar ve daha sonra kuru kafaları çadırlarının ve tankların üzerine koyup acımasızlıklarını sergiliyorlardı. Tüm bu olumsuzluklara karşın Vietnam birlikleri ABD ordusuna karşı yılmamış ve saldırıya devam etmişti.

ABD Direnci Şok Baskınla Kırılıyor

21 Ocak 1968 yılında Kuzey birlikleri, Amerikan deniz üssüne sahte bir saldırı başlatarak ABD birliklerinin dikkatini farklı bir yöne çekmeyi başardılar.

31 Ocak 1968 yılında yani Tet Bayramı (Vietnam'da kutlanan yeni yıl bayramı) sırasında Vietnam Halk Kurtuluş Cephesi yani NLF güçleri 36'ncı bölge merkezine ve 5 adet şehre aynı anda saldırı başlattılar. Rakip kuvvetler bu ani saldırı karşısında direnç gösteremeyince Vietkonglar, Güney Vietnam'ın başkenti Saigon'a kadar ve hatta ABD Büyükelçiliğine bile girmişlerdir.

Karşı saldırıya geçen ABD güçleri yoğun bir geri dönüş ile 3 hafta sonra Hue şehri hariç tüm noktalardan Vietkongları temizlemeyi başarabilmişti.

Bu sürpriz saldırı asıl hedefine ulaşmasa da kıvılcımı ateşlemişti. Savaş görüntülerinin dünya kamuoyuna ulaşması ile protestolar artmaya ve Başkan Johnson'a tepkiler büyümeye başladı. Özellikle ABD askerlerinin My Loi'de 300 masum Vietnamlı köylüyü katletme görüntülerinin ortaya çıkması üzerine Vietnam'daki ABD ordusuna yönelik halk

desteği neredeyse sona ermişti. Johnson 1969 yılının mart ayında bombardımanın durdurulması emrini vererek Kasım 1969 yılı seçimlerinde aday olmayacağını açıkladı.

ABD Vietnam'dan Çekiliyor

Johnson'dan sonra seçilen Başkan Nixon, 1969 yılından itibaren Vietnam politikası adını verdiği siyaseti uygulayarak savaşı en az zarar ile atlatmayı hayata geçirdi. Vietnamizasyon politikası, Vietnam'da bulunan ABD askerinin parçalar halinde çekilmesi ve aynı zamanda Güney Vietnam ordusunun eğitilip silahlandırılmasını öngören bir politikaydı. Nixon, ABD saygınlığını koruyacak bir geri çekilme planı öngörmekteydi.

1969 yılında Vietnam'ın lideri Ho Chi Minh ölmüş, ancak yerine geçen Le Duan savaşmaya devam etmişti. ABD geri çekilme politikası gereği Paris'te Vietnam ile barış görüşmelerine başladı ve 4 yıl süren görüşmeler neticesinde 27 Ocak 1973 yılında imzalanan Paris Antlaşması ile ABD ordusu yenilgiyi kabul ederek askerlerini Vietnam'dan geri çekti. Son ABD birlikleri Mart 1973'te Vietnam'dan çekilmiş ve ABD tarihinde ilk kez böyle bir travma yaşanmıştı.

ABD'nin desteği 1973 yılından itibaren iyice azalmaya başlamış ve artık 1975 yılında tamamen bitmişti. Paris Antlaşması ile Güney Vietnam'a kendi kaderini tayin hakkı tanınsa da Kuzey Vietnam birlikleri Güney Vietnam'ın ateşkesi bozduğunu iddia ederek saldırıya geçti. 1975 yılının mart ayında başlayan saldırıların ardından 21 Nisan'da Güney Vietnam Devlet Başkanı Nyugen Van Thieu ülkeden kaçarak Tayvan'a sığındı ve ABD'yi suçladı. Sonuç olarak kısa bir süre içerisinde başkent Saygon kuşatıldı. 29 Nisan 1975 tarihinde kameralara yansıyan görüntülerde insanların birbirlerini ezerek ABD Büyükelçiliğinden helikopterlere binerek kaçıp

uzaklaşmaya çalıştıkları görülmektedir. 30 Nisan 1975 günü başkent Saygon, Vietkonglar tarafından ele geçirilmiş ve adı Ho Chi Minh City olarak değiştirilmiştir.

Savaşın Ardından

30 yılı aşkın süren savaşta yaklaşık 5.000.000 kişinin öldüğü tahmin edilmektedir. ABD'nin Vietnam'da kullandığı devasa etkilere sahip Napalm bombası dünya kamuoyunda büyük tepki çekmiş ve Vietnam Savaşı sonrasında kullanımı yasaklanmıştır. Vietnam Savaşı'nın ardından bölgedeki ülkeleri tedirginlik kaplamıştır. Çünkü ABD ordusuna ait pahalı ve etkili mühimmatlar Vietnam ordusuna geçmiştir.

Vietnam savaşına katılan ABD askerleri, savaş travmasını atlatamadığından yaklaşık 50 kadar intihar vakası yaşanmıştır. Ayrıca orduda yoğun uyuşturucu ve alkol kullanımı yaşandığından etkileri savaş sonrasında da devam etmiştir. ABD politik olarak Vietnam Savaşı'nı kaybetmesinin ardından üzerindeki yenilgi ruhunu I. Körfez Savaşı'na dek atamamış ve ülke dışına asker gönderme konusunda tereddütlü davranmıştır. ABD halkı ve ordusu üzerinde Vietnam Savaşı'nın oluşturduğu yıkım Hollywood filmlerinde de net olarak bahsedilmektedir. Vietnam ile ilgili en iyi Hollywood filmlerinden birini izlemek isterseniz Baba filmi serisinin yönetmeni Francis Ford Coppola'nın "Apocolypse Now" (Kıyamet 1979) filmini izlemenizi tavsiye ederiz.

ABD uçaklarının yağdırdığı Portakal Gazı nedeni ile Vietnam'da savaş sonrasında doğan çocuklarda genetik bozukluklar ve hastalıklar ortaya çıkmış ve günümüze kadar etkisini sürdürmüştür.

Nobel Barış Ödülü'nü reddeden ilk kişi Vietnamlı Le Duc Tho'dur. Politikacı, komutan ve diplomat olan Le Duc Tho,

Amerika ile yapılan Paris Barış görüşmeleri sırasında ABD Dış İşleri Bakanı olan ve daha sonradan ABD Başkanlığı yapacak Henry Kissenger ile birlikte yürüttüğü görüşmeler sebebiyle Nobel Barış Ödülüne layık görülmüş ancak Le Duc Tho, Nobel Barış Ödülü'nü almayı reddederek ödülünü almaya gitmemiştir.

Vietnam Savaşı'na damga vuran fotoğraflarından bari 1 Şubat 1968 yılında fotoğrafçı Eddie Adams tarafından çekilmiştir. Güney Vietnam Polis Şefi Nguyen Ngoç Loan, silahını Vietkonglu Guyan Van Lem'e doğrultmuş ve infaz etmeden önceki bu fotoğraf Vietnam Savaşı'nın simgelerinden biri olmuştur.

Nguyen Ngoc Loan, 1975 yılında başkent Saygon'un düşmesinin ardından Amerika'ya kaçanların arasında yer almış ve daha sonra burada bir pizzacı dükkânı açmıştır.

Vietnam bugün hâlâ tek parça halinde komünist rejim ile yönetilmektedir.

AMERİKA'YA KÖK SÖKTÜREN VİETNAMLI: HO CHİ MİNH

Vietnam ulusal hareketinin lideri Ho Chi Minh, 30 yıl boyunca Vietnam ulusal hareketine liderlik etmiştir. İlk olarak Japonlarla ardından sömürgeci Fransızlarla ve son olarak da Amerika'nın desteklediği Güney Vietnam ile mücadele etmiştir. 1954'ten 1969'a kdadar Kuzey Vietnam Devlet Başkanlığını yürütmüş, Amerika'nın yenemediği ender isimlerden biri olarak tarihe geçmiştir.

Ho Chi Minh Kimdir?

Ho Chi Minh, 1890'da o zamanlar Fransızların Hindi Çini olarak bilinen Fransız sömürgesi Vietnam'da doğdu. Fransız sarayında çalışan babası Fransa'yı eleştirdiği için kovulmuştu. Bu Chinin aklında yer etmişti. Hem monarşiyi hem de sömürgecileri yerle bir etmek için o günlerde direnişçi olmayı kafasına koymuştu. 21 yaşında Fransız gemisinde iş buldu. Tüm dünyayı gezdi. Londra'da, Paris'te yaşayan Ho Chi Minh Fransız Komünist Partisinin kurucu üyelerinden biri olmuştur. 1923'te Moskova'ya giderek Lenin'in dünya çapındaki devrimi gerçekleştirmek için kurduğu komitelerinde eğitim gördü. Ardından soluğu Güney Çin'de

aldı ve sürgündeki Vietnamlıları bir devrimci ordu altında toplamak için kolları sıvadı. 1930'a gelindiğinde Hindi Çini Komünist Partisini kurdu.

II. Dünya Savaşı'nın başlamasıyla Japonların 1944 yılında Vietnam'ı işgal etmesi üzerine vatanına geri döndü ve komünist bağımsızlık hareketi adına siyah giyen adamlar adı verilen 10.000 kişilik gerilla ordusu ile Japonlara kök söktürmeye başladı. Savaş bitince Japonlar yenildi ve Vietnamlı devrimci, ülkesinin bağımsızlığını ilan etti. Ancak Fransızların oradan çekilmeye pek niyeti yoktu. Ho Chi Minh bu kez Fransızlarla savaşmaya başladı. 1946'da başlayan savaş 8 yıl sürdü ve sonunda Fransızlar Cenevre'de barış görüşmeleri yapmak zorunda kaldı. Soğuk Savaş mitlerinden biri daha gerçekleşti. Kore gibi Vietnam'da Kuzey ve Güney olarak ikiye bölündü. Ho Chi Minh Kuzeyin Devlet Başkanı oldu, fakat kafasında tek bir düşünce vardı. Vietnam'ı komünist idare altında birleştirmek.

1960'ların başında Kuzey Vietnam destekli gerillalar, bunlar tarihe Vietkong olarak geçecektir, Güney Vietnam hükümetine sürekli saldırıyordu. Komünizmin yayılması ihtimaline karşı adeta dünya jandarmalığına soyunan Amerika, Güney Vietnam'dan desteğini eksik etmiyordu. Ancak bu işin uzaktan yardımla olmayacağını görünce her geçen gün Vietnam'daki Amerikan askeri personel sayısını artırdı. Durum 1965'ten itibaren tam zamanlı bir savaşa dönüştü. Amerikalılar gökyüzünden yağmur gibi bomba yağdırsa da Vietnamlıların bileğini bükemiyor, devasa Amerikan nakliye uçakları eve sürekli ceset taşıyordu. Ho Chi Minh Güney Asya ormanlarını Amerikalılar için tam bir cehenneme çevirmişti. Vietnam Savaşı, Amerikalıların bilinçaltında bugün bile etkilerini sürdürecek şekilde işlenmiştir.

Ho Chi Minh, 1969'da öldü ama Vietkongları mücadelesine devam etti. Nihayet kuzey birliklerinin güneyin başkenti Saygan'un 1975'te alınmasının ardından şehrin ismi Ho Chi Minh City olarak değiştirildi. Klasik ifade de kendisi ölmüş ama hayalleri gerçek olmuştu.

Vietnam savaşı, kitle iletişim araçları vasıtasıyla dünya kamuoyunun gözü önünde yaşandı.

Amerikalılar Vietnam'a 7 milyon ton bomba yani II. Dünya Savaşı'nda yaptıkları bombardımandan 3,5 kat daha fazla bomba atmalarına rağmen Ho Chi Minh ve adamları pes etmemiştir. Ho Chi Minh bir konuşmasında; "Sizden öldürdüğümüz her bir kişiye karşılık bizden 10 kişiyi öldürebilirsiniz ama bu şartlarda bile kaybeden siz, kazanan biz olacağız." demiştir.

BİR CIA FİYASKOSU: DOMUZLAR KÖRFEZİ OPERASYONU

Domuzlar Körfezi Operasyonu, CIA'nın büyük bir fiyasko ile sonuçlanan Castro rejimini devirmeye yönelik bir operasyondur.

1961 yılında Kennedy daha yeni başkan seçilmişti. Seçilmesinin ardından CIA'nın rahatsız olduğu, Küba Devrimi ile başa gelen Fidel Castro rejiminden kurtulmak için yaptığı çalışmalarını öğrenmiş, bu komünist rejimin yapılacak bir operasyon ile devredeceği fikri Başkan'a pompalanmış ve Başkan kabul etmiştir. Gizli servis, Küba liderini ortadan kaldırmak için 13.000.000 dolarlık bir bütçe çıkarmıştı. Ardından Florida'da yerleşik 1.500 kadar Kübalı, CIA tarafından Guatemala'da silahlı eğitime alındı. Servis silahlandırıp eğittiği bu devşirme orduyla Castro'yu devirmeyi hedefliyordu. Kübalı pilotlara ise Nikaragua'da eğitim uçuşu yaptırılıyordu.

Hazırlıklar düzgün ve sistemli olsa da gizli servisin yaptığı ve öngöremediği istihbarat hatalarının neticesinde bu operasyondan Fidel Castro ile birlikte Miami'de sokakta oynayan çocuğun bile haberi olmuştu.

Fidel Castro da kendine göre bu operasyona karşı

hazırlıklara başlamıştı. Başkan Kennedy, Amerikan ordusunun önde gelenlerinin çekinceleri olsa da 2506 numaralı Tugay adı verilen bu devşirme orduya operasyon iznini gizli servisin desteğiyle vermiş. CIA Başkanı Dulles daha önceki örtülü operasyonlardaki başarıları örnek vererek kazanacaklarından emin olduğunu Başkan'a bildirmiştir. Ancak Kennedy her şeye rağmen operasyonun inkâr edilebilir bir yapıda olmasını istiyordu. Bunun için her ne olursa olsun Tugay 2506'ya havadan ve denizden destek verilmemesi karara bağlandı.

Gizlilik adına devşirme ordunun çıkartma yapacağı yer önceden belirlenen noktanın yerine son anda Domuzlar Körfezi seçildi ve 15 Nisan 1961 sabahı başlayan operasyon daha ilk andan itibaren bozgunla başladı. Kübalı asilerin komutasındaki bombardıman uçakları, Küba hava kuvvetlerine ait üsleri imha edemedi ve Castro'nun jetleri ilk saldırı dalgasından yara almadan kurtuldu. İkinci dalgada muhaliflere ait bazı uçaklar düşürüldü. 17 Nisan'da Domuzlar Körfezi'ne çıkan muhalif ordu, kendisini bekleyen Kübalı askerin yoğun ateşi ile karşılaştı. Castro çetin ceviz çıkmıştı. Küba jetleri muhaliflere cephane taşıyan gemileri de batırınca bu devşirme ordu tam anlamıyla kaderi ile baş başa kaldı ve esir düştü. Sadece bir kısmı Amerika'ya kaçabildi. Başarısız çıkarmanın ardından Küba aldığı esirleri (yaklaşık 1.000 kadar ABD destekli isyana) 53.000.000 dolar ve ilaç karşılığında Amerika'ya teslim etmiştir.

Tam bir fiyasko ile sonuçlanan bu operasyonun ardından CIA Başkanı Dulles görevinden istifa etti. Akabinde Amerika ve öfkeli Kennedy dünya kamuoyuna rezil olmuştu.

Castro kesin bir zafer almış iktidarını sağlamlaştırmıştı. Kennedy'nin gizli servisi mahvedeceğine dair sözlerinin, yakın çevresinde duyulduğu söylenir.

Bu fiyasko operasyonunun ardından Başkan Kennedy'nin CIA ile yıldızı hiç barışmadı ve Kennedy suikastine sebep olan olayın Domuzlar Körfezi Operasyonu olduğu öne sürülmektedir.

ABD tarihinin en küçük düşürücü yenilgilerinden biri olan (İngilizcesi Bay of Pigs Invasion) Domuzlar Körfezi Çıkarmasının, ABD yenilgisi ile sonuçlanmasının sebeplerinden en önemlisi istihbarat zafiyeti olarak görülmektedir. Aslında operasyonun amacı Castro'yu öldürmektir. Domuzlar Körfezi çıkartmasını yapan devşirme isyancılar başkent Havana'da kargaşa çıkartacak ve bu kargaşada Castro öldürülecektir.

Domuzlar Körfezi çıkartmasına karşı Küba direnişini bizzat Fidel Castro yönetmiştir. ABD bu fiyaskonun ardından büyük bir prestij kaybı yaşarken Castro ve Küba'nın yıldızı iyice parlamış ve dünyada popülaritesi artma göstermiştir. Hatta Che Guevara bir konuşmasında Domuzlar Körfezi Operasyonun Küba Devrimini daha da güçlendirdiği için imalı bir teşekkür etmiştir. Bu olayın ardından SSCB ve Küba arasında askeri yardımlaşma ve sevkiyat başlamış olup Küba Ruslarla daha da yakınlaşmış, bunun neticesinde dünyanın nükleer savaşın eşiğine geldiği Küba füze krizi yaşanmıştır.

JOHN FİTZGERALD KENNEDY KİMDİR?

ABD'nin 35'inci başkanı olup 1963 yılında uğradığı suikast sonucu öldürülen John Fitzgerald Kennedy, ABD'nin en güçlü ve suikastı ile en çok konuşulan başkanlarından biridir.

29 Mayıs 1917'de Brooklyn doğumlu olup Katolik zengin İrlanda asıllı bir aileden geliyordu. Babası Joseph Patrick Kennedy ticaret ve gemicilik çalışmalarıyla hatırı sayılır bir servet sahibi olmuştu. Baba Patrick Kennedy 1938 yılında ABD'nin Londra Büyükelçisi olunca John F. Kennedy'de İngiltere'ye giderek onun sekreterliğini yürütmeye başlayarak diplomasi hayatına girmişti. 1940 yılında II. Dünya Savaşı sırasında Why England Slept (İngiltere Neden Uyudu?) isimli bitirme tezi ile İngiltere'nin II. Dünya Savaşı'na nasıl hazırlıksız yakalandığını anlatır ve bu eseri büyük bir ilgi görür.

Kennedy II. Dünya Savaşı'nda Kahraman Oluyor

Yazdığı eseri oldukça ses getirse de ABD ve dünyaya onu tanıtacak olan II. Dünya Savaşı sırasında Japonlara karşı gerçekleştirdiği kahramanlıktı. 1941 yılında Amerikan Deniz Kuvvetlerine girerek savaşa dâhil olan Kennedy kısaca JFK;

Güney Pasifik'te komutanlığını yaptığı geminin Japonlar tarafından batırıldıktan sonra ağır yaralı olduğu halde mürettebatı olan 6 askeri kurtarması onu kahraman yapmıştır. Ayrıca bunu Kennedy ağır yaralı olduğu halde gerçekleştirmiş, tedavi olduktan sonra cepheye geri dönmüştür. Gösterdiği kahramanlık sayesinde madalya kazanan John F. Kennedy 1945'te terhis olmuştur.

Kennedy Siyasete Atılıyor

Baba Kennedy çocuklarının siyasete girmesi için hazırlığını yapmıştı. Ancak ona göre bunun için büyük oğlu Joe Kennedy uygun ve hazırlıklıydı. Fakat Joe Kennedy, II. Dünya Savaşı'nda ölünce bu görev John F. Kennedy'e düştü. Aslında John F. Kennedy siyaset değil gazetecilikte kariyer yapmak istese de kendini politikanın içinde buldu.

11'inci seçim bölgesinden (Massachusetts) 1946 yılında Demokrat Parti'nin adayı olarak girdiğinde cumhuriyetçi rakibine büyük fark atarak 29 yaşında kongre üyesi olur. 1952 yılına kadar üç dönem Temsilciler Meclisi'nde görev yaptı. Ancak John F. Kennedy'nin gözü yüksekteydi. Bu hususta tüm Kennedy ailesi seferber oldu. Ülke çapında düzenledikleri meşhur Kennedy çaylarıyla kapı kapı dolaşıp oy istediler. Bunun sonucunda John F. Kennedy 1952'de kazanarak Massachusetts eyaletinden Senatör seçilerek sonunda Senato'ya girmişti.

1 yıl sonra 12 Eylül 1953'te Jacqueline Lee Bouvier ile evlendiğinde Kennedy efsanesi daha da arttı. Kennedy 36 yaşında evlendiğinde karısı 24 yaşında çok güzel ve eğitimli bir kadındı. Bu da Kennedy'nin medyaya verdiği fotoğrafı ve marka değerini güçlendirmişti. Zenginlik, karizma, gençlik ve güzellik bunların hepsi ortaya Kennedy ailesini çıkarıyordu.

1956 seçimlerinde Stevenson'un başkan yardımcılığı için aday oldu. Ancak televizyonda yayınlanan müthiş konuşmasıyla 40.000.000 eve ulaşmış ve adaylıktan çekildiğini açıklayarak bir gecede ülkede en tanınan siyasi aktör olmuştur. Artık hedefi büyütmüş, başkan olmak istiyordu. En nihayetinde başkan adayı olarak cumhuriyetçi Nixon'a rakip olduğunu Ocak 1960'ta duyurdu. Katolik bir adayın başkan olmasının çok zor olduğunu ve çok çalışması gerektiğini biliyordu. Hitabeti, karizması ve reklam kampanyaları ile kendini gösteriyordu. Adaylığı konuşması sırasında sarfettiği "Yeni bir ufkun eşiğinde duruyoruz." cümlesi klasikler arasına girmiştir. Kennedy'nin şatafatlı seçkinliği, karizmatik zengin görüntüsü karısının güzelliği ile birleşince Nixon'u geçmeyi başarmıştı.

Ancak John F. Kennedy seçimi çok az farkla kazanmıştı ve kongrede o kadar güçlü değildi.

Kennedy Başkanlık Dönemi

Katolik başkan olması hakkında soru işaretlerini gidermiş daha değişik bir siyasete başlamıştır. Göreve başlar başlamaz haftalık basın toplantıları ile milyonlara seslenmeye başladı. Soğuk Savaş'ın hararetli günlerinde Domuzlar Körfezi Operasyonu yapıldı ve fiyaskoyla sonuçlanınca Kennedy ilk gölünü yemişti. Ardından 1961 yılında Kruşçev ile buluşmuş, Ruslar, Doğu Almanya'nın ayrı bir barış anlaşmasını imzalamak istemiş ve Berlin Duvarı'nın inşa edilmesi emrini vermişti.

Ardından Ekim 1962'de Küba füze krizi patlak verdi. Kennedy Küba'yı işgal edebileceklerini açıkladı. 13 gün boyunca dünya hop oturup hop kalktı. En sonunda Kruşçüev'in füzeleri çekeceğini açıklamasıyla olası bir nükleer savaşın eşiğinden dönüldü. Bundan 10 ay sonra

Kennedy, Kruşçev ve İngiliz Başbakan Mc Millani ile birlikte nükleer denemeleri yasaklayan anlaşmayı imzaladı. Kennedy böylelikle dışarıdaki en büyük başarısına imza atıyordu.

Tam bu arada ülke yavaş yavaş Vietnam bataklığına doğru gidiyordu. John F. Kennedy Vietnam'a askeri danışmanlar yollamaya başlamış ve yollanan askerler arttıkça Vietnam'ın sorunu artıyordu. Ancak Kennedy Vietnam Savaşı'nı göremedi. Dışarıda oldukça saldırgan ve iddialı politikalar izleyen Kennedy, ülke içinde ise özellikle Kongre'ye karşı dikkatliydi. Çünkü az bir fark ile seçimleri kazanmış ve istediği çoğunluğu yoktu. Bu yüzden içeride neredeyse eli kolu bağlıydı.

1961'de Kennedy, Ay'a gidiyoruz deyince ortalık karıştı. SSCB peş peşe yaptığı çalışmalarla uzaya ilk hayvanı, ilk uyduyu, ilk insanı ardından ilk kadını yollamış ve çok gollü galibiyet almıştı. Kennedy 1960'lı yıllar bitmeden Ay'a insan indireceklerini vaat ederek dünyayı şoke etti. Ancak çoğu kimse bu vaade inanmasa da çalışmalar meyvesini verecek ve bir hayal gerçek olacak ama Kennedy bunu da göremeyecekti.

Kennedy 1964 seçimlerinde rakibi cumhuriyetçi Senatörü rahat geçeceğini düşünüyordu. Bunun için ülkede dolaşmaya başladı. Dallas'da üstü açık limuzinle şehir merkezine ilerlerken iki patlamada ortalık yıkıldı. John F. Kennedy suikasta kurban gitti. Halen tartışmaları süren bu suikastın sanığı 24 yaşındaki Lee Hanry, Oswold tutuklandı ama o da iki gün içinde öldürüldü. Binbir türlü komplonun ve tartışmanın kol gezdiği bu suikast tüm yönleriyle hala aydınlatılmayı bekliyor.

Kennedy ölmüş, ancak efsanesi devam etmişti. Kardeşi Robert başkan adaylığı için yarıştı. Fakat o da 1968'de suikasta kurban gitti. Kennedy ailesi trajedi ve kötü şans ile anılmaya başladı.

JFK sıkı bir Soğuk Savaş savunucusuydu. 1957'de yazdığı Profiles in Courage kitabı ile Pulitzer Ödülü kazanmıştır. Senatörlüğü döneminde Fransa'nın Cezayir'i tanıması gerektiğini savunmuştur. Kennedy'nin Sovyet yayılmacılığına karşı dik durması, Asya ve Afrika ülkelerine yaptığı cömert yardımlar, dünyayı nükleer silahtan arındırmadaki samimiyeti ve buna benzer gösterdiği çabalar birçokları tarafından şükranla anılıyor. Film yıldızı efsane sarışın Marliyn Monroe ile yaşadığı ilişki magazin tarihinin en büyük bombalarından biri olmuştur. İlişki Kennedy'nin başkanlığından önce başladı ve Monroe'nin şaibeli intiharına dek sürdü. Ölümünde Kennedy'nin parmağı olduğuna inanılırdı. FBI'ın bu ilişkiyi başından itibaren takip ettiği biliniyordu. Kennedy 43 yaşında Amerikan tarihinin en genç başkanı olmuştur. Aynı zamanda 46 yaşında en erken ölen ABD başkanıdır.

Kennedy Suikastı

John F. Kennedy ve ailesi tarihe uğursuzluklar ailesi olarak geçmiştir.

Aslen İrlandalı olan baba Kennedy'nin Boston'un sayılı zenginlerindendir. Baba Kennedy büyük oğlu Jr. Kennedy'i çok istediği başkanlığa büyük uğraşlar sonucu getirdiğinde yıl 1960'ı gösteriyordu.

Oğlu John F. Kennedy Demokrat Parti'den 35'inci ABD başkanı seçilmişti.

Kennedy'nin başkan seçilmesinde II. Dünya Savaşı'nda gösterdiği kahramanlık, yakışıklılığı, güzeller güzeli eşi ve karizması etkin rol oynuyordu. Herkes Kennedylere hayrandı. Başkanlığıyla ülke adeta şaha kalktı. Ekonomi gelişti, işsizlik azaldı. Refah arttı. 22 Kasım 1963'te ise adeta ülkeye ve Kennedylere nazar değdi.

Bir yıl sonraki seçimler yaklaşırken parti içi çekişmeleri düzeltmek ve Demokrat Parti'nin yükselişini devam ettirmek amacıyla Texas'a bir gezi yapılması kararlaştırıldı. 18 Kasım günü konvoyun geçeceği yollar belirlendi ve ardından gezi ilan edildi. Konvoy yolu halkla olabildiğince fazla temas edilecek şekilde belirlenmişti. Carswell Hava Üssü'nden Love Field Havalimanı'na kısa bir uçuştan sonra JFK'nin Dallas'a varması planlandı.

22 Kasım günü saat 11:10'da hava üssünden kalkan uçak 15 dakika sonra iniş yaptı ve 11:40'ta konvoy yola çıktı. Konvoyda gizli servisin ve polisin kullandığı üç aracın ikincisi üstü açılabilir 1961 model bir Lincoln limuzin olarak seçilmişti. İki ajan, vali, valinin eşi, bay ve Bayan Kennedy bu araçtaydı. Bu üç araç dışında ise 4 adet motorlu ajan konvoya eşlik edecekti. Güzergâh üzerinde yaklaşık 150-200 bin kişi vardı ve JFK iki kez konvoyu durdurup halka konuştu. 10 dakikalık bir gecikmenin ardından hedefe beş dakika kala 12:30'da Dealey Plaza'nın önüne ulaştılar.

Bu sırada kalabalığı gören valinin eşi JFK'e dönüp: "Sayın Başkan Texas'ın sizden hoşlanmadığını asla söyleyemezsiniz." dedi. JFK'da bunun üzerine yine esprili bir şekilde "Tabii ki de söyleyemem." diyerek cevap verdi ve bunlar son sözleri oldu. Bu andan itibaren olacaklar daha sonra "Zapruder Film" olarak adlandırılacak olan Abraham Zapruder'in çektiği kameraya saniye saniye yansıdı.

Houston sokağından Elm sokağına doğru dönüş yapıldı ve çok kısa bir süre sonra Başkan halkı selamlarken silah sesi duyuldu. Kurşun Başkanın sırtından girdi ve omurgasını parçalayıp sağ akciğerinin üzerinden geçerek tam kravat düğümünün yanından çıktı. JFK elini yumruk yaparak boğazına götürdü. İnanması güç ancak aynı kurşun önde oturan valinin sağ koltuk altından girip 4'üncü kaburgasını

parçaladı ve meme ucunun altından geçerek sağ ön kol kemiğini 8 parçaya ayırdıktan sonra bacağına saplandı.

Gün başlamadan kaburga ağrıları olan Kennedy beline korse takarak yola çıkmıştı ve bu sebeple ilk kurşundan sonra aşağıya doğru eğilemedi ve atış için muazzam bir hedef oldu. Daha ne olduğu anlaşılamamışken duyulan ikinci silah sesiyle (filmde 313'üncü kare) ikinci kurşun Başkanın başının arkasından girdi, kafatası ve beyin parçaları ön cama, kaputa, arka arabadaki şoförün koluna ve arabanın her iki yanındaki motorlu polislere saçıldı.

İkinci kurşundan hemen sonra limuzinin arkasındaki motorlu ajanlardan biri olan Clint Hill, Kennedy korumak için motorundan atlayıp koşarak limuzinin üstüne çıktı. Bu sırada filmde Kennedy'nin eşinin limuzinin arkasına doğru hamle yapıp bir şeyler aradığı gözüküyor. Motorlu ajan Hill, bu durumu muhtemelen saçılan kafatası ve beyin parçalarını toplamak amacıyla açıklıyor.

Araç hemen hastaneye gitmek için hazırlanırken vali olaydan sonra verdiği ifadesinde yol boyunca Kennedy'nin eşinin "Kocamı öldürdüler, beyni avuçlarımın içinde duruyor." diye sürekli söylendiğini belirtmiştir. Saat 13:00'da Parkland Hastanesinde 1 numaralı acil odasında Kennedy'nin öldüğü daha doğrusu hastaneye zaten ölü olarak geldiği açıklandı. Her şey sadece 30 dakika içinde olup bitmişti, herkes şok içindeydi.

13:33'te Beyaz Saray resmi olarak yazı yayınladı. 14:00'da naaş hastaneden çıkarılıp uçağa yüklendi ve 14:38'de hemen arkadaki 3'üncü arabada bulunan başkan yardımcısı Johnson uçağın içinde yemin ederek yeni başkan oldu.

Kennedy'nin eski bir deniz subayı olması nedeniyle otopsisi eşinin isteğiyle Maryland'daki denizci hastanesinde yapıldı. Akşam 20.00'de başlayan otopsi gece yarısında son buldu.

Aynı gün içinde Lee Harvey Oswold suikast suçundan tutuklandı ancak henüz iki gün geçtikten sonra Oswald'ın kendisi de Jack Ruby isimli bir kişi tarafından Dallas polis karakolunun bodrum katında öldürüldü. Bugüne kadar cinayet aydınlatılmadı ve bilgisi olan herkes teker teker ortadan kaldırıldı.

Kennedy suikastinin ardından gerçeği araştırmak için Warren komisyonu kurulmuş fakat kafalar daha da karışmıştır. Çünkü komisyonun teorisi, kavisli bir merminin iki kişi de 7 yara açılması/açması ve ateşleyenin Başkanı, Küba politikaları yüzünden vurduğu olmuştur.

Kennedy Suikasti ve Çelişkiler Yumağı

Tek yerden atış yapılarak tek kurşunla araçtaki 2 kişi ölmüş, 2 kişi yaralanmış denildi. Oysaki onlarca tanık iki yerden defalarca ateş edildiğini ifade etmişlerdir.

Başkanın ilk otopsisi tecrübesiz bir doktora CIA gözetiminde yaptırılmıştır.

Vurulma anında çalılıklardan ateş edildi diye oraya koşan polis memuru, kendisini gizli servis elemanı olarak tanıtan kişilerce engellenmiştir.

Suikastı gerçekleştiren Oswold ise tamamen kara kutudur. Olaydan kısa bir süre sonra öldürüldüğü için hakkında sayısız teori üretilmiştir. İfadeler ve Kennedy suikastı tanıkları gösteriyor ki suikasti işlemesi ve aynı anda kaçması imkânsız olup silahı depoya nasıl soktuğu belirsiz. Oswald gerçekleştirdiği suikastın ardından üstünü değiştirmeye giderken polis tarafından durdurulmak istenince polisi öldürdüğü söylenir. Fakat kendisi Başkan dâhil kimseyi öldürmediğini ifade etmektedir. Genel olarak Kennedy suikastı ile ilgili olarak gizli güçler tarafından öldürüldüğü

ve suikastın ardından üstü örtülmeye çalışıldığı iddia edilmektedir.

Kenndy Neden Öldürüldü?

Başkan yardımcısı Johnson'un, Kennedy'i sevmemesi ve başkan olmak istemesi.

Kübalılar özellikle başarısız olan Domuzlar Körfezi Çıkarması'nın başarısızlığını Başkan'a bağlıyor ve Castro'ya taviz verildiğini düşünmekteydiler.

KGB'nin öldürdüğü iddiası ise en güçlü ve Kennedy'i infaz eden derin Amerika güçlerinin en sevdiği teori olanıdır. Oswald'ın Rusya'da 1 yıl kadar yaşaması ve bir Rus ile evli olması bu iddiayı güçlendiriyor.

Barışsever Kennedy'nin Vietnam'dan çekilme kararı ve bununla birlikte silah satıcılarının suikastı işlediği öne sürülüyor.

CIA ve mafyanın sevmedikleri Başkan'dan kurtulmak istemesi, bir nevi derin devlet reaksiyonu.

Marilyn Monroe ile yasak aşkı ve kadınlara olan düşkünlüğü nedeniyle devletin namusunun temizlendiği de iddialardan biridir.

En uçuk teorilerden biri de Kennedy'nin aslında komünist olduğu ve gizlice komünistlerle anlaşması üzerine öldürüldüğü iddiasıdır.

İddialar çok olsa da suikast işlenmiş ve ardından aday olan kardeşi de suikaste uğramıştır. Kennedy ailesiyle ilgili her şeyin üstü örtülmüş hatta cenazesi bile denize gömülmüştür. Bu suikastin gizli güçler tarafından biraz da acemice işlenmiş olduğu ve üzerini örtemedikleri ortadadır. Bu yüzden Kennedy suikasti tarihin en büyük sırlarından biri olmuştur.

STARGATE PROJESİ: YILDIZ KAPISI

Stargate projesi CIA tarafından duyu dışı algılama ve uzaktan görü olan astral seyahat ile ilgili Amerika'nın yapmış olduğu çalışmaların yapıldığı gizli projedir. Çalışmalar 1972'de başlamış 1977-1995 arasında en aktif dönem olarak geçmiştir.

Stargate projesinde CIA sürekli olarak uzaktan görü konusunda yeterli bilgi olmadığını iddia ederek psişik araştırmaları önemsiz göstermiştir. Fakat gizli olarak 16 yıl boyunca bu konuya 20.000.000 dolardan fazla harcama yapılmış ve 80.000 sayfalık arşiv oluşturulmuştur. Stargate projesinin başlangıçta üç amacı vardı:

1) Uzaktan görü alanında yapılan başka yabancı programları değerlendirmek

2) Sözleşmeli personel ile uzaktan görü varlığı, SBS testlerini anlamak

3) Astral seyahati duygu dışı algılama ve uzaktan görünün bir istihbarat aracı olarak kullanılıp kullanılamayacağının anlaşılmasıdır.

Bu projede, astral seyahatin duru görü üzerine yapılan

çalışmaları değerlendirmek üzere birçok uzman psikolog görevlendirilmiştir. Rapor açıklandığında şu sonuçlara ulaşıldığı tespit edildi. Testlerde tesadüfün ötesinde sonuç vardı. Astral seyahat yani duru görü gibi şeyler vardır. Laboratuvarda gerçekleştirilen şartlar istihbarat toplamak için geçerli değildir. Elde edilen başka bir husus, bu çalışmanın istihbarat toplamada genelde yetersiz olduğudur. Çünkü elde edilen bilgilerin oldukça öznel ve bu bilgiler istihbarat işlerinde rehber olarak kullanılmaya yeterli değildir.

Bu proje birçok psişik çalışmayı içine alan bir Soğuk Savaş projesiydi. 25 yıl kadar süren özellikle uzaktan görü, durugörü üzerine yapılan çalışmalar Amerikan Hükümeti ve askeriyesinin kontrolü altında yapılmıştır. Bu çalışmanın ardından grupta çalışan bilim insanları değişik laboratuvarda araştırmalarına devam etmişlerdir.

Stargate projesi içerisinde uzaktan görünüşü araştıran 14 kadar laboratuvar vardı. Burada askeri ve sivillerden oluşan 22 kadar durugörü yeteneği olan denekler üzerinde çalışılıyordu. Kayıp helikopterler, gemiler önceden planlanmış saldırıları öğrenmek için çalışmalar yapmışlardır. 1995'te proje tam olarak CIA'ye devredilir ve proje kapatılır.

Deneylerde bir kişiye bilmediği bir askeri bölge koordinatörü veriliyor, orada ne olduğu tanımlanmıyor ve çiziliyordu. Deney sırasında ve sonrasında ordu ve istihbarattan psişik yeteneği olan kişiler psişik casus olarak eğitilmiş ve onlara psişik sızma öğretilmiştir.

Ayrıca bu deneyde Muammer Kaddafi'yi aramak için de 1983 yılında proje başlatılır. Ayrıca Manuel isimli mafyanın bulunması için Landrover projesi yapılmıştır. Bu projede Manuel'in evi tam olarak tarif edilebilmişti. Bunun yanında yakın zamanda Saddam Hüseyin'in yerini de aramada kullanıldığı iddia edilmektedir.

İstanbul parapsikoloji toplantısında sunulan sonuçlara göre Saddam yakalanmadan önce 3 Kasım 2003 tarihine kadar Tikrit'te durugörü kaydı yapılmış, Saddam yakalanana kadar bu dosyada saklanmıştır. Bütün uzaktan görüler başarılı olmamasına rağmen başarılı olanlar dikkat çekicidir. Bu öngörüler içinde Tikrit'de bir nehre yakın, kötü bir yolun yakınında olduğu tespit edilmiştir. Kendisinin nasıl görüntü verdiği konusunda ise evsiz, saçlı ve sakallı yanında da bir miktar para olduğu, uzaktan görü ile de belgelenmiş ayrıca iki ya da üç koruması olduğu da tespit edilmiştir. Olayın sonunda bütün bu öngörüler, yakalandığı zaman açık olarak ortaya çıkmıştır.

Ayrıca bu proje kapsamında özellikle coğrafi koordinatları test etmede deneklerden fayda sağlanmış, Soğuk Savaş döneminde Antarktika'daki buzulların altında bir Rus denizaltısının gizli olduğu söylenmiştir. Ruslar, Amerikalıların bunu nasıl tespit edebildiklerini anlayamamışlardır.

YENİDÜNYA DÜZENİNİ OLUŞTURAN KAOTİK OLAYLAR VE KARANLIK SAVAŞLAR

ABD, 300 yıl gibi kısa bir geçmişi olmasına rağmen bugün dünya üzerinde süper güç konumunda bulunan ülkelerden biri olup dünya siyasetine yön vermektedir. Özellikle geçtiğimiz yüzyılda yaşanan savaşlar ABD'nin bu kadar güçlenmesinde inanılmaz etkili olmuştur. Ancak daha sonra ortaya çıkan belgeler, yaşanan olaylardaki aydınlanamayan soru işaretleri özellikle II. Dünya Savaşı ve sonrasında yaşanan savaş ve çatışmalara, Amerika'nın nasıl müdahil olduğu ve adeta gizli operasyon bahaneleri ile savaşanların başladığı konusundaki iddiaları doğrular nitelikte görülmektedir.

Yıllar sonra ortaya çıkan bazı belgeler ve hâlâ ortaya çıkmayan karanlık sırlar ve cevapsız sorular, ABD'nin örtülü operasyonlar ile sanal bahaneler üreterek ülkelere nasıl müdahale ettiğini ya da işgal etmek istediğini çarpıcı bir şekilde gözler önüne sermektedir.

Lusitania Faciası

I. Dünya Savaşı başladığında ABD, İngiltere'nin yoğun ısrarına rağmen savaşa girmemiştir. Ancak savaşın taraflarına

hammadde satarak kazanç sağlıyordu. İngilizlere olan eski düşmanlıkları ve yoğun Alman kökenli nüfusu sebebiyle ABD halkı Almanya taraftarıydı.

1915 yılında yaşanan gemi faciası ile ibre tersine döndü ve ABD'nin I. Dünya Savaşı'na girmesi için zemin hazırlanmış oldu.

Yaşanan olayın ardındaki gizemin hala aydınlatılamadığı Lusitania yolcu gemisi, Alman denizaltılarının İngiliz deniz sahası içerisine giren neredeyse her gemiyi batırdığı savaşın hararetli döneminde 1 Mayıs 1915 günü New York'tan Liverpool'e gitmek için yola çıkar ve 7 Mayıs 1915 günü Liverpool açıklarına ulaşır.

Yolcu gemisi olmasına rağmen İngiltere'ye verilmek üzere ABD tarafından gönderilen silah ve mühimmat dolu gemi, Alman denizaltılarının 2 torpili sonucu 18 dakika içerisinde batmış ve gemide bulunan 1198 kişi hayatını kaybetmiştir.

Geminin batırılması ve binin üzerinde kişinin ölümünün ardından ABD ve İngiltere'de bulunan medyanın etkisiyle birlikte halk içerisinde Almanya'ya karşı büyük bir tepki oluşmuş ve intikam çığlıkları yükselmiştir. Buna rağmen ABD Başkanı Wilson savaşa girmemiş, Almanya'dan tazminat almıştır. Ancak savaşa girmenin altyapısı oluşmuştur. Nitekim 1917 yılında Almanya Dışişleri Bakanı Zimmerman imzalı Meksika'ya gönderilen ve içeriğinde ABD ülkesine savaş açılmasını söyleyen mektubun itilaf devletlerinin eline geçmesiyle uyarılan ABD savaşa dâhil olmuştur. İlginç olan şey savaş ilanında Lusitania Faciası da yer almış olmasıdır. 1915 yılında geminin batırılmasına rağmen savaşa girmeyen ABD, 1917 yılındaki savaş gerekçesinde Lusitania Faciasına değinmesi kafaları karıştırmıştır.

ABD'nin, I. Dünya Savaşı'na girmesine neden olan şartların olgunlaşmasını sağlayan Lusitania Faciası üzerine hâlâ

teoriler üretilmektedir. Çoğu tarihçiye göre, ABD'nin savaşa girmesinin sağlanması için savaş komplosu olarak Lusitania Faciasının tezgâhlandığı savunulmaktadır. Buna göre İngiliz deniz suları içerisine giren her geminin Almanlar tarafından batırılacağı ve tehlikeli olduğu bilindiği halde yolcu gemisi bilinerek gönderilmişti. ABD'yi savaşa ısrarla sokmak isteyen İngiltere'nin de yolcu gemisini bilerek korumadığı ve batırılmasına göz yumduğu yine iddialar arasındadır. Ayrıca Lusitania gemisinin kaptanı Turner geminin hızını yarıya düşürerek Lusitania'nın kolay vurulabilir bir hedef olmasını bilerek mi yoksa bilmeyerek mi sağladı bilinmez. Ancak ABD'nin savaşa girmesi ile ibre itilaf kuvvetleri lehine dönmüş ve dünya tarihi kökten değişmiştir.

NORTHWOODS OPERASYONU

Fedal Castro ve Che Guevara'nın başını çektiği gerillaların, ABD destekli Küba diktatörü Batista'yı devirip Amerika'nın burnunun dibinde Komünist bir Ada Cumhuriyeti kurması ile birlikte dünya tarihinde önemli bir çekişme başlamış oldu. Haliyle ABD, Castro'dan kurtulmak istiyordu. Ancak Küba'nın en büyük destekçisi Sovyetler Birliği'ydi. ABD ilk etapta başarısız olan Domuzlar Körfezi (Nisan 1961) operasyonunu yapsa da Castro'yu devirememiştir.

Bunun üzerine ABD ve CIA'nın şeytani bir operasyonu devreye sokmak istediğini tüm dünya aradan yıllar geçtikten sonra 1997 yılında açığa çıkan resmi raporları ile öğrenebilecekti. Nothwoods Operasyonu ile anlaşıldı ki ABD, Küba'ya yapacağı işgal planını kamuoyunda legal hale getirmeyi istemişti. O dönem ABD medyasında ve halk içerisinde Komünizm korkusu ile Küba'ya duyulan soğukluk had safhadaydı. Bundan beslenen CIA ve ABD yönetimi operasyon kapsamında kendi uçakları ile ilk olarak ABD askeri üssünü vuracak, Küba'nın ve Castro rejiminin yaptığını söyleyecekti. Ardından yaptıkları plan kapsamında bir uçak kaçırılacak ve Florida sahillerinde Küba'dan ABD'ye göç eden mültecilerin botları batırılacaktı.

Yani ABD, kendisine saldırı düzenleyecek ve suçlu olarak Castro'yu ilan ettikten sonra Küba'yı işgal ederek kendilerine uygun olan rejimi geri getirecekti. Hazırlanan tüm bu sahte plan ve belgeler içerisinde kaç kişinin kaybedileceğinden tutun da saldırıların yapılmasını düşündükleri tarihte hava tahminleri dahi yer alıyordu. Bu şeytani plan, dönemin ABD Başkanı Kennedy'e sunuldu. Kennedy bunu kesin bir dille reddedip yasaklayınca Nothwoods Operasyonu rafa kalktı.

1962 yılına ait Nothwoods Operasyonu belgelerindeki şeytani plan, kaotik bir düzen için oluşturulan sahte savaşı gözler önüne seriyordu. Nitekim 1963 yılında düzenlenen suikast sonucunda Kennedy'nin öldürülmesi Nathwoods Operasyonu'na onay vermeyen Başkan'ın ortadan kaldırılmasına yönelik olarak planlandığı şeklinde öne sürülmüştür. Yani Domuzlar Körfezi'nin başarısız olmasının ardından geçen bir yıl içerisinde Nothwoods Operasyonu planlanmış, Başkan'ın izin vermemesinin ardından 1 sene geçmesi ile de Kennedy'e suikast düzenlenmesi bağlantılı karanlık olayların sıralı bir kronolojisi olmaktadır.

TONKİN KÖRFEZİ OLAYI

1954 Cenevre Konferansı ile Fransa'nın denetiminden çıkan Vietnam, Kuzey ve Güney olmak üzere aynı Kore gibi bölünmüştür. Ardından Kuzey Vietnam'da komünist Çin ve SSCB yönetimi var olurken Güney Vietnam da Saygon merkezli ABD-Batı güdümünde bir yönetime girmiştir. Zamanla iki kardeş arasında gerilimler artmaya başlayınca ABD, Kuzey Vietnam'ı ortadan kaldırarak Vietnam'ı kendi politikalarının çizgisinden ilerleyen bir ülke yapmaya karar verdi. Ancak ortada ufak bir sorun vardı. Vietnam'da savaş nasıl başlayacaktı?

Vietnam bölündükten sonra ABD, Güney Vietnam'a askeri danışman bahanesi ile binlerce asker göndermeye başladı ki savaş öncesinde bu sayı 23 civarındaydı. Askerlerle birlikte askeri mühimmat, silah ve savaş gemileri de bölgedeydi. Adeta soğuk savaşın tarafları bu ufak ülkede kozlarını paylaşmak için bir kıvılcım bekliyordu. Güney Vietnam, Kuzey'e karşı pratikte yeniliyordu. Her türlü desteği yapmasına, örtülü operasyonlar ve sabotajlar düzenlenmesine rağmen Kuzey Vietnam'ın sürekli güçlenmesinin önüne geçemiyordu. ABD örtülü operasyonlar ile Kuzey'in vazgeçemeyeceğini anlayınca 1964 yılında başkan L. Johnson kademeli bir şekilde askeri baskı stratejisine geçmeye karar verdi ve Kuzey'e karşı

askeri operasyonlara ağırlık verilmeye başlandı. Ancak sınırlı kalan operasyonlardan sonuç alamadığından durumun topyekûn bir savaşa dönüşmesini isteyen ABD'nin bahaneye ihtiyacı vardı. ABD'nin savaşa girmek için gerçekleştirdiği bahane (Bahane olduğu ve kurgulandığı yıllar sonra ortaya çıkacaktı.) Tankin Körfezi'nde ABD savaş gemisinin saldırıya uğraması oldu.

ABD gemileri bir süredir Tonkin Körfezi'nde Kuzey Vietnam'a karşı denizden saldırı ve sabotaj eylemleri düzenliyordu. Bu nedenle Vietnam deniz sınırlarını 12 mile çıkartmıştı. ABD gemileri denizden Güney Vietnam komandolarını taşıyarak saldırı ve sabotajlarda bulunuyordu. Haliyle provoke edilen Kuzey Vietnam hücumbotlarından biri 2 Ağustos 1964 günü Maddox isimli Amerikan Destroyerine saldırmış, ancak ABD yönetimi saldırıyı bireysel bir hücumbot komutanının hamlesi olarak nitelendirip sadece kendi askerlerine daha dikkatli olma çağrısı yapmıştır. Fakat eline kozu almıştı. İlk saldırıdan sonra Maddox gemisine yardım etmek amacıyla Turnerjoy Destroyeri de gider ve bu iki gemi 4 Ağustos 1964 günü ilk saldırıdan iki gün sonra akşam saatlerinde Tonkin Körfezi'nde seyir halindeyken saldırıya uğradıklarını bildirir. İki savaş gemisinin saldırıya uğradıklarına dair alınan haber üzerine ABD Senatosundan 7 Ağustos 1964 günü Vietnam'a müdahale için onay alınır. Ardından ABD için büyük bir hezimet haline dönüşecek olan Vietnam Savaşı başlar. Yıllarca süren savaş iki ülke içinde büyük bir kayıp ve yıkıma neden olur. ABD savaşı kaybederek geri çekilir ve Vietnam Cumhuriyeti Komünist ve tek çatı altında bağımsızlığını ilan eder.

Gelelim Tankın Körfezi olayına. 8 yıl Vietnam'da esir kaldıktan sonra ABD'ye iade edilen ve Onur Madalyası alan ABD'li Pilot James Stockdale, 4 Ağustos akşamı Maddox'da

görevliydi. 1984 yılında yazdığı "In Love And War" isimli kitabında açıkladığına göre gemilerin hiçbir neden yokken üç hücumbotun saldırısına uğradığı bilgisinin telsizden geçtiğini ancak silahlar sustuğunda ise düşman botuna dair hiçbir kanıtın ortada olmadığını belirtir.

Ardından 1988 yılında Houston Chronicle'ye yolladığı mektupta yine aynı durumdan bahseder. Maddox gemisi kaptanı Herriek'in de saldırı ihbarı sonrasında düşman ateşi ve varlığı konusunda şüphe duyduğunu ve galiba boş yere ortalığı velveleye verdiklerinden bahsetmektedir.

Savaşın bitiminden yıllar sonra o dönem Savunma Bakanı olan ve Kongreyi kendi savaş gemilerine saldırıldığı konusunda "Kesin kanıtlar var." diyerek savaş ilanını sağlayan Robert McNamara ile 1995 yılında bir araya geldiği o dönemin düşmanı olan Kuzey Vietnam Savunma Komutanı Nguyen Giop'a Tankın Körfezi'nde 1964 yılında ne olduğu sorusunu sorduğunda Giap hiçbir şey yanıtını vermiştir. Bu yanıtın üzerine McNamara sessiz kalmıştır.

2005 yılında ise arşiv belgelerini paylaşan NSA olay anında silahların ateşlenmesine sebep olanın balinalar ya da balıklar olduğunu doğrular nitelikte bir açıklama yapmıştır.

Daha sonra Daniel Ellsberg (O dönem hükümette görev yapmıştır.) 4 Ağustos 1964 günü hiçbir şeyin olmadığını ve McNamara'nın elimde kesin kanıtlar var diyerek yalan söyleyip kongreden savaş kararı çıkarttığını belirtirken dönemin Dışişleri Bakan Yardımcısı G. Ball ise savaş ile bağlantılı çoğu kişinin savaşı başlatmak için bahane aradığını ve aradıkları provokasyonu Tankin'de bulduklarını 1977'de BBC'ye aktarmıştır. Ellsberg yine bir başka konuşmasında hile ile seçim kazanmak ve halkı savaşa sürüklemek için komplo kurulduğunu söylenmiştir. (Vietnam Gazileri Konferansı, 1995 Kasım)

Tüm bunlardan yola çıkarak o dönem yaklaşan seçimlerden başarılı ayrılmak için Vietnam Savaşı'na girdiği ve Tankın Körfezi olayını bahane ettiği ortaya çıkmıştır. Hayali düşman saldırısı bahane edilerek girilen Vietnam Savaşı'nın sonunda milyonlarca sivil ve asker hayatını kaybetmiş, tonlarca Napalm bombası atılmış ve Vietnam'da bugün bile devam eden savaş sonrası derin izler bırakılmıştır.

ABD'NİN IRAK İŞGALİ

11 Eylül sonrasında Afganistan işgali yaşansa da ilk etapta Orta Doğu'da herhangi bir operasyon yoktu. Ancak Bush babasından aldığı körfez mirasını tekrar sahiplenecek ve Irak üzerindeki emelleri çok geçmeden ortaya çıkacaktı.

İşgalin öncesinde ABD ve İngiltere medyasında bir ağızdan çıkmış gibi Irak'ta Saddam'ın elinde kimyasal kitle imha silahlarının bulunduğu bombalanmaya başlandı. (Ki aynı medya Suriye'de Esad rejiminin sivil halka kimyasal silah ile saldırmasına sessiz kalmıştır.) Akabinde BM, Irak'ta var olduğu söylenen kimyasal silahları araştırmak için ekip göndermiştir. Kimyasal silah olduğu ve bulundurduğu açıklansa da daha o dönem aslında öyle bir şeyin olmadığını ve bulunan materyalin eskiye ait zararsız olduğunun açıklanmasına rağmen ABD'nin başını çektiği koalisyon güçleri hazırlıklarını yaptı. Irak'ta bulunan kimyasal silahları temizlemek ve demokrasiyi getirmek bahanesi ile işgale başladı.

20 Mart 2003 günü başlayan Irak işgali şaşırtıcı bir hızla son bulmuş ve ABD'nin uzun yıllar sürecek sömürü düzeninin akabinde milyonlarca insana zulmedilmesine ve hayatlarını kaybetmelerine sebep olmuştur. Yakın dönemde Dışişleri

Bakanı Kerry, Irak işgali için vahim bir hata açıklamasında bulunmuştur. Savaşın ardından aslında Irak'ta hiçbir kimyasal silah bulunmadığı hem devlet kademesinde hem de başında ortaya çıkarılmış ve delilli iddialar sunulmuştur.

Tüm bu olaylar açıklanamayan gizem perdesi olarak kalsa da sonuç olarak gelişen olayların hepsinin ABD çıkarlarına hizmet ettiği ortadadır. Bu olaylar buzdağının basına ve teorilere yansıyanların bir kısmıdır. ABD'nin sinsi oyunu kendi istediği yöneticileri darbe ile getirmek, özellikle CIA kullanılarak bazı ülkelerde yönetim değişiklikleri ve siyasi kargaşalara neden olmak, işgalleri meşru göstermek için bahaneler üretmek.

LATİN AMERİKA'DAN ABD DESTEKLİ DARBE VE İŞGALLER

"Bana ne yapmamı istediğini söyle, ben de yapayım."

1954'te darbeyle Guatemala'nın başına getirilen Carlos Castillo Armas, ABD ziyaretinde başkan yardımcısı Richard Nixon'a hizmetlerini sunarken...

ABD, Merkezi İstihbarat Teşkilatını (CIA) II. Dünya Savaşı'nın hemen ardından 1947'de kurdu. Dünya halkları, küresel savaşın korkunç mirasıyla baş etmeye çalışırken ABD emperyalizmi çıkarlarını korumak ve hegemanyosanı yaygınlaştırmak için agresif adımlar atmaya hazırlanıyordu. "Korunması gereken bir dünya" vardı ve bu dünyanın hâkimi tekellerdi. SSCB'nin varlığı ve sosyalizmin idealleri "bir avucun" iktidarını tehdit ediyordu. Onların çıkarı neyi gerektiriyorsa Amerika Birleşik Devletleri adımını atacaktı. Bu gözü karanlık ABD'nin Franco'da, Mussolini'den, Hitler'den 10 yıl sonra başka ülkelerin aynı anlayıştaki generallerini zor gücüyle iktidara taşımasına, Aussehwitz'in ardından dünyayı yeniden toplama kamplarıyla doldurmasına neden oldu. Komünist avına çıkılan ülke içerisinde de durum pek parlak değildi.

CIA, 1953'te Dwight Eisenhower'in başkanlığa gelmesiyle yurt dışı operasyonlarını bir adım öteye taşıdı. Artık temel

hedef ABD tekellerinin çıkarlarını tehdit eden SSCB ile az da olsa ilişkisi bulunan tüm rejimleri değiştirmekti. Bunun için en şiddetli yöntemlerin kullanılmasından kaçınılmayacaktı.

İlk operasyon 1953'te geldi. 19 Ağustos'ta Muhammed Musaddık CIA darbesiyle devrildi. Musaddık bir sosyalist değildi ama suçu İran'daki İngiliz petrollerini kamulaştırması, bağımsız bir dış politika izlemeye çalışması, sosyal reformları hayata geçirebilmek için parlamentodaki komünistlerle iş birliğine gitmesiydi. Etkili olduğu görülen İran modeli 10 ay sonra bu kez Guatemala'da uygulandı.

Guatemala'nın 10 yıllık baharının ardından Juan Jose Arevalo'nun mirasçısı Cumhurbaşkanı Jacobo Arbenz'in "kabahatler defteri" çok kalabalıktı. Direkt olarak bir ABD tekelini, United Fruit Compan'i (UFC) hedef alıyordu. Toprak reformuyla UFC'nin konduğu arazileri halka dağıtıyor, işçilerin örgütlenme özgürlüğünü genişletiyor, komünist partiyi yasal hale getiriyordu. Musaddık'ın devrilmesinden 10 ay sonra hazırlıkları uzun süredir devam ettirilen plan hayata geçirildi ve bu kez Arbenz'in oturduğu koltuk gasp edildi.

Guatemala darbesi, ABD'nin arka bahçesi haline getirmek istediği Latin Amerika'da sonu gelmez dış müdahaleler devrinin başlangıcını oluşturdu. Netice Guatemala halkı için o kadar korkunç, ABD rejimi için o kadar verimliydi ki Brezilya, Bolivya, Şili, Arjantin darbelerinin biri diğerini izledi, darbenin yetmediği koşullarda işgal operasyonları yapıldı.

1954 GUATEMALA

CIA'in PBSUCCESS kod adlı operasyonu ülke içerisinde burjuvazi ve kiliseye, ülke dışında sürgündeki Guatemalalı askerlere, paralı militanlar, ABD medyası ve Senatosu'ndaki propaganda aygıtlarına dayanıyordu. Cumhurbaşkanı Jacobo

Arbenz'in görevden ayrılmak zorunda kalmasıyla sonuçlanan işgal ve bombardımanların ardından sözde isyancıların lideri Carlos Castillo Armas başkanlık koltuğuna oturtuldu. Ancak darbe ve sonrasındaki devlet terörü; Guatemala'yı 200.000 kişinin hayatını kaybettiği bir iç savaşa, kanlı katliamlara, utanç verici toplama kamplarına, sonu bitmez askeri diktatörlüklere ve ABD'nin sorgulanamaz hâkimiyetine götürdü.

1961 KÜBA

Küba'da devrimcilerin ABD destekli diktatör Batista'yı devirmesinin ardından CIA müdahalesi gecikmedi. Küba'dan defedilen askeri rejimin kalıntıları Florida'da eğitildikten sonra Domuzlar Körfezi'ne çıkarma yaparak ülkeyi işgal etmeyi, Fidel Castro'yu öldürerek rejimi değiştirmeyi hedefledi. Ancak ABD'nin hava gücünü arkasına alan 1500 kişilik işgal ordusu 3 gün içerisinde yenilgiye uğratıldı. İşgalcilerin tamamı ya öldürüldü ya da esir alındı.

1961-1965 DOMİNİK CUMHURİYETİ

Dominik Cumhuriyeti'nde diktatör Rafael Trujillo, ABD ile arasının bozulması sonrası önce 1961'de CIA'in sağladığı silahlarla öldürüldü. Trujillo'nun ölümü sonra Dominik Devrimci Partisi kurucusu Juan Bosch, 23 yıllık sürgünden döndü ve seçimlerle başkanlığa geldi. Toprak reformunu da içeren politikalarıyla büyük toprak sahiplerinin ve kilisenin hedefi olduktan sonra 1963'te darbeyle devrildi. Ancak 2 yıl sonra bu kez başka bir askeri müdahale sonucu yeniden koltuğuna döndü. ABD, ülkedeki gergin atmosferi öne sürerek Bosch karşıtı güçlere destek amacıyla 42.000 askerle Dominik'e çıkarma yaptı. İşgal ordusunun tehdidi altında ciddi bir kampanya yürütme şansı bulamayan Bosch 1966'daki seçimi kaybetti.

1964 BREZİLYA

ABD, Brezilya'nın İşçi Partili Devlet Başkanı Jcao Goulart'ın tekellerin kârlarını tehdit eden Temel Reformlar Planı ve sosyalist ülkelerle kurmaya başladığı ilişkileri yakından takip ediyordu. John F. Kennedy ve Lyndon Johnson'ın sonradan üzerindeki gizlilik perdesinin kaldırılmasıyla herkes tarafından erişilebilen söylemleri Washington'un Brezilya'ya karşı bir askeri darbe planladığını açıkça ortaya koydu. "Operation Brother Sam" 31 Mart 1964'te hayata geçirildi ve Brezilya 1985'e kadar ABD'nin kontrolündeki askeri yönetimlerce idare edildi.

1964 BOLİVYA

1952-1964 arasında tarım reformunu hayata geçiren, kolay madenlerini kamulaştıran, genel oy hakkını kazandıran ve sendikaları güçlendiren Bolivya bu özellikleriyle ABD'nin hedefindeydi. 1964'te ABD'nin desteklediği Rene Barrientos öncülüğündeki ordu güçleri Devlet Başkanı Victor Faz Estenssoro'yu devirdi ve Bolivya bir "Tamamlanmamış Devrim" olarak kaldı. ABD kuklası askeri yönetime karşı mücadelede birkaç yıl sonra Che Guevara da düşecekti.

1973 ŞİLİ

Şili'de Sosyalist Devlet Başkanı Salvador Allende'ye yönelik darbe süreci şu sıralar Venezuela'ya karşı hayata geçirilmeye çalışılan plana bir hayli benziyordu. Bir yandan sağ partilerin çoğunlukta olduğu parlamento ile Allende ve partisi baskı altına alınırken diğer yandan ülke ABD'nin ekonomik ambargosuyla zayıflatılmaya çalışıldı. ABD darbeye direkt askeri katkı sağlamasa da Şili ordusunu süreç boyunca yönlendirdi ve sağ muhalefet dahil darbenin potansiyel destekçilerine ekonomik yardımda bulundu.

Darbenin ardından Allende intihar ederken General Augusto Pinochet'nin kurduğu askeri cunta 1900'e kadar yönetimi elinde tuttu.

1976 ARJANTİN

Arjantin'de General Jorge Rafael Videla'nın öncülüğünde gerçekleştirilen darbede ABD yol gösterici rolü oynadı. Dönemin Dışişleri Bakanı Henry Kissinger, darbenin ardından ordu yetkilileriyle yaptığı görüşmelerde "Düşmanlarını hızlı bir şekilde ortadan kaldırmaları" tavsiyesinde bulundu. 30.000 kişinin gözaltında kaybedildiği darbe süreci boyunca ülkede 400 işkence kampı kuruldu.

1800'LER NİKARAGUA VE EL SALVADOR

ABD, Nikaragua'da diktatör Samaza'nın 1979'daki Sandirist devrimle yıkılması sonrası yeni hükümete karşı sağcı Kontroları desteklemeye başlarken El Salvador'da ise Farabunda Marti Ulusal Kurtuluş Ceplesi'ne karşı iktidarın yanında saf tuttu.

1983 GRENADA

Karayiplerdeki ada ülkesi Grenada, Küba hükümetiyle fazla yakınlaştığı gerekçesiyle işgal edildi. "Acil Öfke Operasyonu" adı verilen askerî harekâtla 1979'da ilan edilen Halkın Devrimci hükümeti çekilmek zorunda kaldı ve yerine 1984'teki seçime kadar geçici bir hükümet kuruldu.

1800'LER NİKARAGUA VE EL SALVADOR

ABD, Nikaragua'da Diktatör Samaza'nın 1979'daki Sandirist devrimle yıkılması sonrası yeni hükümete karşı sağcı Kontraları desteklemeye başlarken El Salvador'da ise Farabunda Marti Ulusal Kurtuluş Cephesi'ne karşı iktidarın yanında saf tuttu.

1989 PANAMA

1950'lerden itibaren CIA ile yakın temasta olan, CIA'in Panama'daki en güvenilir kaynaklarından biri haline gelen Manuel Moriega, 1983'te yine Washington'un desteğiyle ülkenin "askeri lideri" oldu. ABD'nin Nikaragua ve El Salvador başta olmak üzere bölgedeki diğer operasyonlarında da rol oynayan Moriega'nın 1980'lerin ikinci yarısı itibariyle Washington ile yaşadığı anlaşmazlıklar gözden düşmesine neden oldu. CIA'in organize ettiği darbe girişiminin başarısız olması sonrası 20 Aralık'ta ülke ABD güçleri tarafından işgal edildi. Noriega görevden alınarak ABD'ye götürüldü. Panama Savunma güçleri lağvedilip yeniden düzenlendi.

1991-1994-2004 HAİTİ

Haiti'de 1990'da seçimle göreve gelen Jean-Bertrand Aristide'nin 20 Eylül'deki darbeyle görevden alınması sonrası ABD, dünya genelinde darbenin kınandığı bir ortamda ülkede istikrarın sağlanması için Aristide'nin dönmesinin şart olmadığını açıkladı. 1994'te Bill Clinton'ın göreve gelmesiyle bu tutum değişti. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nden çıkan izinle 1994'te ABD ordusu Haiti'yi işgal etti ve Jean-Bertrand Aristide yeniden ülkenin başına getirildi. Ancak Aristide'nin kaderi de çok farklı olmadı. 2004'te ABD operasyonuyla ülkeden kaçırıldı. Aristide daha sonra yaptığı açıklamalarda istifa etmediğini, yaşananların "modern kaçırma" ve "yeni tip darbe" okuduğunu söyledi.

2002 VENEZUELA

Venezuela'da 1999'da göreve gelen Hugo Chavez'e karşı darbenin işaretleri sağ muhalefetin eylemleriyle başladı. Kamulaştırma ve toprak reformuna karşı mücadele eden bu ittifak kilise, ordu içerisindeki gruplar ve bazı sendikaların

da desteğiyle harekete geçti. Başkanlık Sarayı'na doğru yürüyen on binlerce muhalife, polis saldırıları gerçekleştiği haberleriyle hızlı bir propaganda süreci işletildi ve Chavez bir anda gözaltına alındı. İstifa edip Küba'ya kaçtığı iddia edilen Chavez'in gözaltına alınması sonrası İşveren Sendikası Başkanı Pedro Carmona, ABD'nin desteğiyle kendini bakan ilan etti. Bu sırada sokaklara dökülen Chavez taraftarları, meşru devlet başkanının dışarıya ulaştırmayı başardığı "İstifa etmedim." mesajıyla milyonları bulan bir kalabalık halinde Başkanlık Sarayı'nı kuşattı. Ordu içerisinde de Chavez destekçilerinin harekete geçmesiyle darbe 3 gün içinde yenildi.

2009 HONDURAS

2005'te seçilen Liberal Parti'den Manuel Zelaya'nın Hugo Chavez yönetimindeki Venezuela ve Daniel Ortega yönetimindeki Nikaragua ile yakınlaşması ABD'nin tepkisini çekti Haziran 2009'da Zelaya'nın Genelkurmay Başkanı Yasquez Velasquez'i görevden alması sonrası orduda istifalar yaşandı. Yüksek Mahkemenin de kararı yasa dışı bulması sonrası Zelaya ordu tarafından gözaltına alındı ve sonrasında ülkeyi terk etmek zorunda kaldı.

CIA'NIN CASUS KEDİSİ ACOUSTIC KİTTY PROJESİ

Özellikle Soğuk Savaş döneminde, süper güçler arasında inanılmaz casusluk savaşları yaşanmıştır. Bunun için akıl dışı projeler hazırlanmış ve ilginç deneyler yapılmıştır. Bunların içerisinde en kötü başarısızlıkla sonuçlanan CIA tarafından yürütülen Acpustic Kitty yani casus kedi projesidir.

1960'lı yıllarda uzaktan kontrol edilerek gizli noktalardan rahatça dinleme ve veri toplama çalışması yapılması amacıyla CIA tarafından kedilerin üzerine dinleme cihazı yerleştirilerek casus kedi projesi başlatılmıştır. Bu projenin 15.000.000 dolara mal olduğu tahmin edilmektedir. Bu proje kapsamında bir kedinin içerisine dinleme cihazı ile beynine çeşitli vericiler yerleştirilmiş ve kuyruğu anten şekline getirilmiştir.

Daha sonra ilk denemenin yapılması için Washington'da Rus Büyükelçiliğinin yanında bulunan bir parka salınan kedi, daha ilk denemede kontrolden çıkmış ve yoldan geçen bir taksinin altında kalarak ölmüştür.

Kedilerin kontrol edilmesinin zor olması ve başına buyruk hareket etmeleri, ayrıca acıktığında kontrolden çıkmaları ve yemek peşine düşmeleri gibi pek çok etken nedeniyle deneyin

de başarısızlıkla sonuçlanması eklenince proje iptal edilip rafa kaldırılmıştır. Casus Kedi Projesi de CIA'nın başarısızlık defterlerinde yeni bir sayfa olarak yerini almıştır.

ABD'NİN ZİHİN KONTROL PROJESİ-MK ULTRA

MK Ultra Projesi 1950-1960 yılları arasında Amerikan Merkezi Haberalma Teşkilatı CIA tarafından yapıldığı ortaya çıkan zihin kontrolü ve insanların davranışsal mühendisliği üzerine yapılan deneylerin projesidir. MK Ultra Projesinin amacı bilinçaltının kullanılması ve bireylerin zihninin kontrol edilmesidir. MK Ultra Projesi ile önemli veriler elde edilmiş olduğu ancak tamamı başarısızlıkla sonuçlanmış, sonuçlar denekler üzerinde ciddi psikolojik sorunlar oluşturduğu açıklanan belgeler ve tanık ifadeleri ile ortaya çıkmıştır. MK Ultra Projesi bu deneylerin genel adı olarak bilinmektedir. Teorisyenlerin iddiasına göre proje kapsamında sayısız yasadışı deney yapılmış ve suç işlenmiştir.

MK Ultra açılımı: "Memorial Control Ultra"dır. Daha sonra ortaya çıkan belgeler ve iddialara göre 1953'te yasal olarak tanımlanmaya başlayan programın 1964'te alanı daraltılmış, 1973'te tamamen durdurulmuştur. Kore Savaşı'nda ABD düşmanlarının, esirleri üzerinde zihin kontrol çalışmalarında bulunduğunu tespit ettikten sonra geri kalmamak için bu projeyi başlattığı dile getirilmektedir.

MK Ultra Nasıl Yapılır?

Deneyler süresince sayısız alanda araştırma yapılmış, insan ve hayvan denekler üzerinde yasadışı, bilim dışı ve akıl dışı sayısız uygulamalarda bulunmuştur. Örneğin sorguların kolaylaştırılması için geliştirilmeye çalışılan dürüstlük hapı sırasında birçok hayvan ve insana uyuşturucu ve diğer kimyasallar verilmiştir.

Deneyin Amacı Şu Şekilde Belirtilmiştir:

Halkın gözünden düşmesine neden olacak kadar mantıksız düşürme ile düşüncesizliği tetikleyen maddelerin geliştirilmesi.

Mantıklı algı ve algılama sürecini yavaşlatılan maddelerin geliştirilmesi.

Kullanıcıların daha hızlı veya yavaş yaşlanmasına neden olacak maddelerin geliştirilmesi.

Alkolün etkilerinin tamamen silecek bir ilacın geliştirilmesi.

Kalıcı ve geçici beyin hasarı ve hafıza kaybı sağlayan ilaçların geliştirilmesi.

Baskı, işkence ve hayati ihtiyaçlara olan direnci arttırıcı ilaçların geliştirilmesi.

Kullananın o anda ve öncesinde olan olayları kalıcı veya geçici olarak unutmasına neden olacak maddelerin geliştirilmesi.

Kamuflaj ve taktik amaçlı kişinin hastalıklarının belirtilerinin ne olduğunu ortaya çıkaran ancak istenildiği zaman durdurulup etkilerin geri dönmesine neden olan ilaçların geliştirilmesi.

Kafa karıştırıcı maddelerin gizli yöntemlerle geliştirilmesi

ve bacakların geçici felç alması gibi anlık fiziksel yetersizlikler oluşturabilecek ilaçların geliştirilmesi.

Vücutta su kabarcıkları oluşturabilen kimyasalların geliştirilebilmesi, bireyin davranışlarını arzu edilen diğer bireye bağımlı kalacak şekilde değiştirecek ilaçların geliştirilmesi.

Sorgulama mekanizmalarını iptal edecek, mantıksal düşünmeyi engelleyecek ilaçların geliştirilmesi.

Hırsı azaltacak ve genel çalışma verimliliğini düşürecek ilaçların geliştirilmesi.

Görüş, duyma gibi duygusal becerileri köreltecek ilaçların geliştirilmesi.

Kalıcı hafıza kaybı oluşturan ani bayıltma işlemleri yapabilecek yiyeceklere, içeceklere ve havaya karıştırılabilecek ilaçların geliştirilmesi.

Belirli bir fiziksel aktivitenin yapılmasını tamamen engelleyecek ilacın geliştirilmesi.

Bu sayılanlar da deneylerin ve projenin yani MK Ultra yönteminin ne kadar tehlikeli olduğunu ve ne gibi sonuçlar oluşturacağını göstermektedir.

Deneyler süresince deneklere özellikle LSD gibi barbitürat amfetamin, eroin, morfin, marijuana, alkol, sodyum pentotal gibi sayısız bağımlılık yapıcı ilaç ve uyuşturucu madde kullanılmıştır. Denek olarak kısa zihinsel hastalık olan insanlar, mahkûmlar, ilaç bağımlıları, fahişeler kullanılmış bunlar durumları veya mesleklerinden ötürü tehdit edilerek karşı koymaları engellemiştir.

Deneyde görev alan memurların "Deneylerde bize karşı koyamayacak herkesi kullandık." dediği ileri sürülür.

1974 yılında New York Times; MK Ultra Projesi'ni haber

yapınca yer yerinden oynar ve CIA başkanı halktan özür diler. Daha sonra açılan davalarda MK Ultra mağdurları ve yakınları yüklü tazminatlar kazanmıştır.

Deneyler esnasında yöntem olarak aşırı dozda uyuşturucu verilmesi haricinde hipnoz, duyusal yetersizlikler, izolasyon, sözel ve cinsel istismar hatta işkence gibi yöntemler kullanılmıştır.

44'ü üniversite olmak üzere toplamda 80 enstitünün ortak yürüttüğü bu projede CIA'nın toplam bütçesinin %6'sı kullanılmıştır. Uzun bir süre gizli tutulan bu proje Watergate Skandalı'ndan sonra 1977'de imha edilmeye çalışılmıştır. Ancak toplamda 20.000 belgenin açığa çıkması sayesinde öğrenilmiştir. Temmuz 2001'de ise deneylerle ilgili gizli kalmış tüm bilgiler halka arz edilmiştir. MK Ultra Projesi'nin ifşa olmasının ardından bu projede yer alan bazı bilim adamları işkence ve beyin yıkama suçlarından bazıları da Nazi üyeliği ve savaş suçundan yargılanmıştır. Bu da MK Ultra Projesi'nde eski Nazi doktorlarının toplama kamplarında korkunç insan deneylerinde çalıştıkları anlaşılmaktadır.

Lanetli Ekmek Efsanesi'nin bu milyonlarca dolarlık projenin sadece bir ayağı olduğu ileri sürülmektedir. Deneysel hatalardan ötürü 32 denek akıl hastanesine kaldırılmış ve en az 7 denek ölmüştür.

MK Ultra'yı bu kadar ön plana çıkaran bir başka olay ise Amerikan Ordusu Biyolojik Silahlar Uzmanı Olson'a LSD uygulanmış ve bu uygulama Olson'da krize yol açmıştır. LSD'nin yan etkisi olarak Olson'ın deneyi tüm dünyaya açıklama isteği duyduğu ve bundan dolayı öldürüldüğü öne sürülse de resmi olarak Olson'un bir cinayete kurban gittiği yönünde güçlü deliller bulunmaktadır. Ancak kaldığı otelin 13'üncü katından atlayarak intihar ettiği söylenmiştir. 1973'te proje rafa kaldırılınca MK Ultra Projesi'ne ait belgelerin

çoğu imha edilmesine rağmen 2001 Temmuz ayında resmi kaynaklar 20.000 belgenin bir kısmını yayınlamış ve Olson olayı da bu belgelerde yer almıştır.

Ortaya çıkan belgelere göre deneyler tamamen gerçektir. MK Ultra Projesi'nin bir deneki olan Sirhan Sirhan isimli şahıs, Kennedy'nin bu deneyin etkisi altında öldürüldüğünü iddia etmiştir.

Başka bir iddia Dr. Mengele'nin II. Dünya Savaşı'ndan sonra CIA adına bu programda kullanıldığıdır. Daha sonra MK Ultra tarafından uygulanan en çok yayınlanan deneyin, çocuklar dâhil birçok denek üzerinde elektroşok, fiziksel ve mental işkence olarak devam ettiğinin ileri sürülmesidir. Projenin amacının düşmanlar üzerinde baskı, işkence ve sorgu yöntemleri geliştirme olarak açıklanmış olsa da bazı teorisyenler projenin suikast ve diğer gizli görevler için programlanmış askerler ve köleler yaratmak olduğunu söylemişlerdir.

MK Ultra gündeme gelince Watergate Skandalı'nın ardından CIA programı durdurduğunu açıklamış olsa da günümüzde hâlâ kullanıldığı, Monark Programlama adıyla devam ettiği ileri sürülmektedir.

AMERİKAN ÇETELERİ-ABD'NİN SOKAK ÇETELERİ

ABD dünyanın neredeyse her ülkesinden kişi barındıran, kozmopolit bir yapıda olan göçmenlerin oluşturduğu bir ülkedir. Özellikle son 100 yüzyılda pek çok ülkeden göç almış ve bu göçler neticesinde ülke içinde getta kültürü yoğun bir şekilde oluşmuştur. Farklı ülkelerden gelen göçmenler, Amerika'nın çeşitli eyaletlerinin bazı mahallelerinde birlik halinde toplanıp yaşamaya başlamıştır. Daha sonra da Amerikansokak çeteleri ve suç örgütleri de ortaya çıkmıştır.

Amerika'da daha çok Afro Amerikan yani Afrika kökenli Amerikan vatandaşlarının oluşturduğu sokak çetelerinin ön plana çıkmasının yanı sıra ABD'nin Latin Amerika'dan yoğun göç alması sebebiyle Latin Amerika kökenli sokak çeteleri de ortaya çıkmaktadır.

CRİPS

Afro Amerikan yani siyahi Amerikan vatandaşlarından olan bir sokak çetesidir. Crips Çetesi, Raymond Lee Washington ve Stanley Tookie Williams tarafından 1969 yılında kurulmuştur.

California ve Los Angeles'ta kurulmuş 30.000 ya da 35.000

kişiden oluşan bir üye ağının olduğu düşünülmektedir. Busuç çetesinin uyuşturucu, silahlı soygun ve cinayet gibi suçlara karıştığı bilinmektedir. Çeteyi ayırt eden özelliklerinden en önemlisi mavi renk giysiler giymesi olmuştur. Ünlü rapçilerden Snoop Dogg'un da bu çetenin üyesi olduğu öne sürülür.

Amerikan ordusu kaynakları ülke dışında da Crips'in üsleri ve üyeleri olduğunu belirlemiştir. Kurucularından Stanley Tookie Williams, çetenin kurulmasına sebep olan dinamiklerden birinin ülkede yoğun olan siyah beyaz ayrımcılığı olduğunu yazdığı bir kitabında ifade etmiştir.

Bloods Çetesi ile rekabetleri ve çatışmaları meşhurdur. Crip Çetesi için Crap (İngilizce Yengeç anlamına gelmektedir.) kelimesini kullanmak aşağılanma olarak sayılmakta ve cezasının ölüm dahi olduğu büyük bir hakaret olarak görülmektedir. Crips Çetesi liderleri, aralarındaki gizliliği cezaevinde korumak için 1970'li ve 1980'li yıllarda Suahili (Afrika dili) kullanmışlardır.

MARA SALVATRUCHA (M13)

Mara Salvatrucha, El Salvador göçmenlerinin gençlerinden oluşan Latin Amerika kökenli bir suç örgütüdür. California ve Los Angeles'ta aktif olarak faaliyet göstermektedirler. 1980'lerde El Salvador'da iç savaştan kaçan göçmenlerden Amerika'ya yerleşen gençlerinden oluşmuştur. Gettolardan ve yetimhanelerden gelen bu üyeler, özel bir kabul töreni ile çeteye dâhil olmakta ve çete üyeleri Mara adını almaktadır. Çetenin özellikle uyuşturucu ticareti, silahlı soygun, gasp, adam yaralama, fuhuş gibi faaliyetlerde olduğu bilinmektedir. Mara Salvatrueha çete üyeleri, özellikle yaptırdıkları dövmeleri ile göze çarpmaktadır. Ayrıca Maralar, El Salvador bayrağının renkleri olan mavi ve beyaz kıyafetler giymektedirler.

Amerika'nın en tehlikeli suç örgütlerinden biri olan Mara Salvatrucha, M13 ismi ile de anılmaktadır. 13 rakamı Hristiyanlar için uğursuz olsa da bu çete için uğur sayılmaktadır. 13 rakamının kullanılmasının sebebinin Los Angeles'teki 13'üncü caddeden geldiği çete tarafından açıklanmıştır. Çete üyeleri arasına kadınlar kesinlikle üye olamazlar ve çetenin üyelerinin yaklaşık 250.000 civarında olduğu iddia edilmektedir. Amerikan polisi, M13 için "Ice" isimli özel bir birlik kurmuştur.

Yakın dönemde (Mayıs 2018) Amerikan Başkanı Trump, Latin Amerika kökenli göçmenlerin ülke için tehlikeli olduğunu söylemek için Salvatrucha Cetesi'ni hedef tahtasına koymuş ve Amerika'nın M13'le savaş yapacağını söylemiştir. Salvatrucha Çetesi'nin Kuzey ve Orta Amerika'da siyasete yön verecek kadar güçlü bir örgüt olduğu öne sürülmektedir. Ayrıca Mara Salvatrucha suç örgütünün aşırı derecede vahşet içeren cinayetleri bulunmaktadır. Mara Salvatrucha M13, M14 şeklinde farklı kolları olup bu şekilde isimlendirilirken bir de M18 yani Mara 18 bulunmaktadır. Mara 18 asıl Mara Salvatrucha yani M13 tarafından fazla sevilmemektedir.

BLOODS

Los Angeles merkezde Afro Amerikan Çetesi olan Bloods üyeleri kırmızı kıyafetler giyen üyelerden oluşan bir suç örgütüdür. Ezeli rakipleri Crips'tir. Öldürülen ünlü rapçi Tupacin de Bloods üyesi olduğu iddia edilmiştir. The Pirus, Bloods çetesinin kurucusu olarak kabul edilir.

Bloods çetesinin soygun ve faaliyetlerinde yoğun bıçak ve jilet yaralarına sebep olduğu kayıtlara geçmiş olup üye kabul törenlerinde bu şekilde uygulamalar yaptıkları belirlenmiştir.

Bloods üyelerinin Amerika'nın çeşitli yerlerinde üyeleri

olduğu gibi aynı Crips gibi Bloods çetesinin de deniz aşırı ülkelerde üyelerinin ve faaliyetlerinin olduğu belgelenmiştir.

LATİN KİNGS

ABD'de Latin üyelerden kurulu ve iddiaya göre Amerika'nın en organize çetelerinden biridir. Diğer çetelerin aksine şiddet olaylarını çok da benimsemeyen Latin Kings'in eşitlikten yana olan bir anlayışı vardır. Kendine ait anayasası dahi olan Latin Kings, Afro Amerikan çeteler ile olan savaşlarıyla bilinmektedir. Özellikle Bloods çetesiyle olan rekabetleri, Bloods'un bitmesine değil daha da güçlenmesine sebep olmuştur. Sadece Chicago'da 30.000'in üzerine Latin Kings'e bağlı tetikçinin olduğu öne sürülmektedir.

18th STREET GANG

Merkezi Los Angeles olan bu organize suç çetesi, orta ve güney bölgelerinde aktiftir. Uyuşturucu ticareti, silahlı soygun, cinayet, haraç gibi pek çok suç ile ilişkilendirilen 18th Street Gang'ın 50.l000'in üzerinde üyesi olduğu varsayılmaktadır. Yaklaşık 37 eyalet ve 10 farklı ülkede faaliyetleri olduğu düşünülen 18 th Street Gang, adını Los Angeles'teki 18'inci caddeden alır. Orta Amerika'da Mora 18 isimli çete ile irtibatlı olduğu düşünülmektedir.

ARYAN BROTHERHOOD (ARYAN KARDEŞLİĞİ)

Aryan Kardeşliği, saf Aryan ırkının üstün olduğuna inanan sapık bir düşünceye sahip üyelerden oluşan bir çetedir. Diğer Amerikan çetelerinden farklı olarak bu çetenin oluşumu sokaklar değil Amerikan federal hapishaneleri olarak göze çarpmaktadır. Genellikle beyazların bulunduğu bu çete üyeleri çoğunlukla müebbet ve idam cezası almış mahkûmlardan oluşmaktadır.

İşledikleri suçlardan ceza almaktan korkmamaları ve uzun yıllar cezaevinde kalmış üyelerden oluşmaları ve hapishanelerde etkili olmaları onları eli kanlı bir çete haline getirmiştir.

Amerika'da kimi muhalifler ise Aryan Kardeşliği'nin bazı devlet organları tarafından desteklendiğini öne sürmektedirler. Aryan Kardeşliği'ne üye olmanın şartlarından biri cezaevinde koğuş arkadaşlarından birini yaralamak ya da öldürmektedir. Kendine has dövmeleri ile ayırt edilebilen Aryan Kardeşliği çetesinin gelirini haraç toplama, silah ticareti, tetikçilik ve uyuşturucu ticareti oluşturmaktadır. Aryan Kardeşliği'nin ayrıca siyasi ve ırksal ayrımcılık amacıyla cinayet işlediği kayıtlara geçmiştir. Üye sayısının 15.000'in üzerinde olduğu öne sürülmektedir.

Sloganları "kan içeri kan dışarı" olan Aryan Kardeşliği'nin içine girdikten sonra çıkma yöntemi sadece ölümdür. Yetkililere göre Amerikan cezaevlerinde işlenen cinayetlerin %18'inden bu örgüt sorumludur.

Tabii ki bunların dışında ABD'de pek çok suç örgütü bunlara bağlı olarak yerel oluşumlar ve sokak çeteleri bulunmaktadır. Biz en çok üyeye sahip, kendilerine ait amblemleri, işaretleri, dövmeleri, ritüelleri ve örgütlenmeye sahip uluslararası bağlantıları da iyi olan en popüler ve sadece ABD'de kurulmuş sokak çetelerine ve suç örgütlerine yer vermiş olduk.

Bunların haricinde ABD'de pek çok eyalette Ruslardan İtalyanlara, Jamaikalılardan Afrikalılara pek çok yerel oluşum ve organize suç birliği bulunmaktadır.

Dahası pek çok dünya mafyasının da ABD içerisinde kolları ve beraber çalıştığı suç çetesi vardır. Bu çetelerden bazıları yine aynı isimle Amerika'da faaliyette bulunsa da bazı oluşumlarda bağımsız olarak göze çarpmaktadır.

Mesela Çin Mafyası Triad'ın Amerika'da faaliyet yaptığı bir kolu olduğu gibi Meksika Kartellerinin de aynı şekilde Amerika bağlantıları yoğunluktadır. Surenos, Nortenos (Nortenyo Çetesi), Gangster Disciples, Blackstone Rangers çeteleri gibi daha pek çok sokak çetesi oluşumu ve çete adları Amerika'da bulunmaktadır. Örneğin Jamaican Passe isimli çete Jamaika'da kurulmuş ve genellikle Amerika'nın doğu kıyılarında oldukça etkindir. Fakat kuruluş noktası olarak Jamaika bölgesi olduğu için bu listeye dâhil etmemiş bulunmaktayız.

ABD'de faaliyeti ve üyesi olmayan dünya mafyası ya da uluslararası organize suç örgütü yok gibidir. Özellikle II. Dünya Savaşı'nın öncesi ve sonrasında İtalyan Mafyası, ABD'de aktif olsa da daha sonra çözülmeler yaşanmıştır. Bu yazıda yer alan çeteler ise daha çok yerel birtakım birleşmelerden oluşan, siyasi bir amaç içermeyen sadece suç işleme adı altında birleşen oluşumlardır. İnsan ve uyuşturucu ticareti, kara para aklama, fuhuş gibi pek çok suçta aktif olan çeteler Amerikan polisinin düzenlediği operasyonlara ve Amerika çete savaşlarını bitirme yönünde sosyal girişimlere rağmen şiddet ve suç aktivitelerini sürdürmektedir. Amerikan polisinin ifadesine göre ülkede işlenen cinayetlerin %80'i çeteler ile bağlantılıdır.

1979 İRAN DEVRİMİ VE SONRASINDA YAŞANANLAR

İran Şahı Muhammed Rıza Pehlevi'ye karşı yapılan halk ayaklanmalarına liderlik etmiş, 1936 Tahran doğumlu yazar Bahman Nirumand ile yapılan bir röportaj. Nirumand, Tahran Üniversitesinde doçent olarak çalışırken Şah'a karşı eylemleri nedeniyle 1965'te İran'ı terk edip Almanya'ya gitmiş ve 68 öğrenci hareketlerine katılmış, 1979'da Şah'ın devrilmesinden sonra İran'a dönmüştür. 1,5 yılı yeraltında olmak üzere toplam 3 yıl İran'da kaldıktan sonra bu defa molla rejiminden kaçarak yeniden Almanya'ya sığınmış.

Şah'ı devirdikten sonra iktidarı mollaların ele geçireceğini hiç düşünmemiştik. Her şey çok çabuk değişti. Eğer gerçekleri görmeyen bir ütopya ile hareket ederseniz başarıya ulaşamazsınız. Örneğin bu yaptığımız önemli bir hataydı. Hepimiz o zaman daha çok gençtik ve tecrübesizdik. Kafalarımızdaki ütopya, ayaklanmadan sonra sosyalist bir İran kurmaktı. Oysa bu ütopyanın gerçeklerle ilgisi yoktu. Başta biz solcular, o zamanki İran halkının yapısını tanımıyorduk. Şah diktatörlüğünü karşımıza almıştık, başka bir şey düşünmüyorduk. Halk ne düşünüyor, onların beklentileri ve ihtiyaçları neler bunları çok dikkate

almamıştık. Halkın beklentilerine, taleplerine cevap veremeyen, bunları dikkate almayan bir devrimin başarıya ulaşması imkânsız. Halkın sadece bir kesiminin istekleri doğrultusunda hareket ederseniz bu da başarıya ulaşamaz. Önemli olan halkın aydınlatılmasıdır. Aydınlanma olmadan toplumsal kalkınma, demokratik ilerlemede olmaz. Halkı toplumsal değişikliklerin gerekli olduğuna inandırmak ve bu doğrultuda halkla birlikte uzun süreli bir mücadele vermek gerekiyor. İşte 1979 yenilgisinden çıkardığım dersler bunlar.

1970'li yılların ortalarından itibaren İran'da Şah'a karşı bir hareket başlamıştı. Ancak bu hareket işçi-köylüden ya da yoksul-fakir halktan gelmiyordu. Tam tersine petrolden zengin olmuş bir tabakadan veya zengin olma umutları besleyen orta sınıftan geliyordu. Bunlar iktidarda söz sahibi olmak istiyorlardı. Her şeye kendi karar veren Şah rejimi, bu sözünü ettiğim kesim için bir engeldi. Onlar daha da zengin olabilmek için eşitlik ve demokrasi talep ediyorlardı.

Humeyni Paris'e yerleştikten sonra yaptığı açıklamalarla bir anda dünya basınının odak noktası oldu. İşkencelerin sona ermesi, gizli servisin (Şah tarafından 1957'de kurulan CIA destekli gizli polis örgütü SAVAK) kaldırılması, İran'a demokrasinin gelmesi, kadınlara eşit haklar verilmesi gibi herkesin şaşkınlıkla karşıladığı açıklamalar yapıyordu. Bütün dünya Humeyni'yi desteklemeye başladı. Humeyni modern, demokrat bir din adamı olarak görülüyordu.

İşte bu gelişmelerle birlikte İran'daki islami kesim ön plana çıkmaya, Şah'a karşı ayaklanmada öncü rolü oynamaya başladı. İran'daki binlerce din adamı camilerdeki vaazlarında halkı Şah'a karşı ayaklanmaya katılmak için çağırmaya başladılar. Bu arada Humeyni'nin kendi sesinden kasetleri de kaçak yollardan sık sık ülkeye sokuluyor, bu kasetler bir anda binlerce camiye dağıtılıyordu. Camiler parti merkezlerine

dönüşmüştü ve çok iyi organize olmuşlardı. Şah'a karşı ayaklanan diğer güçler Humeyni yandaşları kadar organize ve disiplinli değillerdi.

Humeyni ve yüzbinlerce molla artık Şah'a karşı ayaklanmada itici ve belirleyici güç haline gelmişlerdi. Dizginler onların eline geçmişti. Biz ise hala Humeyni'nin demokrat bir din adamı olduğuna inanıyor, "Şah devrilsin yeter." diyorduk.

Humeyni, İran-Irak Savaşı için "Allah'ın lütfu" derdi. Milyonlarca İranlı bu savaş için seferber oldu. Molla rejiminin baskıları ikinci plana itildi hatta unutuldu. Savaşa ya da molla rejimine karşı çıkan on binlerce İranlı ise derhal idam edildi. Yani savaş bir yandan İran halkının mollaların peşinde bütünleşmesini sağladı. Diğer yandan molla rejimine karşı olanların savaş bahane edilerek yok edilmesine hizmet etti.

Bu röportajdan da anlaşılacağı üzere İran halkı, pirince giderken evdeki bulgurdan da olmuştu. İran-Irak Savaşı'nda 500.000'in üzerinde insan öldü. İran'ın savaşta kaybettiği para 1 trilyon doların üstündeydi. Mollalar ülkeyi şahın kurduğu gizli polis örgütünden kurtarmışlardı ama bugün bile devam eden rejim ve devlet baskısı kadınlar ve muhaliflerin ensesinde olmaya devam ediyor.

"İrşat" (Doğru yola yönlendirme) arabalarıyla ahlak polisleri sokaklarda ve parklarda devriye atıp gördükleri sevgilileri veya başörtüsü İslam yasalarına göre uygun olmayan kadınları tutuklamaya devam ediyorlar.

Humeyni'nin bizzat emriyle kurulan ve yapılan devrime karşılık olası devrim girişimlerinin önünü kesmek, islam devriminin kurallarını baki kılmak için kurulan Devrim Muhafızları şu an İran'ın en büyük askeri gücü konumundadır ve İran ordusu giderek zayıflatılmıştır.

Özellikle Şah döneminde çeşitli görevlerde bulunmuş bürokratlar, orduda görev yapan üst rütbeli subaylar, sol kökenli muhalif, binlerce aydın ve öğrenci uyduruk mahkemelerde alelacele yargılanarak idama mahkûm edilmiş ve İran çöllerinde kurşuna dizilmişlerdir. Ayrıca Şii mezhebinden olmayan Sünni Kürtlere de askı politikaları artırılmış hem ülke içinde hem de dışarıda birçok Kürt lidere suikast düzenlenip ortadan kaldırılmışlardır.

Tüm bu molla devrimi gelenek ve icraatlarının en aşırı dinci yapılanmalarından gelen Ahmedinejad muhalefetin hile karıştığını iddia ettiği bir seçimle yeniden (2'nci kez) cumhurbaşkanı seçilmiştir. Hem İran halkı ve hem de dünya için ne büyük talihsizlik. (Ocak 2013)

İrangate Skandalı

İrangate Ne Demek?

İrangate olayı, ABD yönetiminin İran'a İsrail aracılığı ile gizlice silah satması ve sattığı silahların parası ile Nikaragua'daki contra eylemlere yani komünist rejime karşı faaliyet gösteren gerillalara destek sağladığının ortaya çıkmasıdır. 1986'da ortaya çıkan skandal Ortadoğu'yu karıştırmıştır.

İrangate Sorunu

Dönemin ABD Başkanı Ronald Reagan, İrangate olayından sonra İran'daki ılımlı yöneticiler ile arayı yapmak, ilişkileri geliştirmek için el altından satıldığını bildiğini fakat Nikaragua'daki conrtra eylemcilerinden haberli olmadığını itiraf etmiştir.

İrangate skandalını ortaya çıkaran ise 1986 Kasım ayında ash-Shiraa isimli Lübnan'da bir dergide çıkan bir haber

olmuştur. Haberde ABD'nin 1985 Ağustos'undan itibaren İran'a gizli silah ve askeri malzeme satmasını konu ediyordu. Satışta İsrail aracılık ediyordu. Bu olayın büyümesi üzerine soruşturma yapılmış ve skandal ortaya çıkarılmıştır.

Bu olayın bu kadar büyümesinin sebebine gelirsek İran'da yaşanan İslam Devrimi'nde rehin alınan Amerikalı büyükelçilik görevlileri nedeniyle İran ve Amerika savaşın eşiğine gelmiş ve rehine krizinin çözülmesinin ardından İran ile ilişkiler bugün bile ambargo uygulanan şekilde devam etmektedir.

İran İslam Devrimini gerçekleştiren Humeyni ve adamları baktılar ki ülkede yeterli cephane ve askeri mühimmat yok bu nedenle araya giren İsrail ile Amerika'dan gizlice yüklü miktarda silah satın almışlardır. Bu sayede İran ordusunu güçlendirdiler. Çelişki burada başlamaktadır. Amerika'nın düşman ilan ettiği devlete el altından silah satması hem Amerika'yı hem dünyayı karıştırmıştır.

Peki, neden İsrail ve Amerika İran'a silah sattı? Sadece para için mi? Ortaya çıkan iddialar konuyu desteklemektedir. İsrailli yetkililer Hizbullah'a en çok desteğin İran tarafından verildiğini bildiği halde neden İran'ın silah satılmada aracı olduklarını, İran'daki rejimi desteklemeyen muhalif askerler ile ilişki kurmak için olduğunu açıklamıştır.

İran contra ya da İran kontra adıyla da bilinen İrangate olayı 1970'li yıllarda gündemi sarsan Amerikada Başkan Nixon'un istifa etmesine neden olan Watergate skandalına benzediğinden dolayı İrangate skandalı olarak değerlendirilmiştir.

Skandalın ortaya çıkmasının ardından Reagan yönetiminden kişiler çoğu belgeyi imha etmiştir. Skandal bugün bile pek çok bilinmeyen ile doludur.

Yapılan soruşturmada Başkan Reagan'ın suçlu olmadığı açıklanırken İrangate skandalı sonucunda ABD Ulusal Güvenlik Konseyi üyelerinden Yarbay Oliver North suçlu bulunup yargılanmıştır.

Ortadoğu'yu karıştıran skandalın ardından İrangate olayı, Amerika'nın çıkarlarını korumak için İran'a bile silah satabileceğini göstermiş ve kurulun komisyon bu olaydan sorumlu gördüğü CIA başkanı, onun yakın danışmanını ve bazı ulusal savunma konseyinden üyeleri görevden uzaklaştırılmıştır.

ABD'NİN NEFRETİ: FİRAVUN SIÇANI OPERASYONU

ABD için utanç verici bir yenilgiyle sonuçlanan Domuzlar Körfezi Çıkartması'ndan sonra Castro'yu daha ciddiye almak zorunda kalan ABD Başkanı John F. Kennedy, 30 Kasım 1961'de Küba'ya karşı gizli operasyonlar yürütülmesi emrini verdi. Gizli operasyonların planlamasını CIA yapacak, askeri eylemleri ABD Genelkurmayından Hava Kuvvetlerindeki Orgeneral Edward Lansdale yürütecekti.

Başkan Kennedy gizli operasyonlar sonucu Küba'da bir karşı devrim başlatılmasını ve en geç Ekim 1962'de Castro'nun devrilmiş olmasını istiyordu. Küba'ya karşı düzenlenecek gizli operasyonların amacı ABD Genelkurmayına Küba'yı işgal gerekçesini yaratmaktı.

Bu projenin yürütülmesinde birinci derecede yetkili Başkan John F. Ennedy'nin kardeşi Adalet Bakanı Robert Kennedy olacaktı.

20 Şubat 1962'de ABD Genelkurmayından Orgeneral Edward Lonsdale, Friavun Sıçanı Operasyonu olarak anılacak gizli operasyonun altı aşamalı olacağını açıkladı: Siyasi, psikolojik, askeri, sabotaj, istihbarat operasyonları ve Küba siyasi liderine suikast girişimleri.

Adım adım şu eylemler yapılacaktı:

Altışar kişilik üç sabotaj ekibi hazırlanacak, bu ekiplerle Küba'nın sanayi tesislerine sabotajlar düzenlenecekti.

Castro'nun en beğenerek tüttürdüğü türden puroların içine öldürücü zehir şırınga edildi. Bir yolu bulunup bu purolar Castro'ya hediye edilecekti.

Castro'nun içeceği suya katılmak üzere hemen eriyen hap şeklinde zehirler hazırlandı.

İyi bir dalgıç olan Castro'ya, daldığı zaman patlayacak bir düzenecek okyanusun tabanına yerleştirildi.

Öldürücü mikrop bulaştırılmış bir dalgıç takımının Castro'ya hediye edilmesi planlandı.

İçine gizlice yerleştirilmiş bir iğneden öldürücü zehir akıtan bir dolmakalem Castro'ya hediye edilecek bununla yazması sağlanacaktı.

Çok güçlü teleskopik dürbünlü tüfeklerle Castro'nun uzun mesafeden vurularak öldürülmesi planlandı.

Küba'da, Castro karşıtlarına da bol miktarda dolar dağıtılacaktı.

Miami'de çok sayıda elemana ve ekipmana sahip bir casusluk üssü kurulması için CIA yaklaşık 100.000.000 dolar harcadı.

ABD Adalet Bakanı Robert Kennedy ve ABD Genelkurmayı, Castro'ya suikast düzenlenmesi için mafya ile iş birliği yaptı.

Devrimden önce Amerikan mafyası Küba'da kumar sektörünü elinde tutmaktaydı. Castro, devrimden sonra tüm kumarhaneleri kapatınca mafyanın da sonu gelmişti. Mafyanın yeniden bir yolunu bulup Küba'ya girmekte çok iştahlı olduğunu bilen CIA, mafya tetikçisi J. Roselli'yi Castro'yu vurmak üzere kiraladı. ABD Bakanı John F.

Kennedy ile aynı metresi paylaşan mafya babası Sam Giancana'da plana dâhil edildi.

Tam operasyonlara başlanacağı an ABD ile Sovyetler Birliği arasında "Küba Bunalımı" patladı. Küba da kurulu Sovyet roketleri nedeniyle dünya bir nükleer savaşın eşiğine gelmişti. İşte bu nedenle 30 Ekim 1962'de Firavun Sıçanı Operasyonu iptal edildi. Operasyonun iptal edilmiş olmasına rağmen 8 Kasım 1963'te altı kişiden oluşan bir Amerikan sabotaj timi Küba'da sanayi tesislerine bomba koydu ve 400 işçinin ölümüne neden oldu.

CIA VE MOSSAD SUİKASTLARI NASIL YAPAR?

Malezya'nın başkenti Kuala Lumpur'da 35 yaşındaki Filistinli bilim adamı Fadi al-Batsh'ın öldürülmesiyle Filistinlilerin İsrail tarafından tehdit olarak algılanan gizli şekilde planlanmış saldırı programı ele geçirildi.

Al-Batsh, Malezya'da kendi branşında doktora yapmak için Gazze'de elektrik mühendisliği eğitimi aldı.

Güç sistemleri ve enerji tasarrufu konusunda uzmanlaştı ve konuyla ilgili bir dizi bilimsel makale yayınladı.

Hamas, el-Batsh'ın grubun önemli bir üyesi olduğunu ve İsrail'in MOSSAD istihbarat teşkilatının olayın arkasında olduğunu açıkladı.

Hamas, el-Batsh'ın "enerji alanında uluslararası forumlara katılan Filistin'in genç bilim adamlarından biri" olduğunu söyledi.

El-Batsh'ın babası, MOSSAD'ın oğlunun öldürülmesinin arkasında olduğundan şüphelenildiğini ve Malezyalı yetkililere "suikast" komplosunu mümkün olan en kısa sürede çözmesini istedi.

"Rise and Kill first" adlı kitabın yazarı, İsrailli araştırmacı

gazeteci Ronen Bergman'a göre el-Batsh cinayeti bir MOSSAD operasyonunun tüm özelliklerini taşıyor.

Bergman yaptığı açıklamada; "Katillerin hedeflerini öldürmek için bir motosiklet kullandıkları gerçeği daha önce başka birçok MOSSAD harekâtında kullanılmış ve İsrail'den uzak, temiz ve profesyonel bir öldürme operasyonu olarak görülmüştür. MOSSAD'ın katılımına işaret etmektedir."

Hedefin Belirlenmesi

İsrail istihbaratı tarafından suikast amaçlı bir hedef belirlemek için genellikle daha geniş İsrail istihbarat topluluğuna ve siyasi liderliğe sahip MOSSAD'ın içinde yer alan birçok kurumsal ve örgütsel adımlarla hareket ediyor.

Bazen hedef diğer İsrailli yerli ve askeri hizmetler tarafından belirlenir.

Örneğin El-Batsh, İsrail askeri ve Hamas'ı takip eden istihbarat örgütlerinin içindeki birimler aracılığıyla genel istihbarat toplanması yoluyla bir hedef olarak tanımlanabilirdi.

Kaynaklar Gazze ile İstanbul (Türkiye) ve Beyrut (Lübnan) arasındaki Hamas iletişiminin İsrail istihbarat ağları tarafından sıkı bir şekilde izlendiğini anlatıyor. Bu nedenle elBatsh'ın ilk seçimi bu kanallardan yapılmış olabilir.

El-Batsh'ın arkadaşları, Hamas'la olan bağların saklamadığını söyledi. Bir arkadaşı, "Filistin toplumu içinde Hamas'la olan ilişkileri nedeniyle biliniyordu." dedi.

Suikast Süreci

El-Batsh, bir hedef olarak belirlendikten sonra MOSSAD öldürülmesi gerekip gerekmediğine onu öldürmenin yararlarının ne olduğuna ve bunu yapmanın en iyi yoluna karar vermek için mevcut istihbaratı değerlendirir.

MOSSAD'ın uzman birimi, dosyayı hedef üzerinde tamamladıktan sonra bulgularını İsrail istihbarat örgütlerinin şeflerini içeren ve İbranice kısaltma VARASH veya Vaadan Rashei Ha-Sherutim tarafından bilinen istihbarat servisleri komitesi başkanlarına götürür.

VARASH sadece operasyonu tartışır ve öneriler sunar. Bununla birlikte bir işlemi onaylamak için yasal yetkiye sahip değildir. Sadece İsrail Başbakanı böyle bir operasyonu onaylama yetkisine sahiptir.

Bergman, İsrail başbakanlarının genellikle bu kararı siyasi nedenlerden dolayı kendilerini tehlikeye atmayı tercih etmediklerini söylüyor.

Bergman; "Başbakan çoğu zaman Savunma Bakanını da dâhil ederek onaylama kararında bir ya da iki bakan daha olur." dedi.

Onay alındıktan sonra operasyon daha sonra hedefe bağlı olarak haftalarca, aylarca veya hatta yıllarca sürebilecek planlama ve uygulama için MOSSAD'a geri döner.

Caesarea Birimi

Caesarea esas olarak Arap ülkeleri içinde ve dünya çapında casusların yetiştirilmesinden sorumlu MOSSAD bünyesindeki gizli bir operasyon koludur.

Birim 1970'lerin başında kuruldu ve kurucularından biri ünlü bir İsrailli casus Mike Harari idi.

Caesarca mevcut ve gelecekteki hedeflere karşı bilgi toplamak ve gözetleme yapmak için Arap ülkelerinde ve daha geniş Orta Doğa'dakti engin casus ağını kullanmaktadır.

Harari daha sonra Caesarea'nın suikast ve sabotaj operasyonlarında uzmanlaşmış profesyonel katillerden oluşan Kidon (süngü) olarak bilinen en ölümcül birimi kurdu.

Kidon üyeleri genellikle ordu veya özel kuvvetler dâhil olmak üzere İsrail askeri şubelerinden alınıyor. Muhtemelen Kuala Lumpur'da El Batsh'ı öldüren Kidon üyeleridir. MOSSAD sadece Filistinli liderleri değil aynı zamanda Suriye Lübnan, İran ve Avrupalıları da hedef aldı.

Hedefli Öldürme İşlemleri

Caesarea, 2006'da yeniden yapılanma ve isim değişikliğinden önce Özel Etkinlikler Bölümü olarak adlandırılan CIA Özel Etkinlik Merkezi'ne (SAC) eşdeğerdi.

CIA, SAC'ın bir parçası olan ve MOSSAD'ın Kidon'una bazı benzerlikler taşıyan Özel Operasyon Grubu (SOG) aracılığıyla hedefe yönelik öldürme operasyonları da dâhil olmak üzere çok gizli pramiliter misyonlarını yürütmektedir.

Bergman, işgal altındaki Filistin topraklarında II. İntifada'nın başlangıcını belirleyen 2000 yılına kadar İsrail'in hedef ve destekçiler de dâhil olmak üzere 1.000'den fazla kişinin ölümüyle sonuçlanan 500'den fazla suikast operasyonunu gerçekleştirdiğini yazıyor.

II. intifada sırasında İsrail, 168'nin başarılı olduğu 1.000'den fazla operasyon gerçekleştirdiğini kitabında yazdı.

Bergman'ın araştırmasına göre 1960'lardan beri MOSSAD'la güçlü bağları olan bir başka Arap ülkesi Fas'tır. Fas, İsrail'den değerli istihbarat ve teknik yardım aldı ve karşılığında Kral Hassan, Fas'lı Yahudilerin İsrail'e göç etmesine izin verdi. MOSSAD casusluk yapabileceği başkent Rabat'ta daimî bir istasyon kurma hakkını aldı. Fas, MOSSAD'ın 1965'te Rabat'taki Arap Birliği zirvesinde toplantı salonları ve Arap devlet başkanları ile askeri komutanlarını rahatsız etmesine izin verdiğinde iş birliği zirveye ulaştı.

Zirve ortak bir Arap askeri komutanlığı için toplandı.

Cıa Ve Mossad Yöntemleri

MOSSAD ve diğer İsrailli istihbarat örgütlerinin aksine kimin öldürüleceğine karar vermede büyük yararı olan Amerikan CIA'nin Genel Hukuk Müşaviri, ABD Adalet Bakanlığı ve Beyaz Saray Hukuk Müşavirliği Ofisini içeren yorucu çok aşamalı yasal süreç kullanmaktadır.

CIA tarafından hedefe yönelik bir öldürme operasyonunun yürütülmesi nihai olarak CIA'nın Genel Hukuk Müşavirliği ve Adalet Bakanlığı tarafından hazırlanan yasal bir belge olan başkanlık tescil yetkisine dayanır.

Başkan, CIA'in hedeflenen suikast misyonlarını yürütebileceği yasal otoriteyi sağlar.

Tahmini olarak Barack Obama, ABD Başkanlığı döneminde 353 drone saldırısı operasyonuna izin verdi. Selefi George W. Bush, tahmini 48 hedefe yönelik ölüm operasyonuna izin verdi.

Yasal Süreç

CIA'nin hedeflenen öldürme operasyonlarının çoğu drone saldırılarını içeriyor ve Başkan'ın yetkilendirmesine dayanıyor.

Eski bir CIA operasyon yetkilisi olan Robert Baer şunları söyledi: "Beyaz Saray, özellikle yüksek değerli bir hedefse öldürme operasyonunu imzalıyor."

"Ancak operasyon, savaş alanlarında veya Afganistan veya Irak'taki savaşlarda gerçekleştirilirse farklı bir durumdur. Bu durumda saha görevlileri hedeflenen öldürmeleri yapmak için daha fazla yasal alana sahiptir."

MOSSAD'da herhangi bir hedefin, suikastının yasallığı çok daha liberaldir ve sürece aşina olan kaynaklara göre CIA

tarafından takip edilenlere benzer yasal kısıtlamalar içermez.

İsrail hedefli suikast politikasına atıfta bulunan Baer, "Ulusal politikalarının bir parçası" dedi.

AMERİKA'NIN DEMOKRASİ GETİRDİĞİ (!) ÜLKELER

Dünyanın jandarmalığına soyunan, dünyayı kendi ülkesi ve diğer ülkeler şeklinde ikiye ayıran zihniyete sahip. ABD yakın dönemde özellikle 11 Eylül saldırıları sonucu dünyanın girdiği kaotik düzen sebebiyle dünyayı kendi çıkarları doğrultusunda hareket etmek, ülkelere demokrasi getirmek bahanesiyle yönetimlerini değiştirme operasyonlarına girişmiştir. Yakın dönemde Orta Doğu'da yaşanan olaylar Amerika'nın getirdiği sözde demokrasinin uzantıları olarak karşımıza çıkmaktadır.

Özellikle Soğuk Savaş döneminin yaşandığı I. Dünya Savaşı'ndan sonra Amerika büyük bir şekilde galip olarak çıkmış ve dünyanın önemli politik gücünü ele geçirmiştir. Bu sürecin ardından pek çok ülkeye demokrasiyi getirmek bahanesiyle istediği yönetim şeklini kurmak için devrimler, darbeler ve iç savaşlar yoluyla kendi isteklerine uyan rejimi uygulamaya çalışmıştır. ABD bu örtülü operasyonları CIA'ya yaptırmıştır. Daha sonradan ortaya çıkan raporlar, gazete haberleri ve belgeler ışığında örtülü operasyonların yapıldığı açık ve net bir şekilde görülmüştür.

Şimdi gelin Amerika'nın demokrasiyi getirdiği yani

demokrasi adı altında yönetimini değiştirdiği ülkelerin ilk durumlarından daha karışık bir düzene bıraktığı ülkelere biraz göz atalım.

Bu yazıda öncelikle Amerikalıların koloni şeklinde oluşturduğu, ABD'nin temelinde Kızılderililere getirdiği demokrasiden bahsetmeye gerek yoktur. Çünkü Amerikalıların Kızılderili soykırımıyla ilgili olarak şu anki tarihlerinde "vahşilere medeniyet getirdiklerini" iddia etseler de bu husus Kızılderililer açısından hiç de öyle olmamıştır. Beyaz adamlar Kızılderililerin yurdunu işgal ederek milyonlarca insanın ölümüne sebep olan bir sürece imza atmışlardır.

Amerika, II. Dünya Savaşı'ndan sonra dizayn etmek istediği, Uzakdoğu'dan Güney Amerika'ya yine Amerika'dan Afrika'ya pek çok dünya ülkesine örtülü operasyonlarla gizli girişimlerde bulunmuşlardır.

Japonya-1945

Amerika'nın demokrasiyi getirdiği ilk ülkelerden biri 1945 yılında Japonya olmuştur. Japonya'nın Amerika'ya karşı II. Dünya Savaşı sırasında Pearl Harbour donanmasına uyguladığı (Aslında bu husus da pek çok komplo teorisine gebedir.) kamikaze saldırılarından sonra Amerika, Japonya'ya 2 adet atom bombası atarak savaştan çekilmesi sağlanmış, bunun ardından Başbakan Hideki Tojo idam edilmiş, ancak Japonya Kralı (Güneş Kral) Hirohito'nun tahttan indirilmesi yerine kendi yönetimlerinin dizaynında bir ülke olarak kalması için anlaşma yoluna gidilmiştir. Bunun sonucunda Japonya 1945 yılından günümüze dek uzanan Amerikanvari bir yönetim sisteminin etkisinde ilerleyen ülke olmuştur.

Kore-1950

Kore, Amerika'nın demokrasi getirdiği bir diğer ülkedir. Amerika'nın getirdiği demokraside Kore Yarımadası, Kuzey ve Güney Kore olarak ikiye bölünmüştür. Şu an hâlâ resmi bir barış anlaşması olmadığı için fiili olarak iki ülke savaş halindedir. 1950 yılında yaşananlara kısaca değinmek gerekirse Kuzeyde Kim il Sung önderliğindeki grup Kore Yarımadası'nın yani Kore'nin tamamına Komünist bir rejim getirmek istemiş. Buna karşı çıkan Amerika, BM'yi devreye sokarak Kore'ye komünizm rejiminin hâkim olmasını engellemek için Kore Savaşı'nın başlamasını sağlamış ve savaşın sonunda Kore iki ayrı cumhuriyete bölünmüştür. Bugün Güney Kore hâlâ Amerikan askerlerinin bulunduğu ve Amerikanvari bir yönetim anlayışı içerisinde süregelen bir ülke olmuştur.

Ajax Operasyonu İran-1953

II. Dünya Savaşı'nın ardından Amerika ve İngiltere toparlanma sürecinde petrole ihtiyaç duyar ve ihtiyaç duydukları petrolü tedarik etmek için en önemli ülkelerden birisi İran oluyordu. Her şey Amerika ve Amerikan yanlısı yönetimde bulunan Şah Rıza Pehlevi için iyi gidiyordu. Ancak İran içerisinde hoşnutsuzluk bulunmaktaydı. İran içlerinden çıkan siyasetçiler İran petrolünün İran halkına ait olmasını istiyordu ve yaşanan demokratik seçimlerde seçimleri kazanan Musaddık başbakan olarak atandıktan sonra ilk işi İran petrolünü millileştirmek oldu. Buna çok kızan Amerika ve İngiltere, İran'a bir dizi ambargo uygulamış, ancak Musaddık boyun eğmemiştir. Ardından Musaddık aleyhinde haberler çıkmaya, halk hareketleri tezgâhlanmaya ve çeşitli örtülü operasyonlar yapılmaya başlandı. Bunun adına da Ajax Operasyonu adı verildi. Sonucunda ise 1953

yılında yaşanan ve Musaddık'ın devrilmesiyle sonuçlanan İran darbesi gerçekleşti.

CIA, devasa eroin laboratuvarları kurarak burada üretilen eroini Amerika'ya taşımaya başlar. Böylelikle "Altın Boynuz Kavramı" ortaya çıkmış olur.

1960 yılından sonra Amerika, Laos'u Kuzey Vietnam'daki komünistlere yardım ettiği gerekçesiyle yoğun bombardımana tutmuş, 1962 yılında ise Amerikan deniz piyadeleri ülkeye asker çıkararak (aynı Domünik Cumhuriyetinde olduğu gibi) işgal etmiş ve ileri ki dönemlerde yani Vietnam Savaşı'nın sonuna kadar pek çok defa devasa bombalarla Laos'u bombalamıştır.

Bugün bile Laos'ta yıllar önce Amerika'nın almış olduğu ve patlamamış bombaların patlaması sonucu çiftçiler ve çocuklar zarar görmektedir.

Patlamamış Amerikan bombalarının ülkeden tamamen temizlenmesinin yaklaşık olarak 2065 yılına kadar süreceği öngörülmekte olup patlamayan Amerikan bombaları yılda yaklaşık 100 kişinin ölümüne neden olmaktadır.

Dominik Cumhuriyeti – 1965

Dominik Cumhuriyeti, Amerika'da bulunan bir ada ülkesidir. Hatta Kristof Kolomb ilk olarak burayı keşfetmiştir. Dominik Cumhuriyeti sıcak, güzel bir tatil yöresi gibi görünse de siyasi yaşamı ve ülkenin istikrar durumu her zaman karışık olmuştur.

Ülkenin kurulmasının ve bağımsızlığının ardından Amerikan destekli Rafael Leonidos Trujilo tarafından yönetilmeye başlanmıştır. Amerika'nın başa getirdiği bir asker olmuş, öncesinde yaşanan demokratik seçimleri kabul etmemiş ve ülkeyi 35 yıl kendi yönetiminde Amerikan destekli bir yapıda sürdürmüştür.

1961 yılında Trujilo, suikast sonucu öldürüldükten sonra (Öldürüldüğü gün Dominik'te bayram olarak kutlanmaktadır.) ülke yaklaşık 4 yıl boyunca kargaşa içerisine girmiş ve çeşitli grupların iktidar mücadelesine sahne olmuştur. 1965 yılında yaşanan isyanın bastırılması için özel ekipler kurulmuş, ayrıca yaşanan bu süreçte yoğun işkencelerin uygulandığı iddia edilmektedir. 1966 yılında yaşanan ve bugün dahi hala şaibeli olduğu iddia edilen seçimleri Joaguin Balaguer kazanmış ve 1978 yılına kadar ülkenin başında kalmıştır. Dominik Cumhuriyeti o dönemden bugüne Amerika'nın bir uydu ülkesi bir nevi karışıklıkların yaşandığı bir ülke olarak varlığını sürdürmektedir.

Şili – 1973

Şili, Amerika'nın demokrasi getirdiği bir diğer Amerika ülkesi olmuştur. Amerika II. Dünya Savaşı'ndan itibaren komünizme karşı savaş ilan etmiş ve bu sebepten komünizmin yayılmasını engellemek için pek çok ölçüde operasyonlarda bulunmuştur. Bunun en bariz örneklerinden biri 1970 yılında Şili'de yaşanmıştır. Amerika, arka bahçesi olarak gördüğü Şili'de 1969 yılındaki seçimlerde sosyalist lider Allende'nin seçilmesini hazmedememiş ve ülkeye ekonomik yardımları kesmiş, Şili'de CIA destekli grevler çıkartmaya başlamıştır. Ülkede halk hareketleri yoğunlaşmış ve ülke istikrarsız hale gelince 1973 yılında Şili Genelkurmay Başkanı Augusto Pınochet'nin Amerika destekli darbe yapması sonucu 1973 yılından itibaren Şili'de cunta rejimi hâkim olmuş ve darbe esnasında halkın seçmiş olduğu Başkan Allende hayatını kaybetmiştir.

Şili, 1973 yılında yaşanan darbenin ardından hala istikrarsız sürecine devam etmektedir.

Granada-1983

Karayip ülkesi olan Granada, Amerika'nın yakın komşularından biri olması sebebiyle sürekli abluka ve gözetim altında tutulması gereken yerlerden biriydi. 1983 yılında ise Granada Devlet Başkanı Bishop'un bir grup komünist devrimci tarafından yakalanıp idam edilmesinin ardından Başkan Ronald Reagan'ın emriyle Granada'ya 1.000'in üzerinde Amerikan askeri çıkarılarak yaşanan kargaşa ortamı sona erdirildi. Amerika bir kez daha demokrasi getirmiş oldu.

Amerika gözlerini Granada'ya çevirmesinin ardından adada dönen tezgâhların ortaya çıkmaması için Granada'ya giriş çıkışı kesinlikle yasaklamış, teknelerle gelen gazetecileri geri çevirerek bölgeye almamıştır. Küba'ya bağlı askerlerin Granada'yı kuşattığı ve hatta Granada'da kurulan 100.000 kişilik ordunun Amerika'ya saldırı aşamasında olduğu haberi Granada operasyonu öncesinde basına servis edilmiş ve Granada'ya yapılacak operasyonun meşru olacağı kamuoyuna pompalanmıştır.

Daha sonradan ortaya çıkan gerçeklerde ise adada yaşayan Amerikan vatandaşlarının rehin alındığı iddia edilen Kübalı silahlı devrimci askerlerinin sayısının 43 olduğu ve Granada'nın herhangi bir Amerikan saldırısı eşiğinde olmadığı ortaya çıkmıştır.

Granada operasyonu öncesinde CIA'nın Granada içinde bulunan muhalefet yanlılarına yoğun para yardımında bulunduğu, ülkede sabotajlar gerçekleştirdiği ve çevre ülkelerde bulunan orduları silah ve para ile desteklediği söylenmektedir.

Afganistan-2001

Dünyanın temelini sarsan olaylar zincirinin tetikleyicisi şaibeli 11 Eylül saldırılarının ardından Amerika, El-Kaide

ve terörü desteklediği gerekçesiyle Afganistan'da rejimi değiştirmek, ülkeden teröristi silmek ve demokrasi getirmek amacıyla (bu kâğıt üstünde görünen kısım) Afganistan'a asker çıkarmış (Birleşik Krallık ile birlikte) sonrasında o tarihten bugüne kadar Afganistan'da Amerikan askerleri bulunmuştur.

Vaat ettikleri hiçbir olgu tam anlamıyla gerçekleşmemiş, ülke hala karışıklığın, terör olaylarının ve çatışmaların gölgesinde istikrarsız bir şekilde devam etmektedir. Afganistan'da yoğun göçler yaşanmış, halk yoksulluk ve sefalet içerisinde yaşamaya, terörün gölgesinde hayatlarını devam ettirmeye mecbur bırakılmıştır.

Irak-2003

Öncelikle 2003 yılından öncesine I. Körfez Savaşı'na bakmamız gerekir. Saddam Hüseyin diktatör olarak yönettiği ülkede yıllar boyunca Amerika tarafından desteklenen bir lider olmuş ve bu süreç devam etmiştir.

1991 yılında her ne hikmetse Irak, Kuveyt topraklarının dedelerinden miras kaldığını iddia ederek işgal etmiş ve bir anda Kuveyt petrollerinin üzerine oturmuştur. Bunu hazmedemeyen baba Bush kıtalar ötesi bir savaş başlatmış ve buna I. Körfez Operasyonu denmiştir.

Sonucunda Irak güçleri Kuveyt'ten atılmış, hatta Amerikan askerleri Bağdat'a kadar ilerlemekte iken her ne olduysa geri döndürülmüş ve o tarihten 2003 yılına kadar Saddam yine Irak devlet başkanı olarak bırakılmıştır. 2001 yılında yaşanan ve dünyanın düzenini kökten değiştiren, üzerindeki şüphe perdesi hala aralanamayan 11 Eylül saldırılarının ardından Amerika, Afganistan'a girmiş ve operasyon adı altında Afganistan'ın tüm yapısını yerle bir etmiştir. Ardından

ABD eski danışmanları Saddam Hüseyin'i birdenbire terör destekçisi olarak ilan etmiş ve Irak'ın El-Kaide'ye yardım ettiği hatta Irak'ta kimyasal silahların olduğunu öne sürerek II. Körfez Operasyonu'nu başlatmış. Bunun sonucunda Saddam Hüseyin devrilmiş ve Irak 3 parçalı bir yapı olarak hâlâ karışıklıkların yaşandığı ve Orta Doğu'nun bugünkü kan ve istikrarsızlık tablosuna dönüşmesine etkisi olan sürece sebep olmuştur.

Suriye-2011

Amerikan destekli Arap Baharı olaylarının başlangıcının ardından özellikle Kuzey Afrika ülkelerinde peş peşe yoğun halk olayları yaşanmış, eski diktatörler halk hareketleriyle devrilmiştir. Arap Baharı'nın son halkası olan Suriye'de ise bu süreç aynı gelişmemiş ve bir iç savaşa dönüşmüştür.

Suriye, iç savaşının başladığı 2011 yılından itibaren büyük devletlerin çekişme tahtası olmuştur. Amerika bu süreçte kendi çıkarlarını korumak adına yine derin güçlerle kurulduğu aşikâr olan DAİŞ terörünü bahane ederek yine bir başka terör örgütü olan PYD'yi desteklemek için fiili olarak askerlerini Suriye'ye göndermiştir.

Arka planda ise Suriye'nin istikrarsızlaşması ve kendi çıkarları doğrultusunda haritalar çizmek ve bölgenin kendi çıkarları için hareket etmesi açısından hâlâ yoğun faaliyetlerini sürdürmektedir.

Amaç Ne?

Amerika'nın dünya üzerinde neredeyse el atmadığı, demokrasi getirmeye çalışmadığı ülke kalmamıştır denilebilir. Süreçler iyi irdelenecek olursa pek çok ülkeye demokrasi getirmek adı altında iç savaşa sebep olacak

siyasi istikrarsızlık sağlayacak pek çok Amerikan destekli operasyonlar yapılmıştır.

Bu yazıda aralarında en önemli olan 10 ülkeyi sıraladık. Ancak Amerika'nın darbelerle gerçekleştirdiği, dönem dönem örtülü operasyonlarla bir dizi siyasi düzenlemelerin yaptırdığı daha pek çok ülke bulunmaktadır.

Sadece Bolivya'nın 1825 yılında bağımsızlığını kazanmasından itibaren ülkede 190'ın üzerinde askeri darbe yaşandığı düşünülürse durumun ne kadar vahim olduğu ortadadır. Özellikle Güney Amerika, ABD'nin darbe cenneti olmuş ve dizayn ettiği kıtalar arasında ilk sırada yer almaktadır.

Amerika, Güney Amerika üzerindeki kontrolünü elden bırakmamak için etkisi altına aldığı neredeyse tüm devletlerde askeri üsler ve polis eğitim okulları adı altında pek çok öğrenci yani darbecilerin yetiştirildiği okullar kurmuş, buralarda eğitim gören askeri öğrenciler ileriki dönemlerde Amerika destekli darbe ve dizayn hareketlerinin başında yer almıştır.

Amerika yıllardan beri ülkemiz üzerinde de operasyon yapmaya oldukça yoğun çaba göstermiştir. 1980 darbesinin arka planında Amerika'nın etkisini, o dönemde CIA'nın Türkiye masası şefi Paul Herize'nin; "Bizim çocuklar işi becerdi." (Our boys have done it.) sözü oldukça net bir şekilde açıklamaktadır.

Henze, bu sözü Türkiye'de yaşanan 1980 darbesini haber vermek için Amerikan Bakanı Jim Carter'a söylemiştir.

Yakın dönemde de Amerika'nın başını çektiği grup olan kendi kuklaları FETÖ kanlı terör örgütü eli ile demokrasimize darbe vurmaya kalkışmış ve ülkemizin yaşadığı hain darbe girişimi 15 Temmuz günü halkımızın desteği ve cesareti

ile engellenmiş, dış güçler bir kez daha ülkemiz üzerindeki emellerine ulaşamamıştır.

Terörist başı M. F. Gülen'i ülkesinde yaşatan Amerika'nın 15 Temmuz hain darbe girişiminin ardından askeri yetkilileri açıklama yapmış, darbeci generallerin birçoğu ile birlikte çok iyi çalıştıklarını ifade etmişlerdir. Kendi halkı üzerine kurşun sıkan ve demokrasimize darbe vurmaya kalkan hain alçakların tutuklanmasına üzüldüklerini açıklamışlardır. Bu da 15 Temmuz hain darbe girişiminin arkasında Amerika'nın ellerinin olduğunu gösteren en önemli delillerden sadece biridir.

Tüm bu yaşananlar akıllara "Dünya üzerinde bir tek Amerika'da darbe olmaz. Çünkü orada Amerikan Konsolosluğu yok." sözünü akıllara getirmektedir.

Ülkelere genel bağlamda bakıldığında Amerika'nın demokrasiyi getirmek için en iştahlı olduğu bölgelerin Güney Amerika ve Orta Doğu olduğu görülmektedir. Uzakdoğu'ya da demokrasi getirmeyi çok amaçlamış, ancak özellikle Vietnam Savaşı'ndan sonra yaşadığı şok neticesinde buralardan uzak durmuştur.

Güney Amerika'nın fiziksel olarak ABD'ye yakın konumda bulunması, yıllardan beri ABD'nin arka bahçesi olması ve Ortadoğu'nun hammadde açısından oldukça zengin olması Amerika'yı bu bölgelerde kendi ideolojilerine uygun olarak yönetmek istemesinin ilk nedenleri arasında gösterilebilir.

Aslında bu süreçlerin tamamını CIA'dan emekli olmuş ajan Philip Agee şu cümleler ile özetliyor: "CIA için demokrasinin bir anlamı yoktur. Eğer bir ülkede seçilmiş bir hükümet varsa ve de bizimle iş birliği yapıyorsa ne âlâ eğer yapmıyorsa demokratikmiş değilmiş bizi ilgilendirmez."

CIA'NIN BAŞARISIZLIKLARI

1) Pearl Harbor Başkanı 7 Aralık 1941'de Japon Hava Kuvvetlerinin Hawaii, Pearl Harbor'daki Amerikan Pasifik Donanması'na yaptığı saldırı, o zamana kadar isteksiz olan ABD'nin II. Dünya Savaşı'na girmesine neden olmuş ve daha sonra CIA'nın kurulmasına da gerekçe teşkil etmiştir. ABD, Japonya'nın saldırısı ile ilgili diplomatik kanallardaki şifrelerini çözememiş ama Java'daki askeri ateşe bir hafta önce Hawaii, Filipinler ve Tayland'a saldırı yapılacağını haber vermiş ancak dikkate alınmamıştı. Hawaii'deki donanma saldırıya tamamen hazırlıksız yakalandı. Pearl Harbor başlarından ders almış, II. Dünya Savaşı'ndan itibaren tüm dünyaya yayılan ve en gelişmiş teknolojiyi kullanan Amerikan istihbarat teşkilleri aşağıdaki çok önemli ve etkileri küresel düzeydeki büyük olayları önceden tahmin edememiştir. Amerikan istihbaratının önemli başarısızlıkları arasında şunlar sayılabilir:

2) Domuzlar Körfezi Operasyonu: Nisan 1961'de CIA'nın Küba'daki Fidel Castro rejimini devirerek yerine komünist olmayan birini getirmek için planladığı işgal harekâtı ile ülkenin güneyine 1.400 asker indirilirken Kübalıların ağır silah atışı ile operasyon başarısız oldu.

3) Tet Saldırısı: 31 Ocak 1968'de Vietnam'da Tet tatilinin olduğu gün Kuzey Vietnam'ın komünist güçleri güneye büyük bir saldırı başlattı ve bu Vietnam Savaşı'nın kaderini belirledi. Amerikalı ve Vietnamlı istihbaratçılar pek çok emareye rağmen bu saldırıyı öngöremediler. İstihbarat toplama yetersizliği, dil sorunu ve düşman stratejisinin yanlış anlaşılması bu başarısızlıkta etkili oldu.

4) Yam Kippur Savaşı: CIA, 1967'de İsrail'in komşu Arap ülkeler ile Altı Gün Savaşı'nı önceden haber vermişti. Ama altı yıl sonra Ekim 1973'te Yahudiler Yem Kippur bayramını kutlarken Mısır ve Suriye'nin koordineli olarak Sina Çölü ve Golon Tepelerine saldırısını haber veremedi. Amerikan ve İsrail istihbaratı, askeri güç üstünlükleri nedeni ile Arapların savaşamayacağını düşünüyor, Mısır ve Suriye askeri kuvvetlerini ve kuvvet hareketlerini önemsemiyordu. Savaş öncesi Arap-Sovyet ilişkilerinin bozulması ve Mısır'ın Sovyet danışmanlarını ülkeden çıkarması da istihbaratçıların ön yargısını destekledi.

5) İran Devrimi: Ağustos 1978'de yani İran Şahı Muhammed Rıza Pehlevi'nin ülkeden kaçmasından altı ay önce CIA, İran'ın devrim ya da devrim öncesi bir ortamda olmadığını rapor etmişti. ABD, Şah döneminde onu herhangi bir iç karışıklığa özellikle komünistlere karşı desteklemek için İran içinde istihbarat ağı kurmuş ama dini grupların yükselişini öngörememişti. Bu dönemde Carter yönetiminin Mısır-İsrail görüşmelerine odaklanmış olması da İran konusundaki miyopluğun bir nedeni olarak görüldü. Bu devrim her ne kadar istihbarat başarısızlığı gibi gösterilse de diğer bazı başarısızlık gösterilerinde olduğu gibi aslında arkalarında başka örtülü operasyon kurgularının olduğu ortaya çıktı.

6) Sovyetlerin Afganistan'ı İşgali: Aralık 1979'da Sovyetlerin Afganistan'ı işgali de Carter yönetimi için büyük bir sürpriz

oldu. Böylece bu ülkede kanlı ve dokuz yıl süren Sovyet işgali yaşandı. ABD istihbaratı bu harekâtın Sovyetlere çok pahalıya geleceği için göze alamayacaklarını düşünmüş, ancak çok kısa bir süre öncesinde haberi olmuştu. Sovyetlerin batağa düşmüş olması nedeni ile kimse istihbaratı öngörüsüzlükle suçlamadı. Zbigniew Brezinski ise bunun bir göz yumma olduğunu ima ederek 'Sovyetleri Afganistan'a sokarak enerjisini boşalttık.' demişti. ABD, Afganistan'da Sovyetlere karşı savaşan İslamcıları destekleyerek bu ilişkiyi daha sonra El Kaide'yi doğuracak olan Yeşil Kuşak Projesi'ne dönüştürdü.

7) Sovyetler Birliği'nin Çöküşü: Genel olarak ABD istihbaratının Sovyetler Birliği'nin çöküşünü tahmin etmekte başarısız olduğu düşünülmektedir. Sovyetler Birliği Başkanı Mihail Gorbaçov'un reform açıklamalarına, Sovyet ekonomisinin çökmesine, Doğu ve Orta Avrupa'da komünizme ve bazı Sovyet Cumhuriyetlerinin bağımsızlık isteklerine rağmen 1991 yılındaki çöküş ve birliğin dağılması beklenmiyordu. Sovyetler Birliği örneği, ABD istihbarat toplayıcılarının füzeler, silah depoları gibi rakamsal konularda iyi olduğunu ama siyasi ve sosyal dinamikleri okumakta başarısız oldukları eleştirisini getirdi.

8) Hindistan'ın Nükleer Testi: Mayıs 1998'de Hindistan'ın birkaç yer altı nükleer testi yapmış olması ABD Senatosu ve İstihbarat Komitesi tarafından büyük bir istihbarat başarısızlığı olarak ilan edildi. Birkaç hafta sonra 28 Mayıs 1998'de aynı testi Pakistan yaptı. ABD casus uydusu Hindistan'ın nükleer testinden altı saat önce testin kanıtlarını vermiş ama bu programda görevli istihbarat analizcisi o gün işe gelmemişti.

9) 11 Eylül Saldırıları: Oluşturulan 11 Eylül Komisyonu'na göre 11 Eylül 2001 saldırılarının arkasındaki istihbaratın başarısızlığının nedenleri arasında istihbarat servislerinin

çok sayıdaki başka öncelikleri, bütçe yetersizlikleri, modası geçmiş teşkilat yapısı ve bürokratik rekabet vardı. İstihbarat servisleri 1990'lardan 11 Eylül 2001'e kadar ulusallaşan terörizmin ortaya koyduğu büyük resmi görememişlerdi. 11 Eylül saldırılarını kaçıran ABD istihbaratı, saldırı sonrası sadece El Kaide'ye odaklandı.

10) Irak Savaşı: Daha 11 Eylül 2001 saldırıları öncesi Başkan Bush, Irak'a terörizm ve El kaide bağlantısı nedeni ile bir savaş açmaktan bahsediyor ama Irak'ta kitle imha silahı olduğundan bahsetmiyordu. 5 Şubat 2003'te BM Güvenlik Konseyi önünde konuşan ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell, Irak'ı kitle imha silahlarına sahip olmakla suçladı ve bununla ilgili sağlam istihbarat kanıtları gösterdi. Ancak ABD, Irak'ı işgal ettikten sonra bir kanıt bulamadı ve Başkan Bush'un en büyük ayıbı oldu. Daha sonra bu başarısızlıktan istihbaratların ne kadar sorumlu olduğu tartışıldı. Çünkü daha 2002'de istihbaratçıların şüpheleri ABD başkanı ve danışmanları tarafından göz ardı edilmişti. Analizciler, Irak işgal edilmedikçe Saddam'ın kitle imha silahı kullanmayacağını veya teröristlere vermeyeceğini söylemişti. Irak Savaşı öncesi istihbaratçılar, Saddam sonrası mezhep savaşı ve diğer şiddet grupları ile ilgili değerlendirmeler hazırlamışlar ama bunları kimse dikkate almamıştır.

CİNSİYETİ YIKMA PROJESİ

Kitlelere boyun eğdirilmesi programının sadık askerlerinden biri de Sexual Behavior in Human Malc'in (Erkek Cinsinde Cinsel Davranış) ve diğer ciltlerin yardımcı yazar Rockefeller'dan maddi yardım alan Alfred C. Konsey'di. Soy gelişimin biliminin ve kontrolün az bilinen tekniklerinden biri geleneksel ahlakın yıkımı ve sapkınlığın normalleştirilmesidir.

Kinsey, 1920'lerde (soy gelişimi araştırmalarının yuvası olduğu günlerde) Harward Bussey Enstitüsü'nde öğrenirim gördü. Daha sonra İndiana Üniversitesi'nin öğretim kadrosuna girerek burada kültürel yapbozumla ilgili araştırmasına devam etti. Aslında bu çalışma alanı Amerikan aile yapısını bozarak nüfusu yeniden üretken, kültürel, ailevi ve zihinsel programlamaya karşı korunaksız hale getiriyordu.

Basında daima sıradan bir aile adamı olarak gösterilen Kinsey James, Jones'a göre II. Dünya Savaşı'ndan önceki dönemde önde gelen soy gelişimcilerden biriydi ve "alt sınıfların" bir bölümünün daha gürbüz bir gen havuzun oluşturulması için kısırlaştırılması gerektiğini savunuyordu. Kinsey'in yakın dostları arasında kötü bir ünü vardı. Kinsey'in araştırma laboratuvarında yapılanlar, birçok açıdan sonraları

istihbarat ajansları psikiyatri laboratuvarlarında yapılacaklara benziyordu.

Konsey'in başka bir takipçisi İndiana Üniversitesi'nden meslektaşı Dr. Hermann Muller'di. 1925'te Ulusal Araştırma Konseyi'nden Rockefeller fonunu almaya başlayan Muller, 1932'de Berlin'deki Rockefeller bütçeli Kayser Wilhelm Beyin Araştırma Enstitüsünün soy gelişim bölümünde kendi araştırmasını devam ettirmesi için Guggenheim bursu aldı. Muller, Nazi Irk Hijyeni Derneği'nin başına gelecek Ernst Rudin'in altında çalıştı. Rudin'in kalıtsal olarak istenmeyenlerin imhası politikasının faydalarından biri, Kayser Wilhelm Enstitüsü Beyin Araştırma Bölümü'ne düzenli olarak taze beyin sağlamasıydı.

Human Agenda adlı kitabında Rodeick Gerney durumu şöyle ifade ediyor:

"Genetik müdahalenin daha radikal yöntemi "pozitif soy gelişimi" olarak adlandırılıyor. Bu, kusurluları elemek ve "üstün" nitelikli insanların sayısını artırmak için seçici üremenin yapılmasını savunan Hermann Muller tarafından sunulmuş bir öneridir. Bunu gerçekleştirmenin bir yolu bireylerin istenilen sağlık, zekâ ve özel yeteneklerini taşıyan üreme hücrelerinin depolanacağı sperm (ve sonrasında yumurta) bankaları kurmaktı. Bu daha sonra kendi genlerinin vereceği sonuçtan daha yetenekli çocuklar üretmek isteyen insanlar tarafından kullanılabilecekti. Bazıları insanların diğerlerinin cinsel hücrelerinin ve özelliklerinin kendilerininkinin yerine geçmesini istemeyeceklerini ifade ediyordu. Muller, insanların herhangi bir genetik iyileştirmeye ikna olmayacakları ama buna zorlanacakları yönündeki tahmini reddetti. O "normal" çiftlerin, ailelerini oluştururken böylesi bir yönteme başvurmayacaklarını belirtti."

Kinsey'in takipçisi olduğu başka bir isim de doğaüstücü

Aleister Crowley'di. Kinsey, 1955'teki ölümünden hemen önce Thelema Manastırı'nı ziyaret etmişti. Kinsey'in kitaplarında Crowley'i bir araştırma kaynağı olarak kullandığı tespit edilmemiş olsa da onların film yapımcısı Kenneth Anger, Amerikalı Nazi George Sylvester Viereck ve Fransız Rene Guyon gibi müşterek dostları ve tanıdıkları vardı.

Kenneth Anger şöyle söylemiştir:

"Kinsey Büyük Hayvan'ın (Crowley'in) günü gününe tuttuğu cinsel güncelerini bulmaya takmıştı. Zeninlerden ve üniversiteden aldığı desteği kaybetmeden 24 saatlik seks takıntısını meşrulaştırabilmesi için Kinsey'in araştırmalarını dondurması gerekiyordu. Bununla birlikte Prok'un (Kinsey'in lakabı) savaş feryadı, "yapabileceğinin en iyisini yap, bırak diğerleri de istedikleri gibi tepki versinler"i Crowley'in" elinden geleni ardına koymasının başka bir ifadesiydi. Gerçekte durum böyleyse Amerikan halkının, oldukça itibarlı olan Kinsey'in Büyük Hayvan'ın bir müridi olduğunun farkına vardıklarında nasıl tepki vereceklerini merak ediyorum."

Kinsey'in en etkili psikolojik savaş silahı onun Rockefeller destekli "Amerikan Cinselliği" çalışmasıydı. Bunlardan en bilineni "Sexual Behavior in Human Male" 1948'de basıldı. Kitabın yayımlanması üzerine kitabın Amerikan medyası ve Rockefellerlar tarafından desteklenmesi sebebiyle iki ayda 200.000 kopya sattı.

1954'te Reece Komitesi İnceleme Vergi Muafiyeti Vakfı'nın danışmanlığını yapan Rene Wormser'e göre:

"Rockefeller Vakfı'nın komite ile bağlantılı bir demeci, Kinsey'in bu yoldaki çalışmalarıyla olan bağını açıkladı. 1931'de bu, cinsel psikoloji ve davranış çalışmalarına düzenli destek sağlamakla ilgilenir hale geldi. Onun bu alanlardaki

çalışmaları en çok "Ulusal Araştırma Konseyi'nin" Cinsel Problemler Araştırmaları Komitesi ile ilişkiliydi. 1954'ten itibaren vakıf 75.000 ile 240.000 dolar arasında değişen katkılarla toplam 1.755.000 dolar yıllık bağışta bulundu. 1941'den başlayarak bu fonların hatırı sayılır bir kısmı Dr. Kinsey'in çalışmaları için tedarik edilmişti ve bir burs doğrudan De Kinsey'e verilmişti. NRC'nin çalışması gerçekten dikkate değer önemde sonuçlar doğurdu. Bununla birlikte en fazla reklamı yapılan "çok satan" Kinsey çalışmaları Dr. Kinsey'in topladığı, genişçe bir alana yaydığı, bilimsel olmayan sosyal reforma ve suçlunun tarafını tutmaya dayanır.

Kinsey, CrimesxConsequences'in yazarı Dr. Judith A. Reisman'a göre:

"Kinsey'in nicel araştırmaları ve istatistikleri Rockefeller'in kitle medyasını "kamu tutum ve davranışlarını biçimlendirmekte" kullanmasına olanak tanıyordu. Davranışlar kitle iletişimi aracılığıyla değişiyordu. Böylece erdem, öz denetim ve kamusal idare reddediliyor, cinsel ilişki teşvik ediliyordu."

Kinsey'in "nicel araştırma ve istatistikleriyle" ilgili temel sorun, istenilen sonuçlara ulaşılması adına fazlasıyla çarpıtılmış olmalarıydı. Kinsey'in Amerika'daki normal cinselliği listeleme yöntemi üzerine çalışan araştırmacılar, Kinsey'in araştırmalarında kullandığı kişilerden çoğunun cinsel sapkınlık, fahişelik ve çocuklara sarkıntılık gibi suçlardan hapse girenlerden oluştuğunu ortaya koyuyor. Öyle ki araştırmalardan birine göre bu kişilerin toplam denek sayısına oranı %30'lar civarında Kinsey veri girişinde, bunları normal popülasyon örnekleri olarak göstermişti.

Ek olarak Kinsey gönüllülere oldukça itimat etti. Kinsey'in kitabının basımından altı yıl önce psikolog Abraham Mslow şöyle diyordu: "Bilginin gönüllerden edinildiği her çalışmada

(saldırgan) yüksek egemenliğe sahip kişilerin üstünlüğü öne çıkacaktır ve bundan dolayı bakire olmama, mastürbasyon, cinsel ilişki, eşcinsellik gibi oranları yüksek görünecektir."

Kinsey Enstitüsü yöneticisi Poul Gebhard, Kinsey'in yaklaşımını şöyle betimliyor:

"İndiana Eyalet Çiftliğinde hiçbir örnekleme tasarımız yoktu. Sadece seks suçlularını arayıp bulduk ve bir zaman sonra genel suçlu tiplerinden (örneğin yasal taciz) ziyade daha nadir rastlanan türleri bulmaya çabaladık. Araştırmanın ilk aşamalarında İndiana Islahevinde mülakatlar yapılırken Dr. Kinsey burada yaşayanları dışarıdaki insanlardan ayrı tutulması gereken soyut bir grup olarak görmedi. Bunun yerine bu kurumları mülakatların gerçekleştirilebileceği potansiyel kaynaklar olarak görüyordu.

Bu bakış açısı hapishane grubunun büyük çoğunluğunu hiçbir örnekleme gözetilmeden seçti. Bütün deneklerle görüştük. Denek arzı fazlalaştığında durumu farklı olan tutsaklarla görüşmeyi yeğledik. Kinsey asla ret oranının – kendisine görüşme talep edilen, fakat bunu reddedenlerin- kaydını tutmadı."

Kinsey, beraberinde çalışan kadroyu seçecek kadar etkiliydi. Çalışmalarda yer alacak kadın ve erkek asistanların seçiminden önce bu kişilerin kendi cinsel geçmişlerini açıklamaları gerekiyordu. Bu kişilerin ayrıca (araştırma adına) Kinsey'in tavan arasında çekilen seks filminde oynamayı kabul etmeleri bekleniyordu.

Kinsey ile çalışan psikolog Wardell Pomeroy şöyle söylüyor: "Halk çalışmamızı incelemek için zaman zaman enstitüye gelen ve ayrılmadan önce burada çeşitli cinsel pozlar vererek fotoğraflarının çekilmesine gönüllü olan şöhretli bilim adamlarının isimlerini bilse hayretler içerisinde kalırdı."

Kinsey'in araştırması; çocuk cinselliğinin incelenmesi, çocukların cinsel organlarının elle ya da sözle uyarılması ve çocuk orgazmlarının süresinin süreölçerle belirlenmesini içeriyordu.

Reisman'ın iddiasına göre: "Kinsey raporunda en az "317 ergenlik çağı öncesi çocuğun daha yetişkin kimselerce" deneye tabi tutulduğu ifade ediliyor ve 1980 yılında Ethical Isseues in Sex Theropy adlı dergiye verdikleri demeçte Gebhard ve Pomeroy toplam 2.035 çocuğu deneyde kullandıklarını kabul ediyordu."

Kinsey'in seks filmleri arşivi çocuk, çocuk-yetişkin seks filmlerini içeriyor. Kinsey Enstitüsü yöneticisi Poul Gebhord'ın 1981'de yazdığına göre: "Bebeklerle ve reşit olmayan çocuklarla cinsel ilişki kurmak yasadışı olduğundan farklı veri kaynaklarına bağlanmak durumundaydık. Bunlardan bazıları daha çok kolej eğitimli, çocuklarını dikkatle gözlemleyen ve bizim için notlar tutan ebeveynlerdi. Başka bir grup anaokulu sahipleri ya da öğretmenleri, yaşlılara ilgi duyan ergenlik çağına gelmemiş homoseksüel erkeklerdi. Bir tanesi, dişi ve erkek bebeklerle ve çocuklarla sayısız cinsel ilişki kurmuş ve her ilişkisini ayrıntılı tutmuş biriydi. Bu kaynakların bazıları yazılı ya da sözlü raporlarda, fotoğraflarda ve birkaç örnekte filmlerde kullanılmıştı. Çocuk yetişkin ilişkilerinde kullanılan teknikler özellikle elle ve sözlü olanları."

Gebhard, toplum mühendisleri arasında nadir görülen bir dürüstlükle Kinsey'le iş birliğinden yıllar sonra şunu kaydetti: "Biz en iyi ihtimalle ahlaksız en kötü ihtimalleyse suçluyduk. Mesela bir kadına eşinin zührevi bir hastalığı olduğunu ve ebeveynlere, çocuklarının ciddi sapkın bir davranışa sahip olduğunu söylemediğimiz için ahlaksızdık. Çocuk seks cinayetinden aranan bir sübyancıyla görüşürken yetkililerle iş birliği yapmadığımız için de suçlu."

Amerikan cinselliğinin bir betimlemesi olarak Kinsey'in kitabında bulunan/sunulan bilgi aşırı derecede sarsıcıydı. Sonuçlara göre Amerikan erkeklerinin %95'i cinsellikle ilgili yasaları cezaevine düşecek kadar ciddi biçimde ihlal etmiş, %85'i evlilik öncesi cinsel ilişki kurmuş, %69'u fahişelerle birlikte olmuş, %45'i zina yapmış, %37'si homoseksüel ilişkide cinsel doyuma ulaşmış, %17'si hayvanla seks yapmıştı. Kinsey'den sonraki günlerde bu bilgi sarsıcı bir bilgi değil aslında neredeyse makul görünüyor, fakat 1948'de bu rapor gündeme bir bomba gibi düştü.

Dönemin raporlarına göre Kinsey raporu 1948'de ulusu sarstı ve sersemletti. Bunun sebebi açıktı. Amerikalılar onun sınıflandırdığı bilginin kendi cinsel ahlak ve tutum algılarıyla örtüşmediğini biliyorlardı. İstatistikler yanlıştı ve böyle kalacaktı. Amerikan cinselliği ile ilgili son dönemde yapılmış bazı çalışmalar bu özgürleşmiş cinsellik alanında bile homoseksüellik, sapkınlık ve çok eşlilik figürlerinin Kinsey tarafından betimlenen figürlere benzemediğini gösteriyordu. Chicago Üniversitesi Ulusal Düşünce Araştırma Merkezi tarafından yürütülmüş yeni bir çalışma Amerikalıların %83'ünün bir kişiyle seks yaptığını ya da son bir sene içinde seks yapmadığını, bu anket yapılan kişilerin yarısının son beş yılda tek bir seks partnerine sahip olduğunu gösterdi.

Reisman şöyle bildiriyor: "Geçen elli yılda hukuk, tıp, bilim ve eğitim alanında yaşanan büyük değişimler, başlangıçtan beri Kinsey'in "büyük plan" olan verileriyle işlenmişti. Aldatmacayı ve baskıyı sürdürmek için sergilenen kitlesel ve yaygın, yasal, eğitimsel ve siyasi çaba Birleşik Devletlerde yeşermiş ve bugün Birleşmiş Milletler aracılığıyla bütün dünyaya yayılmakta olan çok disiplinli seks yapısının iğrençliğine bağlıdır. Bu iğrençlik Alfred Kinsey'in biliminin yanlış hükümdarlığını temellendirir. Yine de seks, toplumsal

cinsiyet ve üreme konulu devlet destekli araştırmalarda yer alan milyonlarca insan Kinsey'in bu çarpık hükümdarlığına inanır."

Kinsey Enstitüsü tarafından desteklenen bir mızrak başı da 1980'lerin başında başlayan, en az 60.000 kişiyi eğiten Cinsel Tutum Tekniği (SAR=Sexual Attitude Technique) olarak adlandırılan "karşılama" grubuydu. Esquine dergisinde yazan George Leonard kendi SAR deneyimini anlattı.

"Aşırı uyarılma, cumartesi gecesi gösterilen F-karama diye adlandırılan bir multimedya olayı esnasında doruğa ulaştı. Karanlıkla insan imajları ve hatta bazen hayvanlar gibi düşünülebilecek her türlü cinsel ilişkiye giriyor; feryatlar, haykırışlar, iniltiler, çığlıklar, Çaykovski'nin keman konçertosu birbirine giriyordu. Yaklaşık 17 hareketli resim. Saatler sonra duvarda gay, straight (hetem), lezbiyen ve hayvan çiftleri gördüm. Çıplaktılar, dengemi kaybettiğimi hissettim. Kadın bir adamı mı yoksa bir kadını mı öpüyordu? İzlediklerimi birbirinden ayırt etmeye zorladım. Kendimi ve şimdi hangisinin hangisi olduğunu hatırlayamıyorum. Bunların ayrımında olmam gerekmiyor muydu? İpucu aradım. Yoktu. Rahatsız hissetmeye başladım. Sonra birdenbire baş dönmesi ve mide bulantısından kurtulmak için ayrım yapmaya çalışmaktan vazgeçmem ve kendimi olayın akışına bırakmam gerektiğini fark ettim. Uğrunda yaşamların harcandığı farklılıklar yalnızca saçma değil aynı zamanda görünmezdi. Sonunda hiçbir şey şaşırtıcı değildi, kutsal da değildi. Fakat eve giderken bir parça huzursuzluk hissettim. Hislerim ne olursa olsun en rahat pozisyonu almak istemiştim. Bütün hafta sonu boyunca aşktan bir kere bile bahsedilmemişti."

Kinsey'in bir başka başarısı şimdiye kadar ters olduğu düşünülmüş olanı "normallik" olarak sunması, ordu içinde

yasadışı seks ve eşcinsellik ilişkilerine verilen cezaların düşürülmesini sağlamasıydı.

Kinseyle beraber Amerikan normları çarpıtıldı. Öyle ki her tür cinsel ilişki normalleştirildi. Eş değiştirme, kolay başarma, seks edimleri, homoseksüellik ve sado-mazoşizmin medyada resmedilmesiyle bunlar norm haline geldi.

Toplum mühendislerinin edinimleriyle bunlara birçok sebep gösteriliyor:

1) Bunlardan biri uyuşturucu, seks ve televizyonla tatmin edilen duyarlı toplumun yaratımı. (Bu sayede duyguları köreltilmiş ağızlardan yöneticilere eleştiri gelmesinin önüne geçiliyor.)

2) Bunun başka bir nedeni cinselliğin doğurganlıktan aynı ele alınmasıdır. Bu sayede kısırlaştırma ve kürtaj da dâhil diğer doğum kontrol yöntemleri kurumsallaştırılarak "kitlelere" sunulabiliyor.

3) Başka bir gaye de çekirdek aileyi yıkarak toplumsal müdahale ve manipülasyona davetiye çıkarmaktır.

Her ne kadar bu yoz cinsel özgürlük çağında "bazı şeyleri dillendirmek tehlikeli olsa da faşist Yeni Dünya düzenini ve soy gelişimini tetikleyen güçlerin cinsellikle ilgili geleneksel değerleri yıkan ilk akım olduğunu ifade etmek gerekiyor. Bu yaklaşım Nazilerce örneklenmişti. Pear Buck'ın aktardığı kadarıyla Naziler'e göre "Aşk eski moda, seks moderndi." Aşk hakkının propagandasını yapanlar Nazilerdi.

Kitlelerin kontrolü için cinsel kusursuzluğa karşı yürütülen savaş bugün de devam ediyor.

AMERİKAN EMPERYALİZMİN KIYAMET SENARYOLARI: FEMA NEDİR?

ABD gizli hükümeti neye hazırlanıyor. Türkçesi Federal Acil Durum Yönetim Teşkilatı olan FEMA milli güvenlik tehlikeye girdiğinde seçimsiz milli hükümet olarak yönetimi devir alacak birimdir.

FEMA'nın Amerikan başkanını aşarak karar alma yetkisi vardır. FEMA'nın (Federal Emergency, Management Agency) bütün yürütme emirlerini ve acil durum uygulama emirlerini devreye sokması için ihtiyaç duyulan tek şey başkanın kanunda sıralanan bir hususta acil durum ilan etmesidir. FEMA nükleer saldırı, iç savaş ve isyana göre yeniden yapılandırıldı.

Olağanüstü durum ve sıkıyönetim kanunları yeniden düzenleniyor.

ABD, vatandaşlık kanunundan bankacılık ve sağlık hizmetleri işlemlerine kadar olağanüstü şartlar için hazırlık yapıyor. Alaska dahil ABD'nin bütün ayetlerinde 800 adet toplama kampının hazırlandığı –hazır halde bekletildiği- ifade ediliyor. Mesela Alaska'daki toplama kampının iki milyon kişiyi barındırılabilecek kadar büyük olduğu sızan bilgiler

arasında. FEMA'nın yönetiminde olacak bu kampların en büyükleri Florida, Kaliforniya, Alabama, Arkansas, Kolorado, Hawaii, Georgia, İllinois, İndiana, Missisipi, Luisiana, Teksas, Nevada, Oregan, Washington ve diğer eyaletlerde yer alıyor. Ünlü Halliburton şirketinin yan kuruluşları Brown and Root ve Kellogg başta olmak üzere FEMA'nın sığınakların inşası için şirketlere ödediği meblağ 1.250.000.000 dolar (2016).

Bu büyüklükteki bir paranın harcanmasından en fazla iki düzine kongre üyesinin bilgi sahibi olabileceği gelen bilgiler arasında. Söz konusu kişilerde ihtimal layıklar listesinin en üst derecelerinde bulunan kişiler, iletişim araçlarının ele geçirilmesinden bütün sivillerin işçi taburlarına aktarılmasına, acil durum generalinin bütün kişilere bir milli kayıt uygulamasından (11002 numaralı yürütme emri), 20 Temmuz 1979'da Başkan Carter tarafından imzalanan 11490 numaralı emriyle hepsi birleştirilen yürütme emirleriyle FEMA bütün mahalli eyaletlere ait ve milli yönetimi ele alır, anayasayı rafa kaldırır ve ne isterse onu yapar.

William Cooper'in "Apokalips'in Atlılarında" anlattığına göre: "İrangate"in ünlü albayı North, Amerika Birleşik Devletleri'nin anayasasını susturmaya hazır olduklarını söylemişti ve yakalanmaların tek getirisi FEMA yönetiminin ertelenmiş olmasıdır. İleride mutlaka FEMA devreye girecek

Amerika'daki hâkim medya iki konu ile ilgili hemen hemen hiç bilgi bulamazsınız.

Biri FEMA diğeri de iklim silahı HAARP. Bunlarla ilgili bilgi veren internet siteleri de hemen tahrip edilir. Amerika bir kaos dönemine hazırlanıyor. FEMA mensupları istediği zaman insanları hiçbir gerekçe göstermeden tutuklama, süresiz gözaltında tutma yetkilerine sahip. FEMA merkezleri "çok gizli" dereceleri/dereceli ayrı birimleri de bünyesinde barındırıyormuş. Çok gizli birimlerde çalışanlarının

gömleklerinin üzerinde Kızılhaç ve yakalarında İsa'nın çarmıha gerildiğini sembolize eden çarmıh işareti yer alıyormuş. ABD yönetimini ele geçirmiş olan Evanjelist-Kabalist Siyonist şebeke sadece İslam dünyası için değil vatansever gerçek Amerikalılar da dâhil bütün insanlık için tehdit unsuru haline gelmiştir.

Maxime Lefebure, Fransa Uluslararası İlişkiler Enstitüsü'nde araştırmacı.

II. Dünya Savaşı'nda Fransa'ya Hitler'in saldırmasına rağmen "Amerikan Dış Politikası" adlı eserinde Lefebure şöyle der: "1943'ten başlayarak Alman kentleri yoğun biçimde bombalanır ve savaşın sonuna doğru gereksiz bir barbarlığa dönüşür bu bombardımanlar. Şubat 1945'te Dresden'in tahrip edilmesi gibi." Gerçekten de 1945'te Hamburg ve Dresden şehirleri cehenneme çevrildi. Yarım milyondan fazla Protestan-Katolik sivil diri diri bombalarla yakıldı.

Katilleri Protestan ve Katolik

Hugo Chavez Venezuela Devlet Başkanı ve Hristiyan. Ama "Chavez öldürülmeli" diyen de Evanjelist-Protestan Hristiyan Pat Robertsan. Hiç kimse yanılarak Amerika'da yönetimi ele geçirmiş olanların Birleşik Devletler vatandaşlarına zarar vermeyeceğini düşünmesin. Evanjelist-Kabalist şebeke Amerika dâhil İslam ülkeleri ve dünya için karanlık bir gelecek planlaması içindeler. Zira Yeni Dünya düzeninin yeni Holokostlardan "Anka Kuşu" gibi doğacağına inanmaktalar. Gerçekte inandıkları pagan tanrısı Osirisi. Eski Mısır tanrısı Osiris, İskenderiye Kütüphanesi yangınından kurtulan, "Corpus Hermetica" adlı Eski Mısır kitabına göre iki kardeşin cinsi ilişkilerinden doğan Osiris, İris, Set ve Neftis adlı dört ünlü Mısır tanrılarından biri. Yani inandıkları tanrının ilahi dinlerle alakası yoktur. Bir kısım siyasal İslamcı yazarçizer

takımının ve hatta bazı emekli generallerin "ABD Irak'ta madara oldu." yollu vizyondan uzak öngörüleri kimseyi kandırmasın.

Irak'ın işgaline karar verenlerin bu ülkeye sulh ve sükûnet gelsin gibi bir dertleri yok. Onlar daha çok kan istiyorlar. Amerika'nın birçok önde gelen entelektüeli İmmanuel Wallerstein gibi çıkması muhtemel iç harpten bahsediyor. ABD'deki muhafazakârların kalesi The National Review dergisinde ünlü muhafazakâr devlet adamı William Buckley yazdığı bir makalede: "Amerika'nın Irak'taki hedefini gerçekleştirmekte başarısızlığa uğradığından artık kimse şüphe duymaz." diyor. Onlar daha çok kan istiyorlar. Öyle ki kan denizinde yüzecek bir Nuh'un Gemisi onların planlarına uygun.

Ünlü şair William Butler Yeats'in deyişiyle "Artık her şey paramparça, merkez dağılmış durumda.

Immanuel Wallerstein: "Dünya sistemi felakete sürüklenirken Amerika, bütün dünyada düşman üstüne düşman kazanıyor. Neo-Conların çılgın politikaları, ABD'yi beklemediği bir iç savaşın eşiğine sürüklenmekle karşı karşıya bırakabilir. Şimdi de Cheney, Putin'i ve Rusya'yı hedef göstermeye başladı. Böyle yapmakla Cheney, "tapınağı" yerle bir eden ABD'nin Samson'u rolünü oynuyor. Oysa Cheney, ABD'de bir iç savaşın patlak vermesine yol açmakla başarıya ulaşabilir yalnızca." diye yazıyor.

İki Husus Öne Çıkıyor

İran'a bir nükleer saldırıda bulunup bu bahane ile ülke yönetimini FEMA'nın ele olması. Diğer hususa gelince her an 1929'un kara perşembesini hatırlatan ancak bu kez küresel boyutta yaşanacak bir ekonomik krizi tetiklemek.

Çünkü Amerikan ekonomisini, içinde bulunduğu durumda sürdürmenin imkânı kalmamıştır. Bunları komplo teorisi sayanlar çıkabilir. Ancak biraz araştırılınca doğruluğunun kolayca teyit edilebileceği görülür. Amerikalı vatansever entelektüellerin en çok korktuğu kurumların başında Federal Reserv denilen Merkez Bankası konumundaki banka gelir. Bu bir şirket olup Amerikan Yahudisi ailelere aittir. Federal Reserv denilen bankada basılan dolarların dörtte üçünün hiçbir gerçek karşılığı yoktur.

Yani enflasyon, hiper enflasyon ve deflasyon yaratmak mümkündür. Hele günümüzde ABD yönetimini ele geçirmiş olan Evanjelist-Kabalist şebeke için bu iş çocuk oyuncağı. Amerikan ve dünya ekonomisine yön veren federal Reserve Bankası ABD'nin 12 eyaletinde bulunur ve hepsi de New York Merkez Bankası'na bağlıdır. Yani hiçbiri kamu kuruluşu olmayıp özel şirkettir.

Zaten ülkenin merkez bankasının olması gereken yer olan başkent Washington DC de değil, Wall Street denilen para simsarları tefecilerin cirit attığı New York'tadır. Jim Marss'ın "Gizli Dünya İmparatorluğu" isimli eserinde de yazdığı gibi ilk Merkez Bankası kuruluş kararı Morgan'ların Georgia eyaleti açıklarındaki Jekyll adasındaki özel malikânelerinde 1910 yılında Rothschild, Rockefeller, Du Pont, Habsburg, Warburg Oppenheimer, Morgan, Bundy, Freeman, Collins, Astor ve Lord ailesi temsilcilerinin katıldığı bir toplantıda alındı.

Bu ailelerin ortak özelliği İlluminati denilen gizli dünya imparatorluğunun 43 tepe mensubu olmaları. Merkez Bankası fikrini ortaya Rothschild ailesi atmıştı. Ellerinde o kadar çok nakit var ki borsa ya da ferdi şirket kredileri onlar için bir anlam ifade etmiyor. 1913 yılında ABD'nin bütün diğer ülkelere örnek teşkil edecek Federal Reserve Bank'ı kuruldu.

Bu bankanın toplam hisselerinin %33'ü Chase Manhattan Bank (Rockefeller ailesi), %21'i Citibank'ın (Rockefeller ve Morgan ailelerinin kontrolünde) olmak üzere çoğunluk hisse %54 iki ailenin kontrolü altındadır.

ABD ve uluslararası para politikalarında son sözü onlar söylemekte. Özellikle II. Dünya Savaşı'ndan sonra ABD Merkez Bankası'nın aldığı her karar Avrupa, Asya ve bütün dünya ekonomilerini derinden etkilemektedir. Merkez bankaları kurulduktan sonra yukarıda zikrettiğimiz aileler devletlere daha rahat borç vermeye başlamışlardır. Bu aileler için bir ülkenin para akışını düzenlemek kadar tatlı bir iş olamaz. Elbette paralarına para katmalarının yanında esas idealleri sonuçta tek dünya devleti kurup yönetmek. Kriz çıkarmak, hisse senetlerini satıp dövize yöneltmek veya tersi işlemlerle paralarını birkaç günde haftada, ayda ikiye, üçe katlamak.

Bu arada Türk, Amerikalı, Rus veya başka milletten olsun olan zavallı halka olmaktadır. Türkiye, 1838 Baltalimanı Sermest Ticaret Anlaşması ile önü açılan bir "küreselleşmenin" sonucu olarak 1854-1914 Osmanlı Türkiye'si ve 12 Temmuz 1947'den beri Cumhuriyet Türkiye'si günümüze kadar bu şebekenin temsilcileri elinde kıvranıp durmaktadır. Elbette asıl suçlu Türk milletinin iktidarı teslim ettikleridir.

Borçlar yüzünden Osmanlı Türkiye'sinin düştüğü duruma Cumhuriyet Türkiye'si düşmek üzeredir. Türk Cumhuriyeti ve bağımsızlığı kaybedilmek üzere. Bunlar kaybedilince vatan da din de namus da kalmaz.

Bu arada Türk insanının dikkati dış güçlerce yönlendirilen medya sayesinde suni gündemlerle başka başka yönlere çekilmektedir.

Hangi mankene kim zorla tecavüz etti, kim kimin karısı

ve kocasıyla aşk yaşadı; devreye burnunu, memelerini ve başka yerlerini düzelttiren üçüncü sınıf sanatçı, zibidi takımı şarkıcı, popçu bilmem neci sokulur.

Bu da kesmeyince televizyon kanallarında saçma sapan yarışmalar, anahtar deliğinden gözetleme programları, abuk sabuk diziler halkı melankolik hale getirmek için vizyona sürülür.

Pentagon'un Zombi Salgını Eğitimi

Pentagon'un "zombi salgını eğitimi" askeri hemşireleri, kitlesel ölçekte aşı yönetimi ile sivilleri nasıl karantina altına alacaklarını öğretmektedir.

Zombi kıyametinin ne zaman gelip çatacağını asla bilemezsiniz. Bu sebeple Pentagon'un, askeri hemşireleri böyle bir durumda nasıl tepki vermeleri konusunda eğitmeleri güzel bir şey.

Sağlık Bilimleri Üniformalı Hikmetler Üniversitesi'nde askeri hemşirelik öğrencilerinin, bir aile hemşiresi uygulayıcısı doktora belgesi kazanmak için toplum sağlığı dersi almaları gerekmektedir. Bu programdaki çevrimiçi nüfus sağlığı dersi almaları gerekmektedir. Kursun bir tanesi zombi salgınını konu alan yaratıcı senaryolar üzerine çalışan öğrenciler bulunmaktadır.

Hayali senaryoda öğrenciler bilgilerini insanları karantinaya alırken kullanmak, aşıları yapmak ve Savunma Bakanlığı esaslarına uygun olan uluslararası kaynaklardan yararlanmak zorundadırlar. Bakanlık programın, öğrencileri angaje halde tutmak ve materyali daha akılda kalır kılabilmek adına yaratıcı bir yöntem olduğunu söylüyor.

Kursta öğrencilere farklı zombi kıyamet senaryolarını özetleyen video klipler gösterilmektedir. Bu video klipler

tamı tamına mevcut ve hayali bir popülasyona sahip olan zombi virüsünün etkisini gösteren, sokaklarda asılı gerçekçi anti-zombi posterleri iken bir tanesinde hayali bir başkan bir zombi salgını resmi kurumunun adresini vermektedir.

Bazı insanlar, hemşirelerin geniş ölçekte aşı yönetimi için eğitimleri düşüncesini rahatsız edici bulmaktayken eğitimciler şu anda bunun çok önemli bir beceri olduğuna inanmaktadırlar.

Sağlık Bilimleri Üniformalı Hizmetler Üniversitesi'nin Daniel K. İnauge Hemşirelik Enstitüsünde doktora ve DNP programlarında aile hemşireliği uygulayıcısı ve doçenti olan Catherine Ling, antibiyotik direncindeki küresel artışın bu beceriyi gerekli kılan bir neden olduğunu söylemektedir. Ayrıca bu eğitim tipinin yararlı olduğu durumlara örnek olarak Zika ve Ebola gibi salgınlara işaret etmektedir.

Ling, kursun öğrencilerin yaratıcı şekilde düşüncelerine izin verirken eleştirel düşünme ve problem çözme yeteneklerini teşvik edici olarak "beyinlerinin diğer kısımlarını" kullanmaları için öğrencilere imkân verdiğini söylemektedir.

Öğrenciler Programa Olumlu Tepki Veriyor

Program öğrenciler tarafından olumlu karşılanmaktadır. Kendisini "The Walking Dead'in" bir fanı olarak addeden Hava Kuvvetleri Yüzbaşısı Marcie Hart, Daily Mail'e videoları hazırlarken büyük bir zevk aldığını ve bunun kurs için elbette eğlenceli ve harika bir eğitim olduğunu söyledi.

Ayrıca "enfekte olmanın" beklenenden daha az şiddetli olabileceği senaryoda, bunun daha sonra tedavi edilebileceğini de ekledi.

Eğitim için kurgusal senaryonun bu türünü kullanmak

yeni bir konsept değil. Örneğin kolluk gücü ve tıbbiyeli askeri güçlerden oluşan 1000 katılımcının iştirak ettiği bir terörle mücadele programının 2012 yılında Natural News'te yayımlanan raporunda, eğitim için bir zombi kıyameti senaryosu kullanılmak istenilmişti. Bu fikir, insanların delirdiği ve şiddet gösterir hale geldiği gerçek dünya koşullarında tepki gösteren otoritelere karşı da bir meydan okumaydı. Ayrıca zombiler, CDC tarafından yayımlanan bir çizgi romanda da başroldedir.

Zombiler ortaya çıkmayacaklar olsalar bile hazırlık yapmak hala hayati bir önem taşımaktadır.

Zombi kıyameti oldukça zor görünürken tıpkı bir güneş patlaması veya elektromanyetik darbe saldırısı gibi diğer senaryolar bir gün gerçekleşebilecek rahatsız edici makul bir şansa sahiptir. Bu kurgusal zombi senaryoları insanların salgınlar, doğal afetler ve diğer acil durumlar için hazırlıklı olmalarının ne kadar önemli olduğunun altını çizmektedir. Şimdilerde sivil karışıklık ve toplumsal kaosun gerçekçi olasılıklar olduğu tehlikeli dönemlerde yaşıyoruz ve sizler asla doğal afetleri göz ardı edemezsiniz.

Depolanabilir gıda kaynağı oluşturulması atabileceğimiz en temel hazırlık adımlarından birisidir. Hâlbuki sadece konserve ürünler ile kabrinizi doldurmak göründüğü gibi kolay değildir. Sağlığı Koruyucu Organik Acil Hayatta Kalma, Gıda Kovaları gibi kimyasallar barındırmayan ve GDO'suz gıdaları bulmak isteyeceksiniz. Hayatta kalmayı sağlayan yiyecekler için en iyi seçim bolca protein, lif ve mineral sağlayacağından emin olduğunuz tüm gerçek besin değeri olan gıdaları içerecek şekilde olmalıdır. Tüm bunların sonunda zombilerle dövüşmek için güçlü, atik ve sağlıklı olmaya ihtiyacınız olacaktır.

CIA'NIN İŞKENCE YÖNTEMLERİ

ABD Senatosu İstihbarat Komitesi'nin hazırladığı CIA'in 11 Eylül saldırıları sonrasında terör şüphelilerine uyguladığı işkence içeren sorgulama tekniklerine dair raporun 15 Aralık 2014 tarihinde kamuoyuna açıklanması bekleniyor. Ülke, raporun dünya genelinde yer alabileceği infiale karşı alarm durumuna geçerken ABD büyükelçiliklerinde güvenlik tedbirlerinin artırıldığı belirtildi.

ABD Merkezi Haberalma Teşkilatı'nın (CIA) 11 Eylül saldırıları sonrası terör şüphelilerine uyguladığı işkence içeren gözaltı ve sorgulama tekniklerine dair Senato İstihbarat Komitesi raporunun Aralık 2014'te kamuoyuna açıklanması olasılığı, ülkeyi saldırı ihtimaline karşı dünya genelinde alarm durumuna geçirdi.

Amerikan basınında yayımlanan haberlere göre, raporda yer alan ayrıntıların yol açabileceği olası tepkilere karşı ABD'nin tüm büyükelçiliklerinden güvenlik tedbirlerini artırmaları ve tepkilere karşı hazırlıklı olmaları istendi. Özellikle Ortadoğu ve Kuzey Afrika gibi "sıcak bölgelerde" endişenin daha yüksek olduğu belirtildi.

Son dakika değişikliği olmazsa Senato İstihbarat Komitesi Başkanı Demokrat Dianne Feinstein'in bugün ya da yarın

açıklaması beklenen raporun, daha önce hiç duyulmamış olanlar da dâhil CIA'in gizli sorgulamalarına dair son derece çarpıcı ve şoke edici detaylar içerdiği gelen bilgiler arasında.

Haberlere göre raporu gören Amerikalı yetkililer raporda CIA'in Avrupa ve Asya'daki gizli tesislerde terör şüphelilerine uyguladığı, uykudan mahrum bırakma, küçük olanlara hapsetme, cinsel anlamda aşağılama, "Waterboarding" adı verilen suda boğulma hissi veren/yaratan sorgulama tekniği gibi işkenceye varan yöntemlerin yanı sıra CIA görevlilerinden, şüpheliden daha fazla bilgi toplanamayacağı naklettikten sonra bile bu yöntemlere devam etmelerinin istenmesi gibi "rahatsız edici ve çirkin" yeni detayların bulunduğunu ifade etti. Hâlâ gizli tutulan 6.000 sayfalık bir çalışmanın 480 sayfalık özetinden oluşan rapor, CIA'in işkence taktiklerinin şüphelilerden bilgi edinmede ne kadar etkili olduğunu da sorguluyor. CBS'nin haberine göre raporda, CIA'in "hukuki olarak izin verilerinin" ötesine geçen uygulamalara imza attığı ve kurumun, programının istihbarat edinmedeki etkinliğine dair Beyaz Saray Adalet Bakanlığı ve Kongre'ye yalan söylediğine ilişkin kanıtlar yer alıyor.

CIA ve George W. Bush yönetimi, 11 Eylül saldırılarından sonra "kara bölgeler" olarak adlandırılan merkezlerde terör şüphelilerine uygulanan sorgulama teknikleri nedeniyle yoğun eleştirilere uğramıştı. Raporda ilk kez bu tekniklere ilişkin detaylar kamuoyuyla paylaşılacak.

Raporun Aralık 2014 tarihinde yayımlanmasına özellikle Cumhuriyetçiler başta olmak üzere bazı çevreler şiddetle karşı çıkıyor. Bunların başında gelenlerden Temsilciler Meclisi İstihbarat Komitesi Başkanı Cumhuriyetçi Mike Rogers dün Amerikan televizyonlarında verdiği mülakatlarda, raporunun açıklanmasının yurt dışında "şiddet ve ölümlere" yol açabileceğini savundu.

Raporun IŞİD gibi terör örgütlerine propaganda malzemesi sağlayacağını ve dünya genelinde Amerikalıların hayatını tehlikeye atacağını ileri süren Rogers, raporun aşırılık yanlıları tarafından şiddeti tahrik etmek için kullanılarak ölümlere neden olabileceğinin Amerikan istihbarat camiası üyeleri ve yabancı hükümet liderlerince de özel ortamlarda dile getirildiğini öne sürdü.

Rogers; "Bu korkunç bir fikir. Yabancı ortaklarınız bize bunun şiddet ve ölümlere yol açacağını söylüyor. Kendi istihbarat camiamız, bunun şiddet ve ölümlere sebep olacağını söyledi." diyerek raporunun açıklanmasının en azından ertelenmesini istedi.

Hayden, raporun yayımlanmasının ayrıca ABD ile diğer ülkelerarasında istihbarat ve terörle mücadele alanındaki iş birliğine zarar verebileceğini iddia etti.

-Yönetim nasıl bakıyor?

Obama yönetimi ise raporun yayımlanmasını destekliyor ancak zamanlamasına dair birtakım çekinceleri olduğuna ilişkin işaretler de veriyor.

ABD Dışişleri Bakanı John Kerry, geçen cuma günü Senato İstihbarat Komitesi Başkanı Feinstein'i arayarak raporun yayımlanmasının zamanlamasını "gözden geçirme" çağrısında bulunmuştu. Ancak yönetim yetkilileri, raporun kamuoyuyla paylaşılmasını desteklerini de belirtiyor. Obama'da geçen ağustos ayında yaptığı açıklamada; "Bazı insanlara işkence yaptık. Değerlerimize karşı gelen bazı şeyler yaptık." diyerek CIA'nin geçmişteki işkence uygulamalarını itiraf etmişti.

Bir Kongre yetkilisi, AP'ye yaptığı açıklamada Beyaz Saray'ın raporun gizliliğinin kaldırılması için geçen Nisan ayından bu yana müzakerelere öncülük ettiğini ve hem

Başkan Obama hem de Ulusal İstihbarat direktörünün raporun yayımlanmasını onayladığını söyledi.

Senatör Einstein ise Kerry ile telefon konuşmasına ilişkin açıklama yapmazken dün Los Angeles Times gazetesine verdiği mülakatta; "Bu raporu duyurmaları gerektiğini, CIA'in sert sorgulama tekniklerinin ABD'nin büyük gurur duyduğu toplumsal ve anayasal değerlere zarar verdiğini, bu raporu okuyan herkesin bunların yapılmasına bir daha asla izin vermeyeceğini" belirtti.

CIA'ın "Kara Bölge" olarak bilinen sorgu merkezlerinin bulunduğu iddia edilen ülkeleri ve tutsakların nakillerinde topraklarında duraklamalarına izin verildiği öne sürülen ülkelerle ilgili yeni bir harita yayınlandı. Türkiye bu haritada istasyon ülkeler arasında gösteriliyor. İşkence yapılan ülkelerin haritası ise 2006'da ortaya çıkmıştı.

ABD Merkezi Haberalma Teşkilatı'nın (CIA) 11 Eylül sonrası terör şüphelilerine uyguladığı işkence içeren gözaltı ve sorgulama tekniklerine dair belgeler dünyada çok büyük yankı uyandırdı. Her bir satırı işkence ve kötü muamele ifadeleriyle dolu olan 6.000 sayfalık raporun 528 sayfalık özeti çok sayıda ülkeyi de "işkence suçuna" ortak ediyor.

İngiliz gazetesi The Times, "Kara Bölge" olarak bilinen sorgu merkezlerinin bulunduğu iddia edilen ülkeleri ve tutsakların nakillerinde topraklarında duraklamalarına izin verildiği öne sürülen ülkelerin haritasını yayınladı. BBC'nin 2006'da yayınladığı haritanın daha genel bir halini yansıtan harita, Soros'un kurucusu olduğu Açık Toplum Enstitüsü'nün (Open Society) raporuna göre hazırlandı. CIA'nın işkenceleri ile bağlantılı olan ülkeler dünya haritası üzerinde kırmızıya boyanarak gösterildi.

CIA'nın İstasyonu İncirlik!

Tutsakların duraklamasına izin verildiği iddia edilen ülkeler arasında; Türkiye, Yunanistan, Belçika, İngiltere, İrlanda, İspanya ve Portekiz yer aldı. CIA esirlerinin nakillerinde Türkiye'deki tedarik noktası ise 2006 yılında BBC'nin yayınladığı başka bir haritada ABD'nin İncirlik Üssü olarak gösterilmişti.

The Times "Gizli Sorgu" tesislerinin bulunduğu iddia edilen ülkeler arasında Suudi Arabistan, Tayland, Fas, Mısır, Romanya, Libya, Polonya, Özbekistan ve Litvanya'nın olduğunu duyurdu.

300.000.000 Dolar Harcandı

ABD'nin önemli haber sitelerinden xox.com ise aralarında Küba'daki Guantanamo hapishanesinin de olduğu işkence merkezlerinin olduğu iddia edilen ülkelerin bir kısmını yayınladı. İşkence yapılan bu tesisler arasında 220,00 dolar harcanan Afganistan'daki merkezin en kötü şöhrete sahip olanı. CIA'nın sorgu merkezlerine 300.000.000 dolar harcadığı da iddia edildi.

ABD Eski Başkan Yardımcısı Dick Cheney, dönemin Başkanı George W. Bush'un CIA tarafından terör şüphelilerine yapılan sorgulama tekniklerinden haberdar olduğunu açıkladı. Cheney, olayın geniş yankı bulmasının ardından yaptığı açıklamada; "Bence Bush, işkence yöntemlerini kesinlikle biliyordu. Yöntemleri tartışmıştır. Durumu ondan saklamadık." dedi.

Başkana herhangi bir şekilde yalan söylemediğini de ifade eden Cheny; "Başkan Bush bu konuyla ilgili bilgilendirilmişti." açıklamasını yaptı.

Suda Boğulma Hissi

Onlarca esire suda boğulma hissi veren "Waterboarding" adlı yöntemi başta olmak üzere dikkati sabit bir noktaya tutma, duvarda durma, dar alanda hapis, stres pozisyonları, alt bezi kullanma, böcek kullanma, ölümle tehdit ve sahte defin gibi birçok işkence metodu uygulandı.

Esirlerden bazıları 180 saat uykudan mahrum bırakıldı. Bazılarına saatlerce elleri başlarının üzerinden zincirlenmiş şekilde acı verici pozisyonlarda bekletildi. Açlık görevindeki esirler "mectal feding" denilen bir yöntemle vücutlarının arkasından beslenmeye zorlandı. Bazı sorgu görevlileri esirlerle "Rus ruleti" oynadı.

Matkaplı Yöntem Denemesi

Başlarına kukuleta geçirilen bazı esirlerin dışkılarını atmalarına izin verilmedi. Bu esirler dışkılarıyla birlikte aynı alanda yaşamaya zorlandılar. 2000 yılında USS Cole gemisine bombalı saldırı düzenlemekle itham edilen Abdurrahman el-Nasıri'ye matkap ile işkence yapıldı.

Aileleriyle Tehdit Ettiler

Zihinsel engelli bir esir, bilgi vermemesi halinde ailesiyle tehdit edildi. Esirlerden biri sorgularda konuşmaması halinde çocuğuna zarar vermekle korkutuldu, bazılarına ise annelerine cinsel saldırıda bulunacağı ve kadınların boğazlarının kesileceği söylendi.

CIA'in En Acımasız İşkencelerini Gerçekleştirdiği 10 Gizli Hapishane

Amerikan Merkezi İstihbarat Teşkilatı yani kısa adıyla CIA, pek çok araştırma raporuna göre dünyanın dört bir yanında gizli hapishanelere sahip bir birim. Üstelik bu hapishanelerdeki

mahkûmlar insanlık dışı muamelelere maruz kalırken hiçbir yasal savunma hakkını da kullanamamakta. CIA'in "gelişmiş sorgulama teknikleri" ismini verdiği sistemin uygulandığı bu hapishanelerde mahkûmlar su işkencesine ve elektrik şokuna maruz kalıyor, uykudan mahrum bırakılıyor, aşağılanıyor ve dövülüyor. Yani kısacası onların gelişmiş sorgulama tekniğinden anladıkları basitçe insanlara işkence etmek. İşte bu işkencelerin uygulandığı belki de dünyanın en tehlikeli 10 noktası.

1) Kartal Kampı (Bosna-Hersek)

2005 yılında Nihad Kansic ve Almin Harbeus adlı iki Bosnalı adam devlet televizyonu BHTV'ye yaptıkları açıklamada Kartal Kampı'nda gördükleri işkenceleri tüm çıplaklığıyla ortaya serdi. Bu iki adam da terörist oldukları şüphesiyle alıkoyulduklarını ve uzun süre bu kampta tutulduklarını ifade etti. Kampta tutuldukları süre boyunca askerler tarafından dövüldüklerini ve sivil giyimli Amerikalı ajanlar tarafından sorguya çekildiklerini belirten Kansic ve Harbeus bir süre sonra salındıklarını ve bu olayı kimseye anlatmamaları için kendilerine 500'er Amerikan doları verildiğini ifade ettiler. BBC'nin 2006 tarihli haberine göre CIA bu merkeze başka ülkelerde yakaladığı pek çok suçluyu sorgulama amacıyla getiriyor ve ağır işkencelerden geçiriyor.

2) The Salt Pit (Afganistan)

Afganistan'ın başkenti Kabil'in kuzeyinde yer alan eski bir tuğla fabrikası olan bina 2002 yılında CIA tarafından satın alınır ve hapishaneye dönüştürülür. 2012 yılında The Daily Beast, bu askeri merkezi CIA'in sadistçe uygulamalar yürüttüğü bir zindan olarak nitelendirir. Çünkü bu merkez bugüne kadar pek çok ölümün yaşandığı noktalardan bir tanesidir. Örneğin 20 Kasım 2002'de Gul Rahman isimli

şahıs soyulup dövüldükten sonra soğuk bir gecede yere zincirlenerek ölüme terk edilir. Ancak sonrasında açılan davada tek bir CIA ajanı bile Rahman'ın ölümünden dolayı suçlu bulunmaz. Hatta yaşanan bu olayın 5 ay sonrasında Rahman'ı zincire vuran ajanlardan bir tanesi işindeki istikrar ve başarıdan ötürü 2.500 dolar ile ödüllendirilir.

3) Stare Kiejkuty (Polonya)

Polonya'nın kuzeydoğusunda yer alan Stare Kiejkuty askeri üssü kimsenin yaklaşmasına izin verilmeyen bir bölge ve II. Cihan Harbi sırasında Nazi karakolu olarak kullanılmış bir mekânı içinde barındırıyor. 1970'li yıllarda Polonya istihbaratı tarafından kullanılan bu alan, haritalarda tatil köyü olarak tanıtılıyor. 2008 yılında BBC'ye konuşan Polonyalı yetkililere göre bölge, CIA'in en azılı suçluları tuttuğu bir askeri merkez olma özelliğini taşımakta. BBC'nin haberine göre 11 Eylül saldırılarının sözde mimarı Khalid Sheikh Mohammed'in sorgulaması da yine bu merkezde gerçekleştirilmiş. 2014 yılında ise eski Polonya Cumhurbaşkanı Alexander Kwasniewski görevde olduğu 1995-2005 yılları arasında ABD ile anlaşma yaptığını ve CIA'in Polonya'da gizli merkezler kurmasına izin verdiğini belirtti.

4) Ashland Gemisi

2008 yılında The Guardian gazetesinde yayımlanan habere göre Amerikan Devleti, kendilerine ait gizli hapishanelerde ve dünyayı turlayan gemilerde toplam 26.000 suçlunun tutulduğunu itiraf etmiş. Raporlara göre 17 adet Amerikan savaş gemisi de CIA tarafından işkence merkezi olarak kullanılıyormuş. Bu gemilerden bir tanesi de Ashland adını taşıyor. Ashland, 500 Amerikan askerine ev sahipliği yapan bir gemi ve dünya genelinde pek çok adam kaçırma ve işkence eylemiyle ilişkisi olduğu düşünülüyor.

5) Antaviliai (Litvanya)

Litvanya'nın başkenti Vilnius'a 16 kilometre uzaklıkta yer alan Antavilini köyünde bulunan gizemli binicilik okulu. Washington Post'un haberine göre köyde yer alan binicilik okulu 2004 yılında CIA tarafından Afganistan'da yakalanan El-Kaide mensuplarının sorgulanması için bir hapishaneye dönüştürülmüş. Köy halkının iddiasına göre Amerikalı müteahhitler okulun bulunduğu arsanın etrafını kazarak binanın altına bir sorgulama merkezi inşa etmişler. 2009 yılında ise ABC News'a konuşan ve ismini vermek istemeyen eski bir CIA ajanı, bu merkezin yıllardır işler durumda olduğunu ve sekiz şüpheli teröriste ev sahipliği yaptığını açıkladı. Bunun üzerine merkez Litvanya devletine satıldı ve bugün devlet güvenlik merkezi olarak kullanılıyor.

6) Lemonnier Kampı (Cibuti)

Doğu Afrika'da bulunan küçük bir ülke olan Cibuti teröristlerin yoğun olarak bulunduğu Somali ve Yemen'e olan yakınlığı sebebiyle Amerikan ordusu için stratejik önemi büyük olan bir nokta. Cibuti'de bulunan Ambouli Uluslararası Havalimanı, Lemonnier Kampı isimli Amerikan donanma üssüne ev sahipliği yapıyor. 2014 yılında Al Jozeera Amerika'nın yaptığı habere göre ise bu üs aynı zamanda CIA'in mahkûmları sorguladığı ve insanlık dışı işkenceler yaptığı bir merkez. Haberde yer alan daha ilginç bir detay ise Başkan Obama'nın 2009 yılında CIA'e ait tüm gizli merkezlerin kapatılmasına dair aldığı karara rağmen Lemonnier Kampı'nda 2012 yılına kadar bu işkencelerin devam etmiş olması.

7) Green Sorgulama Merkezi (Tayland)

Tayland devleti her ne kadar topraklarında CIA'e ait tek bir merkezin bile bulunmadığını iddia ediyor olsa da

bugüne kadar ortaya çıkan pek çok rapor ülkede Green Sorgulama Merkezi isimli gizemli bir merkezin varlığına işaret ediyor. Merkezin gizemli olarak nitelendirilmesinin sebebi ise yerinin tam olarak bilinmiyor olması. 2009 yılında The Guardian gazetesinin yazdığına göre Tayland'da terör suçluları ile yapılan röportajların kamera ile kaydedildiğini ve bu 92 adet kasetin daha sonra imha edildiğini kabul eden CIA ajanları mevcut. Gazete ayrıca bu gizemli merkezin, CIA'in gelişmiş sorgulama teknikleri üzerinde deneyler yaptığı merkez olduğunu da belirtiyor. CIA'in bu merkezde işkence tekniklerini geliştirmek için kobay faresi olarak kullandığı isimlerden bir tanesi 2002 yılında Pakistan'da yakalanan Suudi vatandaşı Abu Zubaydah. İddialara göre mahkûm, bu merkezde uzun süre boyunca yoğun su işkencesine maruz bırakılmış.

8) Nihail Kagalniceanu Havalimanı (Romanya)

Romanya'nın Dobruca Bölgesi'nde yer alan Minail Kogalniceonu Havalimanı Romanya Devleti'nin iddiasına göre CIA tarafından tutuklanan mahkûmlar için yalnızca bir transfer noktası olarak kullanılmakta. Yani devletin iddiasına göre havalimanında hiçbir şekilde alıkoyma ya da sorgulama gibi işlemler yürütülmüyor.

Bununla beraber 2008 yılında USA Today isimli haber ajansına konuşan ve ismini vermek istemeyen bir Romanya devlet yetkilisi, havalimanında bulunan üç farklı binaya (askeri) yalnızca Amerikan ajanlarının girmesine izin verildiğini belirtti ve 2010 yılında Der Spiegel aralarında Iraklı ve Afgan mahkûmların bulunduğu 23 kişilik bir grubun Nihail Kagalniceanu Havalimanı'nda tutulduğunu yazdı. Bu merkeze dair kanıtlar henüz bunlarla sınırlı olsa da havalimanında bir şeyler döndüğü çok açık.

9) Temara Sorgulama Merkezi (Fas)

Temara Sorgulama Merkezi, Fas'ın başkenti Rabat'a 14 kilometre uzaklıkta, bir ormanın içinde yer almaktadır ve bu tesis Fas Devleti'ne ait bir askeri birim olan DST tarafından idare edilmektedir. 2003 yılında Fas, Birleşmiş Milletlere ait bir komite tarafından denetlenir ve önceki yıllara göre insan hakları konusunda epey yol kat ettiği düşünülen ülkede, işkence sayılarının da oldukça artış gösterdiği tespit edilir. Bunun üzerine 2004 yılında Uluslararası Af Örgütü, DST'nin mahkûmları acımasız işkence yöntemleriyle cezalandırdığını ve bu olayların çoğunun da Temara'da yaşandığını iddia eder. Örgütün hazırladığı rapora göre bu merkezdeki askeri görevliler mahkûmları dövüyor, aşağılıyor, elektrikli sandalyelerde idam ediyor, yakıyor ve su işkencesine maruz bırakıyordur. 2010 yılında Associated Press isimli Amerikan haber ajansı Amerikalı pek çok devlet adamının, merkezin Fas devleti tarafından yönetildiğini fakat CIA tarafından finanse edildiğini itiraf ettiğini bildirdi. Fas Devleti ise bugün hala böyle bir tesisin varlığını yalanlıyor.

10) Diego Garcia Adası (Hint Okyanusu)

Diego Garcia, Hint Okyanusu'nda Hindistan'ın 1.600 metre güneyinde ve Tanzanya'nın 3.200 kilometre doğusunda yer alan bir mercan adası. 1960'lı ve 1970'li yıllarda Birleşik Krallık, Amerika'nın üs kurma talebi üzerine adanın yerlilerini Afrika'nın çeşitli ülkelerine sürgün eder ve bölgeye "Thunder Cove Kampı" isimli askeri üssü inşa eder. Varlığı uzun süre boyunca reddedilen bu kamp ilk olarak Amerikan Dışişleri Bakanı Colin Powell'in danışmanı Lawrence Wilkerson tarafından bir röportaj sırasında itiraf edilir. Wilkerson'un ifadesine göre kamp, terör suçlularının uzun zamanıdır özel sorgulamalar yapılması amacıyla götürüldükleri askeri bir üstür ve etkinliğini özellikle 11 Eylül saldırılarından sonra artırmıştır.

ABD EMPERYALİZMİNİN KÜRT DOSYASI

ABD'nin Irak stratejisi belirlenirken savaştan sonra ülkede baş gösterecek Kürt ve Şii ayaklanmalarına destek verilmemesi, hatta imkân dâhilinde önlenmeye çalışılması kararlaştırıldı.

Kürtler bölgenin şiddet, ihanet, komplo, savaşla örülü tarihinin zembereği içinde yaşadılar. Her zaman İran, Irak, Suriye, Türkiye arasında denge kurmak ve bozmak adına emperyalizm tarafından ya desteklendiler veya kurban edildiler. Örneğin, Moskova'da Brejinev ile "başka ülkelerin içişlerine karışmama" üzerinde anlaşmaya varan ABD Başkanı Nixon daha belgedeki imzası kurumadan Tahran'a uçuyor ve İran Şahı ile Kuzey Irak'taki Kürt ayaklanmasına para ve destek verilmesi konusunda anlaşıyordu. ABD bu dönemde Irak'ı zayıflatmak peşindeydi. ABD'nin Kürtlere yönelik ilgisi 1950'li yıllardan itibaren yoğunlaştı. ABD'nin Ankara Büyükelçiliği 1952 yılının aralık ayında Washington'a Türkiye'deki Kürtlerle ilgili oldukça kapsamlı bir rapor gönderiyordu. Büyükelçilikte görevli E. N. Waggoner adlı bir yetkilinin hazırladığı ve büyükelçiliğin siyasi işlerden sorumlu müsteşarı Livingston Satterchwaite'in imzasını taşıyan rapor, yerinde yapılan incelemelere dayanıyordu.

O dönemde bölgedeki gelişmeleri yakından takip eden bir başka ülke de İsrail'di.

Albay Kasım'ın, Irak'ı Bağdat Paktı'ndan çıkarması ve Nasır ile yakınlaşmasını İsrail tehdit olarak algılıyordu. ABD'nin, Ortadoğu'daki iki jandarması İran ve Türkiye'ye yakınlaşma kararı olan İsrail harekete geçiyordu. 19 Temmuz 1958'de Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zoru, İsrail'in Ankara'daki Büyükelçisi Eliahu Sassoon'u makamına çağırıp Tel Aviv'e iletilmek üzere bir mesaj verdi. Bu mesaja göre Türkiye, iki başbakanın bir araya gelmesini istiyordu. İsrail Başbakanı Ben Gurion günlüğüne: "Tarihe geçecek günler yaşıyoruz. Böyle bir fırsat kendini bir daha göstermez. Elias, Türkiye'nin iki başbakanının buluşmasını prensipte kabul ettiğini bildirdi." diye yazıyordu.

1952'de Mısır'da Batı kuklası Kral Faruk'u deviren Albay Nasır'ı alaşağı etmek için 1953'te ABD Başkanı Eisenhoower Beyaz Saray'da Müslüman Kardeşler ile görüşüyor. 1954'te Müslüman Kardeşler Nasır'a suikast teşebbüsünde bulundu.

Bu gelişmelere yol açan etken Irak'ta emperyalizmin iş birlikçisi Kral Faysal ve Başbakanı Nuri Said'i devrilmesiydi. Albay Abülkerim Kasım önderliğindeki darbe sonucunda Irak'ta komünistler güçlenirken Molla Mustafa Barzani, Kasım ile temasa geçerek Sovyetler Birliği'nden ülkesine dönmek istediğini bildiriyordu. Bu istek Kasım'ı oldukça memnun ediyordu. Zira komünistler ve Barzani'nin desteği ile daha da güçleneceği inancındaydı.

Türkiye, Barzani'nin Kasım'a destek vermesi ve bunun karşılığında Kürtlere yeni imkânlar tanınmasından hoşnutsuzdu. Ayrıca Irak'ta anti-emperyalist darbe bölgedeki ABD'nin egemenlik düzenine bir tehditti ve en sadık müttefiki buna katlanamazdı. Bu bağlamda Türkiye, İsrail ile yakınlaşma kararı aldı. Zira İsrail 1950'lerde Irak'ı zayıflatmak

için Kürtlere destek vermişti. İsrail, Irak Kürtlerine silah gönderiyor ve bazı yüksek rütbeli Kürt subaylarını İsrail'de gizlice eğitiyordu. MOSSAD'ın Barzani ile bağlantıları ise dönemin yaygın söylentileri arasındaydı. Böylece oluşan ilişkiler ağında İsrail Başbakanı David Ber Gurion ile Dışişleri Bakanı Golda Meir'in bulundukları uçak Yeşilköy'e indi. İsrail havayolları El-Av'ın Türkiye'ye seferi yoktu ve Türk hava sahasını sadece transit geçişleri için kullanıyordu. Plan gereği El-Al uçağı arıza gerekçesi ile Yeşilköy Havalimanı'na indi. Uçak, arızası giderilmek üzere bir kenara çekilirken Ben Gurion ve Golda Meir Ankara'ya bir başka uçakla devam ettiler. Ankara'daki müzakerede ben Gurion ve Adnan Menderes birçok konuda görüş birliğine vardılar.

Bu arada 24 Temmuz 1958'de ABD Başkanı Eisenhoower'e bir mesaj gönderen Ben Gurion, "Türkiye ile ilişkilerimiz yakın geçmişte bir hayli ilerledi. Bu işler artık rutin diplomatik temasların ötesine gitmeye başladı." diyordu.

Ankara'daki görüşmede Nasır'ın Ortadoğu'da etkinliğinin durdurulması, Irak konusu ve Kürtler ele alındı. Bu görüşme sonrası İsrail ile son derece kapsamlı ve gizli ilişkiler dönemine girildi. Adına Trident denilen istihbarat düzenlemesi sonucunda MOSSAD-SAVAK-MİT iş birliği gündeme geldi. Trident projesi bu üç istihbarat servisinin bölge konusunda ortak çalışmalar yürütmesi, bilgi alışverişi gibi konuları kapsıyordu. Bu iş birliğinin başlıkları arasında Kürtler de bulunuyordu.

Kürt sorununun bölgedeki baş aktörlerinden birisi de İngiltere'dir. Irak'ta komünist partinin Kürtleri etkilememesi İngilizlerin başlıca politikasıydı. 23 Şubat 1960'ta Irak'taki İngiliz Büyükelçisi Sir Humprey Trevelyon, Barzani ile görüşüyordu. Sovyet, İngiliz, Amerikan, Türk, İsrail, Irak ve İran politikaları arasında sıkışan Kürtler 1969'dan

itibaren Saddam Hüseyin'in Baas Partisi'ndeki konumunun güçlenmesi ile büyük bir saldırıya uğruyordu. 8 Ağustos 1969'da Musul yakınlarındaki Dakan kasabası yerle bir ediliyordu. Ancak Irak kuvvetleri, Peşmergeler karşısında askeri başarı kazanamıyordu. Irak Komünist Partisi ve SSCB'de Kürtlere destek verince Irak kuvvetleri çekilmek zorunda kaldılar. SSCB'nin telkinleri sonucu 11 Mart 1970'te Kürtlere özerklik planı gündeme geldi.

Bu arada İran, 1969'dan itibaren Barzani'yi desteklemeye başladı. SAVAK bu dönemde Molla Mustafa Barzani'ye para yardımında bulundu. Sattü'l-Arab suyolu, Basra Körfezindeki üstünlük çekişmesi, Irak'ın Şii nüfusu gibi başlıklarda toplanacak anlaşmazlık konuları Şah'ın Kürtlere desteğini getirdi. Bu destek 1973'ten sonra iyice arttı. ABD, Nixon'un ulusal güvenlik danışmanı ve daha sonra Dışişleri Bakanı olan Kissinger'in yönlendirdiği bir politika ile Irak'ta Kürt ayaklanmasına destek kararı aldı. Bu doğrultuda CIA kanalı ile Kürtlere silah verilmesi kararlaştırıldı. İran ile imzalanan gizli protokol ve silah sevkiyatından dönemin Dışişleri Bakanı William Rogers'in bile haberi yoktu. Bu konuda onay almak için Kissinger, 40 Komitesine müracaat etti.

MOSSAD'ın eski başkanlarından Meir Amit, Iraklı Kürt lider Molla Mustafa Barzani ile sık sık bir araya gelip görüşmeler yapmıştır.

ABD'nin yanı sıra İsrail'de Kürtlere yardımda bulunuyordu. Güçlü bir Irak'ı tehdit olarak gören İsrail, İsrail Parlamentosu (Knesset) üyesi Lüba Eliav'a göre Kürtlere 1966 sonundan itibaren gizli yardım planını uygulamaya koydu. İsrail'in Yediot Ahranot gazetesine bir röportaj veren parlamento üyesi Eliav, Başbakan Levi Eshkol'ün direktifi ile beraberinde bir sağlık ekibiyle Irak'a Iran sınırından geçerek ulaştıklarını ve Hac Umran'da Molla Mustafa Barzani ile görüştüklerini

açıklıyordu. Eliav bu görüşmede "Israil'in Kürt devleti ve halkının kalkınması için askeri, ekonomik ve teknik yardım vermek istediğini" açıklıyordu.

İsrail ayrıca İrangate olayında da adı geçen Yacov Nimrodi'yi 1950'lerden itibaren Kürt sorununu izlemek üzere Tahran'daki İsrail Büyükelçiliğine atıyordu. 1955'te Tahran'a gelen Binbaşı Nimrodi, İsrail istihbaratı adına bölgedeki Kürt hareketini gözlemledi ve 13 yıl bu görevde kaldı. İsrail adına Kürtlerle 1960'larda temas kuran bir başka istihbaratçı ise yine İrangate'de adı geçen ve Türkiye'de de tanınan David Kimche idi. 18 Eylül 1972 tarihinde Washington Post'da yayınlanan bir makalesinde Jack Anderson: "Her ay, kimliği belli olmayan bir İsrail yetkilisi Irak'a gizlice İran sınırından girerek Kürt lideri Molla Mustafa Barzani'ye 50.000 dolar veriyor. Bu para Kürtlerin, İsrail aleyhtarı olan Irak hükümetine karşı faaliyetlerini devam ettirmelerini sağlıyor." diyordu.

Bu arada Anderson, bir CIA raporuna atıfta bulunuyor ve Barzani ile İsrail gizli servisi MOSSAD'ın direktörü Zvi Zamir'in ilişkisine değiniyordu.

Zamir, bu rapora göre Barzani'yi Kuzey Irak'ta bulunan karargâhında ziyaret ediyor ve Irak'tan İsrail'e kaçmak isteyen Yahudilere yardımcı olmasını istiyordu. Zamir ayrıca Kürtlerin, Irak rejimine askeri saldırılarını artırmasını da talep ediyordu. Barzani de İsrail'i 1973'te ziyaret ediyor, bunu başka seyahatler izliyor ve İsrail eski Başbakanlarından Menahem Bengin ile de bir görüşme yapıyordu.

Öte yandan İsrail ajanları, İran topraklarında Şah'ın isteği doğrultusunda Kürt kuvvetlerine askeri eğitim veriyordu. David Rockefeller'in yönlendirdiği Şah ve Kissinger ilişkisi temelinde Kürtlere destek kararı alınıyordu.

CIA, MOSSAD, SAVAK'ın yürüttükleri bir operasyon ile

Irak'ta Peşmergelere silah yardımı başlatıldı. Molla Mustafa Barzani'nin oğulları ise Washington, Tahran ve Tel-Aviv'de İran pasaportu ile mekik dokuyorlardı. CIA, MOSSAD, SAVAK merkezlerinde görülen Barzani kardeşlerin en büyük destekçisi Şah'tı. CIA, 1972 yılında Irak'taki Kürt ayaklanmasına İran kanalı ile silah yardımında bulunuyordu. ABD'nin Irak'ta görevli diplomatı Lee Dinsmore'a göre CIA'nın Kürtlere gizli yardımı aslında 1960'ta başlıyordu. Bu CIA operasyonu ile Irak 15 yıl meşgul ediliyor, askeri ve ekonomik açıdan zayıf düşürülüyordu. ABD eski Dışişleri Bakanı ve NATO eski Başkomutanı General Alexander Haig, 1992 yılında İnner Circles başlığı ile New York'ta yayınlanan anılarında 1960'ların başında Kennedy yönetimi sırasında İran'a bir askeri heyetin ziyareti sırasında gizlice Irak'a geçerek Molla Mustafa Barzani ile görüştüğünü açıklıyor. Bu görüşmelerde Barzani, ABD'den "tanıma, silah ve para" istedi. Haig, ABD'nin daha ileriki yıllarda Kürtlere yardım gönderdiğini vurguluyor.

Kürtlere, CIA vasıtası ile ilk ciddi yardımlar 1970'lerin başında gündeme geldi. 1976'da açıklanan Pike raporuna göre CENTO'da görevli Amerikalı General Anthony Devery Hunter ile Perkins adlı yardımcısı ABD Hava Kuvvetleri'ne bağlı bir uçakla Kuzey Irak'a gelip Barzani ile görüştüler. Perkins bu görüşme sonrası yanında dört Amerikalı yetkili ile tekrar bölgeye geldi. ABD, Barzani'ye 14.000.000 dolar yardım önerdi. Ancak bu yardım gizli bir anlaşmanın imzalanması koşuluna bağlıydı. Buna göre ABD'nin yardımı gizli tutulacaktı. Ayaklanmanın temel hedefi Baas rejimini düşürmek olacaktı. ABD, Kürtlere otonomiyi destekleyecek ancak daha fazlası talep edilmeyecekti. Kürtler, ABD politikası ile çelişecek bir tutum içine girmeyeceklerdi. İran'daki Kürtler, Barzani tarafından desteklenmeyecekti. Kürt hareketinde bulunan komünistler tasfiye edilecekti.

SSCB ile hiçbir bağ kurulmayacak, Kürt hareketi komünizme karşı çıkacak, "hür ve demokratik" dünyayı destekleyecekti. Kürt bölgelerinde bayrak kullanılmayacak hareketin etkinliği ölçüsünde ABD yardımı artacaktı.

ABD yönetimi, Kürt hareketinin sorumlusu olarak Molla Mustafa Marzani'yi gördüğünü belirtiyordu. ABD Temsilciler Meclisine bağlı istihbarat komitesinin 19 Ocak 1976 tarihinde yayınladığı ve Komite Başkanı Otis Pike'nin adını taşıyan rapor 1965-1975 yılları arasında CIA'nın giriştiği gizli operasyonların hukuki açıdan sorgulanması üzerineydi. Pike raporunda 1968 Çekoslovakya işgali, Portekiz, Ortadoğu Savaşı, Hindistan'da CIA operasyonları, Yunan cuntasının Kıbrıs'ta giriştiği darbede CIA'nın rolü ile CIA kanalı ile ABD'nin Kürtlere silah yardımı gibi başlıklar bulunuyordu. Aslında gelişmeler 1970'lerin başında hız kazanmaya başlamıştı. 1972'de İngilizler, Körfez Bölgesindeki son birliklerini de geri çekince Şah ortaya çıkan güç boşluğunu Hürmüz Boğazı'ndaki birkaç adayı işgal ederek doldurmaya çalıştı.

Aynı yıl Irak hâlâ İngiliz, Hollandalı ve Fransızların olan Irak Petrol Şirketi'ni ulusallaştırdı. Batılı ülkeler buna ekonomik boykotta yanıt verdiler. Bu da Irak'ı, Sovyetler Birliği ile daha yakın siyasal bağlar aramaya itti. 1972'de Irak ve Sovyetler Birliği bir dostluk antlaşması imzaladılar. Aynı yıl Barzani'nin Tahran'a çağırılması ve orada kendisine önemli askeri yardım sözü veren Amerikan Dışişleri Bakanı Henry Kissinger ile buluşması rastlantı değildir. İran Şahı, Kissinger ile yaptığı görüşmelerde Kürtlerin ABD tarafından para ve silahla desteklenmesini istiyordu. Şah'ın planına göre ABD'nin Kürtleri silahlandırması isyan güçlendirecek, Bağdat'taki Baas rejimi zayıflayacak ve Irak bazı tavizler vermek zorunda kalacaktı. Körfez bölgesinde İran'ın ağırlığı Irak tarafından kabullenilecek, bu arada Kürtlere yardım

kesilerek imha edilmesi sağlanacak, böylece çıkacak iç savaş Irak'ı daha da zayıflatacaktı.

Kissinger'in onayını alan plan, daha sonra "40 Komitesi" toplantısında ABD'nin bir projesine dönüştü. Ancak bu projenin onaylandığı Nixon'un seçim kampanyası yöneticisi John Cannoly tarafından İran Şahına sızdırıldı. Barzani ise Şah'a güvenmiyordu. Ancak Irak'taki CIA yetkilisinin, CIA Direktörü William Colby'e gönderdiği ve Pike raporuna yansıyan mesaja göre Mustafa Barzani, "Şayet davamızda başarıya ulaşırsak ABD'nin 51'inci eyaleti olmaya hazırım." diyecek kadar da Amerika'ya güveniyordu. Barzani, Kuzey Irak'ta ABD'nin doğrudan veya dolaylı yoldan devreye girmesi ile elde edeceği özerklik adına bu ülkenin bölgedeki uydusu olmayı kabul etmeye hazırdı.

ABD ile Barzani'nin bu sıcak ilişkileri 1947 yılına kadar gidiyor. Mahabad'da kurulan Kürt devleti yıkıldıktan sonra Tahran'a giden Barzani burada General Bazmara'nın isteği ile ABD Büyükelçisi George V. Ailen ile görüştü. Barzani, Büyükelçi Ailen ve ABD Askeri Ataşesi Albay Sexton'un katıldığı toplantıda Büyükelçi Ailen, Barzani'ye nereye gitmek istediklerini sordu. Barzani bunun üzerine ABD'ye gitmek istediklerini söyledi. Barzani'nin bu sözleri karşısında bir an şaşıran Büyükelçi Ailen, Barzani'ye bütün Kürtleri mi kastettiğini sordu. Barzani evet anlamında başını sallayınca Ailen bunun kolay bir şey olmayacağını açıkladı.

Barzani, sıkı bir Kissinger hayranıydı ve ona hediyeler yağdırıyordu. Ancak ne ABD ne Şah, ne de Kissinger "Pike raporuna göre Kürtlerin kazanmasını istemiyordu. Washington ve Tahran, Irak'ın parçalanmasını ve Kürtlerin mücadelesini belirli bir düzeyde tutarak bu ülkenin zayıflatılmasını istiyorlardı. Pike raporunun yer verdiği 22 Mart 1974 tarihli bir CIA memorandumu: "Biz müttefikimizin

(İran) resmi bir otonom hükümet kurulmasına olumlu bakacağını sanmıyoruz. Müttefikimiz bizim gibi durumun çıkmazda kalmasında yarar olacağı kanısındaki Kürtler yarı özerkliği yer vermemekte direnmekle Irak'ı gerçek anlamda zayıflatır. Ne müttefikimiz olan İran ne de biz bu durumun şu veya bu şekilde bir çözüme kavuşturulmasını görmek istiyoruz." İran Şahı, Baas rejiminin o dönemde ikinci adamı Saddam Hüseyin'e gönderdiği mesajda sınırlar konusunda bir düzeltme anlaşması yapılmasını istiyor ve bu mesajdan Kissinger da haberdar ediliyordu. İran Şahı'nın sınır düzenlemeleri konusunda Irak'a baskı yapmak için Kürtleri piyon olarak kullanmasını ABD'de genel bölgesel çıkarları açısından destekliyordu. 1974 yılında Irak ve İranlı yetkililer gizlice toplandılar, ancak bir sonuca varamadılar. 1975'te bu kez İran Dışişleri Bakanı Abbas Ali Halatbari ile Iraklı meslektaşı Sadun Hammadi arasında yine İstanbul'da gizli bir görüşme yapıldı. Irak, Sovyetlerin yetersiz silah desteği ile Kürt ayaklanmasını bastıramayacağını anlıyor ve İran'a toprak vererek Kürtlere desteğini çizme kararına varıyordu.

Ancak ABD ve Şah'ın desteği Peşmergelerin topyekûn bir saldırıya geçmelerini sağlayacak boyutta değildi. ABD ve İran üç yıl boyunca Irak'a karşı Kürtlere silah sağladılar. Kürt sorunu; Arap-İsrail, petrol, ABD'nin bölgedeki hegemonyası ile bağlantılı karmaşık bir politik zemine oturuyordu. 1975 yılına gelindiğinde İran-Irak gerilimi tırmanıyordu. Savaş her an patlayabilirdi. İki ülke arasında Cezayir ve Mısır'ın arabuluculuk faaliyetleri hızlandı. Sonrasını Fransa'nın L'Express gazetesi şöyle özetliyor: "İnisiyatif çok iyi zamanlanmıştı. Kissinger, o sıralarda Mısır ve İsrail'i Sina Yarımadası'nda birbirinden ayırmaya çalışıyordu. Bu girişimleri büyük bir kuşku ile izleyen Suriye'nin ise ileride Arap milliyetçiliği bayrağı altında işleri karıştırmaması için izole edilmesi gerekiyordu. Kissinger ve Mısır Cumhurbaşkanı

Enver Sedat, Irak'ın eline batmış olan Kürt dikenini çıkartıp Bağdat'ı bundan kurtardıkları takdirde müteşekkir kalacak olan Irak'ın Mısır ile İsrail arasındaki görüşmelere ses çıkarmayacağını planlıyorlardı. Eşref Mervan adlı bir Mısırlı diplomat Tahran ile Bağdat'a gönderilerek ön görüşmelere başladı. Tahran, Basra Körfezi'nde elde edeceği bazı toprak tavizleri karşılığında Kürtleri terk edebileceğini duyurdu. Bununla birlikte Bağdat'ta İran'a karşı açıkça saldırgan bir politika izlemeyi bırakacak ve Şam'ın tüm itirazlarına rağmen Sina Anlaşması konusunda ses çıkarmayacaktı."

Bu arada gelişmelerden dönemin Türkiye'deki ana muhalefet lideri ve CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit de haberdardı. Or-An'daki evinde ABD Dışişleri Bakanı Kissinger'i ağırlayan Ecevit'e Kissinger, İran ile Irak'ın birkaç gün içinde Cezayir'de anlaşmaya varacaklarını bildiriyordu. Türkiye'de Kürt masası şefi gibi davranan ve bu konudaki politikanın belirlenmesinde devleti kuran partinin lideri olarak önemli etkiye sahip bulunan Ecevit'in Kissinger ile Kürt sorununu görüşmesi ilginçtir.

1974'ten itibaren CIA tarafından sağlanan silahlarla güçlenen İsrail askeri eğitmenleri İngiliz balistik uzmanlarınca ve Şah'ın topçuları ile desteklenen Peşmergeler Barzani'ye bir "dağ krallığı" kuruyorlardı. Barzani, Şah'ın himayesinde fiili bir hükümet kurmuştu. Ancak 1975'te emperyalizm desteğini çekti. Mart 1975'te Cezayir'deki OPEC Konferansı'nda Şah, Irak'ın güçlü adamı Saddam Hüseyin ile bir anlaşma yaptı. Irak eski bir sınır anlaşmazlığında önemli ödünler verirken karşılığında Şah da Kürtlere verdiği desteği geri çekiyordu. Barzani hareketi İran'a öylesine bağımlı bir duruma gelmişti ki birkaç gün içinde dağıldı. Yine elli belki de yüz bin Kürt İran'a kaçtı, geri kalanlar da Irak yönetimine teslim oldular. Irak yönetimi yeni gerilla eylemlerini önlemek amacıyla

tüm sınır boyunca 10-15 kilometre genişliğinde yerleşimsiz bir güvenlik kuşağı bıraktı. Bu kuşaktaki tüm köyler yıkıldı, halk kamplara ya da ordu tarafından kolayca denetlenecek stratejik köylere yerleştirildi. Bu anlaşma ile İran Şahı toprak kazanıyor, özerk bir Kürt oluşumu bertaraf ediliyor, Bağdat SSCB etkisinden çıkarılıyor, en önemlisi Saddam Hüseyin Ayetullah Humeyni'nin ikamet ettiği Irak'tan sınır dışı edilmesi kararını veriyordu. Barzani ise "ekselans" Kissinger'a cevabını alamayacağı bir mektup gönderip yardım istiyordu. ABD emperyalizmi için Kürt dosyası şimdilik kapanmıştır. Bu arada İran da Barzani'nin oğulları KDP için "Geçici Komutanlığı" örgütlerken Celal Talabani'de KYB'yi (Kürdistan Yurtseverler Birliği) kuruyordu. Molla Mustafa Barzani ise Virginia'daki evinde 1979 yılına kadar ABD'nin ihsan edeceği bağımsızlık hayali ile yaşadı ve bu yılın mart ayında öldü.

Ancak Kürtler ABD emperyalizmi açısından bölge politikalarının bir aracı olarak görülmeye devam ettiler. İran devrimi sonrası Carter yönetimi CIA'ya Kürtlerin devrime karşı nasıl harekete geçirilebileceği konusunda rapor hazırlatıyordu. Oldukça geniş kapsamlı bu CIA raporunda Türkiye'de yaşayan Kürtlerin politik tutumları, örgütlenmeleri üzerine de son derece ayrıntılı tespitler yer alıyordu. CIA'nın Kürt raporunun geleceğe bakış bölümünde ise çarpıcı bir öngörü yer alıyordu. Buna göre "Türkiye Kürtlerinin daha fazla otonomi şeklindeki arzularının gerçekleşmesinde en önemli caydırıcı unsur, Kürt gruplarını birleştirmeye muktedir bir lider yokluğundan kaynaklanmaktadır."

Bu arada ABD, Türkiye'ye İran'ın toprak bütünlüğü konusunda güvence verirken özellikle San Fransisco ve Los Angeles'ta oturan İranlı Kürtler ile temasa geçiyordu. İran-Irak Savaşı'nın gerekçeleri Kürt sorununun da düğümlendiği

Cezayir Anlaşması ile görünür gerekçelerini buluyordu. Bu savaş sürerken 1983 yılında Kuzey İran'da çıkan Kürt ayaklanması Mesud Barzani'ye bağlı Peşmergeler tarafından bastırıldı. Ayrıca İran'ın Hac Umran'a yönelik saldırısına Barzani kuvvetleri de katılıyordu. Bu arada İrangate olayı patlak veriyor ve bu komplolar zincirinin sorumlularından emekli Albay Richard Secord'un 1987 yılında Senato Soruşturma Komitesi'ne verdiği ifade CIA'nın 1975 yılında Kürtlere yaptığı yardımı resmi kayıtlara geçiriyordu. ABD'nin, İran aracılığı ile Kürtlere gönderdiği 16.000.000 dolarlık yardımın koordinasyonundan ve CIA adına gerçekleştirilen silah aktarımından Tahran ABD Büyükelçiliği Ataşe Yardımcısı Secord sorumluydu. (David Kimche, Richard Secord gibi bir dizi isim Türkiye'de kirli işler ağının tüm merkezi operasyonlarında tekrar tekrar ortaya çıktılar. Milliyetçili derler. Azerbaycan ile ilişkiler, İsrail kaynaklı operasyonlar, ülkedeki ilgi alanlarıdır.)

Bu sırada Reagan yönetiminin ABD ile Irak'ın 1984 yılında diplomatik ilişkisi bulunmadığı için bu tür çalışmalarını Bağdat'taki Belçika Büyükelçiliği'nden William L. Eagleton yürütüyordu. Eagleton, Kürt uzmanı bir CIA görevlisiydi. ("1946 Mahabad Kürt Devleti" adlı bir kitabı Türkçeye de çevrildi.) Arapça bilen ve 1950'de Şam'a tayin edilen Fagleton, 1954 1955'te Kerkük'te bulunan ABD Konsolosluğunda görev yapıyor ve bu dönemde Kürtler üzerine çalışıyordu. Tebriz, Aden, Tunus Trablus'ta çeşitli diplomatik misyonlardan sonra Irak'a gönderilen Eagleton, 1980-1984 yılları arasında Kürt bölgelerini karış karış dolaşıyordu. Gizlice Türkiye'ye de geçen Agaleton, 1974-1976 yılları arasında ABD Dışişleri Bakanlığı Güney Avrupa işlerinden Sorumlu Dairenin başındaydı ve Kissinger ekibindeydi. Bölgenin en çalkantılı dönemlerinde görev yapan Eaglaton, 21 Eylül 1984'te ABD Büyükelçisi olarak Suriye'nin başkenti Şam'a iniyordu.

ABD'nin Şam Büyükelçisi Eagleton görevi süresince sık sık Istanbul'da görülüyordu. Bu önemli Kürt uzmanı daha sonra merkezi Viyana'da bulunan "United Nations Work and Relief Organization" teşkilatında başkan yardımcısı olarak ortaya çıkıyordu. Kuruluşun başkanı ise 12 Eylül'ün Dışişleri Bakanı İlter Türkmen'di.

Viyana, Kürt-Irak muhalefetinin merkeziydi. 1990'dan itibaren Eagleton neredeyse üç ayda bir Kuzey Irak'ı ziyaret etti. Ayrıca 1975'ten itibaren Iraklı eski bir diplomat olan Kürt asıllı Muhammed Dasky ve Senatör Jackson ABD'de bir "Kürt lobisi" örgütlediler. Jackson'un çabaları sonucu 3.500 Kürt öğrenci için ABD vizesi verildi. Jackson'un ulusal güvenlik konularında o dönemdeki danışmanı ise Richard Perle idi. 1988 yılının Nisan ayında KYB lideri Talabani, Washington'a davet edildi ve Dışişleri bürokratları ile görüştü. ABD, İran-Irak Savaşı'nın sonuna iyice yaklaşıldığı bu dönemde Kürtlerin savunucusu konumunu Sovyetlere kaptırmak istemiyordu. Talabani bu ziyaretinde Senato Dış İlişkiler Komitesi Başkanı Claibarne ile görüşüyordu. ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Charles Redman 1988'de Irak, İran, Türkiye ve Suriye'de yaşayan Kürtlerin "ulusal azınlık" olduklarını ima ediyor ve yaşadıkları ülkelerde amaçlarına ulaşmada Washington'un destek vereceğini bildiriyordu.

Körfez Krizi'nin patlaması ile birlikte Talabani tekrar Washington'a gitti. Talabani'nin Washington'a verdiği mesaj 'Bize askeri ve mali destek verin, karşılığında biz Saddam Hüseyin'in karşısına 30.000 kişilik bir ordu çıkarırız. İsterseniz onu öldürebiliriz.' şeklindeydi. Talabani bütün bunların altında yatan asıl isteği Washington Times Gazetesi aracılığı ile Bush yönetimine iletiyordu. Saddam Hüseyin sonrası Kürtler için Irak'ta özerk bölge Talabani, Wamhington'da CIA yetkilileri ve Senato Dış İlişkiler Komitesi Başkanı Senatör

Claiborne Pell'in Başdanışmanı Peter Galbraith ile görüştü. Talabani'nin Galbraith'e verdiği bilgiler ulusal güvenlik Konseyi'ne anında ulaştırılıyordu. Bu arada ABD Kürtlere silah satışına başlamıştı. (ABD Hava Kuvvetlerinden emekli Albay Jim Mc Donald'ın kurduğu firmanın Körfez krizi öncesinde ve savaş sırasında Kuzey Irak'taki Kürt gruplara silah sattığı ortaya çıkıyordu.)

1990 sonbaharından itibaren McDonalds'ın firması Saddam Hüseyin'e karşı Kuzey Irak'ta problem yaratılması amacıyla ve ABD yönetiminin bilgisi dâhilinde silah sattığını PBS televizyonunun Frontline adlı programında 1991 Ekim ayında açıklıyordu. Bu programın diyalogları şöyle gelişiyordu:

Frontline-Hangi tür silahların peşindeydiler?

McDonald- Genellikle küçük çaplı silahlar. Yani yarı otomatik silahlar, tabancalar ve bunlarda kullanılarak mermiler.

Frontline- Amerikan ve Alman yapısı mı?

Mconald- Genelde değil. Çünkü istediğiniz silahları alabilmek için başka pazarlara gidebilirsiniz. Örneğin, Sovyet yapısı silah olmak istiyorsanız dost ülkelerin yardımıyla o zamanlar Varşova Paktı olarak bilinen ülkelere giderek silah ihtiyaçlarınızı karşılayabiliyorsunuz.

Frontline- O zaman siz Kürtlere Sovyet yapısı silahlar sağlıyordunuz.

McDonald- Evet.

Frontline – Bu silahlar da Türklerden geçerek...

McDonald- Evet.

Frontline- Kürtlere gidiyordu ve bundan da ABD yönetiminin haberi ve onayı vardı değil mi?

McDonald- Benim bildiğim kadarıyla evet...

Washington, Kuzey Irak'ta açık bir silah pazarı kurmuştu. MOSSAD'ın, eski SAVAK ajanlarının, CIA'nın ve Türkiye'de bazı birimlerin oluşturduğu uyuşturucu ticaretini de içeren bu düzenek 1990'larda Türkiye içinde büyük bir iç iktidar mücadelesi ve Uğur Mumcu gibi birçok değerli aydının katledilmesini getirecekti. (Mumcu bu kirli düzenekte kimlerin rol oynadığı konusunda çalışmalar yürütüyordu.)

Bu arada CIA 1990 Ekim ayında Irak'a yönelik bir savaşın Kürtler ve Şiilerin ayaklanmasına, Saddam Hüseyin'in bu topluluklara saldırmasına ve bölgede büyük çaplı bir mülteci krizine neden olacağına dair tespitler yapıyordu. Ekim ayında Bush yönetimine sunulan bu rapor bölgede bir Lübnanlılaşmanın ortaya çıkabileceğinin ve Irak'ın parçalanabileceğinin işaretini veriyordu. 1991 yılının ocak ayında CIA ve yönetime bağlı tüm istihbarat birimlerinin ortaklaşa hazırladıkları "ulusal istihbarat tahmin raporunu" da Irak'ın yenilgisinin mülteci krizi ve iç savaşla sonuçlanacağını bildiriyordu. Mülteci krizinin Türkiye'ye etkileri daha savaş başlamadan ABD raporlarının menzilindeydi. En az 1.500.000 insanın mülteci olabileceği ve Irak'ın komşularının bu sorunu taşıyamayacağı ABD'nin bilgisi dâhilindeydi. Sadece Irak değil Türkiye'de zayıflatılma sürecine sokuluyordu.

Körfeze emperyalist mücadelede Şii ve Kürt ayaklanması temelinde Saddam Hüseyin'in devrilmesine yönelik bir öncelik yoktu. Ancak yine de "Voice of FreeIrag" (VOR) adlı "Hür Irak'ın Sesi" radyosu, CIA denetiminde Irak'a yönelik yayın yapıyor ve Kürtleri ayaklanmaya kışkırtıyordu. Bu radyo CIA yanında Suudi istihbaratı tarafından da destekleniyordu. Müttefiklerin, Kürtlerin yardımına koşacağı vurgulanıyor ve yayınlarda "Ne yaparsanız, neye karar verirseniz, sizi desteklemeye devam edeceğiz." deniliyordu. Bu arada 9

Nisan 1991 tarihli Washington Post, CIA tarafından Türkiye üzerinden Irak'a binlerce transistörlü radyonun sokulmasına dair bir haber yayınlıyordu. Amaç VOR'nin dinlenmesiydi. Körfez Savaşı'ndan sonra ise ABD bölgeyi "Lübnanlılaştırma" girişimini petrol çıkarları açısından tehlikeli buldu. "Saddamsız Saddam" rejiminden yana olan ABD iktidarın Sünni azınlıkta kalmasını istiyordu. Kürt ve Şiilerin bölgede devlet kurmaları Amerikan planlarında yoktu. ABD Bağdat'taki iktidar tabakasına seslenerek liderlerini değiştirmelerini istiyordu. Bu arada Celal Talabani 27 Şubat 1991'de yani Başkan Bush'un ateşkes ilan ettiği gün ABD Kongresi Senato Dış İlişkiler Komitesi ile Paris Kürt Enstitüsü'nün ortaklaşa düzenledikleri "İnsan Hakları" konulu panelde konuşuyordu. Talabani, Türkiye'deki Kürtlerin sayısına atıfla kendilerinin de Türkler ile Kürtler arasında bir konfedarasyon isteme hakkına sahip olduklarını vurguluyordu. Bu toplantıda Fransa Cumhurbaşkanı François Miterand'ın eşi Daniella Mitterand ile Massachussetts Senatörü Edward Kennedy de konuşmacıydı.

Kürt ve Şii ayaklanması başladığında Irak'ı üç parçaya bölecek kurgu hazırdı aslında. Buna göre güneyde bir Şii devleti kurulacaktı. 8.000.000 nüfuslu bir devlet (Nüfusu Suudi Arabistan kadar) Irak'ın en büyük ikinci kenti olan Basra'yı kapsayacaktı. Altmış milyar varillik rezervi ile bu bölgede tarım ve ağır sanayi potansiyeline sahip bir devlet olacaktı. Kuzeyde 4.000.000 nüfuslu 20-30 milyar varillik petrol rezervine sahip rafinerileri ile sanayi temeli olan bir Kürt devleti kurulacaktı. On beş milyar varillik petrol rezervi ile Orta ve Batı Irak'ta ise 3.000.000 nüfuslu tarım ve sanayisi olan bir Sünni devlet planlıyorlardı. Seyreltilmiş nüfusları ile bu üç ayrı devletin ABD egemenliğini kolaylaştıracağı açıktı. Ancak şimdilik bu proje rafa kalkıyordu. Çünkü İran, Suriye ve Türkiye'nin tepki göstereceği böyle bir yapılanma

hızla bir "Lübnanlılaşma" tehlikesi doğurur, bu durum İsrail'in de işine gelmezdi. Ayrıca dini-etnik temelde yapılan bu yapay devletler birbiri ile savaşabilirdi. Bu bağlamda Başkan Bush'un Ulusal güvenlik danışmanı emekli General Brent Scowcroft'un gizli Suudi Arabistan ziyaretinde Irak'ın geleceği de görüşüldü. Mart ayı sonlarında yapılan ziyarette Scowcroft, Suudileri Kürtlere yardımdan caydırdı. ABD, Irak'ın parçalanması konusunda "İran bu savaştan tek kurşun atmadan kazanan taraf olarak çıkar." tespitini yapıyordu. (Irak'a yönelik günümüzdeki strateji, özünde bu gerçeklerle İran'ı hedefliyor ve bölgede yığınak uzun zamana yapılan bir birikimle Irak'taki muhtemel parçalanma sonrası İran'ın etkisini şiddetle dağıtmak üzere gerçekleştiriliyor.)

CIA'ya bağlı on bir kişilik bir "paramiliter" grup Nisan ayında Kuzey Irak'a gizlice gidiyor ve ayaklanmayı yerinde tespit ediyordu. Varılan sonuç ABD'nin Kürtlere güvenerek Irak içinde faaliyete geçmesinin doğru olmadığıydı. Zira "bölünmüş" Kürt gruplar Saddam Hüseyin'i deviremezdi. Bu arada mülteci krizini çözme bahanesi ile ABD bölgeye güç yağmaya başladı. 8.500 ABD deniz piyadesi, Kürt mültecileri dağlardan indirip geçici yerleşim merkezlerine götürmek gibi "insani" amaçlarla Akdeniz'deki gemilerden Türkiye topraklarına çıktı. İncirlik ve Batman üzerinden Kuzey Irak'a yönelik bir "insani" yardım seferberliği başladı. Bölgeye sürekli ABD "yardım mahkemesi" taşınıyordu. Bu arada Irak'a 36'ncı paralelin yukarısında uçuş ve helikopter yasağı getirildi. Kürt ayaklanması bastırıldıktan sonra ABD uçuşları yasaklıyordu. Ayrıca "Task Force Alpha" adı verilen 600 kişilik bir ABD özel kuvvet timi Türkiye'nin izni ile Kuzey Irak'a girdi.

Vietnam, Lübnan ve Panama'da da kullanılan bu güç, işgal edilen topraklarda kendilerine yakın gördükleri

insanlarla ilişki kurup mahalli idare ve hükümete karış koyma, sabotaj ve kontrgerilla taktiklerini öğretmekle görevliydi. Bu özel birlikte bulunan askerlerin bazıları Kürtçe ve Arapça da biliyorlardı. 11 Nisan'dan itibaren Türkiye'nin güneydoğusunda yabancı asker sayısı 10.000'i aşıyordu. Bölgede muazzam bir hava trafiği ortaya çıkıyor, çok sayıda helikopter yardım malzemesi taşıyordu. İskenderun limanına yanaşan ABD donanmasına ait gemilerden yüklü miktarda askeri mühimmat ve silah indirilip yardım malzemeleri ile birlikte Kuzey Irak'a gönderiliyordu. Ayrıca ABD kuvvetleri et-Amediyye yakınlarında bulunan Şirseng Havaalanı'nı onararak C-130 nakliye uçaklarının inebileceği bir üsse dönüştürüyordu.

Bu arada ABD ve İngiliz helikopterleri İncirlik Üssü'ne Türkiye dışına çıkarılmak üzere bazı Kürt vatandaşlarını Kuzey Irak'tan getiriyorlardı. ABD, mülteci kamplarında kurduğu konsolosluk masalarında uygun gördüğü kişilere ABD vizesi veriyor ve bunlar incirlik üzerinden ABD'ye taşınıyordu. ABD, 24 saat boyunca Irak üzerinde uçan AWACS ve Diyarbakır'da bulunan Pirinçlik Üssü'ndeki dev kulaklardan istihbarat topluyor, uzaydaki uyduları ile bölgeyi izliyordu. Ayrıca Çekiç Güç kapsamında Silopi'de müttefik askerleri konuşlandırırken Zaho'da da "Military Coordination Center" (MMC) adlı bir askeri koordinasyon merkezi kuruluyordu.

1992 yılında ABD yönetimi Saddam Hüseyin'i devirme konusunda Kürtlerle ilk kez yakınlaşmaya başladı. Kürtlere, Çekiç Güç'e bağlı bazı yetkililerden "Seçim yapın Kuzeyde de Facto bir idare oluşturabilirsiniz." mesajları gitmeye başladı. Diğer yandan ABD'nin politikasını değiştirme işaretleri İsrail'in de Kürtlerin silahlandırılması işine tekrar girmesini getirdi. Ayrıca 25 Nisan 1992'de Amerika'nın Sesi Radyosu

Kürtçe yayın yapmaya başladı. Yayın alanı içinde Türkiye, İran, Irak ve Suriye vardı. Bu arada 1992 yılı Mayıs'ında Kuzey Irak'ta Kürt Parlamentosu seçimleri yapıldı.

Seçimde kullanılacak mürekkep Almanya'dan getiriliyor, ancak Kuzey Irak'a ulaşması gecikiyordu. Talabani'nin seçimleri izlemek için İncirlik'te bulunan ABD'li yetkilileri araması ve onların devreye girerek Türk Dışişleri Bakanlığı nezdinde girişimlerde bulunması ile mürekkep Kuzey Irak'a gönderiliyordu. Mürekkebi bile emperyalizmden olan Kürt seçimlerinin sonucunda Barzani'nin lideri olduğu KDP oyların %45'ini, Talabani'nin KYB'si ise %43,6'sını alırken %10,5'luk oy da diğer parti adaylarına veriliyordu.

1992 yılı bölgedeki Amerikalı diplomatlar açısından son derece hareketli bir yıl olmuştu. Washington, Kuzey Irak ile ilgilenirken bir soru üzerinde çok duruyordu. "Türkiye'deki Kürtler ne istiyor? Ne yapacaklar?" Öte yandan CIA'ya bağlı Rand analistlerinden Graham Füller 1992 Temmuz ayında Paul Henze ile hazırladığı raporda Türkiye'nin Kürt sorunu konusundaki tutumu üzerine tehdit kokan su değerlendirmeyi yapıyordu: "Şayet Türkiye, tarihi açıdan geri çevrilemeyecek bir hareketi durdurmaya çalışırsa ortaya çıkacak karışıklık ve bunun yükleyeceği külfet korkunç olur." ABD'nin tüm bu tehditleri ve Çekiç Güç'ün de Facto bir ABD uydusu devlet Kuzey Irak'ta yaratmaya yönelik askeri desteğine rağmen bu gücün görev süresi Türkiye'nin stratejik önem pazarlamacısı ebed-müdded gerçek iktidarı tarafından hep uzatıldı.

Bu arada yaptırımlara rağmen Kuzey Irak'a yardım ve para yağdı. Kuzey Irak'ta 2,9 milyon, orta ve güneyde 17,7 milyon nüfus bulunmasına rağmen UNICEF'in 1996 Eylül ayında Kuzey Irak'ta 39, güneyde ise 45 personeli vardı. UNICEF'in sağladığı 528.063 dolarlık malzemenin sadece 212.527 dolarlık kısmı Güney-Orta Irak'a verilmiştir. Kuzey'in alt

yapısı bombardımanlardan zarar görmemiştir. Ayrıca Kuzey Irak tüm ülke topraklarının %9'una, nüfusun %13'üne ve ekilebilir arazininse %48'ine sahiptir. Buna rağmen Dünyayı da programına bağış yapanlar, yardımların sadece Kuzey Irak'a gitmesini istiyorlardı. Irak'ın 1996'dan itibaren yılda 10 milyar dolarlık petrol ihraç ederek elde ettiği gelirin BM kontrolünde bir banka hesabında toplanması ve insani yardım malzemesi olması konusunda BM ile Irak arasında anlaşmaya varıldı. 26 Mayıs 1996 tarihli olması anlaşmaya göre Irak söz konusu hesaptan para çekememektedir. Bu 10 milyar dolarlık gelir başlangıçta 4 milyar dolarlık gelire göre daha dolgun gibi görünse de bu gelirin %53'ü 17,7 milyon nüfuslu Orta-Güney Irak'ın gıda, ilaç ve insani malzeme giderlerine, %5 ile 10'u BM'in Irak'taki faaliyetlerinin giderlerine ve petrol tesislerinin bakımına, %13'ü de Kuzey Irak'ta yaşayan 3 milyonluk Kürt nüfusunun gıda ve ilaç giderlerine ayrılmaktadır.

Kişi başına hesaplandığında Kuzey Irak Güney-Orta bölgeden %50 daha fazla yardım almaktadır. Uygulamada Irak Hükümetinin denetiminde olan bölgelerde yaşayan yaklaşık 18 milyon nüfusa gıda ve insani ihtiyaçları için petrol gelirlerinin yarısı düşmektedir. Bu petrol geliri yardım değil Irak'ın kendi öz varlığıdır. Emperyalist egemenlik ülkenin gelirlerini uydu bir devleti yaratmakta kullanırken 1999'da petrole karşılık gıda programına süt ve peynir ekleninceye kadar Güney Orta Irak'ta hayvansal protein yoktu. Kişi başına 500 doları bulan petrol gelirleri payı dışında Türkiye'den gelen tır ve kamyonlardan Barzani ve Talabani'nin hisselerine büyük miktarda gümrük geliri de düşüyor ve ayrıca NGO'lar önemli yardımlarda bulunuyorlardı.

Kuzey Irak'ta emperyalist çıkarlar doğrultusunda İsrail benzeri uydu bir devlet tüm altyapısı ve kurumları ile fiili

olarak kurulmuş durumdadır. Bu konuda İsrail örneği ortadadır. Ordusu, istihbaratı, maliyesi ve polisi ile bu devlet ilan edilmeden çok önce tüm kurumları ile meydana getirilmişti. ABD bölgenin en büyük nüfuslarından birine sahip Kürtlere ilişkin olarak politik arayışlarına 1990'lardan itibaren iyice hız verdi. Bu bağlamda "1991 yılı sonunda Washington'daki John Hopkins Uluslararası Etütler Okulunda yapılan bir Kürt panelinde" sunulan ilginç bir tebliğ dikkat çekicidir. Harvard Üniversitesi öğretim görevlilerinden Mehrdad İzady, Türkiye'deki Kürtlerin gelişimini inceleyen bu tebliğde Türkler ile Kürtlerin nüfusunun eşitleneceği, bundan 15-20 yıl sonra Türklerin azınlık haline geleceğini ileri sürmüştür İzady'e göre "Türkiye Kürtleşecektir."

ABD'nin 1980'lerden itibaren Türkiye Kürtlerine ilgisi artmıştır. Ayrıca bölgede ABD'nin en önemli stratejik müttefiki İsrail açısından da bu konu önemlidir. Zira "Kürtler de tıpkı Türkler, İranlılar ve İsrailliler gibi Arap olmayan Ortadoğulu bir ırktır ve İsrail bu duyguyu kendisinin Ortadoğu'daki varlığını güçlendirecek bir nirengi noktası olarak görmektedir. Bu bağlamda Kuzey Irak'ta oluşacak ABD, İsrail ve Batı destekli uydu bir devlet İsrail-Arap çelişkileri açısından İsrail'e "dost" bir güç ve uzak olmayan gelecekte stratejik bir müttefik olmaya adaydır. Hele Batı çıkarlarını temsil eden "serbest piyasa demokrasi, insan hakları" koordinatlarına uygun bir biçimde Kürtleştirilen bir Türkiye ile birlikte bu ittifak Ortadoğu'da İsrail'in odağında duracağı yeni düzenin temeli olabilir.

Türkiye, İran, Suriye üzerinde baskı unsuru olan bu uydu devlet Irak'ın merkezi yönetiminin bu bölgede bulunan petrol yatakları üzerindeki denetimine fiilen son vermiştir. Ayrıca stratejik öneminin maliyetini sürekli artıran ve büyük sorunları olan Türkiye'nin vazgeçilmezlik kurgusu bu tür bir

uydu devlet ile kontrol edilebilecektir. Böylece Ermenistan üzerindeki Türkiye baskısı Kuzey Irak meşguliyeti nedeniyle hafiflediği ölçüde ABD'nin Kafkasya'da etkinliği bu ülke ile geleneksel Batı ilişkilerine dayanarak daha da yoğunlaşacaktır. Bu bağlamda Kürt sorunu Doğu Akdeniz-İç Asya dengeleri ile bağlantılı hale gelmektedir.

Kafkasya'dan İskenderun'a uzanacak petrol ve doğalgaz boru hatlarından Ermeni-Azeri çatışmasına kadar birçok sorun, siyasi coğrafyasının kapsamı genişleyen Ortadoğu eksenine oturmuştur ve hepsi bir biçimde Kürt sorunu ile kaynaşmıştır.

ABD'nin, Kuzey Irak'ta uydu devlet oluşturmaya yönelik çalışmalarında Çekiç Güç kapsamında Zaho'da oluşturulan MMC (Görev Koordinasyon Merkezi) 1991 yılından 1996'ya kadar çok sayıda Peşmerge'ye maaş ödedi. CIA ve ABD Sivil İşler Birliklerine istihbarat hizmeti veren bu kişiler Irak Cumhuriyet Muhafızlarının Erbil'e 31 Ağustos 1996 yılında saldırı başlatması üzerine ABD tarafından tahliye edildiler. "Pasifie Haven" kod adlı bir operasyon ile ABD Kara Kuvvetleri 322'nci Sivil İşler ve Psikolojik Harekât Tugayı toplam 2.075 Peşmergeyi önce Silopi daha sonra Diyarbakır'a getirdi ve buradan aileleri ile birlikte ilk 800 kişilik grup 16 Eylül 1996'da Pasifik'te bulunan ABD denetimindeki Guam Adası'nda bulunan üsse götürüldü. 19 Eylül ve 21 Ekim'de aynı üsse diğer gruplar gönderildi. ABD'nin büyük bir asker yığınağının ve 42.000 askerinin bulunduğu Guam Üssü'nde Peşmergelere kişi başına 1.000 dolar maaş ödenmesi için 11 yardım kuruluşu harekete geçirildi. Peşmergeler uçağa binerken ABD'li diplomat Frank Ricciardoni Diyarbakır Havaalanında aileleri ile birlikte 2.500 kişiyi bulan Peşmergelerin ABD Hükümeti için "doğrudan çalışan görevliler" olduğunu belirtiyordu. ABD Başkanı Bill

Clinton, 26 Şubat 1998 tarihinde Temsilciler Meclisinde yaptığı konuşmada Guam'a götürülen ve tüm ihtiyaçları ABD tarafından karşılanan Peşmergelerin sayısının 7.000'i bulduğunu vurguluyordu. Bu kişiler "mülteci" sayılıyordu. ABD Sağlık ve İnsan Hizmetler Dairesi'nin Amerika'ya yılda 10.000 mülteci kabul edildiğini ve 1996'da 7.000 Kürt mülteci ile bu kontenjanın dolduğunu açıklaması not edilmelidir. Aralarında doktor, profesör, öğretmenlerin de bulunduğu ve CIA için çalışan bu kişiler 2001'de Kuzey Irak'a döndüler.

Guam Adası'nda bölgede kurulacak uydu devletin temelini oluşturmak için eğitimden geçirilen bu Peşmergeler Amerikan Kara Kuvvetleri'ne bağlı 322'nci Sivil İşler ve Psikolojik Harekât Tugayı'nın kontrolünde eğitildiler. ABD, FM-41-10 Sivil İşler Operasyonları Talimnamesine göre sivil işler operasyonu, "Operasyon bölgesinde bulunan askeri kuvvetleri ile yerel hükümete bağlı veya hükümet dışı sivil otorite arasındaki ilişkileri tesis etmek ve askeri operasyonları olumsuz etkileyebilecek sivil hareketleri engellemek amacıyla yürütülüyor. Buna göre Sivil işler Birlikleri bulundukları yerde "küçük bir Amerika inşa" etmekle görevlidirler. Postadan bankacılık sistemine trafikten medyaya kadar bir devlette olması gereken tüm kurum ve aygıtlarla ilgili olarak Peşmergelere bu birlikler tarafından eğitim verildi. Kuzey Irak'a dönen bu grup kilit görevlere getirildi. Böylece uydu devletin bürokratik alt yapısı oluşturuldu. Türkiye Devleti içinde bu politikalarla uyumlu bir gücün bulunduğuna ilişkin örtülü ifadeler Körfez krizi sırasında Genelkurmay Başkanlığı görevinden istifade eden Orgeneral Necip Torumbay'ın satırlarına şöyle yansıyor:

"Kuzey Irak ile ilgili olarak zaman zaman gündeme gelmiş olan bir konu da Türkiye'nin destek ve himayesinde bir Kürt federasyonu kurulması tezidir. Bununla ilgili olarak

da Türkiye'nin böyle bir tezi desteklemesi halinde Musul ve Kerkük petrollerinden yararlanması ve hatta bir ölçüde bu kaynakları sahiplenmesi söz konusu edilmiştir. Böyle bir düşünce gerçekleştiği takdirde bu, ileride Türkiye'yi Ortadoğu'nun dipsiz sorunları içerisinde çekecek ve ülkemizin kanını ve kaynaklarını sömürecek bir bakıma bir oltа alacaktır. Irak'taki Kürt yönetimine Türkiye'nin patronluğu karşılığında Muslu ve Kerkük petrollerinden yararlanma vaat veya hayaline gelince Orta Doğu'yu her şeyden önce zengin bir petrol rezervi olarak değerlendiren Batılı büyük devletlerin, bu petrolün vanasını kendi kontrollerinde bulunduracağı ve gerektiğinde bunu siyasi bir manivela olarak kullanacaklarını dikkatten uzak tutmamak gerekir."

Körfez Savaşı döneminde Genelkurmay Başkanı olan Torumtay'ın istifa gerekçesi Özal politikaları ile anlaşmazlığın ötesindedir. Türkiye egemenlik sisteminin strateji, program, çıkar çelişkilerinin düğümlendiği bir iç çatışmanın sonucudur. Komprador niteliği öne çıkan tekelci sermayenin hırslı dışa açılım politikası ve bu temelde Körfez Savaşı'na katılımın getirecegi askeri, politik, diplomatik sorumlulukları üstlenme konusunda silahlı bürokrasinin önemli bir kesimi bu dönemde hazırlıksızdır.

Körfez Savaşı, bölgede emperyalistleşme stratejisine yönelen Türkiye sermayesinin örgütsel ve öznel araçlarının yetersizliğini ortaya çıkardı. Gösterişli ama zayıf burjuva "savaş muhalefetli" riski en az olan Körfez Savaşı'nda bile etkili oldu. (Oysa Suriye bile müttefiklere asker verdi.) Günümüzde de ekonomik, sosyal, kültürel temelde hiçbir karşı çıkış olmadan emperyalistler arası çelişkileri abartmaya dayalı (her gün yeni güç eksenli icat eden) emperyalist-kapitalist sisteme karşı olmayan Amerikan kalıp ve yaşam biçimini

reddetmeyen bir anti-Amerikancılık yeniden gündemdedir. (Üstelik üsler ABD tarafından teftiş edilir. İncirlik tüm faaliyetlerini yoğunlaştırırken, kara askeri sayılarına dayalı pazarlıklar Amerika'ya direniş gibi gösterilirken, ABD'nin tüm üs ve tesisleri faaliyetini sürdürürken, ekonomide karar merkezi Amerika'ya devredilmişken halka karşı egemenlik sistemi yükselen muhalefeti pazarlık kozu yapıyor.)

İçeride militarizm üretmeyi varlık koşulu haline getiren egemenlik sistemi, çıkarları temelinde ülkeyi ulus devlet olmaktan çıkarıp etnik devlete dönüştürme ihaneti içindedir. Devlet ile Türklük arasındaki ilişkiyi zorunlu kılan bu yaklaşım, ülkenin dinamiklerini tam da emperyalizmin genel çıkarlarına uygun bir parçalanma noktasına getirmiştir. Bu bağlamda "Oligarşi karşıtı her kıpırdanışın bölücülük ve teröristlik ilan edilmesinin, uzun da değil orta boylu bir dönem sonunda ulusun büyük çoğunluğu kendisini bölmek isteyenlerden oluşan, bölenlerin bölüneceklerden büyük olduğu bir yerde, bölünecek şey de ortadan kalkmış olacaktır." Türkiye'yi ulus olarak parçalayıp egemenlik sisteminin kontrolündeki bir iç savaş ortamına mahkûm edenler Kuzey Irak'ta emperyalizmin uydusu bir devlet yaratmaya büyük katkı sağladılar. Türkiye-İsrail ittifakı temelinde iç düşmanı bastırmak için aranan dayanak, Kuzey Irak'ta yeni devletin yolunu açtı. Kirli bir savaşın askeri, siyasi, mafya tarafı olarak İsrail, Türkiye içinde sayısız operasyona katkı sundu. Ülkenin temelleri kirli "kontrgerilla" yöntemleri ile çürütülürken Türkiye muazzam kaynaklarını emperyalist borç-kredi askeri yardım kıskacında harcadı ve geleceğini tüketti.

ABD'NİN YUMUŞAK GÜCÜ

ABD, XXI. Yüzyıla uluslararası güç dengesi piramidinin en üstünde, tek süper güç ve küresel hegomanyanın lideri olarak girmektedir. ABD'nin önderliği küresel gücün siyasi, ekonomik, kültürel ve askeri olmak üzere dört olanında en üstün durumda olmasından kaynaklanmaktadır. Bunlardan ilk üçü Amerikan yumuşak gücünün yandaş ülke edinmek ve küresel ağ örmek amacına matuf olarak etki ve kontrol mekanizmasının temelini oluşturan demokrasi, serbest piyasa ve diyalog temaları altında kurgulanmasıdır. ABD'nin askeri gücü ise yumuşak gücün yeterli zemin bulamadığı hallerde işgal ve sonrasındaki ülke inşaası için gerekli operasyonları icra etmektedir. ABD askeri gücünü resmi güç projeksiyonu ile Soğuk Savaş döneminde kurulan siyasi ve askeri bölgesel ittifaklar oluşturmaktadır. ABD yumuşak gücünün odak noktasında diplomasi ve uluslararası yardım bulunmaktadır. Her ne kadar Joseph S. Nye tarafından yumuşak güç bir ülkenin cazibe gücü ve kendi istediğini başkasının da istemesi gibi yansıtılsa da ABD, sert güç dışında kalan güç unsurlarını dış ve güvenlik politikalarında sonuç olacak şekilde kurgulamış ve bir yumuşak güç mekanizması ortaya çıkmıştır.

1. A-X: Ulusal Demokrasi Vakfı

Ulusal Demokrasi Vakfı NED: "National Endowment for Democracy" bağımsız ve özel bir organizasyon olarak tanımlanmakta ve hukuksal bakımdan hükümet dışı (non-governemental) statüsünde kabul edilmektedir. Bununla beraber yapısal ve fonksiyonel olarak ABD hükümetinin özel bir bölümü olarak faaliyet göstermektedir. NED'in bütçesi, Savunma Bakanlığı'na bağlı USIA (Birleşik Devletler İstihbarat Ajansı) ve AID (Uluslararası Kalkınma Ajansı) tarafından aktarılan fonlarla Kongre tarafından sağlanmaktadır. Ayrıca ABD içerisindeki vakıf, konsey, enstitü ve merkez adı altında örgütlenmiş seçkin kulüpleri hatta Amerikan sendikaları, şirketleri, iş adamları ve Batı Avrupalı siyasi vakıflar ve dernekler de sonradan NED tarafından oluşturulan ortak bütçeye katılmışlardır. Dışişleri Bakanlığı ve diğer icracı kurumlar NED programlarına katılmak için personel tayin etmektedir. NED kâğıt üzerinde açık olarak gözüken demokrasinin geliştirilmesi faaliyetleri örtüsü altında Amerikan müdahale sisteminin bir vasıtası olarak Amerikan ulusal güvenlik hedeflerine hizmet etmektedir. Bu aynı zamanda Amerikan güvenlik politikalarına uluslararası alanda yasallık boyutu (meşruiyet) kazandıran bir örtülü sistemin işleyişini sağlamaktadır. Resmi olarak tanımlanmamasına rağmen NED yoğun örtülü operasyonlara girişmektedir. Bu sistem politika yapıcılara özel hedefleri için büyük esneklik ve çeşitli operasyonel seçenekler tanımaktadır.

NED'in çekirdek yapısında programlar ve bütçe ile ilgili çeşitli gruplar bulunmaktadır. Bunlar; Demokratik Parti'yi temsil eden Ulusal Demokratik Enstitü NDI (The National Democratic Institute for International Affairs). Cumhuriyetçi Parti'yi temsil eden Uluslararası Cumhuriyet

Enstitüsü= IRI (The International Republican Institute). ABD Ticaret Odasına bağlı Uluslararası Özel Teşebbüs Merkezi= CIPE ("The Center for International Private Enterprise). Serbest Ticaret Enstitüsü= FTUI (Free Trade Union Institute) ve Afrika, Asya ve Latin Amerika'da kolları olan Endüstriyel Organizasyonlar işçi Kongresi Amerikan Federasyonu=AFL=CIA (American Federation of Labor-Congress of Industrial Organizations) dir. Bu gruplar hedef ülkelerde sivil toplumun temel taşları olan işçi (FTUFI), iş (CIPE) ve politik partiler ve organizasyonlar (NDI ve IRI) gibi kendi sektörleri ile ilgili programları uygularlar. NED faaliyetleri kurulduğundan bugüne geçen yaklaşık 40 yıl içinde yasal, genel ve uluslararası bir statü sağlamayı başarmıştır. IRI, NDI, AGİT ve Carter Center vasıtası ile diğer ülkelerdeki seçimleri izlemek için gözlemci göndermekte NGO'ları mali olarak desteklemektedir. İş birliği yaptığı onlarca Avrupalı ve Asyalı kuruluş ve vakıf içinde "The Institute For Democnacy, "Almanya'da Parti Enstitüleri ile İngiltere'de "The Westminster Foundation" dikkati çekmektedir.

2. B-X: Uluslararası Kalkınma Ajansı (USAID)

USAID, Dışişleri Bakanlığı yolu ile Başkan'a karşı sorumlu bağımsız bir kuruluştur. ABD'nin kalkınma, insani ve kentsel yardım faaliyetlerini yönetir. USAID'in ana fonksiyonu kalkınma konularında küresel teknik liderlik ve teknik yardım sağlamaktadır. Ekonomik kalkınma, ziraat, sağlık, demokrasi ve yönetim, çevre, insani konular, çatışma yönetimi ve hafifletilmesi gibi olanlarda yeniden inşa ve istikrar operasyonlarına katılır. USAID, başka ülkelerde ekonomik ve sosyal koşulların düzeltilmesi, ülke yönetimine yardımcı olmak, meşru kurumlar teşkil etmek ve çatışma yönetmek ve küresel problemlere çözüm bulmak için planlar yapar

ve programlar uygular. USAID, diğer ülkelerdeki yardım faaliyetlerini ülke timi ve Savunma Bakanlığı temsilcisi ile koordine eder. Yabancı ülkelerdeki USAID misyonu Amerikan elçiliğinin bir parçasıdır ve onun otoritesi altında çalışır. Büyüklüğü ülkeden ülkeye ve görevin karmaşıklığına göre değişir. Büyük bir misyonda 50'den fazla kişi çalışabilir ve ilave yerel eleman kiralayabilir. Bir USAID misyonu normal olarak direktör, direktör yardımcısı, program ofisi ve çeşitli teknik ofislerden oluşur. Bunlara ekonomik gelişme, demokrasi ve yönetişim, sağlık, eğitim ve diğer destek ofisleri eklenebilir. Dünyada halen 70 ülkede USAID misyonu 100'den fazla ülkede ise aktif USAID programı bulunmaktadır.

3. C-X: ABD ve Çokuluslu Şirketler

Günümüzde sayıları 30.000'in üzerinde olduğu tahmin edilen çok uluslu şirketlerden (CUŞ) özellikle petrol şirketlerinin petrol piyasasını ve uluslararası politikayı nasıl etkiledikleri, ayrıca genel olarak bu çokuluslu şirketlerin üçüncü dünya ülkelerinin dış politikalarını etkilemedik başarıları bilinen bir gerçektir. Amaçları görünüşte ekonomik olmakla beraber uluslararası sisteme ve güç mücadelesine yaptıkları etkiye bakıldığında çok uluslu şirketlerin ekonomik amacın ötesinde bir güce sahip oldukları görülmektedir. Bu şirketlerin pek çok think-tank, araştırma merkezi, vakıf ve istihbarat servisi ile iş birliği yapmasının altında da güç merkezi olma konumunu sürdürme beklentisi vardır. 1990'lı yıllarla birlikte ÇUŞ'lar dünya ticaretinin %70'ini, yabancı yatırımların %75'ini kontrol etmeye başlamışlardır. Washington tarafından yürütülen hegemonik politikalar en büyük ÇUŞ'ların ABD ekonomisi içindeki güç ve merkezciliğinin doğrudan bir ürünüdür. Serbest Ticaret Anlaşmaları, IMF ve Dünya Bankası politikaları,

özelleştirmeler, gümrük duvarlarının indirilmesi, 130'dan fazla ülkede 180 askeri üssün kurulması ABD ekonomisinin ve daha özel olarak da dünya çapında faaliyet sürdüren ABD ÇUŞ'larının yapısal dayatmalarıdır. Çok uluslu şirketler gibi yapısal ekonomik ögeler ABD siyasetinin genel çerçevesini çizerken politikacılar çıkarlarını gerçekleştirmek üzere çeşitli politikalar üzerinde çalışırlar. Bu çalışmalar büyük ölçüde genel kamuoyundan saklı yürütülür ama bunlar ÇUŞ'lara rağmen gerçekleşmezler.

4. D-X: Medya

ABD'de ulusal medyanın görevi, ABD halkının hükümetin ulusal çıkarlar kapsamındaki açık ve örtülü faaliyetlerine izin vermesini sağlamaktır. ABD'nin kendi yasaları ya da uluslararası anlaşmaların üstünde tuttuğu doktrinine uygun olarak ortaya çıkacak olumsuz gelişmeler karşısında hiçbir rahatsızlık duyulmamalıdır. Medyanın görevi de bu koşullarda açıkça ortadadır. Birincisi ABD politikalarının ve bu politikaların etkilerinin bütün izlerini silen, standart tarihsel hafıza kaybı ve "yön değişikliği" tekniğini uygulamaktır. Önemsizmiş gibi gösterilen ABD'nin uyguladığı şiddetin etkileri ve kaydının silinmesiyle birlikte bir sonraki aşamaya geçilerek çekilen bütün acılar, hoşnutsuzluklar ve rahatsızlıklar kötü ruhlu rakip ülke ve gruplara yüklenir. Medya denetimini ve onun bir propaganda aracı olarak kullanımını olanaklı kılan tek etken tekelci mülkiyettir. Amerika'da 1.700 günlük gazetenin %98'i 15 kurumdan daha azına aittir ve bunlar toplam gelirin %40'ını elde etmektedir. Medya, yazılı basın ile sınırlı değildir. Üç büyük televizyon ağı ABC, CBS ve NBC hâlâ televizyon izleyicilerin çoğunluğuna sahiptir. ABD'de 1.269 günlük gazetenin internet sitesi bulunmaktadır. Batılı ülkelerin farkı özellikle dergi sayısında ortaya çıkmaktadır.

5: E-X: Vakıflar

ABD Vakıfları sadece yardım yapan vergi muafiyeti cennetleri değillerdir. İstihbarat fonksiyonları dışında kültür ve değişim politikalarının yönlendirildiği, formlaştırıldığı ve kültür devşirmelerinin gerçekleştirildiği merkezlerdir. CIA, vakıf faaliyetleri aracılığıyla Amerikan şirketleri ve mali kuruluşları için uluslararası casusluk yapmaktadır. AID'in (Uluslararası İş birliği Kurumu) tavsiyeleri ile kurulmuş olan Kamu Güvenlik Hizmetlerindeki uzmanlar CIA görevlileridirler. Bazen iş adamı, turist, emekli şahıs görüntüsü ile çalışırlar. Kamu Güvenlik Hizmetinin önerileri aslında CIA'nın yerli servislere yaptırdığı kendi istekleridir. Vakıflar, üniversiteler ve devlet istihbarat kuruluşlarının bu iç içe olma durumu sosyal bilimlerin tamamına yayılmıştır. CIA Almanya'daki büroları ile "hürriyet ve demokrasi" işlerinde Alman vakıfları ile yakın iş birliği için uygun bir alt yapı sağlamaktadır. NED öncülüğünde oluşturulan ve Amerika-Avrupa ağını işleten örgütleri yan yana getiren World Movement For Democracy (Demokrasi İçin Dünya Hareketi= WMD), örgütünün "Demokrasiye Yardımcı Vakıflar Şebekesi" adlı tanıtım sayfalarında sayılan örgütlerden bazıları şunlardır; Friedrich Ebert Stiftung, Heinrich BöllFoundation, Hans Seidel Stiftung, Konrad Ademauer Stiftung, Olaf Palme Uluslararası Merkezi, Foundation Jwean Jaures, Alfred Mozer Foundation.

6. F-X: Think-Tank Merkezleri

ABD "resmi" üniversitesi niteliğinde olan ve dâhili ve harici kararlarda önemle danışılan Think-Tank'lerinin (Stratejik Araştırma Merkezi) başında "American Enterprise Enstitute (AEE)" ve buna bağlı olarak çalışan "Project For New American Century (PNAC)", "Council of Foreign

Relations (CFR), "Washington Institute for Necar East Policy (WINEP)", "Rand Corporation" ve meşhur "The American Israel Politic Affairs Committee (AIPAC)" gelmektedir. Washington ve Ortadoğu enstitüleri orta ölçekli Think-Tank'lere örnek verilebilir. ABD'de akademik görünüşlü "Institute" ve ideolojik görünüşlü "Heritage Foundation" gibi tutucuların örgütlediği vakıflar ile CFR, Carnegie Endowment, Woodrow Wilson Centre gibi dış siyaseti tepeden yönlendirici seçkinler kulüpleri aslında birer Think-Tank kuruluşudur. Bunların yanı sıra devlet tarafından kurulmuş Centre of Strategic International Studies (CSIS) gibi raporcu şirketler, International Religious Freedom Committee (IREC) gibi doğrudan Dışişleri Bakanlığına bağlı bürolar, Middle East Forum, Washington İnstitute Freedom House, Center Müslim Religious Freedom Committe (CMCU), United States İnstutite for Peace (USIP) gibi yarı resmi merkezler de Think-Tank olarak nitelenmektedir. CSIS raporlarını incelemeden Amerikan dış politikasını e bölge senaryolarını kavramak olanaksızdır.

7. G-X: Üniversiteler

ABD'de üniversite ve yönetim arasında güvenlik işleri ile ilgili iş birliğinin başlangıcı II. Dünya Savaşı dönemine kadar geri gitmektedir. II. Dünya Savaşı sorasında özellikle Harvard Üniversitesi Rusya Araştırmaları Merkezi; CIA, FBI ve diğer istihbarat kuruluşları ile derin bir ilişki içinde faaliyetlerini sürdürdü. ABD Eski Dışişleri Bakanı Henry Kisinger, 1946 yılında Almanya/Oberammergua'daki İstihbarat Okulunda Alman tarihi doçentiydi. 1946'dan 1949'a kadar askeri istihbarat servisinde yüzbaşı rütbesi ile görev yaptı. Daha sonra üniversiteler tarafından düşünsel alt yapısı geliştirilecek olan Soğuk Savaşı yönetmek üzere Harvard Üniversitesine

getirildi. Harvard'ın Rusya Araştırmaları Merkezi istihbarat bağlantıları ve hükümet müdahalelerinin cereyan ettiği bir yer olarak ABD'deki tüm bölgesel programlar için bir model oluşturmuştur. Ocak 1952'de MIT'te bir "Uluslararası Araştırmalar Merkezi (CENIS)" kuruldu ve bu merkez Ford Vakfı ve CIA tarafından finanse edildi. Büyük üniversitelerde kurulan Pentagon-CIA destekli araştırma enstitüleri hızla ABD'nin ulusal ve uluslararası çıkarlarının ihtiyaç duyduğu "bilginin üretimine" başladılar.

Uluslararası sistemin etkin güç merkezlerinde iktidar ve bilginin iç içe olması en önemli güç çarpanıdır. ABD'de devletin eğitim ve bilgiye ihtiyacı olduğunu savunan istihbarat işlevini ön plana çıkarmış ve bu alanda öğretim için devletin ulusal güvenlik kuruluşlarıyla ortak çalışmalar yürüten önemli bir akademik topluluk bulunmaktadır. 1992 yılında çıkarılan "Ulusal Güvenlik Eğitimi Yasası/National Security and Education Act. (NSEA)" ile üniversitelere yeni burslar için fon ayrılması ve ulusal güvenlik görevleri olan Amerikan bakanlık ve kuruluşlarında çalışmak için çok yoğun bir talep sağlanmıştır. Bilgi ve iktidar ya da devlet ve üniversite arasındaki etkileşim sosyal, ekonomik ve politik hayata oldukça belirleyici olabilmektedir. Bazı ülkelerde üniversitelerden özellikle lisanüstü doktora düzeylerinde eleman devşirilmesi ile üniversiteler arasında kadrolaşma sağlanmakta ve bu durum düşünce-araştırma-savunma kuruluşları ile uluslararası şirketler arasında çok uzun yıllara dayanan iş birliği doğurmaktadır. ABD, ileride kendi ülkelerinde seçkin konumlar elde edecek olan bu kişilerden iç politikanın yönlendirilmesinde ya da devletlerden iç bilgi sızdırılmasında yararlanmayı planlamıştır. ABD, akademik değişim programları yolu ile İran'daki üniversitelerle iş birliği yaparak bu ülkeden uygulanan internet sansürlerine çözüm bulmaya çalışmaktadır.

CIA, üniversitelere kendi görevlilerini yerleştirmektedir. CIA 100'den fazla Amerikan üniversitesi ve kolejinde çok sayıda profesör ve yönetici ile rapor hazırlamaktan eleman kazandırmaya kadar geniş bir alanda iş birliği yapmaktadır. Projelerin dışında en önemli etkinlik yabancı öğrencilerin elemanlaştırılmasıdır. Nitekim ABD'de 1950'lerin başında devşirilmeye başlanılan yabancı öğrenciler kendi ülkelerine döndüklerinde "agent in place (yerinde ajan)" olmuşlardır. Profesörler, büyük çoğunluğu geri kalmış ülkelerden burslarla devşirilmiş öğrencileri akademik yaşam içinde eğitip CIA'ya yönlendirmektedir. Yabancı öğrenci ve akademisyenlerin CIA'nın ağına alınmasında şu üç temel amaç güdülmektedir. (1) ABD'nin çıkarlarına uygun yürütülen projeler için ilgili ülke ya da bölgelerden getirilmiş iyi eğitimli ve yetenekli kişiler aracılığıyla akademik çalışma adı altında birini elden bilgi devşirmek ve operasyonlara beyin gücü sağlamak. (2) Örgütün bazı sinsi operasyonlarına maliyeti düşük, akademik görünüşlü bir örtü yaratmak. (3) Üçüncü dünya ülkelerinden devşirilmiş yetenekli öğrencilerden bazılarının yarının liderleri olacağı varsayılarak CIA adına yarının bu liderlerin peşinen devşirmiş olmak (etki ajanları).

8. H-X: Etki Ajanları

Amerikan literatüründe ajan türleri içinde etki ajanı (Asset, "yardakçı" da denilmektedir. Yardakçı, yabancı bir ülkede bir istihbarat ajanı gibi çalışan yerel ajan veya organizasyon.) temin edilmesi başta gelen örtülü faaliyet türlerinden biridir. Etki ajanlarının saptanması çok dikkatli ve gizli bir inceleme neticesinde olur. Bir insanın ABD'ye etki ajanı (influence agent) olmasını sağlayan özelliklerin başında devlet, ordu, iş ya da medya içinde önemli bir kişi olması veya bağlantılarının iyi olması aranır. Bu kişi bir gazeteci, editör, paralı asker,

gümrük memuru, bankacı, işletmeci, başkan yardımcısı ya da bu tarz başka birisi olabilir. (Diğer bir yardakçı çeşidi de paravan organizasyonlardır. Bunlar istihbarat teşkilatı tarafından ödeme yapılan grup, şirket, kuruluş veya ajanslardır. Bağımsızmış gibi gözüken ama aslında istihbarat ajansına bağlı olan sicilli şirketler (proprietory company) de kullanılabilir.) Amerikan üniversitelerine ve okullarına giden kişiler dünyayı Amerikan tarzıyla görmeyi öğrenilen ve bu şekilde Amerika ile Amerika'nın kendi halkından daha iyi özdeşleşmiş üst sınıf bir aracı kesim ortaya çıkar. Bu şartlar altında yabancıların Amerikan etki ajanı olmaya hevesli olmaları çok doğaldır. Soğuk Savaş boyunca CIA seçilmiş bir üniversite profesörleri grubu ile adeta yetenek avcılığı yapmış ve yabancı öğrencilerden özellikle mezun olanlar arasında CIA yardakçısı olabilme kapasitesi ve arzusu aramıştır. Etki ajanlarının yetiştirilmesinde dış kaynaklı burslar önemli roller oynamaktadır. Bu öğrenciler ülkelerine döndüklerinde önlerinde hiçbir engelle karşılaşmadan politika, ekonomi ve medya gücünü ellerinde tutan konumlarda yer tutmaktadır. Toplum mühendisi olarak etki ajanlarının temel rolü propaganda operatörü olmaktır. Özellikle başın dünyasında dış bağlantıları il güdümlü, görüş yayıcı ve görüş oluşturucu işlevi bulunan gazete ve televizyonlarda ihaleci ve rant peşindeki holding sahiplerinin egemen olmasıyla seçkin köşe yazarları, yükseltilen ücretlerle gazetecilik kimliğinden ayrılmadan etki ajanı olarak yönlendirici eleman konumuna getirilmişlerdir.

9. İ-X: Sivil Toplum Kuruluşları ve Lobiler

Özel etnik çıkar grupları karar süreçlerini etkileme konusunda uzman hale gelmişlerdir. Belli etnik lobilerin sözcüğünü yapan ve hatta aracı haline gelmiş meclis

üyelerinin ve senatörlerinin sayısı az değildir. Lobiler Amerikan fonlarının belli yabancı ülkelere ulusal çıkarlardan ziyade kendi istekleri doğrultusunda gitmesine neden olmaktadır. ABD dış politikasında önceliğe sahip olan en etkin, en nüfuzlu, en iyi finanse edilen etnik lobiler; Yahudiler, Kübalılar, Yunanlılar ve Ermenilerdir. Amerikan Kongre üyelerini ve kamuoyunu etkilemeye yönelik Yahudi, Arap, Ermeni ve Rum lobileri gibi grupların lobicilik faaliyetleri ve hatta ortak çıkarları gerektirdiğinde çeşitli lobilerin iş birliği yaptığı konusunda pek çok örnek bulunmaktadır. Özellikle Başkan belli bir görüşe sahip değilse kendini nüfuzlu bir grubun görüşlerini benimseyen bir mahkûm haline getirebilir. Amerika'daki en etkili lobilerden birinin Ulusal Yayıncılar Birliği (NAB) olduğu bilinmektedir. Ülkedeki yıllık reklam gelirlerine sağladığı katkı dikkate alınırsa bu grubun etkisine şaşmamak gerekir. Basını, kamuoyunu ve kongreyi etkilemek isteyen lobiler sadece Amerikan şirketlerinin veya baskı gruplarının menfaatlerini temsil edenler değildir.

CIA'NIN YEŞİL KUŞAK PROJESİ: FETHULLAH GÜLEN, OPUS DEİ VE MOON TARİKATI

OPUS DEİ TARİKATI: Kurucusu Madridli bir Katolik papazı Josemania eservia de Balaguar. Opus Dei kelime anlamı: Tanrı'nın işleri.

MOON TARİKATI: Kurucusu önceleri Budist sonradan papaz olan Sun Muyung Moon. Moon, 1954 yılında Kuzey Kore'den kaçarak Güney Kore'ye yerleşti ve tarikatını da burada kurdu. Moon Tarikatı'nın resmi adı "Birleştirme Kilisesidir." 1951'de ABD müdahalesinin hemen ardından kurulmuştur. Bugün Güney Kore nüfusunun yaklaşık %40'ını Budistlikten Hristiyanlığa devşirmiştir. Birleşmiş Milletler eski Genel Sekreteri Bon Ki Moon'un kardeşidir.

GÜLEN TARİKATI: 1966 yılında İzmir Kestanepazarı'nda kuruldu. Bu bölgenin bir diğer özelliği Sabatiyestlerin merkezi olmasıdır.

Her üç Siyonist Masonik tarikatların ortak özellikleri çok ilginçtir. Gelelim bu üç tarikatın ortak özelliklerine.

Opus Dei'nin kurucusu Papaz Eseriva'nın aslı Hristiyan değildir. Yahudi engizisyonu yapıldığı dönemde Hristiyanlığa

geçmiş aslen gizli Yahudi olan bir aile kökeninden geliyor. Çalışma bölgesi Hristiyan âlemidir.

Moon Tarikatı kurucusu Moon'un da aslı Budist'tir. Çalışma alanı Budist inancın yaygın olduğu Asya ve Pasifik'tir.

Gülen'in de anne tarafının İspanya'dan gelen Safarad Yahudilerine dayandığı söylenir. Çalışma alanı İslam coğrafyasıdır.

Her üç tarikatın koordine edildiği merkez Amerika, hizmet ettikleri merkez de dünya Siyonizmi'dir. Koordine eden kuruluş ise CIA'dır. CIA bu üç tarikat vasıtasıyla hem Budist âlemi hem Hristiyan âlemi hem de İslam âlemi üzerinden hegemonya kurmayı amaçlamaktadır.

Bir başka benzerlik de üçünün de ABD'de ikamet etmeye başlamalarıdır. Moon 1959 yılında ABD'ye yerleşmiştir. Gülen 1999 yılında ABD'ye yerleşmişken Opus Dei kurucusu Papaz Eseriva ise sürekli ABD'de bulunmuştur.

İspanya'da Papaz Eseriva, Franco diktatörlüğünün sağ koluydu. Opus Dei Tarikatı'nın lideri Esariva, Franco'nun 35 yıllık diktatörlüğü ile iş birliği içinde olmuştur.

Moon Tarikatı'nın ortağı ise CIA'nın kurduğu Kore'deki CIA'nın temsilcisi Albay Bo Hi Pak'da dır. Bu Hi Pak'da, Moon Tarikatı'nın en güçlü üyesidir. O'nun aracılığıyla Güney Kore askeri vesayete alınmıştır.

Üç tarikatın ortak bir marifeti de Yeşil Kuşak Projesi'ne hizmet etmeleridir.

Gülen ise 12 Mart, 12 Eylül, 28 Şubat askeri darbelerin baş destekçisi oldu. Ayrıca 15 Temmuz hain darbe girişiminin de başaktörü idi. Komünizme Karşı Mücadele Derneklerinin Erzurum ve İzmir şubelerini ilk kuran zattır. Kenan Evren ise "Kenan Evren cennetliktir. Kucaklayan ve kutsal kurtarıcı bir melektir." demiştir.

12 Eylül askeri darbesini şu sözleriyle meşrulaştırmaya çalışır: "Asker tam zamanında yetişmese bütün millet olarak inkisar içinde ağlamaktan başka çaremiz kalmayacaktı." "Ümidimizin tükendiği yerde Hızır gibi imdadımıza yetişen Mehmetçiğe bir kere daha selam duruyoruz." (Sızıntı, Ekim 1980, Sayı: 21)

Üç tarikatın faaliyet alanları da hemen hemen benzer.

Opus Dei Tarikatı'nın 5 kıtada 475 üniversite ve yüksekokulu ve 200 koleji var. 604 gazete ve dergiye sahip. 52 radyo ve televizyonu yayın yapıyor. Siyasi, askeri, polis, mali ve ticari alanları da çok etkindir. Milyarlarca dolara hükmediyor. Opus Dei Tarikatı'nın Hristiyanların yaşadığı her ülkede sorumlu bir kardinali bulunuyor.

Moon Tarikatı da benzer olanlar da faaliyet yürütüyor.

Gülen cemaatinin ise sadece Orta Asya'da dil merkezi, ilkokul, lise düzeyinde 250, dünya genelinde 500-600 arasında okulu var. Onlarca da üniversitesi var. Onlarca gazete ve dergi, radyo ile televizyon sahip. Devletin TRT'si de tümden cemaatin denetimine geçmiş durumdadır.

Yürütme, yasama, yargı, ordu, polis, eğitim, sağlık, ticaret, maliye vb. cemaatin hizmetindedir.

Gülen Cemaatinin de Opus Dei Tarikatı'ndaki gibi her ülkede bir sorumlusu vardır. Değişen sadece ülke kardinali yerini ülke imamı olmasıdır.

Opus Dei Tarikatı ve Gülen Cemaati'nin üye tipi de aynıdır. Her iki Siyonist örgütte de üç tip üye vardır.

Opus Dei'de birinci grup olarak adlandırılan "Numerarid" denilen üyeler hiç evlenmiyorlar. Opus Dei evlerinde yaşıyorlar. İhtiyaçları dışındaki kazançlarını tarikata veriyorlar.

Gülen Cemaati'nde "imam" ve "imame" olarak adlandırılan abi ve abla denilen üyeler de hiç evlenmiyorlar. Tarikatın evlerinde yaşayıp tarikatın hizmetindedirler. Tüm otorite onlardır. Yedi kişilik istişare grubu, kıta, ülke, bölge sorumlularını bunların içinden seçiyorlar.

Opus Dei'de ikinci üyeler "Sopronumerari" olarak adlandırıyorlar. Tam üyedirler. Fakat evleniyorlar. Tarikat evleri dışında yaşıyorlar. Aylık ödüyorlar.

Gülen cemaatinde ise bu tip grup Şagırd veya Şagırde olarak adlandırılan cemaat içinde yetişip evlenenlerden oluşuyor. Cemaate tam üye dinler. Fakat maaşlarından belli yüzdeyi aylık olarak cemaate ödüyorlar.

Opus Dei'de bu üçüncü tip üyelere "cooperatori" deniliyor. Tarikatın gönüllü yardım ve eğitim kuruluşlarında yer alıyorlar.

Gülen Cemaatinde de bunlara ek olarak "himmet" adı altında yardımda bulunan ağırlıktaki üyeler ve destekçilerden oluşuyor.

Moon Tarikatı'nda ise tam tamına Opus Dei gibi üyelikler vardır.

Bu üçlü Siyonist tarikatların propaganda ve örgütlenme çalışmalarını yürütürken kullandıkları kilit kavramları da aynıdır. "Diyalog", "Hoşgörü,", "Dini Araştırmalar" ve "Sevgi."

Üçünün birlikte yürüttükleri bir faaliyet daha var: "Dinler Arası Diyalog ve Hoşgörü" adı altında Siyonizm'in hegemonyasını pekiştirmek ve yaymak için önce ABD sonrasında 1991 ile 1994 yılında İstanbul sonrasında Riha'da birlikte toplantı düzenlediler.

Üçünün ortak özelliği misyoner faaliyetleridir. Her üç tarikatın ABD'deki NED, CSIS ve CIA gibi istihbarat örgütlerince desteklendiği belirtiliyor.

"Papa'nın Kutsal Mafyası" Opus Dei'nin muazzam bir gücü var. Koyu Katolik olanların/olan Hristiyanların bünyesinde yer aldığı bir yapılanma Opus Dei. Papa II. John Paul, icracılığının etkisini Opus Dei'ye borçlu olduğunu açıkça ifade etmekten çekinmemiş bir Katolik liderdi örneğin.

Dünya genelinde bilhassa üniversiteler, finans kuruluşları, finans birlikleri, devasa şirketler Opus Dei'nin müritleri ile dolu.

Başarılı politikacılar, hâkim ve savcılar, parti ileri gelenleri güçlü sanayici ve iş adamları, Avrupa Birliğinin muktedir parlamenterleri Opus Dei'nin çok sevdiği şahsiyetler arasında yer alıyor.

Alman Hristiyan Demokratlar Partisi'nin önemli isimlerinden Kurt Molongre de yarım yüzyıla yakın bir süredir. Opus Dei olduğunu gizlemiyor.

Almanya'da 2.000'e yakın "Müridan" kadrosu var Opus Dei Tarikatı'nın.

Bonn kentinde faaliyet gösteren Öğrenci Temelli Kültür Birliği Studentische Kulturgemeinschaft ve Münih'te faaliyet gösteren Ren-Donau Vakfı-Rhein Donau Stiftung tarikatın gelir kaynaklarından sadece ikisi.

Almanya'daki merkezini Köln'de ihdas etmiş olan Opus Dei'nin Köln Bürosu'ndan Hans Thomas adı geçen derneklerin yönetimini gerçekleştiriyordu.

Hans Thomas şu anda Limmat Stiftung-Limmat Vakfı'nın başkanlığını yapıyor. Vakıf dünyanın dört bir yanında projeler gerçekleştiriyor.[1]

Bir başka ilginç nokta ise Köln'de faaliyet gösteren Lindenthal Enstitüsü, Lindenthal İnstitut sitesinde de

1 http://www.limmat.org/index/index.php

göreceğiniz gibi bu enstitünün de başkanı Dr. Hans Thomes.[2]

Avrupa Birliğinin fonlarında da akla hayale sığmayacak ölçüde istifade ediyorlar.

Opus Dei hakkında çok fazla konuşulan, fakat günümüz dinsel toplulukları içinde hakkında en az şey bilinen örgüttür. Nitekim CNN televizyonu için Vatikan analizleri yapan BBC için Opus Dei belgeseli hazırlayan ve araştırmacı kimliğiyle OpusDei'nin içine sızmayı başarmış isimlerden biri olan John Allen, kitabında tarikatın kuruluşundan günümüze kadar olan gelişimini, yapısını ve işleyişini geniş bir yelpazede gözler önüne sermiş.

Opus Dei'de tüm üyelerin ortak amacı bu dünyada bir Civitatea Dei (Tanrı Sitesi) yani teokratik (dini) bir devlet kurmaktır. Opus Dei insanlar bir gün tüm dünyanın Hristiyan olacağına inanırlar. Gülen de "Vatikan'da ölmek istiyorum." mealinde bir mektubu Papa'ya göndermemiş miydi?

Tarikat dünya siyasetini tıpkı bir ahtapot gibi sarmakta İngiltere Milli Eğitim Bakanı Polonya hükümetinde görev yapan 3 bakan, Perulu 2 bakan, ABD Anayasa Mahkemesi'nin 2 yargıcı, Amerika Kongresi'nin onlarca üyesi, eski FBI Bakanı Louis Freeh ve Fox televizyonunun yorumcusu Robert Novak Opus Dei müridi olduğunu gözlemiyor.

Papaz Josemaria Eseriva'nın Opus Dei (Opus Dey) örgütünün temelini oluşturan rehber kitabı "Yol" adını taşıyor. 1934 yılında yazılmış, 43 dile çevrilerek tüm dünyada 4.500.000 satmıştır. Bu kitabın İngilizcesi THE WAY. Rastlantıya bakın ki Fethullah Gülen'in İngilizceye çevrilen ilk kitabı da dört ciltlik "Criteria or lights of the Way" (1990, İzmir).

2 http://www.lindenthal-institut.de

Bugün Opus Dei'nin 2.8 milyar dolar serveti, 15 üniversitesi, 97 teknik okulu, 36 ilköğretim okulu vardır.

Kimilerine göre Eseriva dengesiz, sinirli ve paranoyak özellikleri olan biriydi. (Nurettin Veren'in de açıklamalara Gülen'in aynı karakterde olduğunu gösteriyor.) Çok yakınında bulunan, örgütten ayrılan bazı eski üyeler bu tür ithamlarda bulunmuştur.

Opus Dei gizli bir Yahudi örgütüdür ve gizemli Kabala geleneğine bağlıdır. Hristiyan görünmeleri sadece bir taktiktir. Kayıp kardinal Eseriva'nın Yahudilik ve İslam ile ilgili olumsuz bir yaklaşımın olmadığı bilinmektedir. 1974'te Bueras Aires'te Hristiyanlığı tercih eden Müslüman ailenin vaftiz töreninde bu hususu açıkça belirtmiştir.

Neden Fethullahçı hareket Katolik Opus Dei tarikatına bu kadar çok benziyor? Çünkü ikisini de kendi hesabına çalışması için CIA kurdurmuştur. Aynı model, aynı taktik, aynı yapılanma, kullandıkları kelimeler bile aynı.

CIA, Moon Tarikatı'nı kullanarak Dünya Anti Komünist Ligi'ni örgütledi. Moon Tarikatı'nın dünyanın birçok yerinde vakıfları, işletmeleri, okulları medya kuruluşları mevcut olup fakir bir köylü çocuğu olan Sun Myung Moon'un bugün müthiş bir portföye sahip olduğu dikkat çekiyor.

Myung Moon Tarikatı, Kiliseleri birleştirmek (Unification Chunch) felsefesini yaymak amacıyla düzenlediği toplantılarda çeşitli ülkelerin tanınmış isimlerini bir araya getiriyor ve bu ülkelerde örgütlenmeye çalışıyor. Tarikat, Hristiyanları birleştirmenin yanı sıra Müslümanlarla Hristiyanları da birleştirmeyi gaye edindiği için İslami kesimi de hedef kitle seçiyor.

Türkiye'deki ilk girişimleri de bu amaca uygun olarak "Dini Araştırmalar", "Hoşgörü" ve "Diyalog" görüşmeleri adları

altında Türkiye'den özellikle dini çevreden çok aşina isimler tarikatın toplantılarına katılmaya başlıyor.

ABD'de yapılan "dinler arası ilişkiler" toplantısına Türkiye'den 40 kadar ilahiyatçı katılıyor.

Tarikat, Türkiye'de 1991 yılında İstanbul'da Resident Otel'de düzenlenen bu toplantıya katılan Hristiyan din adamları, Müslüman din adamları basın ve medyaya kapalı üç günlük bir seminer gerçekleştiriyor. 1994 yılında yine The Marmara Oteli'nde yine medyaya kapalı olarak gerçekleştirilen bir başka toplantıda Türk kamuoyu için şok isimler katılımcı oluyor.

Bu tarikat ülkemizde müthiş bir misyoner faaliyeti başlatıyor.

Fethullah Gülen'in de savunduğu ana kavram "hoşgörü" ve "dinler arası diyalog". Dahası Moon Tarikatı'nın başlattığı dinler arası diyalog girişimine Türkiye'den de Fethullah Gülen destek veriyor.

Papa ile görüşüp yetkisinde olmamasına rağmen Harran da üç semavi dine din adamı yetiştirecek bir ilahiyat üniversitesi kurmayı teklif ediyor. Yani Gülen, İstanbul'da izin verilmeyen ruhban okulunun Güneydoğuda açılmasını istiyor.

Fethullah Gülen'in CIA ile ilişkilerini sürdürmede en önemli örtülerinden biri dinler arası diyalog oldu. Bu örtü de bir ABD imalatı. 1950'lerden itibaren dünyanın efendiliğine soyunan ABD, kitaplar arası imparatorluğunu sürdürmek için her kıtasal din içinde kendisine bağlı bir tarikat örgütledi. Bu tarikatların hepsinin söylemi aynı. Dinler arası diyalog. Arap Baharı ile Ortadoğu'ya ihraç edilmeye çalışılan Türkiye modeli demokrasi anlayışının temelinde de bu var.

Moon Tarikatı'nın Reagan döneminde İrangate skandalında boy gösterdiğini görüyoruz. George W. Bush

iktidarında Moon Tarikatı'nın sahibi olduğu Washington Times Gazetesi, neo-conser vatism ve ABD saldırganlığının başlıca araçlarından biri oldu.

Fethullah Gülen'in Türkiye'de yayınlanan Zaman Gazetesi ile Washington Times arasında sıkı iş birliği artarak sürüyor.

Moon Tarikatı'nın, Latin Amerika'daki askeri diktatörlüklerle İsrail üzerinden kurduğu uyuşturucu ve terör bağı dikkat edici Fethullah Gülen'in İsrail ile yakın ilişkisi de onun en ayırt edici özelliği.

Körfez Savaşı'nda Irak yönetiminin İsrail'e attığı Scud füzesi üzerine İstanbul'da verdiği vaaz ve döktüğü gözyaşları ve ettiği beddualarının kaseti İslamcılar tarafından eden ele dolaştırılıyor.

İsrail ile ilişki ABD açısından kilit öneme sahip. Graham Füller'in İslamcı hareketi konu alan "Kuşatılanlar" kitabında İslamcı hareketlerin Batı ile entegrasyon için yapması gerekenlerin başında İsrail ile iyi ilişki geliyor. (Graham Füller, I.O. Lesser, Kuşatılanlar, Sabah Kitapları, İstanbul, 1996, s. 126)

Gülen'in İslamcı kitleleri kendisinden soğutma tehlikesine karşın Kudüs başhahamı ile yakın ilişkisi ve cemaatin iş adamları derneği İSHAD'in İsrail'e bağları bu politikanın gereği olarak kuruluyor.

Kasım Gülek ismi Gülen için çok önemlidir. Zira kendisine açılan bütün yollara ilk adımı Kasım Gülek'in aracılığıyla atmıştır. Kasım Gülek'in vasiyeti üzerine cenaze namazı bizzat Fethullah Gülen tarafından kıldırılıyor. (Bakınız: 01.09.1997 tarihli Zaman Gazetesi, 21.01.1998 tarihli Yeniyüzyıl Gazetesi)

Gülen, 1992 yılında ABD'ye gittiğinde Kasım Gülek'in Amerikan Ordusu'nda albay olarak görev yapan daha sonra

şüpheli şekilde ölen baldızı Aylin Rodomisli (Adı Aylin romanında anlatılan kişi) aracılığıyla Pentagon ve CIA ile ilişkiye geçtiğini de bizzat kendisi söylüyor.

Kasım Gülek'in kızı Tayyibe Gülek daha sonradan DSP'den (Demokratik Sol Parti) Adana Milletvekili seçiliyor. Bülent Ecevit'in son yıllarda Fethullah Gülen'e sempati duyduğu bilinen bir gerçek. Tayyibe Gülek'i yetiştiren kişi teyzesi Aylin Romosilli olup bu kişi aynı zamanda Fethullah Gülen'in Pentagon ile ilişkisini kuran kişidir.

Moon Mesihliğe soyunurken Fethullah Gülen İslam temsilciliğine soyunmaktadır. Moon da Gülen de Amerika'yı üs olarak seçmişlerdir.

Gülen'in reklamını değişik yayın organlarında yapan yazar Hulusi Turgut, 21 Ocak 1998 tarihli Yeni Yüzyıl Gazetesinde bu ilişkiyi şöyle anlatıyor: "Kasım Gülek, Fethullah Gülen'e çok iyi dostluk ilişkileri içinde bulundu. Gülen, Kasım Gülek ile sık sık görüşürdü. Vefatı üzerine bu eski dostunun cenaze namazını kıldırmıştı."

Fethullah Gülen'e sorduk: "Amerika sizlerle ilgili referansı merhum Kasım Gülek'ten mi aldı?" Gülen bu konuda şunları söyledi: "Kasım Gülek Bey'in baldızı Amerika'daydı. Yani Pentagonla irtibatları vardı. Eğer kendisine değişik platformlardan, Beyaz Saray'dan sormuşlarsa "Bunlar nedir?" diye o da "Endişe edilecek bir şey yoktur." demiştir, referans vermiştir."

Gülen, 1 Eylül 1997 tarihli Zaman Gazetesinde bu ilişkiyi şöyle açıklıyor: "ABD'de görüştüğüm insanlardan biri Abramowitz'di. O, Türkiye'de bir zaman olarak kalmıştı. Müşterek dostumuz Kasım Gülek Bey vardı. Onun vasıtasıyla gıyaben onu tanıyorduk."

"Türkiye şimdiye kadar çok ölüm kalım krizlerine maruz

kılmıştır. Bunu isterseniz bir kriz sayın ama bu millet bunu aşar dedim. Hatta bu sesi imkânı varsa Beyaz Saray'a kadar Kongre'ye kadar Pentagon'a kadar götürmeli dedim."

Falun-Gong, Scientology, Moon ve Gülen Birlikteliği

Hızla yayılan ve büyük mali olanaklara sahip CIA bağlantılı bir başka tarikatı da Scientology adını taşıyor. Scientology'nin gerek ABD'de gerek Avrupa'da en sıkı ilişki içinde olduğu güç Fethullah Gülen örgütü.

Scientology aynı zamanda Moon Tarikatı ile çok sıkı ilişki içinde. CIA'nin denetimindeki bir diğer tarikat da Çin'de faaliyet yürüten Falun-Gorg.

Her dört tarikatın da teorisi, dini yorumlayışları, çalışma tarzları ve hedefleri arasında olağanüstü uyum var. Kuşkusuz bunun nedeni komuta merkezinin aynı olması. Hepsi CIA'nin örtülü faaliyetleri için kullanılıyor ve yönlendiriliyor.

Türkiye'de diğer tarikatlar Kur'ân kursu ve imam hatip liseleri gibi doğrudan dini eğitim kurumlarına önem verirken Fethullah Gülen Cemaati, Turgut Özal döneminde yurt içinde özel anadolu liseleri ve kolejler açmaya başladı. Fethullah Gülen, bu okullarda Hristiyan misyonerlerinin taktiğini izleyerek temel bilimler alanında eğitime ağırlık verdi.

Osmanlı İmparatorluğu'nda örgütlenmek isteyen Hristiyan misyonerleri de önce teoloji alanında eğitim veren okullar kurmak istemiş, başarılı olamayınca temel bilimler alanında eğitim veren kolejler kurmuştu. 1915 yılında Osmanlı coğrafyasında Hristiyan misyonerlerinin Amerika'daki en büyük örgütü Amerikan Board'a bağlı 600'dan fazla okulu vardı. Amerikan kolejleri, Osmanlı İmparatorluğu'nun parçalanmasında çok önemli roller oynadı. Atatürk,

Cumhuriyet ile birlikte bu okulları kapattı. Türkiye, NATO'ya girdikten sonra bu okullar yeniden açıldı.

ABD'nin Soğuk Savaş döneminde Sovyetler Birliği'ni içeriden çökertmek için örgütlediği ve büyük olanaklarla yürüttüğü CIA muhalefetinin Gülen örgütünün önünü açtığını saptıyoruz.

Sovyet bloğuna karşı yürütülen psikolojik savaşın en önemli aygıtı Hür Avrupa Radyosu Fethullah Gülen'i bültenlerinin baş konusu yapıyor. Amerika'nın Sesi Radyosunun değişik lehçelerdeki Türkçe yayınlarında, Gülen ve misyonu defalarca övülüyor.

Osmanlı İmparatorluğu toprakları içinde açılan Amerikan kolejleri kime hizmet ettiyse Gülen'in okulları da aynı hizmeti görüyor. Bu okullar hep CIA'nın ilgi duyduğu ülkelerde açılıyor. Okullara ABD'deki Yahudi lobisinin de ilgi duyduğuna dikkat çekiliyor.

Okulları açan şirketler: Çağ Öğretim İşletmeleri A.Ş., Feza Gazetecilik A.Ş., Şelale A.Ş., Eflak A.Ş., Kazak Türk Liseleri Genel Müdürlüğü, Sebat A.Ş., Silm A.Ş., Taşkent Eğitim Şirketi, Serhat Eğitim Öğretim ve Sağlık Hizmetleri A.Ş., Tolerans Vakfı, Ufuk Eğitim Vakfı, Toros Eğitim Hizmetleri Turizm ve Ticaret A.Ş, Ertuğrul Gazi Eğitim Öğretim A.Ş, Karacay Çerkes Toros eğitim Hiz. Tur. ve Tic. A.Ş., Dostluk Yurdu Derneği, İnternational Hope Ltd. Company, Palandöken Eğitim Öğretim Hiz. A.Ş., Donae, 94 Sti. Özel Burg A.Ş., Fezalar Eğitim Öğretim Ticaret Limited Şirketi, Çağlar Eğitim Mal. Ltd. Şti., Balkanlar Eğitim ve Kültür Vakfı, S.C. Lumina SA Şirketi, Gülistan Eğitim Yayın ve Ticaret Ltd. Şti., Sema Eğitim Öğretim İşletmeleri A.Ş., Samanyolu A.Ş., Türkiye Sağlık ve Tedavi Vakfı, Yayasan Yenbu İndonesia Vakfı.

Gülen, ABD'de uluslararası okulların ABD'nin isteği ve desteğiyle kurulduğunu itiraf etti: "Amerikalılar isterse kimseye dünyanın değişik yerlerinde hiçbir iş yaptırmazlar. Şimdi bazı gönüllü kuruluşlar dünya ile entegrasyon adına gidip dünyanın değişik yerlerinde okullar açıyorlarsa Amerika ile çalıştığınız sürece bu projelerin gerçekleştirilmesi mümkün olmaz."

Gülen, gücünü ABD yönetiminden aldığını da saklamıyor: "Amerika şu andaki konum ve gücüyle bütün dünyaya kumanda edebilir, bütün dünyada yapılacak işler buradan idare edilebilir. Amerika hala bu dünya gemisinin dümeninde oturan bir milletin adıdır. Amerika daha uzun zaman dünyanın kaderinde çok önemli rol oynayacaktır. Bu realite kabul edilmeli. Amerika göz ardı edilerek şurada burada bir iş yapılmaya kalkılmamalı."

ABD ile bağı onun Türkiye Cumhurbaşkanı'nın korumasına girmesine yol açabilecek kadar güçlüydü.

Fethullah Gülen'e bağlı Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın 25 Aralık 1997 günü düzenlediği "Ulusal Uzlaşma, Hoşgörü ve Diyalog" ödül töreninde Cumhurbaşkanı Demirel'e de "şükran plaketi" verilmişti.

Oysa o tarihte Fethullah Gülen'in okulları basılıyor, Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı faaliyetleri nedeniyle hakkında adli soruşturma yürütülüyordu. Cumhurbaşkanı Demirel'in irticaya karşı mücadelede devlet kurum ve kuvvetlerinin bütünlüğünü bozan bu konuma neden geldiği önemliydi.

Demirel'i Fethullah Gülen'in ödülünü almaya ABD Ankara Büyükelçisi Mark Parris ikna etti. Mark Parris İran'da 8-11 Aralık 1997 tarihleri arasında yapılan İslam Konferansı Örgütü'nün Tahran Zirvesi'nden dönüşünde Demirel'i ziyaret etti. Demirel, İKÖ'nün Türkiye'ye karşı tutumunu protesto

ederek zirveyi bir gün önce terk etmişti. Parris, aralık ayının ikinci haftasında yapılan görüşmede Türkiye'nin Ortadoğu ve Orta Asya'da "ılımlı İslam'dan" yana tavır almasını savundu, Fethullah Gülen'i övdü.

Mark Parris, ABD'nin Çelik Çekirdeği'nin has adamlarından biriydi. Beyaz Saray'dan Ankara'ya geldi. Bill Clinton'un yayın ekibi içindeydi. Ulusal Güvenlik Konseyi'nin, Türkiye'yi de kapsayan Yakındoğu ve Güney Asya sorumlusu iken Türkiye'ye atandı. Mark Parris'in Fethullah Gülen'e ilgisi Ankara'ya geldikten sonra başlamıyor. Gülen'in, ABD'de devlet ricali tarafından kabul görmesini sağlayan da Mark Parris'in başında olduğu Yakındoğu ve Güney Asya bölümüydü. Fethullah Gülen'in, Beyaz Saray'ın yol vermesiyle ABD'de 14 önemli temasta bulunduğunu belirtiliyor.

Demirel'e ödül töreni için Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın davetiyesini götüren kişinin ABD'nin eski Büyükelçisi Abramowitz'in mesajını da ilettiği ifade ediliyor.

Fethullah Gülen Cemaati tarafından yurt dışında özellikle de Türk Cumhuriyetlerinde açılan okullarda, diplomatik pasaportlu Amerikalı CIA ajanları "İngilizce öğretmeni" diye barındırılıyor.

Bu iş birliği Türkiye'de yapılan üst düzey resmi bir toplantıda bizzat Fethullahçı okul yöneticisi tarafından itiraf edildi. Durum devletin resmi olarak yayımladığı kitapla da belgelendi.

Tarih: 3 Mart 1997. Yer: Ankara'daki Başkent Öğretmen Evi. Önemli bir toplantı yapılmaktadır. Ev sahibi Millî Eğitim Bakanlığı Yurtdışı Eğitim Öğretim Genel Müdürlüğü. Konu: Yurt dışında açılan Türk okullarının sorunları.

Toplantıya başta dönemin Milli Eğitim Bakanı Mehmet

Sağlam olmak üzere Dışişleri Bakanlığı'ndan temsilciler de katılımcılar listesinde. Başbakanlıktan, MİT'ten de katılımcılar bulunmaktaydı ve elbet yurtdışında okul açmış vakıf ve özel şirket yetkilileri de hazır.

Sıra Özbekistan'daki 18 okulun sahibi gözüken Silm A.Ş.'nin yetkilisi Mehmet Mesut Ata'ya gelir.

Ata, birçok talebini dile getirir. Sözlerini Amerika'nın Özbekistan'daki bir uygulamasını örnekleyerek bağlar. MEB'in yayımladığı yurt dışında açılan özel öğretim kurumları temsilcileri –ikinci toplantısı adlı kitabın 6364'üncü sayfalarından okuyalım:

"Amerika Birleşik Devletleri dostluk köprüsü adı altında getirdikleri 70 öğretmene diplomatik statü kazandırmışlardır. Biz de eğer devletimiz, büyükelçiliğimiz bu konuda diplomatik statü konusunda bize yardımcı olursa Türk öğretmenlerinin, Türk eğitim elemanlarının itibarlarının biraz daha artacağını zannediyoruz." (Yurtdışında açılan özel öğretim kurumları temsilcileri- İkinci Toplantısı, sayfa: 63-64. MEB yayınları)

Ama ABD'de CIA ajanlarını kamufle etme ihtiyacı bile duymamış, hepsinin cebine diplomatik pasaport koymuştu. Özbekistan'da diplomatik pasaportta bulunan ABD'li, öğretmenlerin çoğu Fethullah Gülen cemaatinin okullarında çalışmaktaydılar. İngilizce dil öğretmeni olarak gösterilmişlerdi.

Kırgızistan'da da 50-60 kadar Amerikalı öğretmen vardı. Bunlar da diplomatik pasaportluydu ve Kırgızistan'da "Fethullahçı" diye bilinen okullarda öğretmenlik yapıyorlardı.

Fethullah Gülen'in okulları, eğitim dili olarak da Türkçeyi değil İngilizceyi kullanmaktadır. Özellikle hazırlık sınıflarında haftalık ortalama 24 saati bulan İngilizce derslerine çoğu okulda ABD'li ve İngiliz öğretmenler giriyor.

Olayın ABD cephesi ise 1 Mart 1998 tarihli Aydınlık'ta Doğan Duyar'ın irdelendi. Nur Tarikatı'nın başı Fethullah Gülen'in yurt dışındaki okullarında çalışan bine yakın ABD'li öğretmende yalnızca devlet görevlilerine verilen ABD resmi pasaportu var. Çoğunluğu Türk Cumhuriyetlerinde faaliyet yürüten okullardaki ABD'li öğretmenler, İngilizce adıyla "Official Pasaport" sahibiler. Amerikan Eğitim Bakanlığı personeli olmayan ABD'li öğretmenlerin normal olarak turist pasaportu sahibi olmaları gerekiyor. Ancak Amerikan Devleti, Gülen'in okullarında çalışanları resmi görevli sayıyor. Bu nedenle diplomatik pasaportla eş değerdeki resmi pasaport veriyor. Türkiye'deki karşılığı "Yeşil Pasaport" olan "Offical Passport" ABD'li öğretmenlere diplomatik dokunulmazlık sağlıyor.

Amerikalı kaynaklar bu pasaportların CIA'nın talimatıyla düzenlendiğine işaret ediyorlar. Gülen'in okullarında görev yapan ABD'li öğretmenler bu pasaportları özel bir işlem sonucu elde ediyorlar. ABD'de Türkiye'den farklı olarak özel kesimden bir kişi belli bir süre için devlet memurluğuna getirilebiliyor. Bu statünün kazanılması için ilgili bakanlıkta bir komisyon oluşturuluyor. Komisyon kişiyi sorguladıktan sonra görevi için uygun olup olmadığına karar veriyor ve atamasını yapıyor. ABD'de büyükelçilik görevine bile aynı yöntemle özel kesimden kişiler atanabiliyor.

ABD Adalet Bakanlığı'na yakın kaynaklar, öğretmenlere resmi pasaport verilmesi konusunda Aydınlık'a şu bilgiyi veriyorlar: "Gülen'in okullarında görevli Amerikalı öğretmenlerin büyük bir kısım Eğitim Bakanlığı personeli olmadığı halde memur pasaportu taşıyor. Eğer bu öğretmenler özel kesimden alınıp görevlendirildiyse normal prosedüre göre bir komisyonda dinlenmeleri (hearing) gerekirdi. Oysa bu öğretmenlerin atama öncesi sorguları yapılmamış. Bu normal olmayan bir durum."

Amerikan bürokrasisinde normal olmayan durumlara sıkça rastlanabiliyor. Ancak bu tür olağanüstü uygulamalar devreye gizli servislerin girmesiyle mümkün oluyor. Gülen'in okullarında görevlendirilen öğretmenlerin, ABD Eğitim Bakanlığı'nın ilgili komisyonunda dinlenmeden resmi pasaport olmaları için CIA'nin devreye girdiği belirleniyor.

Moon ile Gülen Cemaati arasındaki bir diğer ilişki. Moon, ABD'de The Washington Post'un da aralarında bulunduğu birçok medya kuruluşunun patronudur. Zaman Gazetesi ilk kurulduğunda ilk matbaa tesislerini veren Moon'dur. Hatta Moon'un ABD'de Samanyolu adlı bir TV kanalı vardır.

Ne kadar şaşırtıcı benzerlikler ve ilişkiler değil mi? Zaten hem ABD'de yaşayıp hem ABD düşmanı olma iddiasına inanmak saflıktan öte bir özellik olsa gerek.

CEMAAT GÖRÜNÜMLÜ CIA OPERASYONU

2013 yılındaki operasyon AK Parti etrafındaki kirli çıkar ağının düğüm noktası inşaat sektörünü ve bakanı, müteahhiti ve kasasıyla büyük başları hedef aldı. Yani operasyonun iktidarın tepesini hedef aldığı ve devamının geleceği görülüyor.

Kasım 2013'te kulaklarına fısıldanan iddia oydu ki NSA yani ABD Ulusal Güvenlik Dairesi içinde yolsuzluk belgeleri ve seks kasetlerinin de olduğu binlerce veriyi içeren bir bavulu Türkiye'deki ilgililere teslim etti.

Bu bilgi-belgeler arasında Recep Tayyip Erdoğan'ın binlerce sayfa tutan telefon görüşmeleri ve Güney Kore ile otomotiv şirketlerinin yatırımlarına dair üst düzey yolsuzluk görüşmelerinin dinleme kayıtları da var.

AK Parti ve cemaati içeren çok geniş bir ilişki ağının kirli çamaşırlarını ortaya döken bu belgeler içinde Erdoğan ve çevresini etkileyip sistemin geri kalanını sarsmayacak olanlar ayıklanıyor. Baransu öne sürüldü.

AK Parti ile Fethullah Gülen hareketi arasındaki iplerin kopmasının ardından 2013 Kasım sonunda beklenen operasyonel haberler başladı. İki tarafın yıllar boyu ABD-CIA

koruması ve teşviki altında süren ortaklıkları boyunca iktidar iç hasımlarına ve muhalefete karşı kullandıkları taktikler şimdi birbirlerine döndü.

Cemaate yakınlıklarıyla bilinen Emre Uslu ve Mehmet Baransu gibi daha önce AK Parti lehine askerin siyasi etkisinin bertaraf edilmesinde rol olan operasyonel kalemler şimdi maharetlerini AK Parti'ye karşı kullanmaya başladı.

Klasör Açıldı

Açılış niyetine 28 Kasım 2004 MGK belgesini yayımlayan Baransu bunun daha başlangıç olduğunu ve devamının da geleceğin açıkladı. Balyoz belgeleri kendisine bavul ile teslim edildiği için "bavulcu" diye de anılan Baransu, Emre Uslu ile Twitter üzerinden yaptığı sohbetinde; "Daha evdeki bavulu açmadım. Bu klasörde olan belgeydi" diye yazdı.

NSA Göz Kırptı

Aynı gün basında ABD Ulusal Güvenlik Dairesi'nin (NSA) özel görüşmelerini dosyaladığı isimler arasında Recep Tayyip Erdoğan da yer aldığı bilgisi, bol ifşaatlı günlerin habercisi olarak sızdırılmıştı.

Ayrılıklar

Ardından Cemaat ile AK Parti arasındaki ayrılığı açık hale getiren fişleme belgeleri yayımlanmaya başladı.

AK Parti'nin, AB ile yeniden yakınlaşma şovuna hazırlandığı 16 Aralık günü için başka şovlar da hazırlamıştı. İdris Bal'ın beklenen istifasından sonra Hakan Şükür'ün beklenmeyen ve sembolik önemi büyük istifası ile yüz yüze geldi.

Cemaat, Şükür üzerinden kitlelere "ayrılık" mesajını verdi ve büyük operasyon günü Zaman Gazetesi "Üzgünüm Ayrılıyorum" manşeti ile çıktı.

16 Aralık'ta bir başka ayrılık da egemen siyasetin önemli işaret fişeklerinden Hürriyet Gazetesi'nde yaşandı. AK Parti ile arayı iyi tutma döneminin adam Ankara temsilcisi Metehan Demir görevden alındı ve yerine merkez sola yakınlığıyla bilinen Deniz Zeyrek getirildi.

Büyük operasyonda ilk adım, arkası yarın...

Bugünkü operasyon AK Parti etrafındaki kirli çıkar ağının düğüm noktası inşaat sektörünün ve bakanı sektörde bakanların (Akçeli işlerini oğullar ve yeğenler idare ediyor.) müteahhiti ve kasasıyla büyük başları hedef aldı.

Ayrıca Halk Bankası Genel Müdürü Süleyman Aslan'ın gözaltına alınma nedenleri arasında daha önce ABD'nin tepkisini çeken İran'a altın ihracı meselesinin de yer aldığı yine Hürriyet tarafından yazıldı.

Yani operasyonun iktidarın tepesini hedef aldığı, ABD-CIA bağlantılı olarak ilerlediği ve devamının geleceği açık.

ABD'DE BARACK HUSSEIN OBAMA DÖNEMİ

Obama, 2008 yılında iktidara gelirken Bush'un mirası olan çalkantılı dış politikayı düzene sokmak, müttefiklerine gözdağı vermekten kaçırmak, Irak'tan birlikleri çekmek renkli şifre verilmiş korku politikalarına son vermek ve nükleer silahları azaltmak için aday olmuştu. Seçim kampanyasında parti içi rakibi olan Hillary Clinton onu dış politika tecrübesi eksikliği ile suçluyor, siyasi angajman konusunda farklı görüşler (Hillary, tiranlık denilen rejimler ile ana koşulsuz diyaloga karşı idi.) besliyordu. Sonra ekonomik kriz vurdu ve Obama muhalefeti memnun etmek ve Usame Bin Ladin'i öldürmek için Afganistan'a 30.000 asker daha gönderdi. 2009 yılında Kahire'de yaptığı konuşmada Obama, ABD'nin asla İslam ile savaşta olamayacağını söylemişti. Ama bu sözlerden birkaç ay sonra pek çok Müslüman ülke içinde ABD çıkarlarına uygun görülmeyen hedeflere en radikal saldırılar başlatıldı. Irak'tan çekilen ve 2014'te Afganistan'dan çekilmeye hazırlanan Obama, görevi sürecine Bush'un mirası olan El Kaide olan küresel terör ile savaşa devam etti.

Obama 2009'dan beri dış politikada pek az kumar oynadı. Medvedev ile ilişkiler onun ikinci başkanlık döneminde

daha güçlü ve güvenli olacaktı. Çin ile G-2 diyaloğundan daha fazlasını bekliyordu ve İran ile yaptırım diyalog arası görüşmeler bir çözüm sağlayacaktı. Ekonomiyi düzeltmeyen ve işsizliğe çare bulamayan Obama'nın dış politikası çoğunlukla reaktif, odaksız ve etkisiz bir görüntü verdi. Obama'nın öncelikleri doların küresel değerini korumak, kitle imha silahlarının yayılması ile mücadele ve Çin ile iyi ilişkileri korumaktı. Rusya ile "yeniden ayar (reset)" politikası elle tutulur hiçbir sonuç vermedi. İran konusunda tam bir başarısızlık yaşandı. Afganistan konusunda çekilme tarihi vermesi tam bir aptallık oldu ve düşmanları şimdi bu tarihi beklemektedir. Arap Baharındaki kararsızlığı ile ABD sadece dost diktatörlerin değil ayaklanmacıların da sempatisini kaybetti. Ortadoğu, Obama döneminde El Kaide ve diğer cihat gruplarının faaliyetlerinin arttığı bir yer oldu. Suriye'de 30.000 kişi ölmesine rağmen Esat hâlâ iktidardadır. Kuzey Kore nükleer teknoloji ihracatına devam etmektedir. Rusya, nükleer silahların yayılması görüşmelerinden Amerika'nın azalan etkisi nedeni ile uzak durmaktadır.

Obama, Amerikan istisnacılığı konsepti yerine nötr-değerli bir yaklaşım sergiledi. Ortadoğu'daki ayaklanmalara karşı gelişmelere liderlik edeceğine tek tek ülkelere göre reaksiyon göstermesi, Mübarek'in yalnız bırakılması, ABD'nin bölgedeki itibarı ve ahlaki otoritesini oldukça sarstı. Yahudilere göre Obama, Amerika'yı zayıf göstererek düşmanlarına cesaret vermekte İsrail'i hor görmektedir. Ortadoğu barışı Obama'nın kaçamak tutumu nedeni ile kontrolden çıkmıştır. ABD'nin rolü İsrailli yerleşimcilerin Batı Şeria'dan çekilmesi ve diğer ülkelerdeki Filistinli göçmenlerin geri dönüşü denklemine kilitlenmiş durumdadır. Gerek uluslararası ilişkiler gerekse ABD içindeki siyasi ve ekonomik yapısal kaymalar, ABD büyük stratejisinin yeniden gözden geçirilmesini gerekli kılmaktadır. Küresel resim; servetin

Batı'dan Doğuya kaydığını, Ortadoğu'daki yapının sosyal inanışlar ve ötesinde pek çok şey nedeni ile hızla değiştiğini göstermektedir. ABD'nin hegemonya kurgusu demokrasi, serbest pazar ve insan hakları baskısı altında hedef ülkelerin içine siyasi, ekonomik ve kültürel olarak sızmayı ve bu ülkelerde rejim değişikliği yaparak Amerikan müvekkili bir ülke haline dönüştürmeyi amaçlar. Ancak artık demokrasi geliştirme "ahmaklık", ülke inşası "kasıntılık", dış müdahale ise "felakete davet" olarak görülmeye başlandı.

Obama ile insansız hava araçları (Drone'lar) Amerikan gücünün ve suçsuz sivilleri de öldürmesinin sembolü oldu. Bu cinayet sistemi de kendilerine de lazım olduğundan Rusya ve Çin durumu izlemekten başka bir şey yapmadılar. ABD hükümetinin ulusal güvenlik mekanizmalarının içindeki 100'den fazla kişi hemen her hafta güvenli telekonferans metodu ile Pentagon'un koordinatörlüğünde mevcut şüphelilerin biyografileri üzerinden ölme sırası gelen kişiyi Obama'ya tavsiye ediyor. El Kaide'den Somali'deki Şahab militanlarına kadar tüm dünyada terörist olarak damgalanan kişilerin içinden powerpoint sunusu ile hedef seçme toplantısının mimarı Obama'nın kendisidir. Seçilen isimler Beyaz Saray'da Brennan'da toplandıktan sonra Obama'nın onayına sunuluyor. Bu cinayetler sadece El Kaide elemanlarını değil Taliban mensupları dâhil kim hedef seçilirse onu buldu. Örneğin Pakistan'daki Taliban liderlerinden Mesut, karısı ve çocukları ile birlikte öldürüldü. Zayiatların bu kadar çok olmasının nedeni ise misket bombası denilen içinden pek çok bomba çıkan mühimmatın kullanılmasıdır. Bu sadece hedefi değil yanındaki herkesin de öldürülmesine yol açmaktadır.

Hedefli öldürme sistemi hem ucuz hem de asgari Amerikan askeri kaybına neden olduğundan iyi bir yöntem olmaya devam etmektedir. Ancak droneların öldürdüğünden

daha fazla terörist yarattığına şüphe yoktur. Obama, terörle mücadele ederken kendi ülkesini terörist bir ülke haline getirdi. Sadece Pakistan'da yapılan 300 drone saldırısı ile 1.800-2.800 kişi öldürülmüştür. Diğer ülkeleri, CIA ve özel kuvvetlere ölüm listesinden düşenleri de eklerseniz resmin ne kadar vahim olduğunu biraz daha iyi anlarız. Örneğin Yemen'e 15 Mayıs 2011'de gönderilen bomba 27 kişiyi öldürmüştü. Bunlardan 8'i tamamen (biri 16 yaşında üç Amerikalı dâhil) suçsuzdu. 2009 sonunda yine Yemen'de 14 kadın ve 21 çocuk aynı şekilde öldürülmüştü. Seçim öncesi Guantanamo'yu kapatacağını söyleyen Obama bu sözünde durmadığı gibi yeni işkence metotları (su tahtası) getirdi ve arkasında emekli general ve amiral danışman ordusu ile maksimum terörist öldürme stratejisine geçti. İktidara gelince Obama'nın teröristlerin işkence gördüğü ülke dışındaki CIA hapishaneleri ile ilgili bir itirazının da olmadığı anlaşıldı. Amerika'nın adının kötüye çıkmaması için bu tesislere yeni bir isim verildi ve konu kamuoyu dikkatinden kaçırıldı.

Obama'nın terörle mücadele metodu olan hedefli öldürme sistemi "Whac A-Mole" denilen bir yaklaşımla izah edilmektedir. MWhac-A-Mole, lunaparklarda beş delikli bir zeminden rastgele kafasını çıkaran köstebeklerin kafasına vurarak puan kazanılan bir oyun. Obama'nın yönteminde havadan görülen hedeflerin sivil ya da suçsuz olup olmadıklarına bakılmaksızın derhal vurulması ve mümkün olduğunca daha fazla sayıda insanın öldürülmesinin amaçlanması bu oyunu çağrıştırıyor. Sayıya dayalı yeni öldürme sisteminde tüm ölümler iki sayılı haneler içinde gerçekleşti. Yani kimse yalnız başına öldürülmedi. Kim olduklarına bakılmadan cesetler sayıldı. Kongre üyeleri, Obama'nın tutuklama ve alıkoyma konusunda bir politika üretememiş olmasından dolayı mahkûm olmak yerine öldürmeye odaklandığını düşünüyorlar. Pakistan'daki ABD

Büyükelçisi Cameron P. Munter bile CIA'nın asıl görevinin öldürmek haline gelmesinin ABD dış politikasına zarar verdiğinden şikâyet ediyor. Bu işlerin elebaşısı olarak ise Obama'nın terörle mücadele danışmanı John O. Brennan tarif ediliyor. Brennan, Beyaz Saray'ın altındaki yuvasından teröristleri takip eden ve insafsız modern savaşı uygulayan kişi olarak görülüyor. Konu ülke çıkarları ve ulusal güvenlik gibi muğlak gerçeklerin arkasına saklandığında ABD'de kimsenin bu acımasız insan avına itirazı olmuyor ve Obama bildiği tek oyunu oynamaya devam ediyor. Daha kaç kişinin öldürüleceği ve ölüm listesine kimlerin gireceği ucu açık bir konu.

Obama doktrininin esasları şu şekilde özetlenebilir: Artan şekilde uluslararası örgütlere dayanmak (pragmatik uluslararası), Amerikan değerleri ve dış politika başarıları için daha fazla tevazu duygusu, askeri güçten ziyade dış yardıma dayanmak. Obama doktrini şu özellikleri ile eleştirilmektedir: Düşmanlarına cesaret vermesi, dostlarını göz ardı etmesi, ülkenin değerini düşürmesi. Amerikan kurgusu, kimlik ve din üzerinden yeni dönüştürme metotları denemektedir. ABD'nin Obama'nın yeni döneminde de birbiri ile iç içe olan şu üç ana politikası devam edecektir: (1) Genişletilmiş Ortadoğu Projesi kapsamında Ortadoğu'daki dönüşüm ve ideolojik mücadele. (Demokrasi projeleri) (2) Terörle mücadele ve başta nükleer olmak üzere kitle imha silahlarının yayınlanmasının önlenmesi. (3) Enerji kaynakları ve boru hatları üzerine mücadele. Obama, Irak'tan çekilme sonrası Ortadoğu ve İslam Dünyası'nda Amerikan liderliğini yeniden kurgulamak için nükleer silahlarının yayılmasının önlenmesi, terörle mücadelede daha etkili bir küresel strateji, ortak tehditlere karşı yeni ittifaklar, ortaklıklar ve kurumlar inşa edilmesi, demokratik toplumların desteklenmesi gibi hedefler edinmiştir. Bunu yaparken Ortadoğu'dan

çekilmeyecek ama gücünün görünürlüğünü azaltacaktır. Arap Hareketleri ve İslamcılara yapılan yatırımlardan alınan dersler artık Ortadoğu'da demokrasi ve özgürlükler değil doğrudan Amerikan çıkarları daha açıkça telaffuz edilecektir. 2008 yılında sosyal medya, kamu diplomasisi ve stratejik iletişimi de kurguya dâhil eden ABD, akıllı güç uygulamaları ile yeni dönemde de işi ucuza getirerek halk hareketleri yoluyla dönüşüm politikalarına devam edecektir.

Obama döneminde istihbarat 2009 yılında Obama 11 Eylül 2001'den beri gizli savaş kabiliyetlerindeki en büyük artışı onayladı. Aynı yıl Pentagon ve CIA'nın odak noktası Irak'tan Afganistan ve Pakistan'daki savaşa kaydı. Obama döneminde CIA'nın drone programları ile Pakistan ve diğer ülkelerde çoğu suçsuz binlerce kişi terörist olma ya da saklama şüphesi ile uzaktan öldürüldü. ABD bugün de pek çok ülkede drone ve özel kuvvet üsleri ile faaliyetlerine devam ediyor, buralarda alıkoyma hapishaneleri ile sorgulamalarına devam ediyor. CIA ve Pentagon birbirlerinin metotlarını kullanırken istihbarat ve askeri faaliyetler arasındaki çizgi kaybolmuş durumdadır. Buna Obama döneminde CIA direktörünün Savunma Bakanı, General olan Petnaus'un da CIA direktörü olması katkıda bulundu. Diğer bir katkı payı CIA'nın siyasi mekanizmanın sıkı kontrolünde olması, çoğu çöp olan raporların filtre görmeden doğrudan Başkan'a gitmesi ile oluştu. Böylece pek çok hata ortaya çıkarken istihbarat toplumu uzun dönemli çalışmalardan uzak kaldı. Bütün gayretler El Kaide üzerinde bir an önce sonuç alınmasına yöneltildi. Yapılan iş teröristleri takip etmek, yakalamak, sorgulamak ve sınırsızca öldürmekti. 1980'lerde Reagan yönetimi Sovyetlere karşı mücahitleri desteklemeye öyle dalmıştı ki bunun diğer tehditleri artıracağını görememişti. Aynı miyopluk 2001'den beri CIA'nın gözlerinde de vardır.

ABD istihbarat reformları, örtülü operasyonlar için terörle savaşa dayalı yeni bir dönem başlattı. Uluslararası ortamın tolerans göstermediği CIA'nın gizli savaşçıları artık üçüncü tarafları kullanmakta zorlanmakta ve askerlerin yardımına ihtiyaç duymaktadır. Askerler ise geleneksel komando akınlarından öteye örtülü operasyonlara angaje oldular. Afganistan'da El Kaide, Irak'ta direnişle mücadele de örtülü operasyonların sorumluluğunu aldılar. Yeni durum yönetim sorunları yanında operasyonel eksiklikler ortaya çıkardı. Örtülü operasyonların altından ABD'nin çıkması ve uluslararası ortamın negatif ilişkisi kaçınılmazdı. ABD örtülü operasyon kabiliyetinin kalıtsal sorunlarına yenileri eklenmektedir. Bu hali ile Amerikan örtülü operasyonlarının geleceği bulutludur, aydınlık değildir. Savaşlardan yenik çıkan ve ekonomisi krize giren ABD yeni bir konsept belirledi. Akıllı Güç. Böylece savaşların beyinlerde kazanılması için II. Dünya Savaşı'ndan beri devam eden propaganda ve psikolojik savaşlarına sosyal medya boyutu katıldı. Yumuşak gücün resmi vasıtaları arasına kamu diplomasisi, yayıncılık, değişim programları, kalkınma yardımları, doğal afet yardımı, yabancı orduları ile temaslar katıldı. Ancak önemli olan bunları yürütecek bir bütçe ve teşkilat kadar sert güce entegre olmalarını sağlayacak çerçeve bir ulusal güvenlik stratejisinin olmasıdır. ABD, yayıncılık ve değişim programlarına askerlere harcandığından 500 kat daha az harcamaktadır.

Amerikalı gazetecilere göre Obama'nın denizaşırı yerlerde drone saldırısı ile öldürülmesine onay verdiği kişiler ABD'ye doğrudan ve hemen her tehdit oluşturmalarından öldürülmeleri uluslararası hukuka aykırıdır. Bu saldırıların mimarı olan ve bugün CIA'nın başına gelen Brennan ise 30 Nisan 2012'de Woodrow Wilson Merkezinde yaptığı konuşmada bu kişilerin El Kadie ya da uzantısı olduklarından yasal hedef teşkil ettiklerini savunmaktaydı. Brennan'a göre

II. Dünya Savaşındaki Alman ya da Japon komutanları gibi bunlar da hedefti. Ancak hedef alınan kişiler bölgede askerlik yaşına gelmiş ve üniforması bile olmayan herkesti. Alman ve Japon komutanları düşman bir ordunun komutanları idi ama bunların hepsinin düşman olduklarını söylemek imkânsızdı. Diğer yandan Afganistan ve Pakistan dışında ABD'nin El Kaide ve uzantılı örgütler ile silahlı çatışmada olduğu belli değildir. Uluslararası hukuka göre böyle bir grup uzantı ile savaşta olmak için grubun belirli bir teşkilat yapısının olması ve devam eden düşmanlıklar görülmesi gerekir. Sudan, Yemen veya başka bir ülkede ABD'nin El Kaide militanları ile savaştığı iddiası bu gereklilikleri taşımaktadır. ABD'nin 2011'de askeri güç kullanımına başladığı El Kaide, tanımlanan Yemen'deki Al Qaeda in the arabian Peninsula (AQAP), Somal'deki Al-Şahab 2001'de mevcut bile değildi.

El Kaide ya da uzantısı örgüt mensubu olmak için doğrudan ABD'ye karşı bir düşmanca eyleme girişmek gerekmez. Örgüt savaşçılarına yardım etmek, yemek pişirmek ya da şoförlük yaparak da örgüt üyesi olabilirsiniz ama bu tür üyelik hedef olmanızı gerektirmez. Çatışma hukukuna göre doğrudan düşmanca eyleme katılanlar veya sürekli savaş durumunda olan kişiler hedef kabul edilir. Brennan ise ortalıkta dolaşan herkesi drone hedefi haline getirmekte en temel savaş hukuku kaidesi olan savaşta savaşanlar ve sivilleri ayırmayı göz ardı etmektedir. ABD ülkesindeki suçsuz insanları koruma görüntüsü altında diğer ülkelerde suçsuz insanlar öldürmektedir. Çin ve İran gibi ülkeler de çevre ülkelerdeki muhalif direniş gruplarına bu tür drone saldırıları düzenlemeye başlarlarsa durum içinden çıkılmaz hale gelecektir. Bugün kör ve dilsiz olmayı tercih eden uluslararası ve çok bilindik. ABD insan hakları örgütleri o zaman nasıl tepki vereceklerdir? ABD yönetiminin yaptığı tek şey suçsuz insanları ayırt etmeden öldürmeye devam

etmek için yeni hukuki gerekçeler yaratmaktır. Ermeniler ya da Yahudiler için çok hassas olan Kongre ve Senato ile onların denetleme komiteleri de on yıldır top çevirmekte ya da topu taca atmaktadırlar. ABD'nin çok demokratik yönetiminin halkına verdiği mesaj ise "Bize güvenin." demekten ibarettir.

Afganistan'da terörle mücadelede CIA gittikçe öne çıkarken bir yandan daha da askerileşti. Öte yandan askerlerin rolleri daha sessiz ve gizli olmaya başladı. ABD Başkan Yardımcısı Joe Biden'in dediği gibi Afganistan'daki savaş istihbarat operasyonları, Predators droneların ve küçük askeri hücreler ile yapılmaya başlandı. Askerler ve CIA iç içe geçerken askeri ve istihbarat operasyonları arasındaki çizgi de belirsiz hale geldi. CIA, Afganistan'ın doğusundaki üslerinden drone savaşlarına girerek paramiliter bir rol edinirken Pentagon ise hızla bir düzineden fazla ülkede gizli savaş programlarına girişti. 2009'da ise Bush yönetimi tarafından onaylanan işkence yöntemleri deşifre oldu ama Adalet Bakanlığı gene üstünü kapattı. Temmuz 2009'da 2001 yılından beri El Kaide liderlerini öldürmek için küçük timlerle suikast programları uygulandığı ortaya çıktı. 2010 yılında kabul edilen yeni sorgulama kanunu hapishanedeki tutuklulara işkence yapan istihbarat memurlarının soruşturulmasına yetki veriyordu. Ancak bu ne işkenceyi yasaklıyor ne de bizim anladığımız şekli ile işkenceyi uluslararası yükümlülükler ile uyumlu hale getiriyordu. Çünkü hem Demokratlar hem de Cumhuriyetçiler için işkence Amerika'yı korumak için gerekli idi.

Barack Obama'nın CIA'nın başına içeriden birini terfi ettirmek yerine Ponetta'yı getirmesi Bush dönemi istihbarat politikasına son vermek olarak algılandı. Bush döneminde içerideki telefon dinlemeleri ve geliştirilmiş sorgulama yöntemleri ile ilgili şikâyetler vardı. İstihbaratın siyasileşmesi

en çok Irak ile ilgili raporlarda dikkati çekiyordu. Obama'nın seçimi de yeni Demokratlar arasında ünlü bir figür oldu. CIA direktörleri arasında Porter Gross bir bürokrat olmaktan ziyade bir siyasetçi gibi en çok davranan kişi idi. Panetta'nın gelişindeki bir başka beklenti Washington'daki pek çok adres ile olan iyi ilişkileri idi. Çünkü CIA'nın müşterileri ile özellikle Beyaz Saray ile ilişkilerin en kötü olduğu dönemde geliyordu, hatta bu en önemli sorundu. CIA'nın iki ve üç numarası olan Stephen Kappes (kariyerli bir durum memuru) ve Michael Morrel (eski Asya çalışanı), CIA içinde 9 yıldır süren kaosa son vereceklerdi. En önemli zorluklardan biri DNI ile ilişkilerin düzenlenmesi idi.

2004 yılında kurulduğundan beri DNI Ofisi, 1.500 çalışana ulaşmış ama bu balon bürokraside lüzumsuz işler yapıyor görüntüsünde idi. İstihbarat toplumunun başı kabul edilen DNI'ın çift şapkalı olarak DCIA şapkası ile Ulusal Gizli Servis'in (CS) başkanı da olması istihbarat servislerinin işlerini karıştırıyordu. Her istihbarat servisinde direktörün altında üç yardımcı varken DNI'ın altında bir başyardımcı, dört yardımcı, üç ortak yardımcı ve 19'dan fazla asistan yardımcı vardı. Yapılan çalışmalar istihbarat başarısızlıklarının teşkilatlanma ile ilgili değil daha çok siyasi ve psikolojik nedenlerden kaynaklandığını ortaya koydu. Politik nedenler ülkenin güvenlik ve savunma politikası ile ilgili varsayımlar, teşkilatın çıkarları, kendi ününü koruma gibi endişelere dayanıyordu. Psikolojik nedenlerin başında ise analizcilerin belirsizlikler içinde kendi mantığını ortaya koyması gelmekte idi. Bazıları teorik bir model kullanıyor, bazıları tarih tekerrür eder diyor, bazıları ise hislerine kaplıyordu. Obama iktidara gelirken kafasında ülkeyi sürekli savaşa götüren zihniyete ve istihbaratın Bush dönemindeki siyasileşmesine yani siyasi mekanizma ile bu kadar çok iç içe olmasına son vermek vardı. Bu kapsamda DNI'ın bağımsız

ve federal benzeri bankası başkanı gibi teknokrat olmasını düşünüyordu.

CIA'nın istihbarat analizinin babası gibi görülen kişiler sosyal bilimlerin yöntemlerine çok fazla güvenmekteydi. Pentagon'un Özel Planlar Ofisi'nin başında olan Abraham Shulsky "alternatif istihbarat" diye bir kavram üretmiş, eğer ona eş değer bir şey yoksa istihbaratın sosyal bilimlerin temelinde olduğunu düşünüyor ve istihbarat analizinin politika sürecinden ayrılarak siyaset dışı olması gerektiğini savunuyordu. İstihbarat toplumu içinde dünya çapında bir Think-Tank gibi bir analiz kolu yaratılacaktı. Başkan Nixon yönetimi Georgetown Sosyal Takımı'ndan gelen CIA'nın verilerini çok yumuşak bulduğu için dikkate almamış ama 1976'da B Timi adı verilen bir grup alternatif istihbaratı uygulamaya devam etmişti. 1998 yılındaki Donald Rumsfeld'in balistik füze komisyonundan Irak Savaşı ve Obama dönemine kadar başkanlar ve Kongre üyeleri istihbarat toplumunu bir siyasi futbol maçı alanı gibi kullandılar. 2007 yılında çıkan Ulusal İstihbarat Değerlendirmesi (NIE) bile Bush'un Irak ve İran için CIA üzerinde baskı kurma teşebbüsü olarak görüldü. Bush yönetimi İran'ın zenginleştirilmiş Uranyum üretimi ile ilgili belirgin bir kanıt bulması için CIA'ya baskı yapıyordu. Obama'nın istihbarat toplumuna biraz bağımsızlık vermesi hem istihbarat servislerinin aradığı istikrara hem de politikanın gündeminin peşinde koşmaktansa kendi işlerine dönmesine yardımcı olacaktı.

2009 yılında CIA Direktörü Panetta ve DNI Amiral Dennis Blair, örtülü operasyonun desteklenmesi ve Beyaz Saray yetkililerine ulaşma konusunda bir savaşa girdiler. Aylar süren bu mücadelenin sonunda Ulusal Güvenlik Danışmanı James Jones'un aracılığı ile iki taraf gizli bir memorandum imzaladılar. Daha sonra iki taraf yabancı ülkelere atanacak

üst düzey istihbarat temsilcilerinin atanması konusunda karşı karşıya geldi ve bu konu da aracılar vasıtası ile çözüldü. İki taraf arasındaki diğer bir ciddi anlaşmazlık konusu CIA'nın tartışmalı ve gizli Predetor drone programını denetlemekten kimin sorumlu olacağı idi. Varılan anlaşmalara göre CIA, yabancı ülkelere üst düzey istihbarat temsilcisi atanmasında sorumluluğu elinde tutacaktı ama diğer konularda Blair'in istediği olmuştu. CIA'nın örtülü operasyonları programları Beyaz Saray'da tartışıldığında DNI da masada olacaktı. Bu çekişme çok sert geçmekte birinin kazancı diğerinin yetki ve gücünün kaybı olarak görülmekte idi. Obama ise ikisi ile de görüşmekte idi. Blair ya da temsilci Başkan'a günlük brifingini vermekte Panetta ise en az haftada bir kez Başkan ile bir araya gelmekte idi.

İki taraf arasındaki çatışma DNI'ın üst düzey bir NSA temsilcisini DNI'ın Irak Kürt Bölgesi (Tayin Kürdistan diye yapılmıştı.) temsilcisi yapması, CIA'nın Alman ve Japon komutanları düşman bir ordunun komutanları idi. Ancak bunların hepsinin düşman olduklarını söylemek imkânsızdı. Diğer yandan Afganistan ve Pakistan dışında ABD'nin El Kaide ve uzantılı örgütler ile silahlı çatışmada olduğu belli değildir. Uluslararası hukuka göre böyle bir grup uzantı ile savaşta olmak için grubun belirli bir teşkilat yapısının olması ve devam eden düşmanlıklar görülmesi gerekir. Sudan, Yemen veya başka bir ülkede ABD'nin El Kaide militanları ile savaştığı iddiası bu gereklilikleri taşımamaktadır. ABD'nin 2001'de askeri güç kullanımına başladığı El Kaide tanımlanan Yemen'deki Al Qaeda In The Arabian Peninsula (AQAP), Somali'deki Al-Şahab 2001'de mevcut bile değildi.

Geleneksel olarak CIA istasyon şefi yabancı ülkelerde en üst istihbarat temsilcisi idi. Ancak NSA, Kürt bölgesinde daha büyük bir yer kaplamakta idi. Müteakiben DNI ve

CIA, Pasifik Komutanlığına atanacak en üst düzey istihbarat konusunda anlaşmazlığa düştü. Blair, Ulusal güvenlik Konseyi'nin (NSC) kendi lehine konuyu çözeceğini düşündü. Çünkü Beyaz Saray DNI üstünlüğünü kabul etmezse bu sistem çalışmazdı. Başkan Yardımcısı Joe Biden'den Blair ve Ponetta arasında aracılık istendi. Biden, iki tarafla yaptığı üç toplantıdan bir sonuç alamadı ve sonunda Panetta lehine karar verdi. Bu Panetta için büyük bir zaferdi. Özellikle de son dönemde basının gözünde yara almıştı. Bu yaraların nedenleri Bush dönemi işkence memorandumlarının ve sorgulamalar ile ilgili Adalet Bakanlığı kararlarının basına yansıması idi. Penatta, bu belgelerin basına yansımasından endişe etmişti. Eski adı Operasyonlar Dairesi olan Ulusal gizli Servis (National Clandestine Service) NCS, kültür içinde bir kültürdü. Onların operasyonel gereksinimleri öyle kutsaldı ki içeride bir isyan çıkabilir ve atama yetkisini kaybedebilirdi.

Örtülü operasyonlar üzerindeki çatışma daha da hassastı. CIA, 1947 yılında kurulduğundan beri NSC ile doğrudan temasta idi. DNI, Blair ve yardımcıları, CIA'nın Gizli Servisi'nin "National Clandestine Service" (NCS), örtülü operasyonlar ve özel faaliyet programları ile büyük resmi veremediğini düşünüyordu. DNI, özellikle CIA tarafından Pakistan'da başlatılan drone programların sorguluyordu. CIA, ulusal güvenlik yetkilileri ile doğrudan temasta iken DNI örtülü operasyon programları ile emretme yetkisi yoktu. Ancak şimdi Beyaz Saray, CIA'dan örtülü operasyon programları ile ilgili olarak DNI'da bilgilendirmesini, Blair tarafından hazırlanan ulusal güvenlik stratejisine uygunluğu konusunda düzenli değerlendirmesini olmasını istiyordu. Blair, Kongre ile Panetta'dan daha fazla ir araya geldiği için CIA'nın örtülü operasyonun programları ile ilgili bilgi sahibi olmalı idi. Daha önceleri bu sorun olmamıştı. Çünkü ABD istihbarat toplumu Truman'dan beri CIA'nın Başkan

ile doğrudan irtibat halinde ve onun direktifi ile örtülü operasyon yapılmasını kabul etmişti. Blair lehinde çözülen diğer bir konu CIA'nın işi olmayan konulardaki toplantılara CIA'nın katılımı ile ilgili idi. Sık sık CIA yetkilileri kendi işleri olmayan faaliyetlerin görüşüldüğü NSC toplantılarına da birkaç temsilci gönderiyorlardı. Blair bundan da şikâyet etti. Toplantılara hangi istihbarat servisinin temsili göndereceğine ve DNI'ı kimin temsil edeceğine kendisi karar verecekti. Anlaşmaya göre, DNI istihbarat toplumun en önde gelen temsilcisi olacak ama CIA'da (isim olarak) kimi isterse onu getirecektir. Ancak pratikte işler DNI'ın istediği gibi gitmedi. DNI, süreçler ve toplantılar hakkında konuşuyor ama faaliyetler ve sonuçlar konusunda ileri gidemiyordu.

2009 yılbaşında Amsterdam'dan Detroit'e giden bir uçağa yönelik bombalama olayında yaşanan istihbarat zafiyetinden sonra Senato İstihbarat Komitesi raporunda şu ifade yer alıyordu. "İstihbarat toplumu içinde ne tüm sorumluluğu olacak ne de ele geçen bilgileri birbirine irtibatlanarak başarısızlığı üstlenecek bir kurum bulunmaktadır. Bombalamadan önce 14 ipucu vardı ama hiçbir kurum tek başına bunları bir araya getirememişti. DNI'ya bağlı Terörle Mücadele Merkezi (NCTC) bilgileri taktik istihbarat haline getiremeyince DNI Dennis Blair bir analitik hücre kurmaya karar verdi. Asıl sorun ise şu idi: Her seferinde paylaşmaktan ve birlikte çalışmaktan bahseden istihbarat servisleri liderleri odalarına dönünce kendi işlerine bakıyordu. CIA, NCTC'ye hassas istihbarat vermiyordu. Yapılması gereken bu geleneksel istihbarat kültürünün yenilenmesi idi. 2009 yılbaşı bombalamasından birkaç gün sonra Obama, durum odasında istihbarat komitesini topladı ve "Birinizi ya da hepinizi kovabilirim." dedi. Dennis Blair suçu üzerine aldı ve yeni bütçe ile önceliğini bilgi bankası oluşturmaya verdi. Sonunda bir kelle gitmeli idi ve bu DNI Dennis Blair oldu. Ama kimse

DNI olmak istemiyordu. Çünkü bilgiye ulaşamayan birinin gücü işe yaramıyordu. Amerika'da DNI pozisyonu en çabuk işten kovulma yeri oldu. Obama önce Dennis Blair'i getirdi ve o ateşin içine düştü. Onun takipçisi hava kuvvetlerinden emekli Korgeneral James R. Clapper oldu.

Bazılarına göre eski DNI gücünü kullanamamış, önceliklerini yanlış seçmiş, bilgiyi paylaşmak yerine CIA'nın örtülü operasyonlarına kafayı takmıştı. Bazılarına göre ise 4.000 kişilik kadrosunu genişletmek yerine eksikliklerine odaklanmalı, karar vericileri azaltmalı ve analitik süreci geliştirmeli idi. Kendi çalışanlarına göre ise başkan onun yeterince desteklememişti. Senato istihbarat komitesinin diğer bir tespiti elektronik ve sinyal istihbarata çok fazla ağırlık verildiği ve insan kaynaklarının unutulduğu oldu. İnsan kaynakları çok hassastır ve onların kimliğini deşifre etmeden bilgiyi almak zordur. İstihbarat toplumunun analizcileri insan istihbaratının değerlendirmelerinden ziyade daha çok veri üzerinden çalışmak için eğitilmiştir. Dennis Blair'in kovulmasından sonra Obama, Başkanlık İstihbarat Tavsiye Kurulu'na "President's Intelligence Advisory Board" (PIAB), DNI'ın pozisyonu ve yetkililerini sorgulamalarını istedi. PIAB ise küçük değişiklikler önerdi. DNI, istihbarat toplumunda para dağıtma yetkisinde bazı geliştirmeler istedi. Önemli bir değişikliğe istihbarat komitesindeki senatörlerden direniş geleceği biliniyordu.

2010 yılında meydana gelen sızıntılar sonrası DNI Jomes Clapper, açık bir memorandum ile istihbarat toplumunu gizlilik dereceli bilgilerinin korunması için ikaz etti. Son dönemde Wikileeks, Afganistan ile ilgili kablolu bilgi trafiğine sızarak CIA kırmızı hücre değerlendirmesini yayınlamış, Dışişleri Bakanlığından bir analizci ise Fox News'e Kuzey Kore ile ilgili haddini aşan bilgiler açıklamıştı. New York Times ve

Washington Post Gazetelerinde CIA'dan maaş alan Afgan Hükümet yetkililerinin isimlerinin yer alması ise Beyaz Saray Dışişleri ve Savunma Bakanlıklarını dehşete düşürmüştü. Eski CIA yetkililerine göre bu sızıntıların kaynağı CIA'nın yeraldeki faaliyetlerini beğenmeyen ordu mensuplarından geliyordu. Savunma Bakanlığı ise bu sızıntının askerlerin özel operasyon birliklerinin istihbarat rolünün artmasından memnun olmayan CIA'dan kaynaklandığını düşünüyordu. Clapper önce basınla ilişkileri düzenleme işine el attı ve medya ile ilişki kurabilecek yetkili memurlar ile ilgili bir süreç belirledi.

Emekli General James Clapper'in yeni DNI adayı olmasından pek çok kişi memnun değildi. General DIA'ya başkanlık etmişti, insan istihbaratı tecrübesi yoktu ve Kongre'nin istihbarat denetimlerine iyi gözle bakmıyordu. Askerler ise Afganistan'daki istihbaratın başında olan Tümgeneral Michale Flynn için lobi yapıyorlardı. Ancak Flynn'in Afganistan'da Devlet Başkanı Hamit Karzai'nin kardeşi Wali Karzai ile ilişkileri CIA ile arasını bozmuştu. Wali Karzai, Kandahar bölgesindeki istihbaratın çoğunu sağlamakla birlikte gücünü uyuşturucu trafiğini yönetmekten alıyordu. CIA, Leon Ponetta'nın terfi ettirilerek DNI olmasını isterken Panetta CIA'dan ayrılmak istemiyordu. Obama'nın en yakın danışmanları DNI'ın yetki sorunu olmadığını düşünüyordu. 12333 sayılı icra emri ile zaten istediği gibi parayı aktarabilir ve Başkan'ın onayı ile istediği servis başkanını işten kovabilirdi. Sorun işlerinin karışmasına neden olacak kadar karargâhının büyük olması idi. 11 Eylül komisyonu, DNI için 500 kişilik bir kadro öngörmüş ama şimdi 2000 çalışanı vardı.

Obama'ya gelene kadar hiçbir ABD Başkanı, Pentagon'un tam teşekkülü örtülü operasyon kabiliyetine CIA'nın daha az avantaja sahip olduğu bir dönem yaşamadı. Özel Kuvvetler

Komutanlığı, tam bir Kolordu seviyesine gelirken CIA'nın Özel Faaliyetler Başkanlığı askerlerin operasyonlarına teknik hizmetler sağlayan bir kısım haline geldi. CIA'nın elemanları zaten uzun zamandır Afganistan'da Pentagon'un kontrolünde çalışmaktadır. Bugün Amerikan ordusunun ülke içindeki binlerce tesisi ve 761 yabancı üssünde bir milyondan fazla asker ve sivil görevlidir. Bütün bu göstergeler Amerika'nın ne kadar sivil bir toplum olduğu ya da askerleştiği konusunda tartışmaları beraberinde sürüklemektedir. Bunun altında yatan neden ise Bush döneminde artan askerleşme değil 1947 yılından beri ABD dış politikasının yürütülmesinde seçilen yol ile ilgilidir. O dönemden beri medya ve Think-Tank merkezleri bazen farkında olmadan militarizmin avukatlığını yaptılar. 2011 yılında ABD bütçesinin %40'ı dışişlerine bu bütçenin de %30'unun askerlere gittiğini öğrenince çoğu Amerikalı şoke oldu. Dışişlerine kalan %10'un da büyük kısmı dış yardım olarak kullanılmakta idi.

2012 yılı Amerikan istihbarat teşkilatları için garip bir yıl oldu. Drone programı, Davud Petraus'un seks skandalı, Kuzey Kore'nin başına Mao gibi giyinen, Disney seven, sabırla nükleer silah yapmakta olan bir lider gelmesi kamuoyunun dikkati en çok çeken onaylardı. ABD istihbarat toplumu için önemli gelişmeler ise şu şekilde sıralanabilir:

1) 2012'de her hafta bir El Kaide lideri öldürüldü. Önümüzdeki dünya genelindeki drone üslerinin daha da artması ve hedefi öldürmenin sürekli hale gelmesi beklenmektedir.

Tepkileri azaltmak için Obama'nın düşündüğü çare hedefi öldürme sistemini şifreli hale getirmektir. Drone programı yeni teknolojilerle daha da genişlerken yasal boyutundan ziyade CIA'nın yoksa askerlerin sorumluluğunda mı olacağı 2013'te de tartışma konusu olmaya devam edecektir.

2) Yapılan araştırmalar Amerikan halkının Bush dönemine göre daha da işkence yanlısı olduğunu gösterdi. Aynı şekilde teröristlere düzenlenen suikastlar, su tahtası, zincirleme gibi yöntemler ile ilgili anketlerde de Amerikan halkı casusluk amaçlı olarak olumlu cevap verdi. Ancak çoğu sorgulama uzmanı işkencecinin iyi iş görmediği inancındadır. Sosyal bilimciler ise uykusuz ve sağlıklı düşünemeyen insanların vereceği bilgilerin güvenilir olmayacağını ifade etmektedir.

3) Petrous'un biyografi yazarı Paula Broadwell ile evlilik dışı ilişki yaşaması başka tartışmaları beraberinde getirdi. İstiharatın askerileşmesi ve askerlerin bu tür görevlere uygunluğu Petraus, CIA direktörlüğüne uyum sağlayamamıştı. Verdiği emirler ve sorular muhalifler yaratıyordu. CIA kültüründe gizliliğe her şeyden çok önem vermekle ün yaptı.

4) 2012'nin diğer önemli bir gelişmesi Savunma Bakanlığının DIA'nın gizli servisini çok daha büyütmeyi planlamasıdır. Ancak Kongre hemen bunu engelleme yolunu seçti. DIA bugüne kadar casus yetiştirmekte ve yönetmekte adı kötüye çıkmış ve bir yapı idi. Bu nedenle önceki bakanlardan ikisi Savunma Bakanlığının bu işi CIA'ya devretmesini tavsiye etmişti.

5) ABD kongresinin siber güvenlik yasasını çıkaramamış olması %80'i özel şahıslara ait olan hassas Amerika altı yapısını (dijital ağlar, bankalar, barajlar, elektrik hatları, internet vb.) tehlikeye sokmaya devam etmektedir.

Obama döneminde CIA'ya ne isterse verildi ve dış politikanın uygulanmasında büyük güç ve geniş bir alan edindi. Örneğin 2010 yılında Obama, CIA'ya şüpheli Amerikan vatandaşı bile olsa öldürme yetkisi verdi. CIA bugün bir ölüm makinesi haline geldi. Makinenin motoru Terörle Mücadele Merkezi'dir. Elde edilen sonuçlar harika

olmaya yakın çok iyi olduğu için CIA, cehenneme gidiş için operasyonel bir alet kutusu olarak tanımlanmaktadır. Ancak terörle mücadelede yapılan iş, yenilerinin ortaya çıkmasından daha fazlasını öldürmeye gayret etmektir. İnsan avı işi terörle mücadele merkezi içinde bir birime aittir ve Afganistan-Pakistan için kurulan birimden birer tane şimdi Yemen ve Somali için kurulmuştur. CIA'in Terörle Mücadele Merkezi'nde 2001 yılında 300 kişi çalışırken 2011 yılında 2000 civarına (CIA mevcudunun %10'una) ulaşmıştır. 11 Eylül 2001'den beri CIA önemi bir dönüşümden geçmiştir. CIA halen istihbarat toplamakta ve pek çok değişik konuda analiz yapmakta ise de görev yoğunluğu ve kaynaklarını terörle mücadeleye tahsis etmiştir. Yeni operasyonel odakta "hedefçiler" kritik rol oynamaktadır. Bunlar terörle mücadele merkezi içinde özel hücreler şeklinde tutulmaktadır. CIA'nın "terörle soğuk mücadele" konsepti oldukça basittir. Hedefleri bulmak ve ele geçirmek ya da öldürmek. 2004 yılından beri CIA tarafından yapılan 236 drone saldırısının 192'si Obama döneminde yapıldı.

CIA'nın etkisinin artmasında ordu ile daha fazla entegre olması etkili oldu. CIA'nın Afganistan üzerinde uçan droneları Hava Kuvvetleri Harekât Merkezi tarafından izlenmektedir. Irak ve Afganistan kadar Somali ve Yemen'deki gizli savaş alanlarında CIA, ordunun özel kuvvetleri ile çok yakın çalışmaktadır. Arap Yarımadası'ndaki karışıklık için CIA, gizli drone pistleri inşa etmektedir. Eğer füze savaşına geçilirse bu CIA'nın askeri görevlerinin genişlemesi anlamına gelecektir. Drone saldırıları terörle mücadelenin sadece bir yönüdür. Bunun haricinde sorgulamalar, tutuklamalar gibi pek çok operasyon yapılmaktadır. Obama yönetimi CIA'nın gizli hapishaneler sistemini bozmuş olsa da Somali dâhil pek çok ülkede şüphelileri tutuklamaya devam etmektedir. CIA ve askerler hassas hedefler için Afganistan, Irak ve Yemen'de

"omega" veya "çapraz matriks" adı verilen melez birimler teşkil etmişlerdir. CIA Analitik Daire çalışanlarının %35'inin işi operasyonları desteklemek iken %10'u ülke dışında kullanılmaktadır. Kısaca artık analizciler rapor yazmıyor, olaylara öncülük ediyor. ABD, terörle mücadelede 2004 yılından beri farklı sorgulama teknikleri kullanmaya başladı. Bu teknikler Irak'a yönlendiren timler tarafından denendi. Bu timlerin içinde CIA, FBI ve NSA'dan elemanlar bulunmakta idi. Irak'ta El Kaide ağının çökmesinde bu timlerin etkili olduğu düşünülmektedir. CIA'da diğer bir yenilik ise El Kaide için geliştirilen ve sorgulamalarda kullanılan yeni işkence metodudur. Suudi Arabistan, Mısır ve İsrail istihbarat örgütlerine danışılarak "su tahtası (waterboarding)" ideal yöntem olarak benimsenmiştir. CIA'nın diğer bir güç gösterisi 2009 yılında örtülü operasyonlar için onay olmada ulusal istihbarat direktörünü atlayarak Beyaz Saray ile doğrudan bir hat kurması oldu. Ayrıca CIA istasyon şefleri dış görevlerde en üst istihbarat yetkilisi konumu edindi.

Obama, 2008'de CIA'nın başına Panetta'dan önce John Brennan'ı düşünmüş ama sivil haklar konusundaki kötü sicili özellikle CIA işkence ve alıkoymalar ile ilgili hakkındaki suçlamalara takılmıştı. Panetta ise eski bir Kongre üyesi, değerli ir bilim adamı, eşi ile birlikte Kaliforniya Kamu Politikası Enstitüsü kurucusu ve birçok önemli panelin aranan üyesi idi. Birçok kez işkenceye karşı olduğunu ifade etmişti. Panetta, 1997'de Monika Lewingsky skandalı ortaya çıktığında sadece Clinton'a değil onun dostu ve kendisi için bir tehdit olan CIA direktörü Dick Morris'e Clinton'ın istifa etmesi gerektiğini söylemişti. 2003 yılında Panetta New York Borsası Yönetim Kurulu'nda idi ve televizyonlarda boy gösteriyordu. Panetta, CIA'yı devraldığında Washington'ın dikkatsiz politikaları nedeni ile teşkilat kargaşa içinde idi. George Tenet döneminden kalma Irak'taki kitle imha

silahları ve El Kaide bağları ile ilgili yanlış istihbarat yanında son olarak Valerie Plame'nin teşkilattan ayrılması moralleri bozmuştu. Bunlara alkolik yalancı Curveball'ın istihbarat kaynağı olarak deşifre edilmesi yanında işkenceler ve gizli hapishaneler konusundaki skandallar eklenmişti.

Panetta, CIA'nın son altı yıldaki dördüncü direktörü olacaktı ve bu dönemde teşkilat yeni DNI'nın kontrolünde sıkıntılı bir reform döneminden geçiyordu. Pek çok kişi emekli olurken 11 Eylül sonrası gönüllü olarak artan yeni istihdam teşkilat tarihindeki en az tecrübeli personelin olduğu bir dönem işaretliyordu. Özetle CIA bu dönemde huzur ve istikrar arıyordu. İstikrar Panetta'nın işiydi. Daha önceki pek çok Washington görevinde örneğin Clinton'un genç ve tecrübesiz ekibi içinde disiplin sağlamıştı. 11 Eylül'ün tüm derslerine rağmen CIA ve FBI istihbarat paylaşımı gibi temel görevleri konusunda hala çalışma içinde idi. Teşkilat birçok kariyerli elemanını şimdi rapor verdiği DNI'ın ofisine kaptırmıştı. Bir yandan da DNI ve CIA arasında kan davası vardı. Ama asıl büyük sorun teşkilatın politize olmasıydı. Panetta'nın eksiği istihbarat teşkilatı tecrübesi idi. Yeni durum ve şartlara uyma zamanı olduğu halde CIA içinde bir çeşit rehavet vardı. İran, Kuzey Kore ve İslamcı gruplar gibi tehditlere karşı yeni yollar bulmak için çok yavaş ve sıkıntılı idi. 2005 yılında Silberan-Robb Komisyonu, ABD istihbarat toplumu için geniş bir rapor hazırlamış ve CIA'nın Operasyonlar Dairesinde yeni düşünce eksikliğine dikkat çekerek yeni yaklaşımlar bulmak için bir CIA (innovasyon) Merkezi kurulmasını dahi önermişti. Çok daha hayal gücü yüksek ve risklere girmeye istekli bir casus ağı kurulmalı idi.

Panetta'dan sonra Afganistan'daki ABD ordusunun komutanı David Petraus Eylül 2011'de CIA direktörü oldu. Petraus, Afganistan'da CIA'yı altı haftalık eski bilgilerle

çalıştığı, kendisinin daha zamanında bilgiler için yöntemler geliştirdiği şeklinde eleştirmişti. CIA'daki ilk gününde personeline "Bu teşkilatın kalitesini belirleyen cesaret, inisiyatif ve kendini adama kadar entelektüel savaşma gücüne de saygı duyuyorum." ifadesini kullandı. CIA Terörle Mücadele Merkezi Başkanı ve El Kaide ile drone savaşının de Facto komutanı ise Petraus ile Irak'taki görevi esnasında anlaşamadığı için görevinden ayrılmak zorunda kaldı. CIA'yı Petraus'a devreden yeni Savunma Bakanı Leon Panetta ise şu anahtar cümle ile başladı. "El Kaide'yi stratejik olarak yenebilecek bir dönemdeyiz. Daha önceki işinde (CIA) olduğu gibi buna odaklanmayı ümit ediyorum." Panetta'ya göre El Kaide'nin dünya genelinde bitirilmesi Afganistan ve Irak'a dışarıdan tehditleri de bitirecektir. Yani El Kaide ile savaş artık dünya genelinde yapılacak, yeni ordu Afganistan ve Irak'taki gibi büyük ve işgal ordusu olmayacaktır. Panetta, Afgan çekilmesini ordunun yeni modernizasyon stratejisi için fırsat olarak görmekte idi.

2012 yılının en önemli sürprizlerinden birisi başkanlık seçiminin hemen ertesinde aniden CIA direktörü General David Petraus'un biyografisini yazan Paula Broadwell ile evlilik dışı ilişkisinin basına yansıması oldu. CIA'da Petrous dönemi ya da bazı Amerikalılar için bir efsane böylece bitmiş oldu. CIA direktörü Petraus'un Paula Broadwell ile yaşadığı evlilik dışı ilişki bu tür ulusal güvenlik ile ilgili işlerde çalışanların konumu ve bu tür durumlarda uygulanacak standartlar konusunda tartışmalara yol açtı. Genel anlayışa göre hem görevi hem de bir general olması dolayısı ile bu ilişki şantaja karşı oldukça hassas gelmişti. Bill Clinton-Monika Lewinsky ilişkisinde de olduğu gibi ABD ve pek çok ülkede kritik pozisyonlarda bulunan kişilerin bu tür ilişkileri skandal ve ulusal güvenlik meselesi olarak görülürken Çin, Japonya, Tayvan, Kore gibi Konfüçyüs kültürünün hâkim olduğu

ülkelerde "Erkek, erkektir." mantığı ile en azından konu ulusal güvenlik meselesi olarak görülmemektedir. Üstelik bu ülkeler ABD'nin tersine zaten kendi elemanlarını takip etmekte yani bu ilişkilerden önceden haberleri olmaktadır. Eğer CIA içinde biri uyarmış olsa idi. Petraus şimdi görevinin başında olacaktı. Bu ilişkide ulusal güvenlik ihlal edecek bir gelişme de olmamıştı.

Bu durum CIA içinde çalışan birinin yaşadığı bir ilişkiyi rapor etmesi halinde bir işleme maruz kalmaması gerektiği gibi bir yaklaşımı ortaya çıkardı. Bu yaklaşımı savunanlara göre CIA içinde zaten pek çok kişi sık sık seyahat ederek ailelerinden uzak kalmakta ve kaçamaklar yapmakta uzman hale gelen bu kişiler yaptıkları işler ile ilgili ailelerine pek az şey söylemektedirler. Ancak Petraus bu ilişkiyi saklı tutmuş ve kendini şantaja açık hale getirmişti. Üstelik sevgilisi, ilişkisini paylaşmak istemediği dışişlerinde görevli başka birini tehdit etmişti. Federal İç Hizmet Düzenlemesine göre dinsel ilişki bir güvenlik sorunudur. Korkutma, istismar, şantaja açık bir hassasiyet oluşturan böyle bir durum kişinin güvenlik kleransının kaybedilmesine yol açabilir. Ağustos 1995'te yayınlanan 12968 sayılı icra emri ile bu düzenleme daha da güçlendirildi ve güvenlik kleransı sahip olacak kişilerde güçlü karakter, doğruluk, dürüstlük, güvenilirlik, ketumluk ve mantıklı olma yanında sadakati sarsacak potansiyel korku ortamından da uzak olması aranmaktadır. Bunun icra emrini yazan başkan olan Bill Clinton, sadece üç ay sonra 22 yaşındaki Monika Lewinskiyle ilişkiye başlamış ve bu onun görevi esnasındaki 11'inci ilişkisi olmuştu.

Obama'nın ikinci kez CIA direktörlüğüne önerdiği John Brennan, CIA'da kanun dışı alıkoymalar, sorgulamalar ve tutuklamaların yoğun olduğu dönemde CIA direktörü George Teret'in yardımcısı idi. Bu dönemde insanların yüzüne su

dökerek boğulma hissinin yaratılması (Waterboarding) ile insanları küçük kutulara koyarak çok sıcak veya çok soğuğa maruz bırakmak, CIA'da moda işkence yöntemleri idi. Obama, Brennan'ı ilk kez 2008'de CIA direktörlüğüne önerdiğinde aldığı tepkiler karşısında Terörle Mücadele Danışmanı yapmıştı. Brennan, bu görevde hedefli öldürme sistemi için yasal gerekçe bulmaya çalıştı. Bir yandan da CIA'nın istihbarat toplama görevine dönmesini savundu. Brennan, 6 Şubat 2013 günü adaylığıyla ilgili Senato İstihbarat Komitesi'ne 4 saat ifade verdi. Oturum, salondaki protestolar yüzünden bir müddet başlayamazken Brennan'ın konuşmasına başlamasının ardından sözleri sık sık protestolarla bölündü. Brennan, insansız hava araçlarının sadece caydırıcı bir unsur olarak yakın ve büyük terörist tehditler için kullanıldığını belirterek bunların önceki saldırılara yönelik bir cezalandırma aracı olarak kullanılmadığı, insansız hava araçlarının saldırılarında sivil ölümlerin çok seyrek olduğunu söyledi. Brennan, "Waterboarding"e kişisel olarak karşı olduğunu ve bunu zamanında CIA'daki arkadaşlarıyla da özel ortamda paylaştığını ifade etti.

John Brennan'ın CIA direktörlüğüne atanması Obama'nın Pakistan, Yemen ve Somali'deki insansız hava aracı saldırıları ve hedefli öldürme sisteminden vazgeçemeyeceğinin hatta ona çok daha fazla yetki vereceğinin göstergesi olarak değerlendirilmektedir. Brennan, savaş alanı dışında pek çok kişinin öldürülmesinde öncü rol oynamış, Obama'yı her saldırının gerekçesine ikna eden kişi olarak bakılmaktadır. Daha önce Riyad'ta CIA istasyon şefliği yapan ve akıcı Arapça konuşan Brennan, CIA'ya başta su tahtası (Waterboarding) olmak üzere yeni sorgulama tekniklerini ve Guantanama hapishanesinin getiren kişidir. Beyaz Saray için o her şey bilen "Cevap Adamı" idi. Terörle mücadelede kendi yöntemlerini savunan Brennan, askeri seçenekleri daha çok

tercih eden Petraus'a ters düşmekteydi. Brennan'ın Afgan ordusunu ve polisini eğiterek bu ülkeden çıkılması fikrine karşı Petraus Irak'ta ne olduğunu sormaktaydı. Brennan'ın Usame Bin Ladin'in öldürüldüğü operasyondan sonra basına açıkladığı bilgilerin doğru olmadığı ortaya çıktı. Brennan, Ladin'in bir kadını kalkan yaptığını ve direnerek çatışma sonucu öldüğünü, burada lüks içinde yaşamakta olduğunu açıklamıştı. Ancak aradan geçen zaman zarfında askerlerden yeni bilgiler geldikçe Ladin'in sefalet içinde olduğu ve karşılıklı bir çatışmanın yaşanmadığı anlaşıldı. Brennan ile diğer bir anlaşmazlık konusu Arabistan'daki El Kaide'nin (AQAP) statüsü ile ilgili idi. Brennan, AQAP'ın Amerika'da doğan Enver al-Awlaki tarafından ABD'deki hedeflere yönlendirildiğini söylüyordu. Ancak yapılan sorgulamalardan sonra 2009'un sonunda AQAP'ın Yemen'de çatışma çıkarmak için kurulduğunu, Awlaki'nin kendi bulduğu eylemcilere ABD'ye saldırmayı planladığını gösterdi.

Petraus ile birlikte askerlerin CIA'ya direktör olmak için doğru kişiler olup olmadıkları sorgulanmaya başladı. İstihbaratın işi bilgiyi yönetmek yani olmak, analiz etmek, yanlış insanlardan saklamak, doğru kişilere vermektedir. Askerin işi savaşmaktır. Ama savaşmakta bilgi yönetimi ile yakından ilgilidir. Bir askerin istihbaratın başında olması ile ilgili üç endişe üzerinde durulmaktadır. Öncelikle bir asker daha çok taktik istihbarata önem vereceği stratejik istihbarat eksikliğinin uzun dönemde hassas durumlara neden olacağı düşünülmektedir. Bu endişeye yol açan Petraus olsa da Bush döneminde CIA direktörü olan Michael Hayden, savaşçılara değil siyasilere çalışmış yani sadece bugün değil geleceği de düşünmüştü. Petraus ile CIA askerileşmeye devam etti. Ana fonksiyonu drone ile hedefli öldürme idi. Bunun için hem kendi drone filosunu geliştiriyor. Hem de askerlerden borç drone alıyordu. İkinci endişe CIA basındaki asker

direktörün, teşkilatın kültürü ile ters düşeceğidir. Askerler kesin bir hiyerarşi içinde emir verir ve ne kadar garip olursa olsun emir yerine getirilir. Ancak CIA kültüründe istihbarat toplayıcıları ve analizciler bazen şefin hoşuna gitmeyen bilgileri de vermek ve değerlendirmeleri yapmak zorundadırlar. İstihbaratta selam verip, emir yerine getirilmez, her şey sorgulanır, tartışmak analizi daha keskin hale getir. Üçüncü endişe kurallar ile ilgilidir. Askerlerin kuralları daha şekilseldir ama CIA'nın kuralları ise her zaman ve her yerde bilginin korunması ile ilgilidir. Petraus'un Paula Broadwell ile ilişkisinin ortaya çıkmasından sonra evindeki bilgisayarında gizlilik dereceli dokumanlar, bulunması kleransının iptal edilmesine neden olurken bu bilgilere erişimi Petraus'un mu sağladığı şüphesi doğdu. Ancak bu bilgilerin hiçbiri ABD güvenliğini tehlikeye sokacak derecede gizli değildi. Sonuç olarak Petraus, Amerikalılar için bir asker ve kahramandı ama askerler her işi yapabilir, algısı değişmeye başladı.

İstihbarat servislerinin özel şirketlerle sözleşmeler karşılığı çalışması 11 Eylül 2001 sonrası büyük bir patlama yaptı. Bu tür şirketler, denetimin en az olması gereken durumlarda devreye girdiler ve özel şirketler ile istihbarat arasındaki çizgi oldukça belirsiz hale eldi. Böylece kanunsuzluğun her yerde hüküm sürdüğü bir düzen içinde büyük bir sivil terörle mücadele gücü inşa edildi. Başındakilerin kim olduğu önemli değildi ama burada çalışan sözleşmeli katiller büyük bir ulusal güvenlik devleti oluşturmuşlardı. ABD hükümetinin milyonlarca doları bu şekilde boşa gitti. Boşa giden zaten para değil bilgi teknolojileri (IT) için harcanan emekler de sonuç vermemişti. Hükümet ise konuya IT teknolojileri ve satın alma reformu ile çare bulmaya çalıştı. Sözleşmeci şirketlerle problem öyle büyüdü ki neden kimse bir şey yapmıyor? sorusu sorulmaya başlandı. Terörle mücadele ve karşı istihbarat fonksiyonları ek bütçeden karşılanıyordu ve

ek bütçe yıllık yani sözleşmeci yerine sürekli ve yeni bir iş kadrosu yaratılamazdı.

Irak Savaşı, ABD tarihinde Pentagon'un özel güvenlik şirketlerine en çok dayandığı savaş olmuştur. Irak'taki özel şirket askerlerini ilk gündeme getiren olay Fellucе'ye yapılan operasyonları başlatan 4 özel askeri şirket mensubunun öldürülmesi idi. Özel şirketleri gündeme getiren diğer olaysa Ebu Gureyb cezaevindeki işkence skandalı oldu. İşkenceyi yapan ABD askerleriydi ama onları yönlendiren ve teşvik edenlerin özel askeri şirket mensupları olduğu ortaya çıktı. Irak'ta Ebu Gureyb hapishanesindeki sorgulamayı üstlenen 37 kişiden 27'si ABD ordusuna mensup değildi. Bu kişiler bir ABD şirketi olan ve Virginia'da kurulmuş CIA International'ın çalışanları idi. Ancak "sivil" oldukları için ne askeri yasalara ne de Cenevre Antlaşması'na tabi değillerdi. Bu nedenle yargılanmaları söz konusu olamadı. Terör saldırılarının artmasıyla ABD ordusu ile özel askeri şirketler arasındaki ortaklık da büyüdü. ABD ordusu yeterli askeri istihbarat ve CIA elemanı bulamayınca paralı askerler kullandı. Direniş şiddetlenince özel askeri şirketler operasyonlarda da bilfiil yer almaya başladı.

O kadar çok terörle mücadele operasyonu özel şirketlere havale edilmişti ki personel sayıları çok genişlemişti. İlk beş yıl istihbarat yetki kanunu çıkarılmamış ve denetimden uzak kalmışlardı. Bugün bile istihbarat servislerine bu şirketlerle yaptıkları sözleşmeler hakkında bilgi isterseniz vermeyeceklerdir. Örneğin bugünkü adı Xe olan Blackwater şirketi Afganistan ve Irak'ta sadece askeri tesislerin değil istihbarat elemanlarının da fiziksel güvenliğini sağlama işini almıştı. Ancak şirket bunu kanuna uygun olarak yapamazdı. CIA ise bölgede savaşçıları ve politika yapıcıları destekleme görevini yerine getirmek için üslere ihtiyaç duyuyordu. Bu

işler için Blackwater daha önce Diplomatik Güvenlik Hizmeti kuruluşu çalışanı olan ajanları ve özel kuvvet mensuplarını hükümetten aldıklarından daha fazla ödeyerek işe aldı. Bu kişiler iyi bir sicil ile ayrıldıkları takdirde güvenlik leransları birkaç yıl daha devam edebiliyorlardı. Bazı işlere daha fazla gizlilik ihtiyacının karışması durumu zorlaştırdı. Örneğin CIA, Abraxis adlı şirketten başkası ile çalışmak istemedi. Çünkü 11 Eylül sonrası CIA'nın en büyük kalifiye istihbarat elemanları daha iyi para verdiği için bu şirkete geçmişti ve şirket bunlar vasıtası ile gelecek işleri kolluyordu. Bu sıfır toplamlı bir dünya idi. CIA yeni eleman yetiştirmek için çok para harcamak yerine sözleşmelerle işi hem ucuza getirmek hem de kısa zamanda daha etkin sonuç almak istiyordu.

CIA eski Ortadoğu uzmanlarından ve Demokrasileri Savunma Vakfı yöneticilerinden Reuel Marc Gerecht'e göre Clinton döneminden beri sözleşmeci şirketler ABD ulusal güvenlik sisteminin ana unsuru oldular. Ama 11 Eylül 2001 ile birlikte istihbarat bürokrasisi ile/ve sözleşmeci şirketler konusunda bir patlama yaşandı. Amerika'da yaygın olan "Büyük olan daha iyidir." anlayışı istihbarat toplumuna da yansıdı. Uzun zaman önce ABD istihbarat toplumu gizlilik derecesi kontrolünü kaybetti. "Gizli" derecesi rutin hale geldi. Yapılan değerlendirmeler gerçeklerin üstüne taştı. Obama döneminde bile para sorun olmadı. Uydulara, elektronik dinlemeye ve kendi yapmaları gereken işler için sözleşmeci şirketlere milyonlarca dolar harcandı. Temel problem iyi, kötü ve orta arasındaki ayırt etmenin nasıl öğrenileceğiydi. İçinde yaşanan durum büyük ve ucu kapalı bir kâbustur. 2006-2009 yılları arasında CIA direktörü olan Michael V. Hayden'a göre istihbarat toplama sözleşmeci şirketlerin çalışmalarına büyük ihtiyaç duymaktadır ama onları nasıl etkili bir şekilde yöneteceklerini bilmemektedir. Yani bunlar büyük ölçüde kontrol dışıdır.

ABD'de özelleştirme dalgası 1980'ler ve 1990'lardaki federal hükümet ve militarizmin ötesine geçmişti. Devlet ve yere hükümetler dışarıdan tedarik adına hapishanelerden, otoyollardan ve okullardan topladıkları herkesi kamu sağlığı, polis ve itfaiye dairelerine doldurdular. Hükümetin 850.000 çalışanına özel şirket çalışanları eklendi. 2004 yılında Blackwater ve CIA birlikte ölüm mangaları oluşturarak çalışmaya başlayınca CIA üst düzey çalışanları için ayrıldıktan sonra bir yıl özel şirketlerde çalışmama yasağı getirmişti. 2007 yılında CIA Direktörü Hayder bunu 18 aya çıkardı. Halen bir bekleme dönemi varsa da oldukça azdır. John McLoughlin'e göre istihbarat toplumun giderek sözleşmeci şirketlere dayanmasının arkasında üç trend vardı; (A) Terörle mücadelenin daha çok iş yoğun doğası. (B) istihbarat toplumunu daha kabiliyetli hünerler ve kabiliyetlere sevk eden küresel teknoloji devrimi. (C) 1990'larda yaşanan derin kesintilerin neden olduğu genç ve tecrübesiz insan gücü.

Irak Savaşı'nda Blackwater Triple Conopy gibi özel şirketler çatışmalara bizzat katıldılar, kendi özel ajanlarını kullandılar ve onların analitik ürünleri Beyaz Saray'a hatta Başkanın günlük brifinglerine girdi. 2001'den sonra istihbarat toplumunda sessiz bir devrim oldu ve pek çok büyük çaplı iş, dış kaynak kullanımı (outsourcing) ile sözleşmeci özel şirketlere verildi. Ancak istihbarat servislerinin temel fonksiyonları özel şirketler tarafından yerine getirilmektedir. Mayıs 2007'de yayınlanan ODNI'nin bütçesinin %70'inin sözleşmelere gittiği görüldü. NSA'nın işlerini özel şirketler olmadan yapması mümkün değildir. Pentagon'un yeni istihbarat birimi "Terörle Mücadele Sahra Hareketi" "Counterintelligence Field Activitya" (CIAFA), personelinin %70'i genel sözleşmeci şirket elemanıdır. DIA'nın 2007'deki çalışanlarının %51'i aynı durumda idi. CIA'da da durum farklı değildi. CIA iş gücünün %50-60'ı özellikle Ulusal Gizli Servis

(NCS) ve İnsan İstihbaratı bölümü çalışanları özel şirketlere mensuptur. Özel şirket mensupları, CIA içindeki adı ile "Yeşil Porsuklar", Irak'ta örtülü operasyonlardan casusları işe alma ve çalıştırmaya kadar pek çok hassas hizmet sağladılar. CIA adına insan istihbaratı toplayıp analiz ettiler ve yarattıkları ürünleri istihbarat toplumu ve hükümetin diğer daireleri ile paylaştılar.

Lockheed Martin, Raytheen, Booz Allen Hamilton, SAIC ve diğer şirketlerin istihbaratçı profesyonelleri ODNI ve diğer istihbarat servislerinin analitik bölümlerine entegre oldular. ABD hükümeti pek çok değerlendirmeyi imzalıyor, analizlere para ödüyordu ama onların bir kısmı şirket istihbaratına dayalı idi. Şirketler resmi istihbarat servislerinin yetkilileri ile itibarı ile giremeyeceği yerlere girebiliyordu. Başkan'ın günlük brifinglerini (PDMB) her ne kadar ODNI mühürlese de bunu daha çok şirketlerin logosu hak ediyordu. Eğer bir şirket kendi çıkarları için Başkan'ı yönlendirmek isterse bunu anlamak çok kolay değildi. Çünkü şirketlerin analizci ve istihbarat toplayıcıları tüm sisteme yayılmış ve istediği şekilde giriş yapabiliyorlardı. Örneğin bir müşterisini tehdit etmek için terör bağlantısı kurulayabilir ve ulusal politikayı yönlendirebilirlerdi. Ya da bir ülke hakkında endişeler oluşturarak enerji politikasını etkileyebilirlerdi. Örneğin Irak'ta savaş öncesi kitle imha silahları ile ilgili istihbarat kısa zamanda Iraklı ajan "Curveball" tarafından manipüle edilmişti. Bu manipülasyon sonucu savaş ilgili endüstriye 100 milyar dolarlık bir pazar sağlamıştı.

2007 yılında ABD Hükümeti kabaca 2,8 trilyon dolar olan federal bütçesinin yaklaşık 1 trilyon dolarını güvenlik işlerine harcadı. 16 Eylül 2007 tarihinde Blackwater korumaları Bağdat'ın Nisaur meydanında düşmanca bir faaliyet olmamasına rağmen 17 kişiyi öldürdüler. Bunu

26 Kasım 2007'de aynı meydanda 5 kişinin öldürülmesi, 2 kişinin yaralanması takip etti. Şikâyetler üzerine ABD'li savcıların yaptığı soruşturma sonucunda söz konusu öldürme olaylarının bu kişilerin sivil olduğuna bakılmaksızın rastgele ve vahşice yapıldığı rapor edildi. Blackwater, Afganistan'ın işgalinin hemen arkasından 2002 yılı ocak ayında CIA ile ilk sözleşmesini yaptı. Bu sözleşmenin yapılmasında CIA İcra Direktörü Buzzy Kongrad ile Blackwater CEO'su Erik Prince'nin dostluğu önemli rol oynamıştı. CIa ve Blackwater arasında 2004 yılında yapılan gizli anlaşma ile üst düzey CIA çalışanları istifa ederek şirkette önemli pozisyonlara geldiler. Erik Prince, Cumhuriyetçi adaylara seçim yardımı yaparak Bush döneminde işlediği kanunsuzlukların örtülmesini sağladı ve sözleşmesi Ekim 2009'da iki milyar dolara ulaştı. 2008'de Buzzy CIA'dan ayrılarak Blackwater yönetim kuruluna katıldı.

2010'da CIA'nın kara bölgeleri ortaya çıkınca ABD Hükümeti bu işe dur demek ve politikalarını değiştirmek zorunda kaldı. Obama yönetimi yeni bir kural getirdi. İstihbarat servisleri için temel görevinin tanımını daraltmak zordur. Bütçe Yönetim Ofisi, tek bir kaynağa verilecek parayı azaltarak sözleşmelerin iki yıl için 40 milyar doları aşmamasını istedi. Savunma Bakanlığı teknoloji ve istihbarat sözleşmelerini denetlemek için beş yılda 20.000 kişi kiralanmasını planladı. ODNI ise sözleşmeci şirketlerin performanslarının proje yöneticileri tarafından not edildiği gizlilik dereceli bir bilgi bankası kurdu. Science Applications International Corporation (SAIC) gibi büyük şirketler bu bilgi bankasından rahatsız oldu. Çünkü Washington Post Gazetesi araştırmacıları sözleşmecilerin işleri ve yerleri hakkında bilgi toplamaya başlamışlardı. SAIC hükümet için pek çok gizli iş yapıyor ve en azından bir istihbarat servisi genellikle onun tesislerini kullanıyordu.

Anavatan Güvenlik Bakanlığının (DHS) istihbarat ve siber güvenlik personelinin büyük çoğunluğu Baaz Allen Hamilton şirketinden kiralanmıştı. Bu şirket önceki DNI Mike McConnell'i kiralamış ve siber güvenlik ve anavatan güvenliği alanında kârlı sözleşmeler peşinde idi. İlk yılında DHS'nin istihbarat kapasitesinin %60'ı sözleşmeciler tarafından oluşturulmuştu. 2010 yılında bu %54'e düştü ve DHS, özel bir program ile potansiyel elemanları daha iyi şartlarda kendine çekmeyi ve %60 kendi elemanı ile çalışmayı hedefliyordu. Bununla beraber sözleşmeleri bir kenara bırakırsak istihbarat toplumunun %95'i resmi memurlar ile çalışıyor.

ABD'de istihbaratın dramatik bir şekilde özelleşmesini pek az kişi fark edebildi. Örtülü operasyonlarda sözleşmeci özel şirketlerin oynadığı rol kamuoyuna pek yansımadı. Haziran 2010'da CIA'nın eski terörle mücadele çalışanı Roert Grenier özel şirketlerin hassas ulusal güvenlik pozisyonlarını doldurduğunu, Afganistan'da savaş alanında çarpıştığını, pek çok ölümlü çatışmaya doğrudan katıldığını ve gizli CIA suikast programlarında yer aldığını açıkladı. Reiner, 11 Eylül sonrasının önemli isimlerinden biri olarak İslamabad'da CIA istasyon şefliği yapmış ve Irak'ın işgali esnasında pek çok örtülü işe liderlik etmiş, daha sonra CIA'nın örtülü işlerinin merkezinde olan Terörle Mücadele Merkezi'nin (CTC) direktörü olmuştu. 2006 yılında alıkoymalar ve hapishanedekiler ile ilgili olarak CIA direktörü Porter Gass ile ters düşen Greiner CIA'dan ayrıldı ve bir güvenlik şirketi olan Kroll İnc.'e katıldı. Halen küçük bir danışmanlık firması olan ERG Partners'a başkanlık etmektedir. Garnier, kendi döneminde CIA'da CTC'de çalışan personelin yarısından fazlasının özel şirket elemanı olduğunu söyledi. İstilıbarat servislerinin bütçe detayları gizli olduğu için hangi serviste ne kadar özel şirket elemanı olduğun net olarak söylemek mümkün değildir.

CIA'ya verilen para eşya ve hizmet almak içindi ama bu para aile eleman kiralayamazlardı. 11 Eylül sonrası verilmeye başlanan ek (supplemental) bütçe ile bunun önü açıldı. Bu parayı istediğiniz her şeye harcayabilirdiniz. İsterseniz zırhlı araç ya da drone olabilir, isterseniz özel şirket ile sözleşme yaparak hizmet alabilirdiniz. Kongre'nin yaklaşımı "Sizin için ne yapabilirim? Para sorun değil." idi. Bu paralar geçici bütçe ile verildi ve istihbaratçılar da işi yapmak yerine yaptırmak için parayı özel şirketlere harcadı. Bu karlı pazar önce pek çok küçük şirket doğurdu ve özel kuvvet ve istihbarat servislerinin gazi ve emeklilerini topladı. Daha sonra bunlar birden büyüyerek Blackwater gibi şirketlerin olduğu kiralık asker sanayisine dönüştü. Vücut geliştirme çalışanlarının dolduğu bu şirketler savaş alanında "anahtar teslimi çözümler" öneriyordu. Büyükler zamanla küçükleri entegre ederek kolektif pazarlık gücünü artırdılar ve maaşları yükseltiler. Şirket çalışanı olmak CIA'ya göre daha iyi ücret, sağlık imkânları ve sigorta demekti. Üstelik kolektif pazarlık hakları vardı.

Blackwater, Irak ve Afganistan'da pek çok kişiyi öldürmüştü ama bunların çoğu savunma amaçlı değildi. Blackwater, pek çok tecrübeli personel ve dış ülkelerde oluşturduğu ağlar ile vazgeçilmez bir kaynaktı. CIA'nın eski ve yeni çalışanları ile küresel alanda sıkı bağlar kurulmuştu. Yerel istasyonları sınırlı olan CIA, sert hedeflere girmek için gerekli vasıtalara sahipti. Bu işler için özel kuvvetlerin her zaman tercih edilmemesinin nedeni lojistik ihtiyaçlardı. Blackwater'in adı kanunsuz faaliyetler ile ilgili pek çok skandal ile anıldı. Bu paralı asker ordusu CIA'nın gizli suikast programları, Irak ve Afganistan'da CIA ile birlikte drone bombardımanlarında görev alıyordu. BM yetkilileri suçsuz insanları ayırmadan yapılan bu saldırıların uluslararası hukukun ihlali olduğunu açıkladı. Blackwater'in suçları aysbergin görünen ucu idi. Bu

şirketlerin hukuksuzlukları ayrı bir araştırma konusudur. Hukuksuzluklar, rüşvet verdikleri askerler ve destekledikleri politikacılar tarafından örtülmüştür. Örneğin İngiltere'nin ciddi kurumlarından Dolandırıcılık Araştırma Ofisi, Avrupa'nın en büyük silah satıcısı olan ve Pentagon ile de çalışan BAE Systems'in pek çok ihalede milyonlarca dolar rüşvet verdiğini tespit etti. Ekonomik kriz diğer endüstrileri vururken Atlantik'in iki yakasındaki silah, hapishane, güvenlik ve istihbarat sözleşmelerinin kârları devam etmektedir.

ABD'de bu kadar çok istihbarat servisi ve bir o kadar da bu servislerle iş birliği yapan sözleşmeci şirketin bu işlere angaje olması, işlerin büyük ölçüde duplikasyonuna neden olmaktadır. ABD istihbarat toplumundaki pek çok servis fazladan ve gereksiz yere aynı işi yapmaktadır. Örneğin CIA ve NSA'nın yaptığı istihbarat analizleri birbirine benzerdir. Pasifik komutanlığı ile Güney komutanlığının narkotik görevleri de duplikasyondur. Bu da istihbarat servislerinin birleştirilerek daha yönetilebilir hale getirilmesi önerilerini ortaya çıkarmaktadır. ABD hükümeti 2007 yılında istihbarat toplama operasyonlarına 43,5 milyar dolar harcarken, bunun %70'i sözleşmeci şirketlere gitti. ABD'de özel sözleşmesi şirket çalışanı sayısı 7,5 milyondan fazla olup bu federal işgücünden dört kat daha fazladır. Bütçe açığının 10 trilyon doları geçtiği ABD'de sözleşmesi şirketlere yılda yarım trilyon dolar verilmektedir. NSA takip/gözetleme sisteminin fonksiyonel olmaması nedeni ile 11 Eylül 2001'den sonra 74 milyar dolar sadece bu alanda özel şirketlere gitti. ABD askeri sanayisinde çalışan 1991 şirketin yaklaşık yarısı IT şirketleridir ve bunların çoğu mal satmamakta hizmet sunmakta yani kâğıt üretmektedir. Savunma şirketlerinin %1'inin sahipleri yabancıdır ve şirketler içindeki yabancı sahipliği takip edilmektedir. Sözleşmeci istihbarat şirketi analizcisine yılda 200.000 dolar ödenirken hükümetin istihbarat teşkili çalışanı

için harcanan bunun yarısıdır. Sözleşmeci şirketlere harcanan para hükümet çalışanlarına harcanandan %25 fazladır. Bir özel şirket çalışanı ortalama olarak yılda 125.000-250.000 dolar arasında ücret olmaktadır.

Halliburton'ın sözleşmelerinden aldığı para 16 milyon doları buldu. Bunun 10 milyar doları Savunma Bakanlığı sözleşmelerindendi. DynCorp, Blackwater, 1-3, Titan, Custer Battles Triple canopy ve diğeri de Bush yönetiminden milyarlarca dolar aldılar. Bunların hepsi Cumhuriyetçi Parti ile yakından ilişkili, partiye bağış veren ona şirketlerdi. General Dynamics'in basit bir stratejisi vardı: parayı takip et. Bu şirket istihbarata dayalı savaş konusunda uzmandı ve 11 Eylül 2001 günü zaten 9 istihbarat servisi ile çalışıyordu. Saldırıdan kısa bir süre sonra 16 istihbarat örgütü ile birden çalışmaya başladı. Şirket çalışanları NSA'nın salonlarını ve 003 yılında kurulan Anavatan Güvenlik Bakanlığı'nın (DHS) yeni bürolarını doldurdu. DHS içinde özellikle Ulusal Operasyonlar Merkezi ile İstihbarat ve Analiz Ofisi'nde çalışıyorlardı. Şirket 2000 yılında yılda 10,4 milyar dolar kazanırken 2009 yılında bu rakam 31,9 milyon dolara ulaştı. General Dynamics bugün de Amerikan istihbarat toplumunun her köşesinde operasyonlar düzenlemektedir. Irak ve Afganistan'daki en büyük ikinci sözleşmeci şirket olan DynCorp çalışanlarına 1990'larda Balkanlar'da seks suçlamaları yapıldı.

Amerikan istihbaratının karmaşık yapısının önemli bir örneği de "Buzz Allen Hamilton (BAH)" isimli şirket oluşturmaktadır. BAH, Amerikan hükümeti istihbarat teşkillerinin en önemli teknoloji ve eleman tedarikçisi şirketlerden biridir. 18.000 çalışanı olan BAH, 2006 içinde ABD hükümeti ile 3,7 milyar dolarlık iş yaptı ve CIA'nın iş yaptığı ana sözleşmeci şirketlerinin en önünde gelmektedir.

ABD Savunma Bakanlığı ile de çalışan BAH, terörle savaştan, kriptoloji ve yeni teknoloji üretimine kadar pek çok alanda sözleşmeler yapmaktadır. Yaptığı son işlerden birisi ABD Ulusal İstihbarat Direktörü (DNI) için "Proteus USA" adı verilen yeni bir araştırma merkezi (Think Tank) kurmak oldu. ABD Dışişleri Bakanlığı önceliğini uluslararası ortamı daha iyi analiz etmek için yapılacak olan anket çalışmalarına vermektedir. Bu amaçla her yıl seçilen ülkelerde yaklaşık 250 kamuoyu yoklaması yapılarak ülke ile ilgili bilgiler derinlemesine nüfuz edilmekte ve pek azı basına açıklanmaktadır. Harvard Üniversitesi ve Rand Corporation'ın yardımı ile kurulan ve CIA'nın kolu olan Global Futures Partnership ise ülke analizi için 30 ülkeden uzmanların yer aldığı bir ağ kullanmaktadır.

Diğer yandan savunma bütçesinin 3/1'ini özel askeri şirketlere harcayan ABD'de şimdi de mantar gibi türeyen özel güvenlik şirketleri, iş sahalarını geliştirmek için insani yardım işine el attılar. NGO'lar ve yardım kuruluşlarının güvenliğini sağlama görüntüsü altında istihbarat çalışmaları yeni oluşumlar edinmektedir. Ulusal güvenlik kuruluşları yanında Savunma Bakanlığı da askeri faaliyetler ile yardım faaliyetlerini birleştiren yeni arayışlar içindedir. Bazı özel güvenlik şirketleri ise korsanlarla mücadele konsepti (Marquez System) dâhilinde yeniden teşkilatlanmaktadır. İstihbarat servisleri ve özelde istihbarat şirketleri kendilerine iş dünyasında finans ve yatırım danışmanlığı işlerinden sonra yeni pazarlar bulmak ve görünümlerini kamufle etmek için lobicilik, güvenlik ve kriz yönetimi alanlarına da el attılar. Amerikalı ajanlar ise lobi firmaları içinde hukuk müşaviri ve halkla ilişkiler uzmanı sıfatında Irak Hükümeti'nin her köşesinde cirit attılar. Barbour Griffith Rogers (BGR), Irak Hükümeti için sözde Irak'ın haklarını korumak ve Allawi'nin partisini desteklemek üzere Irak'ta faaliyette bulundu.

Kürtler, ağırlıklı olarak K Street, KBR gibi lobi şirketleri ile iş birliği yapmaktalar. J.C. Watts Companies ise Irak'ta Afrika hükümetlerinin çıkarlarını savunmaktadır.

Obama yönetimi, ABD ulusal güvenlik mekanizmasının her seviyesinde büyük ölçüde özel şirketlerden istifade etmeye devam ediyor. Afganistan'da sözleşmeci sayısını Bush dönemine göre oldukça artırdı. Irak'ta asker sayısı azalırken sözleşmeci miktarı artmaya devam etti. Leon Panetta diktatörlüğündeki CIA, 2010 yılında küresel güvenlik hizmetleri için Blackwater ile 100 milyon dolarlık bir sözleşme yaptı. Sözleşmeci kullanımı ABD için bir seçenek olmaktan giderek zorunluluk haline geldi. Gittikçe yasal ve yasal olmayan güç kullanımı arasındaki çizgi de kayboldu. Amerikalılar şimdi şu soruyu soruyor: Eğer ABD, dünyanın her yerinde kendi çıkarları için yasal olmayan aktörler ve yöntemler kullanıyorsa El Kaide niçin kullanmasın? Önemli ölçüde güç kaybeden istihbarat servisleri çare olarak emeklilerin özel şirketlere gitmesini yasaklamayı düşünüyor. Güvenlik ve istihbarat şirketleri iç içe her gün pek çok yeniliğe yol açmakta ve siyasi arenada sözü geçen birer aktör haline gelmeye başlamışlardır. Hemen her gün istihbarat dünyasından iş dünyasına bir transfer haberi rutin hale geldi.

Amerikan istihbarat toplama kaynakları para kazanmak için lobicilik firmalarına da başvurmaktadırlar. 2008 Şubat'ında İnfoterra tarafından işletilen TernaSAR-X uydusu tarafından sağlanan 1m. çözünürlükteki görüntüler satışa sunulurken lobicilik gene öne çıktı. ABD Askeri İstihbarat Teşkilatı (DIA) da özel istihbarat şirketleri ile iş birliğine yoğun olarak devam ediyor. 2005 yılında yapılan bir çalışma bu şirketlerin %24'ünün çeşitli dış espiyonaj faaliyetlerine maruz kaldığını ortaya çıkardı. ABD Savunma Bakanlığının (Pentagon) başta gelen görüntü sağlayıcılarından olan

Digital Globe, New York borsasındaki hisselerini 250 milyon dolara çıkarmayı hedeflemektedir. ABD ve Avrupa'da ortalık istihbarat şirketleri de kaynatmaktadır. Bunlar arasında Amerikan (Kroll, Yeracity Wor8ldvide, Global, Phoenix), İngiliz (RISC, Control Risks Group, Hakluyt, DSrS, Stirling, Assynt, Quest), Fransız (RiskxCO, CEIS, Seawell), Kanada (Garda World) başta gelmektedir. İş dünyası, istihbarat dünyası ile iş birliği yapmaktadır. İş dünyası istihbaratı ve özel güvenlik şirketlerinin istihbarat fonksiyonları baş döndürücü bir şekilde gelişmektedir. Ticaret görünümlü endüstriyel espiyonaj faaliyetleri de devam etmektedir. Yüksel hızlı bankacılık işlemleri dâhilinde iş dünyası içinde diğer şirketlerin masrafları, yatırımları ve diğer mali özellikleri yakından izlenebilmektedir.

ABD istihbarat toplumu bugün itibarı ile oldukça büyük ve hantal olmanın yanında katmerleşmiş olması nedeni ile gereksiz işlere imza atmaktadır. Yönetilemeyen bu yığının yerine daha küçük ve daha iyi kontrol eden bir istihbarat toplumu önerilmektedir. DNI'nın yanlış savaşlara girmek ve çete savaşları yapmak bu işlerle ilgilenmesi beklemektedir. Bu bir evrim değil devrim meselesidir ve istihbarat bürokrasisinde tekrar derin bir kesinti zamanı gelmiştir. Bunun yerine sözleşmecilere daha fazla dayanmamak için sahadaki elemanların güçlendirilmesi düşünülmektedir. Askerlerin kendi elemanlarını yetiştirmek için yeterli okulları ve eğitim merkezleri varken istihbarat toplumu bu alanda bile sözleşmeci şirketlere dayanmaktadır. ABD'nin en gizli işlerini yapan şirketlerin başında General Dynamics, Northrop Grumman, Raytheon ve Lockheed Martin gelmektedir. İstihbarat toplumundaki kalabalık artarken silah ihaleleri iptal edilen savunma şirketleri de artık karlı terörle mücadele ve anavatan güvenlik sözleşmelerine yönelmektedir.

ABD VE TERÖR: DUYGUSAL BİR YAKINLIK MI?

1991 yılında Bank Of Credit Commerce International'ın (BCCI) hesaplarını kontrol eden maliye uzmanları 1 milyar dolarlık bir açık fark etti. 73 ülkede 400'den fazla şubesi bulunan bankanın bu açığı izlendiğinde firmanın para aklamadan silah ve uyuşturucu kaçakçılığına, Asyalı diktatörlerden ABD'li ve Avrupalı politikacıların desteklenmesine kadar bir dizi kirli işe bulaştığı tespit edildi. CIA ile bağlantısı bulunan BCCI'nın Pakistan'da 1.500 kişilik bir eylem grubunu da kullandığı da belirlendi. Zamanla bahse konu olan açık 10 milyar dolara tırmandı. Skandalın kolları ABD Savunma Bakanlığından Nikaragua'daki kontrolara, İngiliz Gizli Servisi M16'den çeşitli Amerikan bankalarına değin uzandı. CIA, Bank for Credit and Commerce International'in (BCCI), Pakistan'daki şubeleri aracılığıyla Afgan mücahitlerine 2 milyar dolar para akıtmıştı. Banka uyuşturucu satıcıları, gizli servisler ve teröristler tarafından da kullanılıyordu.

Eski Başkan Bush'un sahibi bulunduğu petrol şirketinin yöneticiliğini yapan Suudlu banker Halid bin Mahfuz, 1999 Ocak ayındaTaif'te CIA tarafından gözaltına alındı. Konu Usame Bin Ladin'le ilgiliydi ve Mahfuz'un Ladin'e Bank Of Credit Commerce International BCCI aracılığıyla

destek verdiğinden şüpheleniliyordu. Mahfuz, BCCI'nın hisselerinin beşte birini elinde bulunduruyordu. Gladio'dan İrangate'e kadar en pis işlerde parmağı bulunan BCCI'nın büyük ortağı Mahfuz'un Bushların kadim dostu hatta iş ortağı olduğu ortaya çıkınca büyük bir skandal patlak verdi. 1987 yılında Mahfuz'un ABD'deki temsilcisi Abdullah Taha, Baksh Harken Enerji, Spectrum 7 ve Arbusto'ya satın aldı. Bu şirketlerin ortak özelliği hepsinin sahibi ve yöneticisinin bizzat baba ve oğul Bushlar olmasıydı.

Ladin'in babası Selman bin Ladin'in İngilizlerle arası çok iyiydi. Selman bin Ladin sadece prensler ve kralların üye olabildiği Club 1001'e alınan dört Suudi'den birisiydi. Selman bin Ladin, 1979'da Zabata Oil ve Arbusta Ltd. şirketleri aracılığıyla zamanın Teksas Valisi George Bush'un da ticaret ortağıydı.

Başkan Bush'un mali geçmişinde şüpheli bir diğer isim de Teksaslı iş adamı James Bath'dir. CIA'ye yakınlığıyla bilinen/tanınan ve Bush'un seçim kampanyalarını destekleyen Bath, 1976 yılında Usame bin Ladin'in babası Selman Bin Ladin'in ABD'deki finans işlerini takip ve temsil etmekle görevlendirildi. Selman bin Ladin 1977 Temmuz ayında Teksas'daki şüpheli bir uçak kazasında hayatını kaybetti. Uçak Suudi Prensi Muhammed bin Fahd'a aitti ve uçağın Ekim 1980'de ABD ile İran yetkilileri arasında Paris'te yapılan gizli görüşmeler sırasında kullandığı ve Selman bin Ladin'in bu gizli görüşmelerin istenmeyen bir tanığı olduğu için öldürüldüğü iddia ediliyordu.

Bu olayların yaşandığı dönemde Başkan Bush adı geçen bu şirketlerin çoğunda yönetici konumundadır. Bu bağlantılara bakıldığında Amerika'da bir derin devletin varlığı hissedilmektedir. İçeride kim var sorusunun yanıtı sanırız buralar da bir yerde saklı.

Jane's Intelligence Review'da 26 Haziran 2001'de yayımlanan "Blawback" "geri tepme" başlıklı yazıda şöyle deniyor:

"1980'li yıllarda Afganistan'daki direniş savaşçıları dünyanın her yerinden insan devşirdiler ve bir "destek ağı" kurdular. 1989'da Sovyetler çekilince binlerce Müslüman savaşçıyı donatmış, eğitmiş ve beslemiş olan bu ağ Usame bin Ladin'in denetimine geçti. El Kaide dünyaya yayılmış bir ağ gibi çalışan gruplardan oluşan bir üst kuruluş. Cezayir, Mısır, Fas, Türkiye, Ürdün, Tacikistan, Özbekistan, Suriye, Çin, Pakistan, Bangladeş, Malezya, Myanmar, Endonezya, Filipinler, Lübnan, Irak, Suudi Arabistan, Kuveyt, Bahreyn, Yemen, Libya, Tunus, Bosna, Kosova, Çeçenistan, Dağıstan, Keşmir, Sudan, Somali, Kenya, Tanzanya, Azerbaycan, Eritre, Uganda, Etiyopya ve Batı akası ile Gazze'deki varlığıyla dünya çapında faaliyet gösteriyor. 1988'deki oluşumundan itibaren El Kaide'nin denetimi Usame bin Ladin'in elinde."

Der Spiegel, Aralık 2001 sayısında dünya çapındaki bu oluşumun faaliyet tarzı hakkında bizi biraz daha aydınlatıyor. Bin Ladin ellerini fazla kirletmiyor, başka ülkelerdeki şubelerine geniş hareket alanı bırakıyor. Mesela dünya çapında eylem planlayan şubelerin planları hakkında detaylı bir bilgi sahibi değil. O sadece finanse edip bırakıyor gerisini diğerleri örgütlüyor.

Bazı iddialar ise Ladin'in efsane olmaktan fersah fersah uzakta olduğuna işaret ediyor. Bulmacanın parçaları birleştiği zaman ortaya çıkan tablo Ladin'in çeşitli istihbarat faaliyetlerinde kullanılan bir maşa olduğunu ortaya koyuyor.

Almanya'da yayınlanan Neue Solidaritaret Dergisi, Usame bin Ladin'in Büyük Britanya Majestelerinin hizmetinde olan bir James Bond olduğunu savunuyor.

Dergiye göre İngiliz istihbaratı tarafından kolay manipüle

edilebilir olarak nitelendirilen Ladin bir demecinde "füzelerin İngiltere'yi hedeflemediğini" söylemiş, Londra'daki temsilcisi Omar Bekri de Şark-ül Awsat'a verdiği mülakatta "İngiltere Hükümeti ile bir barış anlaşmamız var." demişti.

ABD'NİN PKK'YI "TRANSFER" PLANI: KANDİL'DEN SURİYE'YE

Hürriyet Gazetesi Washington temsilcisi Tolga Tanış, 10 Ağustos 2015 tarihli köşe yazısında İncirlik'e bugün 6 adet Amerikan F-16'sı geleceğini yazarak F-16'ların hangi koşullarla geldiğini anlattı.

ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Mark Toner'in 2015 Ağustos ayı başlarında Ankara'nın PKK'ya yönelik hava saldırılarının Suriye'deki YPG güçlerini kapsaması gerektiğini belirterek; "Bu kuvvetlere zarar verilmemeli ya da ateş açılmamalı. Türk Hükümeti de açıkça kabul etti." dediğini hatırlatan Hürriyet Gazetesi Washington temsilcisi Tolga Tanış, Amerikalı bir yetkiliye "PKK Kandil'de kalırsa Türkiye'nin hedefi olacak ama Suriye'ye geçerse saldırılardan korunacak mı?" sorusunu yöneltti.

ABD, IŞİD'in "Kalbi" Rakka'yı İncirlik'ten Vurdu

ABD'li diplomatın kendisine "PKK bu mesajı nasıl okumak isterse öyle okuyabilir." yanıtını verdiğini aktaran Tolga Tanış, "ABD önce YPG üzerinden Türkiye'yi IŞİD ile savaşa katılmaya mecbur bıraktı. Şimdi de Türkiye üzerinden PKK'yı Suriye'ye geçmeye zorluyor." görüşünü dile getirdi.

6 ABD F-16'sı Hangi Koşulla Geliyor?

Tolga Tanış'ın Hürriyet'te bugün "6 Amerikan F-16'sı hangi koşulla geliyor?" başlığıyla yayınlanan yazısı şöyle: "İncirlik mutabakatı sonrası Amerikalılar IŞİD hedeflerini bu hafta İncirlik'ten kalkan insansız hava araçlarıyla vurmaya başladılar. Ancak şimdi iş bir adım daha ileri gidecek ve bugün İncirlik'e 6 adet Amerikan F-16'sı gelecek. Böylece IŞİD hedefleri hafta başından itibaren Türkiye'den kalkan Amerikan F-16'ları tarafından da vurulacak." Bu işin haber kısmı. Peki, F-16'lar hangi koşullarda geliyor?

Obama: Türkiye PKK'ya Değil IŞİD'e Odaklanmalı

Konuştuğum Amerikalı üst düzey yönetim yetkilisi, uçakların IŞİD'e karşı yürütecekleri saldırılarda hiçbir kısıtlamanın olmadığını söyledi. Bu şu demek: Amerikalılar İncirlik'ten kaldıracakları uçaklarla IŞİD'i nerede olursa olsun vurabilecekler ister ılımlı muhaliflerin savaştığı Halep civarında ister Kürt güçlerin olduğu Kobani ve Haseke'de. "O zaman İncirlik'ten kalkan Amerikan uçakları Türkiye'nin PKK bağlantısı nedeniyle terörist saydığı YPG'yle de koordinasyonlu saldırı düzenleyecek mi?" diye sordum. Tekrar etti: "Hiçbir kısıtlama yok."

Peki, Nedir Bu YPG'yle Koordinasyon?

Örneğin IŞİD'e karşı başlatılan Öz Kararlılık Operasyonu merkezinden cuma günü bir açıklama geldi ve Albay Wayne Marotto: "Koalisyon, Haseke çevresinde bu hafta YPG ile koordinasyonlu 15 hava saldırısı düzenledi." dedi. Ne demek bu?

Öyle ya Ankara geçen hafta üstüne basa basa; "YPG güçlerine hava desteği verilmesi hususu ABD ile varılan mutabakatımızın unsurlarından biri değildir." demişti.

Pentagon sözcüsü John Kirby: "YPG'ye hava desteği daha etkili olacak. Bu iş biraz Ankara'nın Kürecik'e yerleştirilen radarın İsrail'in güvenliğine hizmet etmeyeceğini iddia etmesine benziyor." Amerikalı yetkili sistemi şöyle anlattı. "Koalisyon önce bir hedef havuzu oluşturuyor. YPG dâhil çeşitli kaynaklardan gelen bu bilgiler havuzda toplanıyor. Doğrulukları analiz ediliyor. Sonra da o hedefi en etkin biçimde vurabilecek koalisyon unsuru belirlenip harekete geçiliyor. YPG, Amerikalıların koordinasyon yürüttüğü güçlerden biri olduğu için, havuza bilgi aktarmaya devam ediyor."

Böylece diğer koalisyon unsurları gibi havuzdan beslenen İncirlik'teki Amerikan uçakları da ister istemez YPG ile koordinasyon kurmuş oluyor. Tıpkı İsrail'in güvenliğine katkı sağlayan Amerikan askeri güçlerinin Kürecik'in de dâhil olduğu bir istihbarat havuzunu kullanıyor olmasındaki gibi.

Amerikan Pragmatizmi Devreye Giriyor

O zaman Türkiye'nin YPG'nin asıl/aslı PKK'yı vurması işi karmaşık hale getirmiyor mu? Bu aslında Washington'un tercih ettiği bir durum değil. Her fırsatta çözüm sürecine dönülmesi çağrıları yapması da bu yüzden.

İncirlik Hava Üssü

IŞİD'e karşı yeni merkez Türkiye diğer üsleri de açabiliriz. Ancak burada da yine her işi lehine çevirmeye bakan meşhur Amerikan Pragmatizmi devreye giriyor ki o da şöyle; "Kandil'deki hedefleri vuran Türk uçakları, koalisyon IŞİD'i vurmaya çalışırken hava sahasında sorun yaratmaz mı?" dedi. Konuştuğum Amerikalı yetkili, harita üzerinde farklı hava koridorları oluşturulup bunun çözülebileceğini (deconfliction) söyledi.

"Biz müttefikiz ve bu tür durumlarda nasıl hareket edeceğimizi biliyoruz. Tatbikatlarda denenmiş şeyler." dedi.

Ancak burada kritik nokta şu; perşembe günü Dışişleri sözcüsü Mark Toner de söyledi ve Ankara'nın PKK'ya yönelik hava saldırılarının Suriye'deki YPG güçlerini kapsamaması gerektiğini belirtip "Bu kuvvetlere zarar verilmemeli ya da ateş açılmamalı. Türk Hükümeti de açıkça kabul etti." dedi.

"O zaman PKK Kandil'de kalırsa Türkiye'nin hedefi olacak ama Suriye'ye geçerse saldırılardan korunacak mı?" dedim. Görüştüğüm yetkiliye "PKK bu mesajı nasıl okumak isterse öyle okuyabilir." dedi. Şunu yaptı: Washington önce YPG üzerinden Türkiye'yi IŞİD ile savaşa katılmaya mecbur bıraktı.

Şimdi de Türkiye üzerinden PKK'yı Suriye'ye geçmeye zorluyor. Bunu teyit etmediler. Ayrıca belki de Kuzey Irak yönetiminin egemenliğini tehdit eden Kandil'deki fiili durumu da bu sayede sonlandırmanın en iyi olabileceğini düşünüyorlar.

ABD, her ne kadar Barack Obama yönetimi boyunca askeri imkânlarını kullanmada tasarruf yapmış olsa da dünyadaki sorunlara askeri olarak müdahale etmekten çok da vazgeçmiş görünmüyor. Kendilerine dünyanın hemen hemen her yerine müdahale etme imkânı veren aynı zamanda hem açık hem de gizli olan yaygın bir sisteme sahipler, en küçük fırsatta bu sistemi harekete geçirmekten çekinmiyorlar.

Kosova'dan Libya ve Suriye'ye, Irak'tan Afganistan'a Ukrayna'dan Brezilya ve Venezüella'ya coğrafi, tarihi ve kültürel olarak birbirinden uzak toplumlar arasında ne gibi bir ilişki olabilir? Aralarındaki bağlantı, Pentagon'un "coğrafyasının" sembolize ettiği ABD'nin küresel stratejisinin kurbanı olmalarıdır. Bütün dünya ABD'nin altı "birleşik muharip komutanlıklarından" her birine ayrılan "sorumluluk sahalarına" bölünmüş durumdadır:

Kuzey Komutanlığı (North Cam) Kuzey Amerika'yı,

Güney Komutanlığı (South Cam) Güney Amerika'yı,

Avrupa Komutanlığı (Eu Com) Avrupa Birliği ve Rusya'yı kapsayan bölgeyi,

Afrika Komutanlığı (Afri Com) Afrika kıtasını,

Merkez Komutanlığı (Cent Com) Ortadoğu ve Asya,

Pasifik Komutanlığı (Pa Com) Asya Pasifik bölgesini kapsamaktadır. Bu altı coğrafi komutanlığa dünya ölçeğinde görev yapan 3 komutanlık daha eklenmektedir.

Nükleer kuvvetlerden sorumlu stratejik Komutanlık (Strat Com),

Özel Harekâtlardan sorumlu Komutanlık (So Com),

Nakliyeden sorumlu Komutanlık (Trans Com).

Avrupa komutanlığının başında otomatik olarak aynı zamanda Avrupa'daki müttefik yüksek komutanlığı görevini de üstlenen ABD başkanı tarafından atanan bir General ya da Amiral bulunmaktadır. Pentagon'un komuta zincirine NATO'da dâhil edilmemiştir. Yani ittifak temel olarak ABD stratejisine göre hareket etmektedir. Bu strateji bugün hala dünyanın en büyük gücü olmasına karşın yeni devletsel ya da toplumsal öznelerin gelişmesi karşısında olan kaybeden ABD'nin çıkarlarını tehdit eden tüm devlet ya da politik/toplumsal hareketlerin imhasını gerektirmektedir.

Bu strateji açık savaştan bakınız; Yugoslavya, Afganistan, Irak ve Libya'da gerçekleştirilen hava, deniz ve kara saldırıları ve bu ülkelerde olduğu kadar son olarak Suriye'de ve Ukrayna'da yürütülen gizli operasyonlara kadar çeşitli araçlardan faydalanmaktadır. Pentagon bu operasyonlar için dünya ölçeğinde her gün 80'den fazla ülkede faaliyet gösteren yaklaşık 70.000 uzmandan oluşan özel kuvvetlere

sahiptir. Bunun dışında paralı askerlerden oluşan bir gizli orduya da kullanmaktadır. Foreign Policy'nin belgelediğine göre Pentagon'un Afganistan'daki paralı askerlerinin sayısı yaklaşık olarak 29.000'dir ki bu da her bir ABD askeri için üç, Irak'ta ise yaklaşık 8.000'dir. Yani her bir ABD askeri için iki paralı asker anlamına gelmektedir.

Pentagon'un paralı askerlerine, CIA'dan başka 15 federal ajanstan oluşan devasa istihbarat teşkilatı da eklenmektedir. Paralı askerler iki açıdan faydalıdırlar: ABD'ye isnat edilmeksizin öldürebilir ve işkence edebilirler ve öldükleri zaman ise isimleri ölüm listesinde yer almaz. Bundan başka Pentagon ve istihbarat servisleri, Libya ve Suriye'de içeriden saldırmak için kullanılan İslamcı gruplar ve Ukrayna'daki askeri darbede kullanılan Neo-Naziler gibi bizzat silahlandırıp eğittikleri gruplara da sahiptirler.

Aynı stratejinin bir başka aracı da devasa imkânlara sahip olan yurttaş haklarını savunma adına iç istikrarsızlıklar çıkarmaya yönelik eylemlerde CIA ve ABD Dışişleri Bakanlığı tarafından kullanılan şu sivil toplum kuruluşlarıdır. Aynı çerçeveye hâkim Ferdinando Imposimato'nun İtalya'daki gerilim ve katliam stratejisinin sorumlularından biri olarak suçladığı Bilderberg grubunun ve renkli devrimlerin mimarı "yatırımcı ve iyiliksever George Saros"'un Open Society'sinin eylemleri de girmektedir.

Bugün Washington'un darbeci stratejisinin odak noktasında BRİCS ülkelerini içeriden zayıflatmak için Brezilya ve Latin Amerika için Bolivancı İttifak'ı (ALBA) mayınlamak için ise Venezüella bulunmaktadır. Venezüella'yı istikrarsızlaştırmak için -yakın zamanda ortaya çıkan bir belgede bizzat Güney komutanlığının itiraf ettiği gibi- "ölçülü silahlı şiddetin kullanımıyla birlikte sokak eylemlerini bir arada yürütme imkânı veren bir gerilimi senaryosunu" kışkırtmak gerekir.

ABD SURİYE'DE IŞİD'İN YÜKSELİŞİNİ NASIL DESTEKLEDİ?

2012 yılında George Bush tarafından süresiz başlatılan bir kampanya olan teröre karşı savaş gidecek daha tuhaf şekillere bürünüyor. 1 Haziran'da Londra'da, Suriye'de terörist faaliyet yürütmekle suçlanan Bherlin Gildo adlı İsveçlinin yargılandığı dava, Britanya istihbaratının sanığın desteklemekle suçlandığı isyancı grupları silahlandırdığının ortaya çıkmasıyla çöktü.

Soruşturma sonucu istihbarat servislerinin mahcup düşmesini engellemek adına dava düştü. Savunma bizzat Britanya devletinin silahlı Suriyeli muhalefete geniş çaplı destek sağladığına dönük pek çok kanıt varken davanın sürmesinin adaleti küçük düşürmek olacağını ileri sürdü. Bu kanıtlar yalnızca hükümet tarafından (çelik yelek ve askeri araçlar da dâhil olmak üzere) gururla sahiplenilen "silahsız desteği" değil aynı zamanda eğitim, lojistik destek ve gizli "kitlesel düzeyde silah" desteğinin de içeriyordu. Raporlar M16'nın CIA ile iş birliği içinde Kaddafi rejiminin çökmesinin ardından 2012 yılında Libya'nın stoklarından Suriyeli isyancılara silah aktaran bir "gizli hat" kurduğunu aktarıyordu.

Şüphesiz, bakanların ve güvenlik yetkililerinin de yaptığı bir şey için bir kişiyi hapse yollamanın saçmalığı onlara bile

fazla gelmişti. Fakat bu, bu türden davalar zincirinin sadece son halkasıdır. 2007'de Irak'ın ABD ve Britanya kuvvetleri tarafından işgaline karşı direnişte yer alması nedeniyle daha iki hafta önce ömür boyu hapis cezasına çarptırılan Londralı taksici Anis Sandar bu kadar şanslı değildi. Yasadışı müdahale ve işgale karşı silahlı muhalefet, pek çok anlamda Cenova Konvansiyonu da dâhil olmak üzere kesinlikle terörizm ya da cinayet demek değildir.

Ancak artık terörizm tamamen göreceli bir şey haline gelmiştir ve en fazla da genellikle bir batılı politikacının konferans çağrısının sersemletici hevesi dâhilinde bugünün teröristlerinin yarının tiranlığına karşı savaşçıları -ve müttefiklerinin de düşmanları- haline geldiği Ortadoğu'da böyledir bu.

2011 yılı itibariyle ABD, Britanya ve diğer batılı güçler sözüm ona aşırı bağnaz grup İslam Devleti'ni (Eskiden Irak, El Kaidesi adıyla biliniyordu.) imha etmek adına Irak'a geri döndüler. Bu dönüş IŞİD'in, Irak ve Suriye'de çok büyük toprak parçalarını ele geçirerek sözde İslami halifeliği ilan etmesinin ardından gerçekleşti. Fakat kampanya pek de iyi gitmedi. Geçtiğimiz ay IŞİD bir yandan güçlerinin bugün artık yerinde yeller esen sınırın öte yanındaki Suriye'nin Palmira kentini ele geçirirken diğer yandan da Irak'ın Ramadi şehrine girdi. El Kaide'ye resmen bağlı gruplardan biri olan Nusra Cephesi de yine Suriye'de kazanımlar sağladı.

Bazı Iraklılar bütün bunlar olurken ABD'nin kılını kıpırdatmadığından şikâyet edecekti. Amerikalılar ise sivil kayıpların olmasından kaçınmaya çalıştıklarında ısrar etti ve muazzam başarıların sağlandığını ileri sürdü. Özel görüşmelerde ise yetkililer Sünni müstahkemlerin vuruyor olarak gözükmek ve Körfez'deki Sünni müttefiklerini üzmek riskine girmek istemediklerini söylüyordu. Buraya nasıl geldiğimize ilişkin aydınlatıcı bir ışık, yakın zamanda gizliliği

kaldırılmış Ağustos 2012 tarihli Suriye'nin doğusunda bir "Selefi prenslik" ve Suriye ve Irak'ta El Kaide destekli bir İslam Devleti beklentisini öngören -ve etkin bir biçimde hoş karşılayan- ABD istihbarat raporu tarafından sağlandı. O zamanlarda batının iddialarıyla keskin bir zıtlık içerecek biçimde Savunma İstihbarat Ajansı'nın belgesi, (sonradan IŞİD'e dönüşecek olan) Irak El Kaidesi'ni ve yandaş Selefileri "Suriye'deki silahlı mücadeleyi sürükleyen temel güçler" olarak tanımlıyor ve batılı ülkeler Körfez Devletleri ve Türkiye'nin muhalefetin Suriye'nin doğusunu kontrol altına alma çabalarını desteklediğini açıklıyordu.

İlan edilmiş ya da edilmemiş bir Selefi prensliğin kurulma ihtimalinden bahseden Pentagon raporu; "Bu tam da muhalefeti destekleyen güçlerin Şii yayılmasının (Irak ve İran) stratejik derinliğini kabul eden Suriye rejimini izole etmek adına istediği şeydir." cümlesiyle devam ediyordu. İki yıl sonra olan da tam olarak buydu. Rapor bir politika belgesi değildi. Büyük ölçüde düzeltilmişti ve dilinde belirsizlikler vardı. Fakat sonuçları yeterince çoktur. ABD ve müttefikleri, Suriye ayaklanmasının bir yılı boyunca sadece aşırı bağnaz grupların hâkimiyetinde olduğunu bildikleri bir muhalefeti desteklemek ve silahlandırmakla kalmadılar aynı zamanda Suriye'yi zayıflatacak bir tampon olarak -Irak'ın bütünlüğüne dönük büyük tehlikeye karşın- bir tür "İslam Devleti'nin kurulmasına uygun bir ortam yarattılar.

Kuşkusuz bu, her ne kadar ABD başkan yardımcısı Joe Biden'in geçen sene kabul ettiği üzere Körfezdeki müttefiklerinden bir kısmı bunda kesinlikle bir rol oynamış da olsa IŞİD'i ABD yarattı anlamına gelmektedir. Ancak ABD ve Britanya işgal etmeden önce Irak'ta bir El Kaide de bulunmuyordu ve ABD Batı'nın kontrolünü sürdürmeye dönük daha geniş bir çabanın parçası olarak bölgedeki diğer güçlere karşı IŞİD'in varlığını kesinlikle istismar etti. IŞİD

batılılara kafa tutmaya ve internette kafa kesme görüntüleri yayımlamaya başladığında ise hesaplar değişti ve Körfez ülkeleri ise Suriye savaşında ise artık Nusra cephesi gibi diğer grupları destekliyordu. Ancak ABD ve batılıların daha sonra kendilerine zarar verecek biçimde bu cihatçı gruplarla oynama alışkanlığı asıl El Kaide'nin CIA himayesinde büyütüldüğü Afganistan'daki Sovyetler Birliği'ne karşı 1980'lerdeki savaşa kadar götürebilir.

Bu girişimler General Petraus liderliğindeki ABD güçlerinin, Irak'taki direnişi zayıflatmak adına bağnaz ölüm timlerini sahaya sürdüğü El Salvador tarzı bir kirli savaşı desteklemesiyle Irak işgali boyunca yeniden düzenlendi ve 2011'de IŞİD'in geçtiğimiz hafta Kaddafi'nin memleketi Sirte'yi ele geçirdiği Libya'daki NATO idaresindeki savaşta da bunlar tekrarlandı. Gerçekte ise ABD ve batılıların politikaları bugün Ortadoğu'yu klasik emperyal böl ve yönet kalıbına sürükleyecek biçimde büyük bir yangının içindedir. Amerikan güçleri Suriye'de bir isyancı grubunu desteklerken diğerini bombalamakta ve bir yandan Suudi Arabistan'ın Yemen'deki İran destekli Husi güçlerine karşı askeri girişimlerini desteklerken diğer yandan Irak'ta İŞİD'e karşı İran ile etkili ortak askeri operasyonları arttırmaktadır. Ancak ABD politikaları genellikle kafası karışık da olsa yine de zayıf, parçalanmış bir Irak ve Suriye bu türden bir yaklaşma her anlamda uymaktadır.

Açık olan ise IŞİD ve canavarlıklarının onu ilk başta Irak ve Suriye'ye getiren ya da açık ve gizli savaş çıkarma çabalarının yıllar geçtikçe onu güçlendirdiği aynı güçler eliyle yenilemeyeceğidir. Ortadoğu'daki sonu gelmeyen askeri müdahaleler sadece yıkım ve bölünme getirmiştir. Bu hastalığı tedavi edebilecek olan ise virüsü üretenler değil bölge halkının ta kendisidir.

DÜNYANIN KADERİNİ DEĞİTİREN OLAY: 11 EYLÜL

11 Eylül 2001 günü ikiz kulelere yani Dünya Ticaret Merkezine çarpan uçaklar ile binlerce kişinin ölümüyle dünya yeni bir boyuta geçmiştir. Soğuk savaştan sonra 11 Eylül ile Amerika kendisine düşman olarak El Kaide denen terör örgütünü belirlemiş, bu yönde bu örgütü bitirmek için sırasıyla Afganistan ve Irak'a girmiş, ardından bugün bile hala devam eden Ortadoğu dizayn operasyonu başlamıştır. Bu terör olayı ve ortaya çıkan yeni dalga bugün Ortadoğu karışıklıklarına ve DEAŞ terör örgütüne zemin hazırladığı herkes tarafından bilinmektedir.

Dünyaya İslamafobiyi literatüre katan 11 Eylül, Müslüman topluma ve Ortadoğu halklarına hala zulüm kusmaktadır. Dünya üzerinde İslamı terör ile algılanan insanların bu derece artmasının temeli 11 Eylül saldırılarıdır.

İddia odur ki 11 Eylül tüm dünyanın gözü önünde yaşandı, ancak arka planında neler yaşandı tam bir muammadır. Bu XXI. yüzyılın en büyük komplo teorisidir ve hala 11 Eylül ile ilgili çoğu gerçekler açıklanmamıştır.

11 Eylül olayları ile ilgili resmi soruşturma 2003 yılının temmuz ayında neticelendi ve buna göre 11 Eylül vakıası pek

de iddia edildiği gibi sürpriz değildi. Baskın değildi. Yönetim kademeleri adeta geliyorum diyen baskına karşın bir nevi duymazlıktan gelinmiştir.

11 Eylül günü ile ilgili hala açıklanamayan pek çok soru vardır. O devasa Amerikan radar sistemleri, rotasından çıkan uçakları nasıl tespit edemedi? Tarihin en büyük testinde çuvallayan hava savunma sistemlerini bir tek Başkan Bush sahip çıkmış ve takdir etmiştir. 11 Eylül'den birkaç ay önceye kadar sistemden kaybolan bir uçağın yeri 10 dakikada teslim tespit edebiliyordu fakat ikiz kulelere çarpan uçaklar nasıl oldu da 1 saat 10 dakika da tespit edilemedi.

Bir başka iddia ise ikiz kulelerin yıkılmasına, uçakta bulunan yakıtın patlamasına bağlı olamayacağıdır. Çünkü o çeliğin eritilmesi için uçakta bulunan yakıtın o kadar büyük bir ısı yayamayacağı tespit edilmiştir. Bu nedenle başka bir komplo teorisi ise binanın altında bulunan patlayıcıların uçaklar ile eş zamanlı patlatılmasıdır.

Uçakları kaçıran ve saldırıyı gerçekleştirenlerin hepsi tabii ki Müslümandı. Ancak işin ilginç yanı saldırıdan hemen sonra uçağı kaçıran kişilerin kimliklerinin birdenbire açıklanmasıydı. Ayrıca bu olay sonrası bağlantıların hemen ortaya çıkarılması işin başka yönü.

Pentagon'a çarptığı iddia edilen bir Jumbo Jet miydi? Pentagon da çekilen fotoğraflarda kıyaslama yapılması durumunda fotoğraflarda görülebileceği gibi açıkça belli ki uçak çarpması daha büyük bir deliğe sebep olmaktadır. Fakat Pentagon'a çarptığı iddia edilenin sadece füze olduğu söylenmektedir. Üstelik binanın önündeki çim alanda da herhangi bir uçak kazasını doğrulayan ne bir uçak kalıntısı ne de bir yolcu cesedi göze çarpmıştır.

Başkan Bush da sonradan yapılan açıklamada New York'ta

kulelere uçakların çarptığı sırada ziyarette olduğu Florida'da bulunan bir okuldaki öğrencilerle olan sohbetine 30 dakika kadar devam ettiğini açıklamıştı. Amerika saldırı altında ancak Başkan Bush hiçbir şey olmamış gibi küçük öğrencilerle sohbetine devam ediyor. Bu arada ilk uçağın çarptığını gördüğünde "Aman Allah'ım ne kadar kötü bir pilot!" dediği de ekleniyor. Oysaki ilk uçağın çarpma anı hiçbir televizyon kanalında canlı olarak yayınlanmamıştır.

Ayrıca Dünya Ticaret Merkezinin üst katlarına ulaşmış itfaiyecilerin birbirleriyle yaptığı telsiz konuşmalarında yangının kontrol altına alındığı ve herhangi bir çökme tehlikesi bulunmadığını ortaya koyuyordu.

Burada şu sorular akla gelmektedir ve cevap verilmemiştir. Neden ikiz kulelerin enkazı detaylı bir delil incelemesi yapılmadan kaldırıldı ve yurt dışındaki hurdacılara satıldı. Amerikan hükümetinin neden halen kaçırılan uçaklar ile kule arasında yapılan tüm iletişim kayıtlarını yayınlamıyor.

Ne hikmetse neden olduğu bilinmez dünya ticaret merkezinde çalışanların büyük bir kısmı o gün işe gitmemiştir ve her şeyden önemlisi özgürlükler ülkesi olduğu söylenen özgür Amerikan basını susmaktadır.

Saldırganlardan biri Boston'dan kaçırılan uçağa sadece birkaç dakika önce yetişmiştir. Peki, terörist bu kadar büyük bir saldırı için hazırsa neden uçağa birkaç dakika önce yetişebildi? Büyük bir risk değil mi?

Her şey bariz bir şekilde Bush ve adamlarının körfez bölgesinin iplerini eline almayı hedefledikleri açıkça ortaya konulmaktadır.

11 Eylül ile ilgili teoriler hala devam etmektedir. Ayrıca Usame bin Ladin ailesi ile George Bush ailesi arasındaki yakınlık, bin Ladin ailesinin Amerikan Hükümeti ve CIA

ile olan dostluğu gün geçtikçe ortaya çıkmaktadır. 11 Eylül ile ilgili pek çok tartışma hala yapılmakta ancak şu gerçeği değiştirmemektedir. 11 Eylül sayesinde Amerika, Ortadoğu petrol rezervine konmuş ve rahat sömürmüş, Müslüman ülkelerin içişlerine karışarak dizayn etmiş, Bush'un açıkladığı gibi "Haçlı Seferi" yapmıştır.

11 Eylül ile ilgili gerçeklerin açıklanması durumunda bugün devam eden pek çok savaş engellenebilir ve belki dünyanın kaderi 11 Eylül komplosunun aralanarak açıklığa kavuşturulmasıdır.

ABD'NİN DIŞ ÜLKELERE YAPTIĞI OPERASYONLAR KRONOLOJİSİ

1. Arjantin (1890) askeri birlikler: Buenos Aires'teki ABD çıkarları korundu.
2. Şili (1891): Deniz piyadeleri ulusalcı asilerle çatıştı.
3. Haiti (1891). ABD'nin sahip çıktığı Navassa Adası'ndaki siyah işçiler isyanı bastırıldı.
4. Hawaii (1893): Bağımsız Krallık yıkıldı ada ilhak edildi.
5. Çin (1894-1895): Çin-Japon Savaşı'nda deniz piyadeleri çıkartması.
6. Kore (1894-1896): Deniz piyadeleri savaş boyunca Seul'u ellerinde tuttular.
7. Panama (1895): Kolombiya bölgesine deniz piyadeleri çıkartması.
8. Nikaragua (1896): Corinto Limanı'na deniz piyadeleri çıkartması.
9. Çin (1898-1900): Boxer Ayaklanmasında birlikler gönderildi.
10. Filipinler (1898-1910): İspanya'dan alınarak donanma üssü haline getirildi.

11. Küba (1898-1902): İspanya'dan alınarak donanma üssü haline getirildi.
12. Porto Riko (1898): İspanya'dan alındı, işgal sürüyor.
13. Guam (1898): İspanya'dan alındı, hala üs olarak kullanılıyor.
14. Nikaragua (1898): San Juan del Sun Limanı'na deniz piyadeleri çıkartması.
15. Samoa (1899): Taht kavgası üzerine savaş.
16. Nikaragua (1899): Bluefields Limanı'na deniz piyadeleri çıkartması.
17. Panama (1901-1914): 1903'te Kolombiya'da kopartıldı. 1914-1919'da Kanal Kuşağı'na ilhak edildi.
18. Honduras (1903): Devrime deniz piyadeleri müdahale ettiler.
19. Dominik Cumhuriyeti (1903-190): Devrimde ABD çıkarları korundu.
20. Kore (1904-1905): Rus-Japon Savaşı'nda deniz piyadeleri çıkartması.
21. Küba (1906-1909): Demokratik seçimde deniz piyadeleri çıkartması.
22. Nikaragua (1907): Askeri Birlikler "Dolar Diplomasisi" yönetimi kuruldu.
23. Honduras (1907): Nikaragua ile savaş sırasında deniz piyadeleri çıkartması.
24. Panama (1908): Seçim rekabetine deniz piyadeleri müdahalesi.
25. Nikaragua (1910): Bluefields ve Corinto'ya deniz piyadeleri çıkartması.
26. Honduras (1911): Askeri birliklerle iç savaşta ABD

çıkarları korundu.

27. Çin (1911-1941): Zaman zaman patlak veren çatışmalarla sürekli işgal.
28. Küba (1912): Havana'daki ABD çıkarları askeri birliklerle korundu.
29. Panama (1912): Hararetli seçimlerde deniz piyadeleri çıkartması.
30. Honduras (1912): Deniz piyadeleri ABD ekonomik çıkarlarını korudu.
31. Nikaragua (1912-1933): 20 yıllık işgal, gerillalarla savaş.
32. Meksika (1913): Devrim sırasında Amerikalılar tahliye edildi.
33. Dominik Cumhuriyeti (1914): Santo Domingo'nun hâkimiyeti için gerillalarla savaş.
34. Meksika (1914-1918): Ulusal güçlere karşı bir dizi askeri müdahale.
35. Haiti (1914-1934): Ayaklanmaların ardından 19 yıllık işgal.
36. Dominik Cumhuriyeti (1916-1924): 8 yıllık deniz piyadeleri işgali.
37. Küba (1917-1933): Askeri işgal, ekonomik manda yönetimi.
38. Birinci Dünya Savaşı (1917-1918): Gemi batırmalar, Almanya ile savaş.
39. Rusya (1918-1922): Bolşeviklerle savaşmak üzere 5 çıkartma.
40. Panama (1918-1920): Seçimlerden sonraki huzursuzluk dönemi boyunca "polis görevleri".

41. Yugoslavya (1919): Dalmaçya'daki Sırplara karşı İtalyanların yanında müdahale eden deniz piyadeleri.
42. Honduros (1919): Seçim kampanyası sırasında deniz piyadeleri çıkartması.
43. Guatemala (1920): Birleşmecilere karşı 2 haftalık askeri müdahale.
44. Türkiye (1922): İzmir'de ulusalcılarla savaş.
45. Çin (1922-1927): Ulusalcı ayaklanma sırasında asker sevkiyatı.
46. Honduras (1924-1925): Seçim çekişmeleri boyunca iki kez çıkartma.
47. Panama (1925): Deniz piyadeleri genel grevi bastırdı.
48. Çin (1927-1934): Deniz piyadeleri ülkenin her yanına konuşlandırıldı.
49. El Salvadoor (1932): Feribunda Marti ayaklanması sırasında savaş gemileri gönderildi.
50. İkinci Dünya Savaşı (1941-1945): 3 yıl boyunca savaş, Japonya'ya atom bombası.
51. İran (1946): Nükleer tehdit. Sovyet birliklerine İran Azerbaycan'ını terk etmesi söylendi.
52. Yugoslavya (1946): Bir ABD uçağının düşürülmesine karşılık denizden müdahale.
53. Uruguay (1947): Nükleer tehdit, güç gösterisi olarak bomba sevkiyatı.
54. Yunanistan (1947-1949): ABD, iç savaşta aşırı sağcıları destekledi.
55. Çin (1948-1949): Deniz piyadeleri, komünistlerin zaferinden önce Amerikalıları tahliye etti.
56. Almanya (1948): Nükleer tehdit. Berlin Airlift'in

korumasına atom bombaları.

57. Filipinler (1948-1954): CIA, Huk Ayaklanmasına karşı savaşı yönetti.
58. Porto Riko (1950): Bağımsızlık ayaklanması Ponce'de ezildi.
59. Kore (1950-1953): ABD ve Güney Kore, Çin ve Kuzey Kore ile savaştı. 1950'de atom bombası tehdidi. Ülkede hala ABD üsleri var.
60. İran (1953): CIA demokratik hükümeti devirip Şah'ı iktidara getirdi.
61. Vietnam (1954): Nükleer tehdit. Kuşatmaya karşı kullanılması için Fransızlara bomba verme önerisi.
62. Guatemala (1954): Nükleer tehdit, bombalama. Yeni hükümet ABD şirketlerinin topraklarını müsadere edince CIA sürgündeki hükümetin istilasını yönetti, bombalar Nikaragua'ya yerleştirildi.
63. Mısır (1956): Nükleer tehdit. Sovyetlere Süveyş krizinden uzak durması söylendi, deniz piyadeleri yabancıları tahliye etti.
64. Lübnan (1958): Asilere karşı deniz piyadeleri işgali.
65. Irak (1958): Nükleer tehdit. Çin'e Tayvan adalarına girmemesi söylendi.
66. Çin (1958): Nükleer tehdit. Çin'e Tayvan adalarına girmemesi söylendi.
67. Panama (1958): Bayrak protestoları arbedeye dönüştü.
68. Vietnam (1960-1975): Kara, deniz birlikleri, bombalama nükleer tehdit. 1-2 milyon kişinin öldüğü en uzun ABD savaşı. 1968 ve 1969'da atom bombası tehdidi.
69. Küba (1961): CIA'nın sürgündeki güçlerle yaptığı

istila operasyonu başarısız oldu.

70. Almanya (1961): Berlin Duvarı krizinde nükleer tehdit.
71. Küba (1962): Nükleer tehdit, deniz kuvvetleri, füze krizi boyunca abluka, SSCB ile savaşa kıl payı.
72. Laos (1962): Gerilla savaşı boyunca askeri yığınak.
73. Panama (1964): ABD askeri, kanalı geri vermeleri uyarısıyla Panamalıları vurdu.
74. Endonezya (1965): CIA desteğiyle yapılan ordu darbesinde bir milyon kişi öldü.
75. Dominik Cumhuriyeti (1965-1966): Seçim kampanyası sırasında deniz piyadeleri çıkartması, bombalama.
76. Guatemala (1966-1967): Yeşil Bereliler asilere karşı müdahale etti.
77. Kamboçya (1969-1975): Bombalama, kara ve deniz kuvvetleri. On yıllık bombalama, açlık ve siyasal kaos sonucu 2 milyon kişi öldü.
78. Umman (1970): İran'a karşı ABD'nin yönettiği operasyon.
79. Laos (1971-1973): Askeri operasyon, bombalama. ABD Güney Vietnam istilasına karşı yönetti. Kırsal alanlarda "halı bombaları" kullanıldı.
80. Ortadoğu (1973): Nükleer tehdit. Ortadoğu savaşında bütün dünya alarma geçti.
81. Şili (1973): CIA destekli darbe. Seçilmiş Marksist başkanı devirdi.
82. Kamboçya (1975): Askeri birlikler, bombalama. Helikopter kazasında 28 ölü.
83. Angola (1976-1992): CIA, Güney Afrika'nın

desteklediği asilere yardım etti.

84. İran (1980): Askeri birlikler, nükleer tehdit. Rehineleri kurtarma baskını.
85. Libya (1981): Deniz kuvvetleri jetleri. İki Libya jeti düşürüldü.
86. El Salvador (1981-1992): Askeri operasyon, ordu danışmanları, ayaklanma karşıtı savaşta hava yardımı.
87. Nikaragua (1981-1990): Askeri operasyon. Deniz kuvvetleri. CIA sürgündeki kuvvetlerin (kontralar) istilasına yardım etti, limana mayınlar döşendi.
88. Lübnan (1982-1984): Deniz kuvvetleri, bombalama. Deniz piyadeleri FKÖ'yü çıkardılar ve Falanjistleri desteklediler. Donanma, Müslüman ve Suriye istihkâmlarını bombaladı.
89. Honduras (1983-1989): Askeri birlikler. Sınır civarına üs kurulması için manevralar yapıldı.
90. Grenada (1983-1984): Birlikler, bombalama. Devrimden 4 yıl sonra istila.
91. İran (1984): Jetler: İki İran Jeti İran Körfezi üzerinde düşürüldü.
92. Libya (1986): Bombalama, deniz kuvvetleri. Ulusalcı hükümeti devirmek için hava saldırıları.
93. Boliva (1986): Kara kuvvetleri, kokain bölgesine yapılan akımlara yardım etti.
94. İran (1987-1988): Deniz kuvvetleri, bombalama. AB Irak'ın yanında savaşa müdahale etti.
95. Libya (1989): Deniz kuvvetleri jetleri. İki Libya jeti düşürüldü.
96. Virjin Adaları (1989: Fırtınadan sonra St. Groix'da

siyahların başkaldırısı.

97. Filipinler (1989): Jetleri, darbeye karşı hükümete ardım için hava kuvvetleri.

98. Panama (1989-1990): Ulusalcı hükümet 27.000 askerle devrildi, liderler yakalandı. 2000'i aşkın kişi öldürüldü.

Liberya (1990): Askeri birlikler, iç savaş sırasında yabancılara tahliye etti.

Sudi Arabistan (1990-1991): Askeri birlikler, jetler. Kuveyt'i işgalinin ardından Irak'la savaş. Umman, Katar, Bahreyn, BAE ve İsrail'de 540.000 asker konuşlandırıldı.

Irak (1990): Bombalama, askeri birlikler, donanma. Irak ve Ürdün limanlarına abluka, hava saldırıları. Irak ve Kuveyt'teki istilada 200.000'i aşkın kişi öldü. Kuzey'deki Kürt ve Güney'deki Şii bölgeleri üzerinde uçuş yasağı. Irak ordusunun büyük ölçüde imhası.

Kuveyt (1991): Donanma, bombalama, askeri birlikler, Kuveyt kraliyet ailesi tahta döndü.

Somali (1992-1994): Birlikler, donanma, bombalama. İç savaş sırasında, ABD önderliğindeki BM işgali. Mogadişu grubuna karşı akınlar.

Yugoslavya (1992-1994): Donanma. Sırbistan ve Karadağ'a NATO ablukası.

Bosna (1993-1995): Jetler, bombalama, iç savaşta uçuş yasağı bölgesinde devriye görevi yapan jetleri düşürdü. Sırpları bombaladı.

Haiti (1994-1996): Askeri birlikler, donanma. Askeri hükümete karşı abluka, askerler darbeden 3 yıl sonra Başkan Aristidi'yi yeniden iktidara getirdi.

Hırvatistan (1995): Bombalama. Krajina Sırp

havaalanlarına Hırvat saldırısı öncesi saldırı.

Zaire (Kongo) (1996-1997): Askeri birlikler. Ruandalı Hutu mülteci kampında deniz piyadeleri, burası Kongo devriminin başladığı bölgeydi.

Liberya (1997): Askeri birlikler. Yabancıların tahliyesi sırasında askerler ateş altında kaldı.

Arnavutluk (1997): Askeri birlikler. Yabancıların tahliyesi sırasında askerler ateş altında kaldı.

Sudan (1998): Füzeler: "Terörist" sinir gazı tesisi olduğu iddiasıyla bir kozmetik fabrikasına saldırı.

Afganistan (1998): Füzeler. Büyükelçiliklere saldıracağı iddia edilen köktenci İslamcılar tarafından kullanılan eski CIA eğitim kamplarına saldırı.

Irak (1998): Bombalama, füzeler. Silah denetçileri Irak'ın engelleme yaptığını iddia edince 4 günlük yoğun hava saldırıları.

Yugoslavya (1999): Bombalama, füzeler. Sırbistan Kosova'dan çekilmeyi reddedince NATO hava saldırıları.

Yemen (2000): Donanma. Amerikan savaş gemisi Cole'a intihar bomboş saldırısı.

Makedonya (2001): Askeri birlikler. NATO birlikleri kaydırıldı ve Arnavut asileri kısmen silahsızlandırıldı.

Afganistan (2001): Taliban ve Bin Ladin'e karşı yoğun ABD seferberliği.

Irak (2003): Kara, deniz, hava kuvvetleri, bombalama. Irak'ta Saddam rejiminin tasfiyesi için savaş, sürekli işgal. Libya olayları, Kaddafi'nin düşürülmesi.Suriye olayları, Ortadoğu'da kaın, vahşet.Türkiye'de darbe ve işgal girişimi (15 Temmuz 2016).

KAYNAKÇA

Keith C. Clark, Laurence. J. Legere: The Resident and the Management of National Security, Raeger, New York, 1960.

Amos A. Jordon, William J. Taylor, Jr. And Lawernce J. Korb: National Security, Policy and Process, John Hopkins Press, Baltimore and London, 1994.

Fahir Armaoğlu: 20. Yüzyıl Siyasi Tarihi 1914-1980, Cilt: 1, Ankara, 1993.

Marcus G. Baskın: The Politics of National Security, Transaetion Boks, New Jersey, 1979.

İsmail Çorbacı: Dünyayı Yönetenlerin Günah Dosyaları, Mavi Çatı, İstanbul, 2017.

Milli Güvenlik Akademisi: Terör ve Terörle Mücadele, Yayın No: 10, Ankara, 2004.

John Prodos: President's Secret Wors: CIA and Pentagon Covert Operations From World II, Through the Persian Gulg, Elephant Paperbacks, Chicago, 1996.

Mary Beth Sherıdan: Low-Key U.S. Diplomat Transforms Syria Policy, İssue 23, Winter 2012, The Washington Post.

Jeane Kirkpatrick: Dictatorships and Double Standarts, Commentary, November, 1979.

Sait Yılmaz: ABD istihbaratı, 1947-2013, Kripto, 2013.

Saygı Öztürk: Amerika'nın "Guam Peşmergeleri" oyununu açıklıyor, Stor, 5 Aralık 2002.

İsmail çorbacı: Dünyayı Değiştirmek İçin Yapılan Suikastler, Mavi çatı, İstanbul, 2017.

Burak İğlikçi: Derin Kuvvet İstibarat, AZ, İstanbul, 2020.